

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

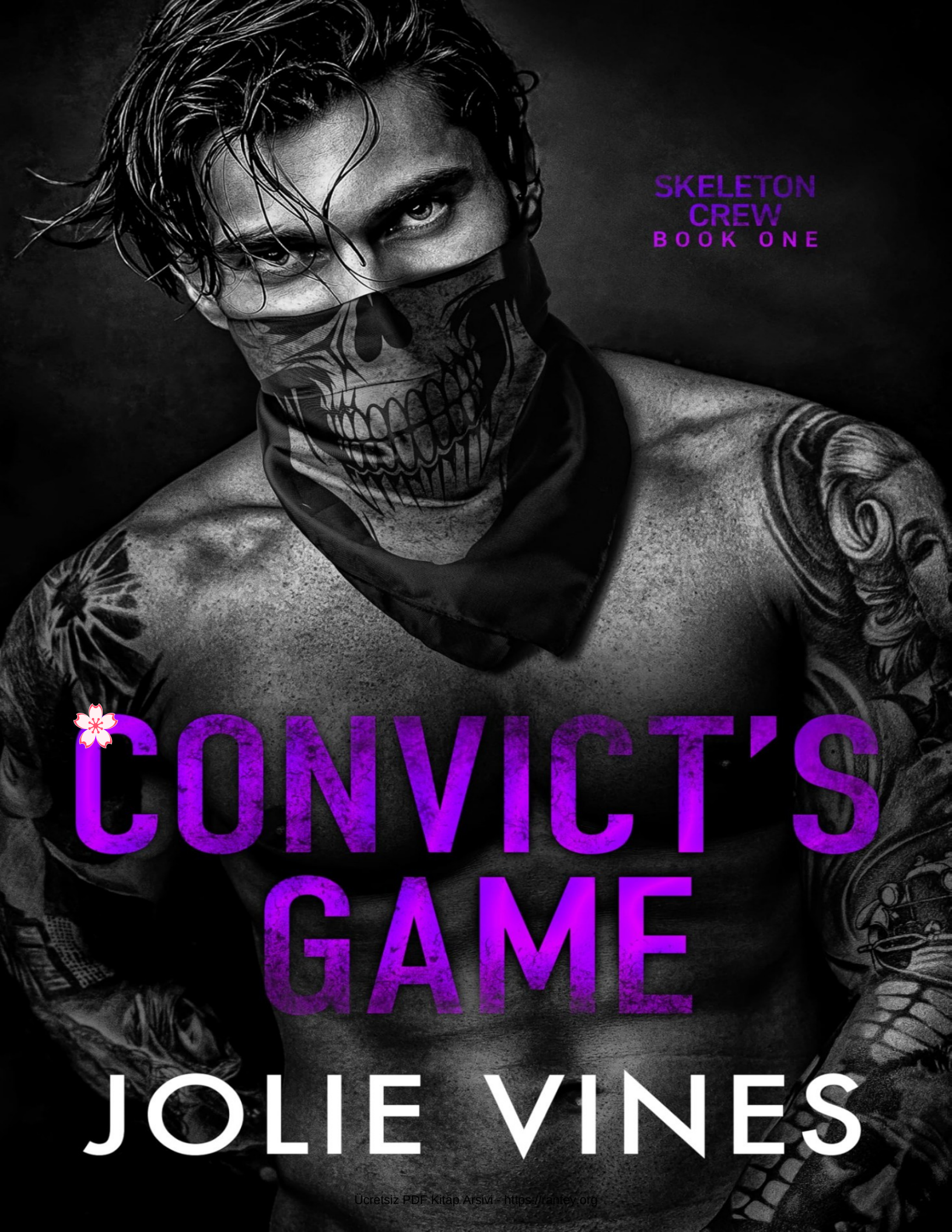
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A black and white photograph of a man with dark, wet-looking hair and intense eyes. He is wearing a black bandana with a white skull pattern over his mouth. He has extensive tattoos on his arms, including a large floral design on his left shoulder and a detailed portrait on his right arm. The background is dark and moody.

SKELETON
CREW
BOOK ONE

CONVICT'S GAME

JOLIE VINES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

CONVICT'S GAME

SKELETON CREW - BOOK 1

Jolie Vines

WWW.JOLIEVINES.COM

Telif hakkı © 2025 Jolie Vines

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımı (model) – Natasha Snow Kapak

modeli fotoğrafçılığı – Michelle Lancaster Kapak

modeli – Anthony Patamisi

Kapak tasarımı (kafatası) – Qamber Design Emporium

Düzenleme – Studio ENP'den Emmy Ellis

Düzeltilme – Lori Parks

İç formatlama – Devoted Pages Design'dan Cleo Moran İç

sanat (harita, karakter sanatı) – Amanda Desilets

İyi erkeklerden hoşlandığını söyleyen okuyucuya.

Oops.

Sen bıçak ve yılan dövmesi olanı seçtin.

Düşüşünün tadını çıkar, küçük gangster.

Okuyucu Notu

Sevgili okuyucu

Convict'in Body Count serisine girişinden bu yana, okuyucular daha fazlasını talep etti. Kemerlerinizi bağlayın, çünkü o size istediğiniz her şeyi vermek için burada.

Bunun sınırları zorlayan sahneler içeren karanlık bir romantizm olduğunu unutmayın. Gerekirse tetikleyicileri kontrol edin, ancak Arran's Obsession'ı (Body Count, #1) sevdiyseniz, geride bırakılan kırık ekip üyesine hayran kalacaksınız.

[Body Count'u](#) henüz okumadıysanız, okumanızı tavsiye ederim çünkü harika bir kitap. İsterseniz doğrudan buradan da başlayabilirsiniz.

Sesli kitapları seviyor musunuz? Sesli kitap, Lucas Webley, Zara Hampton-Brown, Shane East ve Ella Lynch'in seslendirdiği, çok sesli bir düet ve şeytani derecede iyi. Ses efektleri de var! Okurken dinleyin, inanılmaz bir deneyim yaşayacaksınız.

Hazır mıyız? Skeleton Girls Detective Agency tişörtlerimizi giyip Deadwater'ın karanlık sokaklarında birlikte dolaşalım, en sevdiğimiz iskelet ekibinin ellerine geri dönelim.

Sevgiler, Jolie

Tetikleyici Uyarılar

Bu karanlık romantizm, bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek yetişkin temaları ve müstehcen içerik (ve diğerleri için alışveriş listesi) içermektedir. Yargılamıyoruz. Aşağıdakilere karşı hassassanız lütfen dikkatli olun:

Cinsel İçerik:
İlişki içinde:

- Şüpheli rıza
- Edging, reddetme ve orgazm kontrolü
- Serbest kullanım unsurları
- Halka açık beyan ve kaba muamele
- Bıçak oyunu
- Doğum kontrolünün kaldırılması
- Somnofil
- Takip ve izleme
- Güç değişimi, kısıtlamalar ve halka açık cinsel sergileme
- Duygusal olarak yüklü, sahiplenici

seks ilişkisi dışı:

- Tecavüz tehdidi ve tecavüz girişi
- Saldırı tehdidi
- Avcı-av oyunu
- Açık seks kulübü sahneleri

Karanlık Temalar ve Konu Unsurları:

- Amnezi ve hafıza travması
- Kaçırma
- İnsan ticareti (bahsediliyor, grafik olarak gösterilmiyor)
- Sorgulama sırasında işkence (kanlı sahneler az, rahatsızlık orta düzeyde)
- Cinayet, ölüm ve sayfada gösterilen şiddet
- Madde bağımlılığı ve alkolizm (kısa, romantikleştirilmemiş)
- Ruh sağlığı sorunları (TSSB, anksiyete, duygusal bastırma)
- Esaret ve zorla yakınlık
- Ahlaki açıdan belirsiz seçimler, suçlu davranışlar ve genel çete kaosu
- Bu kitap, karmaşık aşk hikayelerini, müstehcen esprileri ve kanlı tırnaklarıyla aşka ulaşmaya çalışan karakterleri seven 18 yaş üstü okuyucular için yazılmıştır. Herhangi bir sorunuz veya endişeniz varsa bana e-posta gönderebilir veya [okuyucu grubumda sorabilirsiniz.](#)

Tanıtım

1 numaralı bestseller Body Count'un devamı

Bir gangsteri yatağıma zincirlemeyi hiç planlamamıştım, ama şimdi onu bırakmayacağım.

Ben arka sokaklarda değil, yönetim kurulu odalarında büyüdüm.

Ama dedem öldüğünde ve şirketimiz kaosa sürüklendiğinde, kötü muhasebeden çok daha kötü bir şey keşfettim: şehrin en karanlık yeraltı dünyasıyla bir bağlantı.

Cevaplara ihtiyacım vardı. Yardıma ihtiyacım vardı.

Bu yüzden iskelet maskeli bir şeytanla anlaşma yaptım. Vücudu günah için yaratılmış ve geçmişi ikimizi de yok edebilecek biriyle.

Convict acımasız, kırık, güzel ve bir yabancı olmasına rağmen beni tanıdığını iddia ediyor. Amnezi onun hafızasını çaldı, ama bana dokunma şekli, bana bakışı ve beni ele geçirme şekli farklı bir hikaye anlatıyor.

Şimdi bu adamla, iskelet ekibiyle ve birinin korumak için öldürdüğü sırlarla çok fazla iç içe girdim.

Ve tek çıkış yolu, her şeyi yerle bir etmek.

Convict's Game, iskelet maskeli bir ekip, takıntılı ama tatlı bir gangster, onun anında takıntılı olduğu zeki bir kız ve gölgelerin sadece günahları saklamadığı bir şehirle dolu, heyecan dolu, karanlık bir romantizm ve cinayet gizemi üçlemesinin ilk kitabıdır.

Bu seri, en çok satan Body Count serisinin kaldığı yerden devam ediyor.

Tropes & Temalar:

- Şirket Prensesi x Sokak Kralı
- Lezzetli bir şeytanla yapılan anlaşma
- Tehlikeli oyunlar (kovalamaca ve daha fazlası)
- Hafıza kaybı olan sevimli gangster kahraman
- Takıntılı aşk, sert oyunlar ve kelepçe aksiyonu
- Bulunan aile, sırlar ve ölümcül bir miras

- Çözülmesi gereken bir cinayet gizemi (ipuçlarıyla)
Ön kısımda veya web sitemde TW'leri kontrol edin. İnan bana, orada olmalarının bir nedeni var, küçük gangster.

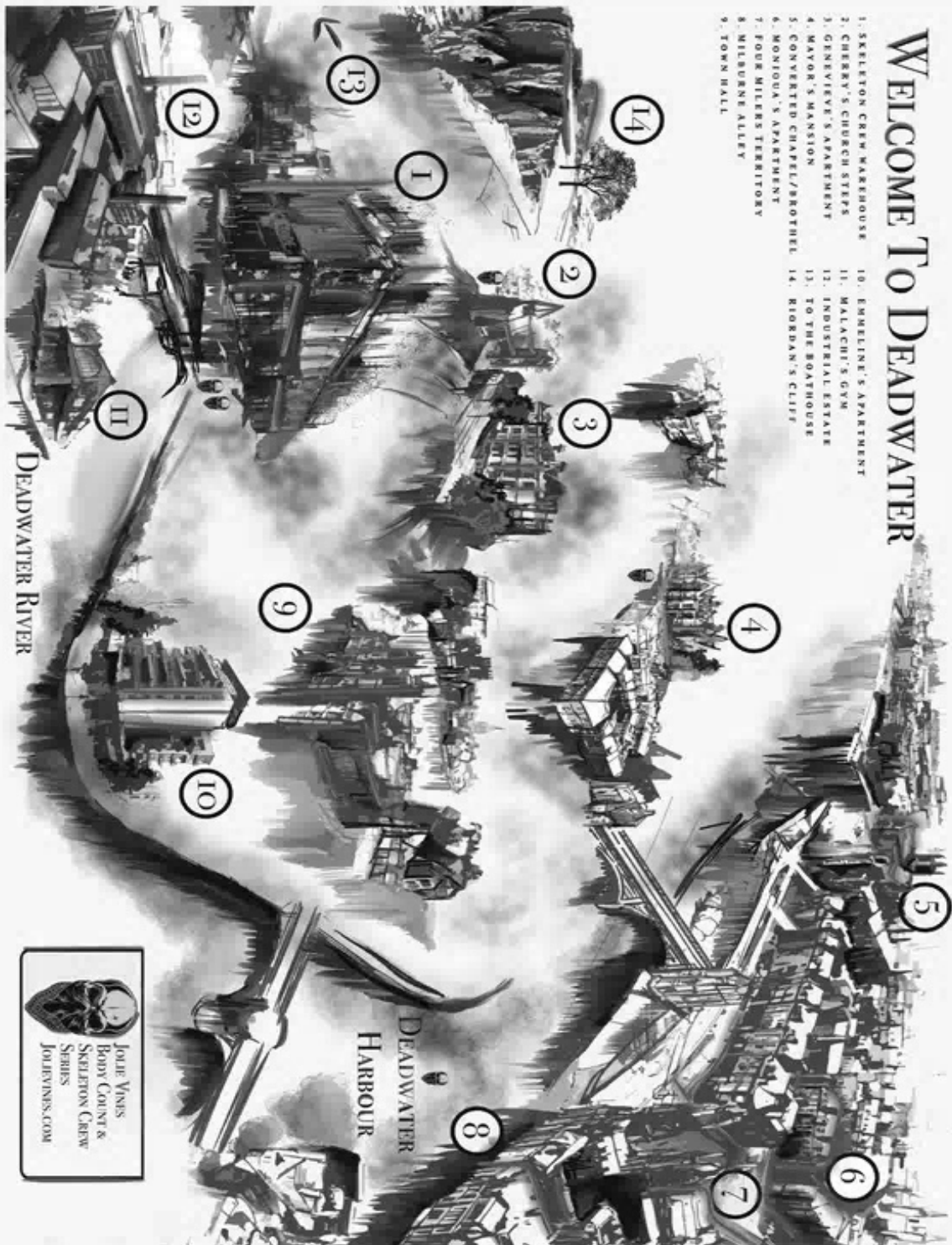
Çalma listesi

Facebook okuyucu grubumun önerdiği şarkılarla bu listeyi oluşturuyoruz.
Üçüncü kitaba kadar, tam bir setimiz olacak.

Diggy Graves'in Circus Psycho
Isabel LaRosa'nın I'm Yours
Sadece İzlemeye Devam Et, Tate McRae
Dead Poet Society'den I hope you hate me

WELCOME TO DEADWATER

1. SKELETON CREW WAREHOUSE
2. CHERRY'S CHURCH STEPS
3. GENEVIEVE'S APARTMENT
4. MAYOR'S MANSION
5. CONVERTED CHAPEL/PROTHEL
6. MONIQUE'S APARTMENT
7. FOUR MILE'S TERRITORY
8. MURDER ALLEY
9. TOWN HALL
10. EMELINE'S APARTMENT
11. MALACHI'S GYM
12. INDUSTRIAL ESTATE
13. TO THE BOATHOUSE
14. RIGORDAN'S CLIFF

İçindekiler

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53 Epilog](#)

[Teşekkür Ayrıca JOLIE](#)

[VINES tarafından](#)

[Yazar Hakkında](#)

Önsöz

Mi la

Bu gece, güneşe çok fazla yaklaşmıştım.

Beklediğim kullanılmayan ofis binası bir gözaltı hücresiydi. Kadınları kaderlerine ulaştırılmadan önce tuttukları bir yer.

Birkaç gün önce isteyerek girdiğim bir yerdi, ama istediğim şeyi elde ettiğimde istediğim zaman çıkabileceğimi bilerek girmiştim.

Planıma çok güveniyordum. Şimdi ise o güvenim kaybolmuştu.

Ellerim titriyordu ve kapıdaki adamın görmemesi için onları sırtımda sakladım.

Salter, parmaklarındaki yüzükler parılayarak odamdan koridora doğru işaret etti. "Git."

Kahretsin. Beni kovuyorsa, yapmaya çalıştığım her şey bitmişti.

Kendimi küçülterek koridora süzüldüm. Dehşet adımlarımı durdurdu. Yeni ay, Deadwater şehrini o kadar kalın bir karanlığa boğmuştu ki, sadece sokağa bakan bir pencereden gelen neon mor ışık ortalığı aydınlatıyordu.

Bu ışık, Salter'ın iki adamının, elleri ve bacakları bağlı, ağzı bezle tıkanmış bir adamı diz çökmüş halde tuttuğunu gizleyemiyordu. Adam boğuk bir homurtu çıkardı ve kendisinden daha büyük ama sayıca az olan adamlarla mücadele etti.

Kardeşim. Yedek planım. Burada olduğumu bilen ve gerekirse beni zorla buradan çıkarabilecek tek kişi.

Şok nefesimi kesti. "Bu da ne?"

Salter kemerindeki kınından bir bıçak çıkardı. Tırnağıyla bıçağın kenarını test etti. "Bu bir şah mat, Bayan Marchant. Kısa keseceğim. Kim olduğunuzu biliyoruz. Neden benim bölgemde olduğunuz daha ilginç bir soru, ama ben daha çok benim için ne yapabileceğinizi düşünmeye meyilliyim. Bu sizin, doğru mu?"

Adımı nasıl biliyordu? Çok dikkatli davranmıştım.

Sormaya fırsatım olmadı. Salter bıçağını kardeşimin çenesinin altına dayadı ve onun direnmesini engelledi. Bıçağın üzerinde ince bir kan izi vardı, ışıktaki rengi garip görünüyordu.

Ellerimi ağzıma kapattım. "Dur. Ona zarar verme."

Gangster soğuk bir kahkaha attı ve beni taklit etti. "Dur, yapma. O pis ağzını kapatıp her sözümü dinlersen, o yaşar." Çılgınca başımı sallayınca bıçağı çekti.

"Senin işime yarayabilirsin. İskelet ekibi ve depolarında oynadıkları kovalamaca oyununu duymuş muydun?"

"Ne... ne?"

Bana acımasız bakışlarını dikti. "Aynen dediğin gibi. Bir grup erkek kadınları avlıyor. Yirmiye karşı beş, hepsi bir arada kilitli. Kafesler, kan dökülmesi, para ödeyen izleyiciler. Her erkek diğerleriyle dövüşerek bir kadını yakalayıp sikiyor, sonra onu mülkiyeti olarak elinde tutuyor, o andan itibaren kadının vücudu onun mülkiyeti altında. Yani, diyelim ki, acımasızca."

Kulağa korkunç geliyordu. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Yarışmacılardan biri, benim kontrol altına almam gereken bir adam. Sen hangi rolü oynayacaksın, tahmin et?"

Hayır, hayır! Her şey ters gitmişti. Ben naif değildim, en azından öyle olduğumu düşünmüyordum. Bu günah şehrinde büyümüştüm, ta ki kader beni karanlık tarafından kurtarana kadar.

"Sanmıyorum..." diye başladım.

Salter, hiçbir uyarıda bulunmadan boğazımı kavradı ve beni yere fırlattı. Sert bir şekilde yere düştüm ve çığlık attım. Yere yuvarlandığımda, bakışlarımı onların tutsağının öfkeli bakışlarıyla buluşturdum.

Kardeşimi seviyordum, birbirimizi pek tanımıyor olsak da. Aile içi politikalar hayatımızın büyük bir bölümünde bizi birbirimizden uzak tutmuş olsa da, ben bu hatayı düzelttim. Benim kararlarım yüzünden onun zarar görmesine izin veremezdim.

Bıçak yine boğazına dayandı, atan nabzına sıkıca bastırdı.

Salter'ın dudakları çirkin bir gülümsemeye kıvrıldı. "Yanlış seçersen o ölür.

Oynayacak mısın, Bayan Marchant? Evet mi, hayır mı?"

Kardeşimin boğazı kesilecek miydi, yoksa bu korkunç anlaşmayı kabul edecek miydim? Oyuna girmekten başka seçeneğim yoktu.

Bölüm 1

Mahkûm – birkaç hafta önce

Ölümden geri dönmek kahramanlar içindi, benim gibi pislikler için değil.

benim gibi pislikler için değildi.

İlaçlarımın damla damla damlaması rüyalarımına sızdı, alevler ve siren sesleriyle karışıyordu, aksi takdirde boş olan kafamdaki tek görüntülerdi.

Bir hastane yatağındaydım, bunu anlamıştım.

Sonra ambulans ekibi, kırık bedenimi sedyeye itekleyerek taşıdı. Ondan sonra, bir sürü sağlıkçı, iğne ve uyuşturucu ilaç, kim olduğumu hatırlama şansımı elimden aldı.

"Keskin bir çizik," dediler ve beni tekrar bıçakladılar, ama ben hiçbir şey hissetmedim.

Bu birkaç hafta önce olmalıydı. Yaralarımı sayacak kadar uyanmıştım. Parçalanmış bir bacak. Yanmış bir kol. Bir hemşire, kafatasımda bir çatlak olduğunu ve bunun iz bırakacağını söyledi.

Belki de hafızamı çalan şey buydu. Bir isim bulamıyordum ve bileğimdeki tıbbi bileklik de bana hiçbir şey vermiyordu. Üzerinde "Roscoe Locke" yazıyordu. Eğer ben o adam olsaydım, onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum.

Bilinç kaybı dünyamı bir kez daha karanlığa gömdü. Uyandığımda hemşireler kolumdaki pansumanı değiştiriyorlardı.

"Hapishane dövmeleri," diye birisi iş arkadaşına fısıldadı. İkinci kadın tısladı. "Daha çok çete dövmeleri gibi."

Çete. Bu doğru geliyordu. Beyaz bandajların altında olmayan derimde, yaralanmamış ön kolumu saran ve başı bileğime uzanan bir yılan da dahil olmak üzere, çok sayıda dövme vardı. Vücudum, kaslarım, eski yara izlerim, parmak eklemlerimdeki izler ve çok sayıda siyah dövmeyle geçmişimi anlatıyordu. Kötü bir adam olduğum su götürmez bir gerçektir.

Karanlık bir sokakta kendimi görsem, ben de kaçardım. Beni uysal tutmalarına şaşmamalı.

İlk hemşire bana baktı. Elinde, her verdiklerinde beni bayılttığı berrak sıvı dolu bir şırınga vardı.

"Hey," dedim. Haftalardır söylediğim ilk kelime, zar zor çıkan bir hırıltıydı. "Beni bayılatan şeyi vermeyin."

Hemşireler birbirlerine baktılar.

"Lütfen?" diye denedim. "Doktor, kendi kötü kararlarımı tekrar almaya başlayabileceğimi söyledi. Buna ihtiyacım yok." Yalan, ama kafamı boşaltmam gerekiyordu.

İkinci kadın dudaklarını büzüp meslektaşına konuştu. "İlaçsız hali nasıl olur düşünsene. Bir saat içinde ortalığı birbirine katar."

İlaç vücuduma girer girmez bayıldım.

Bir sonraki uyanışımın ne kadar süreceğini bilmiyordum, belki saatler, belki günler, ama bu kesin olarak adrenalinimi yükseltti ve kırık bedenimi harekete geçirdi. Buradan çıkmam gerekiyordu. Sürünerek ve kırık bacağımı arkamda sürükleyerek bile olsa. Ama kıyafetlere ihtiyacım vardı. Lanet olası alçı çıkarılmalıydı.

Onların ilaçlarından kurtulmak için.

Hiçbir şeyim olmadığı için bir sağlık görevlisine rüşvet vermek söz konusu bile olamazdı. Tehdit etmek işe yarayabilirdi, ama bana yardım eden insanlara zarar verme fikri hoşuma gitmiyordu, yargılama tarafında olsalar bile. Tatlı dilli olmak daha iyi olabilir.

Kapım açıldı ve odama bir polis girdi, elleri cebinde, sefil suratında kendini beğenmiş bir sırıtişla duran iri yarı bir herif.

Beni inceledi. "Hâlâ hayattasın demek."

İçgüdülerim beni susturdu. Kim olursa olsun, beni tanıyordu. Bu tanınmayı, birinin hastane odama girip benim için çirkin bir şekilde ağlamasını ya da adımı söylemesini çaresizce istiyordum. Ama onun gibi biri değil

onun gibi biri olmasın. Fazla bir şey bilmiyordum, ama polislerle dostane ilişkiler içinde olmadığımızdan emindim.

Memur dosyamı aldı ve yaralanmalarımın listesini inceledi. "O bacak seni beladan uzak tutacak, ancak çete savaşları bir süreliğine sona ermiş gibi görünüyor. Kafatası yaralanması mı? Hafıza kaybı mı? Dalga geçiyorsun, Con..." Cümlesini yarıda kesti ve dosyayı düşürdü. "Hafıza kaybı. Çok komik."

O piç kurusu gülerek uzaklaştı.

Umutsuzluk beni sardı. Yataktan kalkmaya çalıştım ama uyuşturulmuş ve kedi yavrusu kadar zayıf bir halde çarşafın üzerine yığıldım. Yeni bir gerçek ortaya çıktı.

Kimse beni aramıyordu.

Bu beni o kadar boşlukta bıraktı ki, bir dahaki sefere bana iğne yaptıklarında itiraz etmedim.

Bunun yerine, bir plan yaptım. Bir hafta boyunca, sağlık personelinin rutinini izlerken onlara karşı nazik davrandım. İlgisizmiş gibi davrandım. Baş ağrısı numarası yaptım, böylece beni daha fazla tehdit olarak görmesinler diye. Damardan verilen ilaçları hap şeklinde almaya başladıkları konusunda yalan söyledim.

İyileşmem iyi gidiyordu ve bacağımdaki ağır alçı, yürüme botuyla değiştirilecekti.

Ayağa kalktığım anda, oradan ayrıldım.

Sabah oldu ve beni tekerlekli sandalyeye oturtup alçıların kesilip çıkarılacağı odaya götürdüler. Tek bir hemşire beni odama geri götürmek için bekliyordu, orada bir doz daha ağrı kesici alacaktım.

Geri dönmeyecektim. Özel anlarda gücümü test etmişim ve gücüm tam anlamıyla geri gelmişti. Odanın dışında, dönüp diğer yöne doğru yürüyecektim ve arkama bakmayacaktım. Beni durduramazlardı.

Tek bir sorun kalmıştı: Gidecek hiçbir yerim yoktu.

O lanet yatakta bir ay geçirdikten sonra, hala günlük hayatta kullandığım ismin ne olduğunu bilmiyordum. Odamda telefon yoktu, televizyon yoktu, polis dışında ziyaretçim yoktu. Kayıtlarımda yazan ev adresi bile bana yabancı geliyordu.

Belki oraya giderdim. Belki sokaklarda kalırdım. Yara izlerim ve yumruklarımı kullanmaya ne kadar hazır olduğum hissi, bana bir hayatta kalan olduğumu söylüyordu.

Alçımı çıkaran sağlık görevlisi bana yardım etti. Hemşirem beni koltuk değnekleriyle destekledi, sonra birlikte kapıya doğru sürünerek yürüdük, zayıflığımı rol yapıyormuş gibi gösterdim. Elbette, tam gücümde değildim, ama koşabilirdim.

Deadwater Hastanesi'nin aydınlık koridorunda gitmeye hazırlandım.

Ama koridorun sonunda, bir kadın hayalet görmüş gibi bana bakıyordu. "Uçmuş muyum, yoksa bu gerçekten sen misin?"

Bir yabancı.

Hayır.

Platin saçlı, muhteşem vücutlu, nazik gözlü. Onu tanıyordum, değil mi?

Adını hatırlayamıyordum.

Koltuk değneklerimle dengemi sağlarken, hemşire omzumda dururken, planımda geçici olarak donmuş bir yarım gülümseme oluşturdum. Bunu beklemiyordum. Tanıdık bir yüz. "Sanırım öyle."

Blondie'nin bakışları üzerime çöktü, botumu inceledi. Bandajları ve iyileşmekte olan yaraları.

"Ah, canım, öldüğünü sanmıştım. Hepimiz öyle sanmıştık. Beni hatırlıyor musun? Ben Dixie. Bütün bu zaman boyunca burada mıydın?"

Bu isim bir şeyler çağırıyordu. Sonunda aklıma geldi, o bir seks işçisiydi. Ya da belki egzotik dansçı? Onu kesinlikle çıplak görmüştüm, ama dokunaklı bir şekilde değil.

O bir arkadaştı. Kahretsin.

Ben başımı sallayınca, Dixie telefonunu çıkardı ve pembe tırnaklarıyla ekrana dokundu. Arayan kişiye bağlandı ve aceleyle konuşmaya başladı, diğer eliyle boğazındaki bandajı tuttu. "Kim olduğunu asla tahmin edemezsin. Convict. Hayatta."

Convict.

Göğsümde bir duygu dalgası yükseldi. Sonunda bir kimliğim vardı, görünüşe göre bir suçlu kaydından adını almış olsam da. Sadece bu da değil, biri beni arıyordu. Planlarım değişip dönüştü.

"Dixie?" Cildimde yanık izleri bırakan bilinmeyen bir yangının dumanından sonra sesim hala kısık çıkıyordu. "Buradan ayrılmak istersem, gidecek bir yerim var mı?"

Gözleri acıma ile doldu. "Depoyu hatırlamıyor musun? İskelet ekibi?"

Yanımdaki hemşire dilini şaklattı. "Bay Locke, sizi taburcu edecek bir aileniz olmadığı için burada kalmalısınız. Polis tavsiye ediyor..."

Dixie, hemşirenin meydan okuyan bakışına karşılık verdi ve sözünü kesti. "Polis canı cehenneme, tatlım. Biz onun ailesiyiz ve yolumuza çıkarsan, tüm iskelet ekibini buraya getirip oğlumuzu eve götürürüm."

Kaçma ihtiyacım artık yoktu. Sonunda gidiyordum. Sonuçta yalnız değildim.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sadece gitmek istiyorum."

Dixie gülümsedi. "O zaman anlaştık. Lanet olsun, Mahkum. Ölülerden dirildin. Sana artık aziz diye sesleneceğim."

Her şey o kadar hızlı gelişti ki, kafam allak bullak oldu.

Sözlerine rağmen, hemşirem, teklif edilen ilaç çantasını alıp uzaklaştığımda gözlerinde açık bir rahatlama vardı. Bir gangster, hastane için bir yükümlülüktü. Onların itirazlarına rağmen, gitmem daha iyiydi.

Sonra geceye çıktık.

Yağmur yüzümü ıslattı. Hava beni ısıırıyordu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmeden, başımı geriye attım ve şehrin beni kucaklamasına izin verdim.

Bir adam bize katılmıştı: Dixie'ye eşlik etmek için orada bulunan iskelet ekibin güvenlik şefi Manny. Onu görür görmez tanıdım. Bizi kocaman siyah bir arabaya yönlendirdi ve Shade'in nasıl çılgına döneceğini mırıldanarak konuştu.

Shade. Bir başka rahatlama dalgası beni neredeyse yere yıkıyordu. Shade benim arkadaşım mıydı? Yoksa patronum mu? Belki ikisi de. Kesinlikle değer verdiğim biriydi.

Manny'nin kurşun geçirmez arabasıyla Deadwater'ın tehlikeli sokaklarında ilerlerken, şehrin ışıkları üzerimde yanıp sönüyordu. Yorgunluk duyularımı ele geçirmişti ve silecekler ile motorun uğultusu beni uykuya daldırıyordu. Buna direndim. Gözlerimi kapatamadım. Artık tekrar arkadaşlarım vardı ve haftalarca hiçbir şeyin olmadığı bir dönemden sonra tanıdık yüzler görüyordum.

Komada olduğum için kışın yerini bahara bıraktığını fark etmemiştim. Hava, nehir kenarındaki devasa kırmızı tuğlalı deponun önünde toplanan kalabalığı caydırmadı.

DIVIDE ve DIVINE yazan tabelaların parlak neon ışıkları. İskelet ekibin karargahı. Bir tarafta gece kulübü, diğer tarafta striptiz kulübü ve genelev. Evim.

Koltuk değneklerimi arabadan çıkardım ve kulüplerden birinden gelen müziğin ritmine uyarak binaya baktım. Diggy Graves'in "Circus Psycho" şarkısı çalıyordu.

Duygularım kabardı ve sert adam imajımı tehdit etti.

Her tuğlayı tanıyordum. Burada çalışmış ve oynamıştım. Her türlü sapkın eğlence ve oyuna katılmıştık. Bir sürü seks.

Kim olduğumu hiç bilmiyordum, ama bu günah yuvasına aittim.

Otoparkın karşısında, iskelet desenli siyah bandana takan bir ekip üyesi personel kapısını açık tutuyordu. Ben yaklaşınca çenesini kaldırdı, Dixie ve Manny de yanımda duruyordu.

"Seni tekrar görmek güzel, Mahkum. Uzun zaman oldu ve hepimiz düşündük ki... Önemli değil. Geri döndün."

"Teşekkürler dostum." Elini sıktım.

Manny bir sonraki kapıya doğru ilerledi ve Dixie, tanımadığımız ekip üyesini geçtikten sonra eğildi.

"O Mick'ti. Yakın değildiniz ama onu severdin."

Ona bir bakış attım, ama gözlerinde herhangi bir yargılama yoktu. O biliyordu.

"Uzun süredir kendinde değildin ve hastaneler uykusuzluktan seni deliye çeviriyor. Nasıl bildiğimi sor. Hemşire, ayağa kalkmanın biraz zaman alabileceğini söyledi." Omzuyla bana hafifçe dokundu.

Sesimi buldum. "Boğazına ne oldu? Ben yaralandığımda sen de yaralandın mı?"

Dixie'nin gülümsemesi soldu. Beyaz bandaja dokundu ve yutkundu. "Ayrı olaylar ve konuşmak istemediğim şeyler, tatlım."

"Anladım. Susacağım."

"Yaşayanların dünyasına döndükten sonra mı? Bir sürü insan tam tersini isteyecek, azize."

Deponun iç kısmında, insanlar bana açıkça şaşkınlıkla bakıyorlardı. Göğüs uçlarına mücevherler takan yarı çıplak bir dansçı ağzı açık kalakaldı, sonra aceleyle soyunma odası gibi görünen bir yere geri döndü, ardından fısıltılar duyuldu.

İçimden kaşlarımı çattım. Hareket ederken ağır, yuvarlak göğüsleri sallanmıştı. Bu çok seksi bir manzaraydı. Ama benim sikim? İlgilenmiyordu.

Bir ofise vardık ve bir adam şok olmuş gözlerle odadan dışarı fırladı. Yaklaşık benim yaşımda, yirmi sekiz yaşında, sonsuz sayıda dövmesi, delici mavi gözleri ve siyah saçları vardı. Daha da iyisi, onu tanıyordum, tıpkı Dixie'yi tanıdığım gibi. İki ikide iki.

Shade beni sıkıca kucakladı, kolları beni ezdi. "Kahretsin, canını mı yaktım? Bu aptalca bir soru. Hayatın boyunca hiç acı çekmedin. Ne çocukken dövüş kulübünde ne de şimdi." Elini çeneme koydu ve beni inceledi, İskoç aksanı belirgindi. "Beni hatırlıyor musun?"

Shade... Aklımı zorladım. Bir infazcı mı? Evet, onu öldürürken görmüştüm. Ekibimize karşı gelen pislikleri ortadan kaldırıyordu. *Doğru.*

"Tabii ki hatırlıyorum," mırıldandım.

Doktorlar gibi, ben de kötü hafızamı itiraf etmiyordum. Hastane tişörtü ve yürüyüş botuma uyacak şekilde kesilmiş eşofman giymiş olmam, kafatasındaki yaralanma nedeniyle saç çizgimden geriye doğru uzanan bir yara izi olan aşırı uzun siyah saçlarım yeterince kötüydü. Duş almam, tıraş olmam ve düşüncelerimi yavaşlatan lanet ilaçları bırakmam gerektiği gerçeği de eklenince, tam bir enkaz halindendim.

Yüzünde rahatlama belirdi. "İyi. Bu iyi. Merak etme kardeşim. Bundan sonrasını biz hallederiz. Arran evde değil, ama mesajımı okuduğu anda, lanet olasıca ölecek."

Dixie ile konuşmak için döndü ve ona hastaneyi ve hemşirelerin ne dediğini sordu.

Ama Shade'in söylediği isim beni duraksattı. Arran, ekibimizin lideriydi, beynim bana bu adamın görüntüsünü verdi. Onu yıllardır tanıyordum ve küçük detaylar zihnimi dolduruyordu. O da Shade kadar ölümcül ve daha acımasızdı. O zihinsel görüntüde Arran öfkeliydi.

Ona kötü bir şey yapmıştım.

Bu gerçeğin farkına varınca midem bulandı. Bir şekilde, en yakın arkadaşlarımdan birini mahvetmişim ve sonunda bir hastane yatağında kırık dökük bir halde yatıyordum.

Bu gerçeğin farkına vardığım için mi, yoksa yorgunluktan mı, bocaladım.

Shade beni yakaladı. "Hadi. Yukarı çık ve yat. Ayakta duramıyorsun."

Yanıliyordu. Hayattaydım.

Asansörle beşinci kata çıktık.

Shade, sol ve sağda odaların bulunduğu bir koridora doğru yol gösterdi. "Sırayla seni kontrol edebileceğimiz bu odada kalmanın daha iyi olacağını düşündüm. En sonda bir yatak odası hazırlattım, böylece çok fazla rahatsız edilmezsin."

Dixie fısıldadı, "Burası kamera kızlarının ve erkeklerinin katı. Para ödeyen izleyiciler için sahte orgazmlar yapıyorlar."

O konuşurken, odalardan birinin kapısı açıldı ve bir kadın, neredeyse hiç olmayan bir sütyen dışında tamamen çıplak bir şekilde dışarı çıktı. Bize nazikçe gülümsedi ve karşıdaki banyoya doğru yavaşça yürüdü. Odanın içinde, yatakta uzanmış başka bir kadın bacaklarının arasına uzanarak çift uçlu bir dildo çıkardı.

Lanet olsun. Bu ateşliydi. Ya da öyle olmalıydı. Yine de vücudumda hiçbir tepki yoktu. Hiçbir sıcaklık hissetmedim. Az önce bıraktıkları seks gösterisine hiçbir tepki vermedim.

Ya beynim yanmıştı ya da sikim greve gitmişti. Ve dürüst olmak gerekirse, ikisini de suçlamazdım.

Shade ve Dixie beni koridorun son odasına yönlendirdiler ve bana su, büyük boy ilaç çantam ve düzenli kontroller için sözler verdiler.

Shade kapı çerçevesini tuttu. "Dinlen. Kim bilir ne kadar ihtiyacın var."

Sonunda yalnız kaldığımda, serin beyaz battaniyenin üzerine uzandım ve derin bir nefes verdim.

Bir şekilde, beni önemseyen insanlarla ikinci bir şans verilmişti. Bunu hak etmek için ne yaptığımı ya da ilk başta onların reddedilmesini hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum, ama bir şey kesindi.

Ateşe atılmam için ne yapmış olursam olayım, bunu bir daha tekrarlamayacağım. Bir kez yanmıştım. Şimdi onlar için dünyayı ateşe verecektim.

Bir daha asla hata yapmayacaktım.

Bölüm 2

Convict

Zevkten inleyen bir inilti bilincimi deldi, beni uykumdan uyandırdı ve odamın loş ışığında gözlerimi kırıştıtararak oturdum.

Bacağımda alçı yoktu. Kolumda serum yoktu. Hastane bip sesleri ya da antiseptik kokusu yoktu. Sadece duvarın ötesinden gelen müzik ve seks inlemelerinin gümbür gümbür bas sesleri vardı. Deadwater'ın sağlık tatili versiyonu.

Siktir, özgürdüm.

Yataktan kalkarak, botlu ayağımı yere koyup dengemi test ettim. Fena değildi. Komodinin üzerinde beyaz bir eczane çantası duruyordu ve bundan sonra alacağım tek ilacı, son antibiyotiklerimi çıkardım ve bir yudum suyla yuttum. Kafam uzun zamandır bu kadar berrak hissetmemişti ve hissetmediğim ağrı için ilaçlarla bulanıklaştırmak istemiyordum.

Biri kapımı çaldı. Sendeleyerek kapıyı açmaya gittim.

Kollarında bir paketle Dixie beni baştan aşağı süzdü. "Aşağıdaki striptiz kulübünün yanındaki gardıroptan sana temiz giysiler getirdim. Seçtiklerimi beğenmezsen, istediğini alabilirsin. Söylemeliyim ki, şimdiden daha güçlü görünüyorsun. Dün gece ve bugün birkaç kez seni kontrol ettim. Derin bir uyku çekiyordun."

Giysiler temiz kokuyordu, hastane kokusu yoktu. "Ben bir aziz isem, sen de bir meleksin. Saat kaç?"

"Akşam dokuz. Seni buraya getirdiğimizden bu yana neredeyse yirmi dört saat geçti. Yemek yedin mi?"

Dinlenirken bir ara, benim için bırakılmış bir paket sandviç görmüş ve hepsini yemiştim. "Sen mi yaptın?"

"Hayır, Shade. Arran yakında tekrar arayacak, aşağı inmeye hazır mısın? Bir kez aradı ama seni uyandırmamak daha iyi olur diye düşündük." Bakışlarında bir şey değışti. "Kimden bahsettiğimi biliyor musun?"

Koltuk değneğimi aldım ve odaya bir göz attım, ihtiyacım olan her şeyin hazır olup olmadığını kontrol etmek için. Ama benim hiçbir şeyim yoktu. En azından burada yoktu. Alabileceğim anahtar ya da telefon yoktu.

"Evet, Arran'ı hatırlıyorum." Neredeyse. "Nerede bu arada?"

"Balayında. Sıcak bir yerde. Biraz kıskandım, o yüzden detayları hatırlamamayı tercih ediyorum."

Arran evlenmiş miydi?

Dixie fark etti. Tsk etti. "Karısı Genevieve. Çok sevimli bir kadın."

İsim bir yüzü çağrıştırdı, ama başka ayrıntı yoktu. Geri geleceklerdi. Parça parça, boşluklar dolduruluyordu. "Siktir, doğru. Onu tanıyorum."

"O anı hala seni rahatsız mı ediyor?"

Kasıtlı olarak boğazındaki bandajı gözetledim ve dün söylediğı sözleri ona geri söyledim. "Konuşmak istediğim bir şey yok, tatlım."

O eğlenerek sırtıttı ve odamdan çıkıp koridora doğru yürüdük.

Dixie, bana on dakika süre verdi ve ben tuvaleti kullanıp kendimi olabildiğince temizledikten sonra, yedek tişört ve eşofmanımı giydim, botum için kesip açtım ve ona uyan tek ayakkabımı giydim.

Duş almam gerekiyordu, bacağımdaki alçı çıkarıldığına göre artık bunu yapabilirdim, ama bu, kolumdaki yanıkları örten bandajı çıkarmak anlamına geliyordu. Yüzümü buruşturdum. Hastanede hemşire iyi olacağını söylemişti, ama o berbat manzaraya bakmak istemiyordum. Henüz değıl. Her seferinde bir şeytanla uğraşmak gerekiyordu.

Gardıroba geri dönüp Dixie'yi çağırdım.

"Bunu kullanabilir miyim?" Tezgâhın üzerindeki tuvalet malzemeleri sepetinde bulduğum tıraş bıçağını salladım.

"Buradaki her şey personel için. Keyfine bak."

Lavaboya yaklaştım, sabunlandım ve haftalarca uzamış sakalımı tıraş ettim.

Ben işimi yaparken — lanet olsun, bu çok iyi geldi — Dixie tezgahın üzerine atladı, ayak bileklerini çaprazlayarak beni izlemeye devam etti ve ekibiyle ilgili güncellemeleri yapmaya devam etti.

"Shade'in kız arkadaşı Everly ve hamile. Cassie ve Riot bir çift, ama sanırım onunla tanışmadın. O yeni bir ekip yesi, gerçek adı Riordan." Bana baktı. "Cassie'yi neredeyse seni öldürecek olan yangından kurtardın. Az önce senin durumunu kontrol etmek için benimle yukarı ıktı. O artık benim patronum."

Yansıma somurtarak baktım, bozuk hafızamdan nefret ediyordum. "Bana yangından bahset."

Dixie, rakip çetenin genelevinin bodrumunda olduğum sırada birinin orayı ateşe verdiğini anlatan bir hikayeye başladı. Cassie esir tutulmuştu ve bina etrafımızda yanarken onu bodrum kapısından dışarı çıkarmamış olsaydım ölecekti.

"O gece birkaç kişi yanarak öldü. Bu yüzden herkes senin öldüğünü sandı. Ama Arran inancını kaybetmedi. Ceset yoksa yas da yok. Bir sürü yanmış ceset çıkardılar ama hiçbiri seninki değildi."

Aynada tıraşımı bitirdikten sonra, sa izgimden geriye doğru uzanan yara izini kapatmak için koyu renkli saçlarımı karıştırdım. lmle burun buruna geldiğim an yüzümde açıkça yazıyordu, ama ben hala yanlış yoldan gelen aynı adamdım. Dokuz canımdan sadece birini kaybetmiştim.

Banyodan çıkıp asansöre doğru yürüdük ve Dixie düğmeye basarken ben duvara yaslandım.

"Neden oradaydım? Yanan yerde." "Bilmem."

"Polisler benim iskelet mürettebat olduğumu biliyor mu?" "Herkes biliyor, tatlım. Neden sordun?"

Hayal kırıklığı içimi kemiriyordu. Haftalardır kendime yabancıydım, ama belki de öyle olmama gerek yoktu.

Asansör geldi ve biz zemin kata indik, kalabalık bir koridora aıldık. Sol tarafta, gece kulübüne açılan duvardan müzik sesleri geliyordu, kuru buz ve bira kokusu parfüm ve tıraş losyonu kokusuyla karışıyordu. Diğer tarafta, iki kadın

Soyunma odasının açık kapısında duruyorlardı. Aklımdan, burası striptiz kulübü için, diye geçti.

Kısa kıyafetler giymiş, biri kovboy kız, diğeri ise kabarık yuvarlak kuyruklu tavşan kostümü giymiş iki kadın bana gizlice bakıyordu.

Ben de onları tekrar kontrol ettim, kendimi sınadım. Heteroseksüel olduğumdan oldukça emindim, ama hiç ilgi duymuyorsam benim neyim vardı? Ne onlara, ne dün geceki seks şovuna, ne de açıkça bir arkadaşım olan ama aynı zamanda çok seksi olan Dixie'ye.

"Eşcinsel miyim?" diye
aceleyle sordum. Dixie gözlerini
kırpı. "Sanmıyorum." "Kız
arkadaşım var mı?"

Omuzları çöktü. "Bildiğim kadarıyla yok, ama Alisha öldürülmeden önce onunla bir ilişkin vardı." Yüzünü buruşturdu. "Kahretsin. Bunu biliyor muydun? O, Deadwater'ı kasıp kavuran katilin kurbanıydı. Dava çözüldü, ama bu kimseyi geri getirmeyecek."

Tökezledim ve koltuk değneğimle dengemi sağladım. Alisha'yı tanıyordum. Onun hakkında ne zaman duymuştum? Bir anı aklıma geldi. Yüzüne bir isim koymadığım ilk gerçek anı. Bir grup insanın bir gangsteri izlediği nemli bir oda. Havada duman kokusu dolaşıyordu. Alisha'nın ölümüne üzülmüştüm, ama bir erkek arkadaşın üzüleceği kadar değil.

Dixie beni bir ofise yönlendirdi, kapı yaklaşınca açıldı ve Shade ile birlikte, iskelet ekibinin iç çemberinden tanıdığım ikinci bir adam ortaya çıktı, koyu sarı saçlı, iri yarı bir adamdı.

"Tyler," diye fısıldadı Dixie.

Ona teşekkür etmek için küçük bir gülümseme attım.

Shade, dün ya da belki de önceki gün yaptığı gibi bana sarıldı, zaman kavramını kaybetmişim. Tyler omzuma dikkatlice elini koydu ve ciddi bakışlarıyla beni süzerken selam verdi. Bir anlığına elini kaldırıp omzumun üzerinden arkama baktı.

Dixie ona bakıp kızardı, sonra kendini kapattı. Kafam karışık, ama çekiciliği gördüğümde anladım.

Cilalı siyah masada, Shade bir tablet aldı ve bir arama yaptı. Bağlantı kurulurken, odayı iyice inceledim. Burada çok zaman geçirmiştım, ama masanın diğer tarafında. Ziyaretçileri korkutmak için üzerlerine parlak bir spot ışığı tutardık. Odanın arkasındaki kırmızı tuğla duvarda, yüzlerimizi örtmek için kullandığımız iskelet bandanaların saklandığı bir dosya dolabı vardı. Masanın altında bıçaklar gizlenmişti. Birkaç tane de silah.

Yeni rahatlama hissi beni biraz daha rahatlattı. Evim güzel evim.

"Arran, beni duyuyor musun? Uyanık." Shade tableti kaldırdı ve ekranda tanıdık bir yüz belirdi.

Siktir, sert kabuğum parçalandı.

Dün gece rüya görmemiştım. Arran'a yaptıklarımla ilgili hiçbir anı geri gelmemiştı. Bunun kötü olduğunu biliyordum. Ben bunu yeniden keşfettiğimde, beni ekipten atmak için her türlü sebebi vardı.

Ama ben sarsılmışsam, o da sarsılmıştı.

Arran şaşkınlıkla bana baktı, yüzü bembeyazdı. Parmaklarını sarı saçlarına geçirdi ve küfretti. "Gözlerimi okşayan bir manzara."

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarpıyordu. "Geri dönmek güzel."

Daha da eğildi, bakışları yüzümün hatlarını taradı ve yaramda takıldı. "Shade bana ölümün eşiğinde olduğunu söyledi. Ne hatırlıyorsun?"

Dixie'nin anlattığı parçaları bir araya getirdim. "Güvenmediğim insanların arasında bir mahzendeydim. Duman kokusu vardı. Cassie'yi dışarı çıkardım. Sonra hastaneye kaldırıldım. Haftalarca kendimden geçtim."

Arran başını eğdi. "Eski bir kilisenin bodrumuydu, orayı genelev haline getirmişlerdi. Sen gizli görevdeydin."

Ağzım açık kaldı. Eğer ekibim için çalışıyor olsaydım, bu bir ihanet olmazdı.

Arran, ses tonunu sertleştirerek devam etti. "Yaralanman benim hatamdı. Seni o çeteyi gözetlemeye gönderdim ve neredeyse ölüyordun. Seni oradan çıkarabilirdim. Bana eve gelebilir miyim diye sordun, ben de henüz olmaz dedim. Yaraların, o yara izi, hepsi benim suçum. Çok üzgünüm."

Yine bir duygu seli beni tehdit etti. Ellerimi ceplerime soktum. "Siktir git."

Arran güldü. Sesi kederliydi. "Seni mahveden piçlerin öldüğünü bilmelisin. Shade Bronson'ı öldürdü, sonra yangın Red'i öldürdü. Öyle olmasaydı, ben öldürürdüm."

Onlar Four Milers'ın liderleriydi, ya da eskiden öyleydi. Her isim duyduğumda, zihnimin uykuda olan bir parçası uyanıyordu.

"İyi bilmek. Hastanedeki polis, bir bölge savaşından bahsetti." Shade sertleşti. "Polisle konuştun mu?"

"Biri beni ziyaret etti. Ona hiçbir şey söylemedim." Hem o hem de Arran ona baktılar.

Tyler eğildi. "Adını öğrendin mi, ya da adamı tarif edebilir misin?"

Ellili yaşlarındaki polisi, yatağımın başında kendini beğenmiş bir sırıtışla duran iri yarı adamı tarif ettim. Artık nedenini biliyordum.

Tyler dudaklarını büküp sordu, "Kenney mi?" "O olmalı." Arran kaşlarını çatı.

Bu isim zihnimde bir şeyler uyandırdı. "Evet, oydu."

Shade'in yüzüne öfke çöktü ve dövme eli, içgüdüsel olarak yanında bir kılıfta saklı bir bıçak olduğunu bildiğim yere doğru uzandı. "Emniyet Müdürü Kenney buraya gelip bize senin öldüğünü söyledi. Bunu kanıtlayacak DNA kanıtı yoktu, bu da bana bunu kendi sapkın zevki için yaptığını düşündürüyor."

"Onu öldüreceğim." Arran ellerini başının arkasına koydu ve otel odasındaki sandalyesine yaslandı, sonra gözlerinde kararlılıkla geri döndü. "Yeterli değil, ama benim kötü kararlarım yüzünden çektiğin tüm acıları telafi edeceğim. O mahzende Cassie'yi kurtardın. Sen de neredeyse hayatını kaybediyordun. Bunu değiştiremem, ama elimden gelenin en iyisini yapıp telafi edebilirim. Hazır olduğunda depoyu yönetebilir ve istediğin işi yapabilirsin. Shade, Tyler, çocuğumuza iyi bakın. Haftaya döneceğim."

Teşekkürlerimi fısıldadım, çünkü onun hiçbir şeyi telafi etmesi gerekmiyordu, ama görüşme bitmişti ve çalışmaya hazır olduğumu ikna etmem gereken iki adam vardı.

Yine de, Arran'ın yanıldığına dair içimi kemiren bir his vardı. Onun saygısını hak etmiyordum. Sadece nedenini hatırlayamıyordum.

Shade ve Tyler'ın benimle görevleri tartışmayı kabul etmeleri iki gün daha sürdü. Bu süre içinde minnettar Cassie ve erkek arkadaşıyla tanıştım, depoya yeniden alıştım, daha fazla ismi yüzlerle eşleştirdim ve seks odasının yanındaki odamda uzun süre uyudum. Hatta duş almayı bile başardım, bandajı çıkarmak zorunda kalmamak için kolumu plastiğe sardım. Kafamdaki yara izi geçmişimin yeterli kanıtıydı. Yanıkların neden olduğu mahvolmuş dövmeleleri ve parçalanmış cildi görmek istemiyordum.

Ertesi gün öğleden sonra, yine iskelet ekibin ofisine gidip durumumu anlattım. "Çalışmaya geri dönmek için can atıyorum. Bana bir iş vermelisiniz."

Shade bir bıçağı bile, bıçağın kenarı ışıpta parıldıyordu. Tyler ile bir bakış değıştirdi. "O bot çıkarılmadan ve sen tamamen hareket kabiliyetine kavuşmadan, ana becerilerinin çoğunu kullanamayız."

"Ana becerilerim nelerdir?"

"Gizli görevlerde iyisin, ayrıca hırsızlık ve haneye tecavüzde. Tutuklanmaktan kaçınmada pek iyi değilsin."

Heh. Takma adım da buradan gelmiş olmalı.

Ellerimi birleştirdim. "Sunacak bir şeyim olmasaydı sormazdım. Bana bir şans verin."

Shade homurdandı ama pes etti. "Bir sonraki oyunumuzu organize etmekle meşgulüm. Görüşmem gereken birkaç kişi kaldı."

Geriye yaslandım, kalbim çarpıyordu.

Bana Manny'nin ekibinde güvenlik görevlisi olarak çalışmamı teklif edeceğini ya da daha az... zorlayıcı bir şey teklif edeceğini düşünmüştüm.

Oyun. Hatırladım, bodrumumuzda yaşadığımız tehlikeli eğlenceyi. Eğer iskelet ekibinin binasının bir tarafındaki gürültülü gece kulübünden diğer tarafındaki striptiz kulübüne, oradan da canlı performansların ve

her şeyin serbest olduğu genelevde, bodrumda olanlar ise bunu daha da aşırıya taşıyordu.

Oyun, erkekleri kafese kapatıp siren çalınca onları serbest bırakarak kadınları avlamaya çalıştığımız bir avcı-av oyunu idi. Oynayan herkes bunu gönüllü olarak yapıyordu ve canlı kameralar bu aksiyonu ücret ödeyen müşterilere gösteriyordu. Şiddet dolu, seksle beslenen bir katliamdı.

Bu açıklama, çıplak bedenlerin yapabileceğinden daha fazla kanımı kaynattı. Katılmış mıydım? Emin değildim. Belki de katılmak istemiştim.

"Yardım edeceğim."

Shade başını salladı ve bir uyarıda bulundu. "İnsanlar bazen yanlış nedenlerle başvururlar. Bir sonraki görüşmeci geldiğinde sana haber veririm, sen karar verirsin. Bu arada, Tyler'ın yardıma ihtiyacı olan başka bir işi var."

Shade bizi yalnız bıraktı ve Tyler devraldı.

"Kısa süre önce iki adamımı kaybettim."

Zihnimi oyunun karanlık derinliklerinden geri çektim ve ona dikkatimi verdim. "Önleme mi?"

Ayı gibi iri adam kaşlarını çatı. "Bu benim işim. Kaçakçılık çetelerini durdurup çökertiyorum. Unuttun mu?"

"Hayır, unut gitsin."

O benim bahanemi kabul etti ve ofis tabletini alıp bir web sitesine giriş yaptı. Tableti bana uzattı ve ben Deadwater banliyösündeki bir sokakta bulunan harap bir binanın video görüntülerine gözlerimi kısarak baktım.

Birkaç farklı kamera görüntüsü vardı ve Tyler aralarında geçiş yapıyordu.

"Kadınların bilinmeyen nedenlerle buraya getirildiği bildirildikten sonra, Milburne Alley'deki bir mülkü aylardır izliyorduk. Arayan kişi buranın bir genelev olabileceğini düşünüyordu, ama polisler bu tür yerleri umursamıyor ve benim polislerle olan bağlantım aracılığıyla bu bilgiyi bize iletti. Polislerin, bizim bildiğimiz insan kaçakçılığı olaylarını soruşturmak için yeterli kaynağı yok. Benim yapabileceğim türden önlemleri de alamıyorlar."

Ne demek istediğini anladım. Gerekirse iskelet ekip öldürürdü. Polislerin uymak zorunda olduğu uygunsuz yasalar vardı.

"Kadınların İskoçya ve Kuzey İngiltere'ye kaçırıldığını biliyoruz. Bir yıl önce, nakil sırasında bir ekibi yakaladık ve iki kadın ile iki genç kızı kurtardık."

"İnsan tacirlerine ne oldu?"

"Hepsi öldü. Liderin durumunda bu kasıtsız oldu." "Sert adam." Gülümsedim.

Tyler'ın dudakları seğirdi. "Konteyner kamyonundan kurtardığımız kadınlar için sevindim, ama onları kaçırılanları sorgulayamadığım için sinirlendim. Bu davanın bununla bağlantılı olabileceğinden şüpheleniyorum. Sonuncusu nefes almayı kesmeden önce kaçakçılardan aldığımız tek isim 'Salter'dı. Bu adam olduğunu düşünüyoruz."

Ekranı, sırık gibi bir adamın küçük resmini açtı. Soluk yanaklar, düzensiz sakal, koyu renk giysiler. Parmaklarındaki yüzükler ışığı yansıtıyordu.

"Jan Salter. Alçak herif. Dün gece bir uşağıyla buluştuğu bu binada görülmüş. O zamandan beri, bir kadın da toplantı için gelmiş. Şansımıza, buranın gözaltı hücresi olarak kullanıldığını düşündüğümüz için kameralarımızı kurmuştuk. Sizden istediğim, kayıtları izleyip neler öğrenebileceğinizi görmeniz."

Tyler'ın açtığı canlı yayını inceledim. "Nereye odaklanmalıyım Odaklanmam gereken ne?"

"Salter'ı ve kadını izle. Kadının kimliği hakkında herhangi bir ipucu istiyorum

. İnsan ticareti mağduru olduğunu sanmıyorum, öyle davranmıyor. Bu da onun örgütün organizasyonel tarafıyla bir ilgisi olabileceğini düşündürüyor. Öyleyse, muhtemelen zorlanıyor. Gerçeği öğrenmek istiyorum."

O, benim görevime başlamam için beni yalnız bıraktı.

Masada rahatça oturarak kameraları tek tek inceledim: binanın ön cephesini gösteren bir kamera, ara sokaktaki ve üst kat pencerelerini gösteren bir kamera ve binanın içindeki karanlık bir odayı gösteren bir kamera vardı. Odanın içinde, ara sokağın neon mor ışıkları bir yatağın üzerine düşüyordu. Vay canına, casusluk ekipmanını çok iyi kurmuştu.

Dünkü klibin görüntülerini izledim.

Görüntülerde, büyük beden bir kapüşonlu giysisi giymiş, dalgalı sarı saçları olan kıvrımlı bir kadın ekranı geçiyordu. Kamera, onun dik yüzünü mükemmel bir şekilde yakalamıştı ve nefesim kesildi. Güzel olduğu için değil, çok güzeldi, ama daha derin bir şey yüzünden. Çekicilik. İhtiyaç. Tanıma?

Hayata döndüğümünden beri ilk kez, sikim uyandı ve dikkatimi çekti.

"Evet," mırıldandım. "Benimle eve geliyorsun."

Onu tanıyordum. Tanımak zorundaydım. Bu da belki onun da beni tanıdığı anlamına geliyordu.

Birkaç saat boyunca, görüntüleri dikkatle inceledim, sokak görüntülerini canlı olarak izledim, böylece gelen kimseyi kaçırmadım. Kadın Salter ile buluşurken çekilmiş bir görüntü yoktu, eğer ayrılmadan önce buluşmuşsa. Ses yayını da olan üst kattaki odada görünmemişlerdi.

Sonunda, yağmur sokağa yağmaya başladıktan sonra, bir taksi kameranin canlı yayınına girdi ve binanın girişinde durdu. Bir yolcu indi.

Bu, gizemli kadındı. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Yağmurdan korunmak için başını eğmiş, dikkatlice binaya doğru yürüdü, içeri girdi ve görüş alanımdan kayboldu. Anında yine heyecanlandım. İç kamera görüntüsüne geçtim ve görüş alanımdan kaybolana kadar onu takip ettim.

Yirmi dakika kadar sonra, bu kez üst kattaki odada, geniş lensle görebildiğim bir yerde yeniden ortaya çıktı. Yalnız başına yatağa oturdu, aynı büyük beden kapüşonlu sweatshirtin altında çıplak bacakları görünüyordu, savunmasız bir kızın resmi gibiydi.

Bekliyor muydu? Onu bırakan araba, sanki onu buraya... her neyse oraya teslim etmiş gibi hissettirdi. Kiminle buluştuğunu görmedim.

Kesin bir şüphe beni sardı ve tekerlekli sandalyemi geri çekip masayı karıştırmaya başladım. Gizli bir çekmecedен bir bıçak, ardından

dolaptan iskelet desenli bir bandana aldım. Bir telefon bulup bir araba ödünç alabilirsem, bu akşam ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

Görevime iki ayağımla atlayacaktım.

Hatırlayarak ya da basitçe sorarak onun kim olduğunu öğrenirdim. Emin olmanın tek yolu ona gitmekti ve şanslıysam, benim hakkımda söyleyecek bir şeyi olabilirdi.

Bölüm 3

Mi la

Buraya gelirken hissettiğim panik hâlâ devam ediyordu ve midemde bir gerginlik hissediyordum. Neredeyse vazgeçiyordum. Neredeyse geri dönüp kaçacaktım.

Ama annem pes eden biri yetiştirmede. Her şey bitene kadar birkaç saat korku içinde kalmak zorunda kalsam bile, bunu sonuna kadar götürmek zorundaydım.

Yıpranmış binanın başka bir yerinden, parçayı ayırt edebilecek kadar yüksek sesle müzik geliyordu ve diğer insanların seslerini bastırıyordu, ancak beni içeri alan düşük seviyeli bir adamın dışında burada başka birinin daha olması gerektiğini biliyordum. Zaman ve yer belliydi. Organizatör gelip bana nasıl yapılacağını anlatacak ve ben de olmam gereken hevesli, naif kızı oynayacaktım.

Sonra, ihtiyacım olan şeyi aldıktan sonra, rüzgar gibi koşacaktım.

Yatağın üzerine oturmuş, parmak uçlarımla, uyluklarımin üzerine sıkıca tutturduğum kapüşonlu sweatshirtimin kenarını okşuyordum. Talimatlara uygun olarak, yanımda hiçbir şey getirmedi. Telefonum yoktu, kimliğim yoktu. Sahip olduğum tek değerli eşya, ayrılmaya dayanamadığım bir kolyeydi: altın üzerine elmaslarla işlenmiş "E" harfi. Birkaç yıl önce büyükbabamın bana verdiği yirmi birinci yaş günü hediyesiydi.

Buraya gelme sebebimi düşününce, onun bir hatırasını yanımda taşımak doğru bir davranıştı. Etek ucumu endişeyle çekiştirmeyi bırakıp, boynumdaki kolyeyi ileri geri oynatmaya başladım.

Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Dakikalar geçti, ama kimse beni almaya gelmedi. Dışarıda bir motor gürültüsü duyuldu, ben de yüksek pencereden dışarı baktım, ama büyük bir klima ünitesi aşağıdaki sokak kapısını görmemi engelliyordu. Bunun yerine, birbirine yakın binaları ve karanlık sokağın uzak ucundaki ışıltılı şehri, farklı gece eğlenceleri için neon ışıklarından oluşan gökkuşağını seyrettim. Karşıda bir tür iş yeri vardı ve kapalı gibi görünse de, mor ışığı odama bir parıltı yayıyordu, dönüp uzaklaşmaya başladığımda gölge oluşturacak kadar.

Yerleşemeyince, kırık bir şifonyeri, ardından da yataktaki şaşırtıcı derecede temiz çarşafı inceledim. O yatağın hangi sırları bildiğini düşününce titredim. Benim yerimde, belki de istemeden, başka hangi zavallı kadınlar yatmıştı?

Zaman geçiyordu. Kalp atışlarım yavaşlamıyordu.

Umutsuzluğa kapılmak üzereydim ki, metalin çıkardığı bir ses dikkatimi çekti. Ama ses dışarıdan geliyordu. Sesin geldiği yöne döndüm ve irkildim.

Penceremin dışında karanlık bir silüet vardı.

Bir adam. Klima ünitesinin üzerine tünemiş, camdan gözlerini kısarak bana el salladı ve mandalı işaret etti.

Ne. Oluyor. Lan?

Dikkatlice, onu daha iyi görebilmek için odayı geçtim. Benden biraz daha yaşlıydı, belki yirmili yaşların sonlarında, dağınık siyah saçları ve serin bir akşam olmasına rağmen ceket giymeden uzun kollu siyah bir tişört giyiyordu. Yüzünün alt kısmında, kafatası çenesi baskılı siyah bir bandana vardı.

Garip bir anda, çocukluk hayallerimdeki Peter Pan'a geri döndüm. Daha spesifik olarak, kayıp çocuklar pencereye gelip beni götürürlerdi. Bu fikir bana çok çekici gelmişti.

Söz konusu kayıp çocuk gözlerini üzerimde gezdirdi, sonra bandanasını aşağı çekerek sırtarak gülümsedi. "Beni içeri alır mısın?"

"Hayır," diye mırıldandım.

Bir nevi gizli görevdeydim. Ne yapmaya çalışıyorsa, benim planıma yardımcı olmayacaktı.

Altındaki metal parça gıcırdadı, bir braket tuğladan koptu ve yabancı birden sıçradı, kolları dengeyi sağlamak için havaya kalktı.

dengeğini sağlamak için kollarını uzattı.

İstem dışı bir şekilde bir adım daha yaklaştım.

Elini cama uzattı. "Cidden, yardım et yoksa düşeceğim

düş

ece "Neden buraya tırmanıyorsun ki?" diye fısıldadım.

ğim. "Girmeye çalışıyorum, tabii ki. Hadi, aç kapıyı."

" "Neden açayım?"

"Ben çekici, hafif beyin sarsıntısı geçirmiş ve bir bir
yüzde elli

düşüp öleceğim. Bu karakterimi geliştirecek." Sırıltısı kayboldu. "Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum, ama beni yakalarlarsa öldürürler."

Diğer elini dış duvara dayadı ve bu pozisyon değişikliği sayesinde onu daha iyi görebildim. Sol bacağının alt kısmında bir tür tıbbi bot vardı, bağlanmıştı ve koyu renkli kot pantolonu onu sığdırmak için yırtılmıştı.

Bu gece gittikçe daha da tuhaflaşıyordu.

O anda küfürlü bir söz mırıldandığım ve pencere mandalını açtığımın tek açıklaması buydu.

Adam odaya yarı düşmüş, sağlam bacağına hafifçe basarak pencerenin altındaki duvara sırtını dayayarak çıplak döşeme tahtalarına kayarak oturmuştu.

Bir saniye dinledi, muhtemelen peşinden gelen birinin bağırışlarını dinlemek için, sonra başını bana doğru eğdi. "Hey."

Koridorun kapısını işaret ettim. "Çıkış o tarafta."

"Gerek yok. Seni görmeye geldim."

Tabii ki gelmemiştı. "Sen beni tanı mıyorsun."

"Bu tartışmaya açık. Adın ne? Ben Convict."

Tamamen kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kırptım. "Bu bir isim mi yoksa iş tanı mı?"

Soluk mor ışıkta, gözlerinde eğlence parladı. "Komik ve güzel. Seni sevdim. Hapishanede bir gerçeklik yarışmasını kaybettiğimi ve bu lakabın bana yapıştığını söyleyelim. Bana bir iyilik yap ve bana iyice bak. Yüzümü tanıdın mı?"

Hareketsiz kaldım ve onun istediğini yaptım, itaatkar olduğum için değil, başka bir nedenden dolayı. Kendisine "Convict" diyen bu adamı izlemek çok kolaydı. 180 cm'den uzun, iri yapılı bir adamdı ve

dar bir gömleğin altında belirgin kasları vardı. Onu incelediğimden değil tabii. Bakışlarımı bileğinden yüzüne doğru kaydırdım, ifade dolu ağzını ve düzenli yüz hatlarını inceledim.

Güzel biriydi. En tuhaf, en uygunsuz, parlak bir çekicilik beni ele geçirdi, ta ki yanaklarım kızarana kadar. Yüzümü nötr bir ifadeye zorladım.

"Seni hayatımda hiç görmedim."

"Peki ya gerçek adım, Roscoe Locke. Tanıdık geliyor mu?" "Hayır."

Omuzları çöktü ve dağınık siyah saçlarını eliyle taradı. "Kahretsin. Farklı bir şey umuyordum. Boş ver."

Hareketleri beklenmedik başka bir şeyi ortaya çıkardı. Aslında iki şeyi. Saç çizgisinden başlayan bir yara izi ve bileğinde beyaz bir bandajın parlaması.

Oradan bacağına doğru işaret ettim. "Başka bir yere girerken yaralandın mı? Bu kötü bir alışkanlık mı?" Bu, gangsterlerle ilgili olması gereken lakabını açıklıyordu, şimdi düşününce.

"Keşke sana söyleyebilseydim." "Ama söylemeyeceksin, değil mi?" "Söyleyemem, güzelim."

Bunun ne anlama geldiğini sorabilirdim, ama bu zaten akşamımı beklenmedik ve istenmeyen bir şekilde kesintiye uğratmıştı. Eğer burada benimle birlikte bulunursa, dışarı atılma riskim vardı. Organizatörler, benim hiçbir şeyden haberi olmayan bir kız olduğum için bana çok çekingen bir güven duyuyorlardı ve eğer şüphelenirlerse, her şey bitecekti.

Kontrolü geri almam gerekiyordu. "Kaba olmak istemem, ama lütfen gider misiniz? Bir yabancıyla konuşurken görülmemeliyim."

Mahkûm bir an daha bana odaklandı, sonra pencereden dışarı bakmak için hafifçe eğildi. Onun sürpriz girişinin ardından hiçbir bağırış duyulmadı, bu yüzden ne yapıyorsa yapabileceğini düşündüm. Adam yanımdan geçip kapıya doğru yöneldi. Dinledikten sonra, yavaşça kolu çevirdi ve dışarıdaki karanlık koridoru gözden geçirdi.

Ama çıkmak yerine, bizi içeri kilitleyip kapıyı kapattı.

Kahretsin. Elimi uzatarak öne doğru adım attım. "Cidden, burada kalamazsın. Neden kaçtığını bilmiyorum ama burada kalman bana sorun çıkaracak."

Kapıyı engelledi. "Ne tür sorunlar?" "Seni ilgilendirmez."

Sinirli bir nefes verdi. "Burası çok kötü insanların sahip olduğu çok kötü bir yer. Senin gibi biri, güzel bir gangster değilsen, kendi isteğinle buraya gelmiş olamaz. O yüzden bana yardım et. Adın ne?"

Onun beni onlardan biri sandığı için sinirlenerek dudaklarımı sıkıca kapattım. "Mila, ben çete üyesi değilim. Ama sen muhtemelen öylesin."

Omuzlarını silkti, kaslı omuzları yuvarlaklaştı. "Öyle bir şey. Mila sevimli. Buna uygun bir soyadın var mı?"

Sevimli mi? Yüzümdeki kızarıklığı görmezden gelerek kapıyı işaret ettim. "Git. Lütfen."

Bana bakışı daha da yoğunlaştı. "Dışarıda kimseden korkuyorsun? kork

uyor "İnsanlar. Ve korkmuyorum."

sun "Bu yalan."

?" "Beni yargılamak için beni tanımıyorsun."

"Hayır, Mila, korkak küçük gangster, tanımıyorum. Seni Yaptım. Ama bana bir şey söyle. Eğer şu anda buradan ayrılabilir ve içinde bulunduğun boktan durumdan kurtulabilirsen, bunu yapar mıydın?

Bana bir çıkış yolu sunuyordu. Nazikti, ama yanlış yönlendirilmişti. "Hayır. Yapmazdım. Ne yaptığımı biliyorum."

Çenemi sıktım. O da öyle yaptı. Kapının ötesinden, uzaktaki müziğin sesini bastıran bir gürültü gelene kadar birbirimize sertçe baktık. Merdivenlerin altında ayak sesleri.

Cesaretim kayboldu. "Biri geliyor. Lütfen. Git, şimdi. İşimi zorlaştırma."

Bana doğru bir adım attı ve yüzünde hayal kırıklığı belirgin bir şekilde görünüyordu. "Kalırsam ne olur?"

Cevap vermedim.

O içini çekti ve başını salladı. "Telefonun var mı?"

"Hayır. Yanımda getirmedim."

Convict cebinden bir telefon çıkardı ve bana göstermek için kaldırdı, sonra onu komodinin üzerine koydu. Tek kelime etmeden, duraksamadan pencereden dışarı çıktı. Klima ünitesinin metal

destekleri gıcırdadı, ben de irkildim ve hızla kapının kilidini açıp onun peşinden koştum.

Ama cama ulaştığımda, ortada yoktu. Gizemli adamım gecenin karanlığında kaybolmuştu.

Bu benim için sorun değildi. Pencereyi kapattım ve derin bir nefes alarak rahatlardım.

Onun burada olması, ulaşmaya çalıştığım her şeyi mahvedebilirdi. Yakışıklı yüzlü kayıp bir çocuk bunun için değmezdi.

Bölüm 4

Convict

Ödünç aldığım arabanın arka koltuğuna uzandım, doktorun söylediği gibi bacağımı yukarı kaldırdım ve depodan getirdiğim tablette Mila'yı izledim.

Onu iki saat boyunca izledim. Gözetleme bahaneniz ve kafanızda bir yara varsa bu ürkütücü bir şey değildir. Muhtemelen.

O süre içinde hiçbir şey olmadı. Beklediği kişi hiç gelmedi. Sadece zemin kattaki bir odada gizlenen, ama başka bir şey yapmayan, şüpheli bir ezik vardı. Belli ki bir uşak ya da bir tür güvenlik görevlisiydi. En azından onu rahatsız etmiyordu.

Bir süre sonra Mila yatağa kıvrıldı ve kıpırdamadı. Sanırım uykuya dalmıştı. Kamera görüntüsü onun rengini çalıyordu, ama boşlukları dolduracak kadar bilgim vardı. Kırmızı dudaklar, sarı saçlar, büyük boy kapüşonlu sweatshirtinin kapüşonunun altındaki soluk gözler.

Odasını aydınlatan neon ışık, yatağının üzerine çizgiler halinde düşüyordu, ama ona dokunmuyordu, sanki ışıktan saklanmasına izin veriyormuş gibi.

Sonunda o da söndü.

Şafak gökyüzünü aydınlattığında, pes edip eve döndüm.

Mila: 1. Heyecan: 0. Ereksiyon: ...kararsız.

Gün ışığında dışarıda olmayı sevmezdim ve ilgilendiğim kadın bir şey yapmıyorsa, bunu rahatça yatağımdan izleyebilirdim.

Depoda, sokaklar ve otopark boştu, eğlenenler evlerine gitmişti, ama içeride Manny hala güvenlik odasındaki kameraları izliyordu. Ben geldiğimde başını kaldırdı.

"Selam. Yeni bir telefon alabilir miyim?" diye sordum.

Manny bir çekmeceyi açtı ve bir kutu çıkardı. "Tyler sana zaten vermedi mi?"

"Verdi. Ama şimdi başkası aldı." Neyse ki numarayı ezberlemiştim. Kafamda başka bir şey olmadığı için aklımda kalmıştı. Aklıma bir düşünce geldi. "Onu takip edemeyiz, değil mi?"

Yorgun gözlerinde hayat kıvılcımlandı. "Tüm personelimizin telefonları takip edilebilir.

Bazı çalışanlarımızın da öyle. Şimdi bunu yapmamı ister misin?" "Henüz değil, ama ileride işime yarayabilir."

Ona teşekkür ettim ve Tyler ile Shade'i sordum, ama ikisi de dışarıdaydı. Ayrılmak üzereydim, ama Manny beni durdurdu.

"Shade, maaşın hakkında seninle konuşmamı istedi." Ekranlarından birinde bir form açtı. "Gizli görevde olduğun için seni resmi kayıtlardan çıkardık. Maaşını sakladım, istersen parayı alabilirsin."

Maaş bordrosunu gösteren ekrana baktım ve garip bir his sardı beni. Adrese şöyle bir göz attığımda, hastanenin kayıtlarında bulunan adresin buradan farklı olduğunu gördüm, ama caddeyi veya diğer ayrıntıları not etmek istemedim.

Hayatımla ilgili çok fazla şeyi bir anda hatırlamak bana fazla gelirdi. Bir gün, nerede olursa olsun, eve dönmem gerekecekti, ama bugün o gün değildi.

Ellerimi ceplerime soktum. "Bunun bir çıktısını alabilir miyim?"

"Tabii ki. Nakit paraya ihtiyacın var mı?" Ona baktım. "Gerçekten mi?"

Manny masasının altında bir şeyler karıştırdı ve bir zarf çıkardı. İçinde bir deste banknot vardı. "Bunu senin için sakladım, kasada kilitliydi. Hepsini alabilirsin ya da resmi olarak ekibe geri döndüğüne göre aynı miktarı banka hesabına havale edebilirim."

Siktir. Bir banka hesabım olsa bile, ona erişmenin bir yolu yoktu. Belki de bunun cevabı ev adresimdeydi, ama o garip, soğuk his bir türlü gitmiyordu.

"Şimdi birazını alıp, gerisini sonraya bırakayım, senin için sorun olur mu?"

Manny başını eğdi ve zarfı bana uzattı. Yirmiliklerden bir deste çıkardım ve geri kalanını geri verdim.

Güvenlik şefi bana baktı. "Cüzdan da lazım mı?"

Gülmekten boğuldum. "Muhtemelen yardımı olur."

Çözüm bulma konusunda becerikli olan adam, stok dolabında bir tane buldu. Üzerinde, alt yüzünde bandana takan bir kafatası olan ekibimizin logosu vardı.

Ona ikinci kez teşekkür edip ayrıldım, cüzdanı elimde çevirip durdum. O kafatası resmi bir bakıma bendim. Eskiden bir adam olan kişinin soyulmuş, boş kafalı hali.

Hâlâ içimde, geçmişim hakkında yeterince şey öğrenirsem, öğrendiklerimden hoşlanmayacağım gibi kötü bir his vardı.

Bir sonraki görevim yemek bulmaktı ve kulüpler kapalı olsa da, devasa deponun genelev kısmında üst katta hala çalışan bir mutfak vardı. Müşteriler, seçtikleri kadın veya erkekle seviştikten sonra muhtemelen iştahları açılmıştı.

Birkaç yorgun ve çoğunlukla çıplak kadının yeni gelenleri beklediği resepsiyon alanından geçtim, aşçıya tatlı dille bir hamburger pişirmesini sağladım, sonra asansörü beklerken yediğim yemeği geri götürdüm.

Şeffaf bir bebek bebek geceliği giymiş, altında tamamen çıplak olan ve önü kesik olan bir kız, çıplak amını göstermek için bana selam verdi, koyu saçlı arkadaşı eğilip kim olduğumu sordu. Cevabını fısıldadı ve ben adımları ve "Arran'ın en eski arkadaşı" olduğunu duydum. Öyle miydin? Kahretsin, kim bilebilirdi ki.

Etrafımdaki çıplak tenlerin hala sikimi tahrik etmediğini fark etmedim. Kapılar açıldığında ve esmer kadın iki erkenci yaşlı beyefendiye kışkırtıcı bir hoş geldiniz gösterisi yaparak sütyenini çıkardığında bile. Onları içeri davet etti ve ben de onlar gibi onun göğüslerine dik dik baktım, vücudumda bir tepki bekledim. Hayır. En ufak bir ilgi bile duymadım.

Asansör geldi ve ben odama döndüm, iç çekerek kendimi odaya kapattım. Yorgunluk beni mahvediyordu, ama yine de Mila şovunu izlemeden edemedim.

Oradaydı. Kapüşonlu sweatshirt giymiş, gelecekteki duygusal çöküşüm.

Uyanmamıştı, ama çıplak bacaklarını uzatmıştı. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve bakışlarım baldırlarından uyluklarına doğru kaydı.

Şehvet, kanımı kaynatan ve doğrudan sikime gönderen dalgalar halinde geldi. Aşağıda sergilenen çıplak göğüsler ya da hazır olan am için değil. Hayır, sadece bu kadın için.

Mila'yı tanıyordum. Ya onu daha önce görmüştüm, ama beni tanımadığını söylediğinde ona inanmışım, ya da daha garip bir nedenden dolayı. İlk görüşte vücudum bu kızın benim olduğuna karar vermişti.

Hala çalıştığını hissetmek için elimle aletime dokunarak bayıldım ve canlı yayın devam ediyordu, böylece birlikte uyuyabilecektik.

Uyandığımda Mila da uyanıyordu.

Onu hayal etmişim. Yatakta uzanmış konuşuyorduk, sonra onu üzerime çekip sabahın erken saatlerinde yavaşça sevişmiştik. Ağzı benimkine uyum sağlamıştı, sonra beni sırt üstü yatırıp vücudumu öpmeye başlamıştı, sadece onu seven ultra sert sikimle oynamak için.

Siktir et. Ona verdiğim telefon numarasını çevirdim.

Tablet ekranında Mila sıçradı ve yatağın altından telefonu kaptı. Saklamıştı. Aferin kızım.

Arama bağlandı ve o dinledi ama konuşmadı.

"Eğer seks işçisi değilsen, nesen?" Geri besleme olması ihtimaline karşı kamera sesini kapattım.

Mila'nın duruşu gevşedi ve ağzı kıvrıldı. "Bilmek istemez misin? Ve neden seks işçisi olmadığımı düşünüyorsun?"

"Öyle misin?"

"Tamam, değilim. Aslında benim de sana soracaklarım var, sapık. Nasıl yaralandın?"

O beni düşünüyormuş. Serbest kalan kolumu ve gerçekten çıkarılması gereken beyaz bandajı uzattım. "Seninkini gösterirsen ben de benimkini gösteririm."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Bu iş çabuk pisleşti."

Hiçbir fikri yoktu. Sadece sesini duyduğumda tekrar sertleşmişim. Belki de sikim hiç inmemişti. "Seninle ilgili bir şey bana bunu yapıyor, tatlım."

Yataktan kalkıp pencereye doğru yürüdü ve yağmurlu öğleden sonrasını sanki ben de o sallanan çerçeveye tünemişim gibi izlemeye başladı.

"Bu yüzden mi seni tanıdım mı diye sordun? Bir tür kozmik bağlantı gibi mi?"

"Hemen hemen."

"Ama sen beni tanımıyorsun."

Onun sözleri beni duraksattı. Ve hiçbir neden yokken, kendimi gerçeği itiraf ederken buldum. "Emin değildim. İşte gerçek bir şey. Hafıza kaybım var. Birkaç hafta öncesine ait hiçbir şeyi hatırlayamıyorum."

Mila, elini pencere çerçevesine koyarak hareketsiz kaldı.

"Gerçekten mi?" "Kesinlikle. Ve bunu neredeyse kimse bilmiyor."

"Neden bana anlatıyorsun?"

"Sana karşı verdiğim tepki yüzünden. Tanıdık gelen bir şey olmalı."

Yavaş adımlarla yatağa geri döndü. "Nasıl tepki veriyorum? Dün gece bir kez, bir dakikalığına görüştük."

Elimi aletime koydum.

Bu uygunsuz bir davranıştı. Telefonu kapatmalıyım, ya da en azından özür dilemeliydim. Ama gerçekçi olalım, ikisi de gerçekleşmedi. Onun da dahil olmasını istiyordum. Dahası, onun konuşmaya devam etmesini istiyordum.

Belki de takıntılı bir adamdım. Ama Mila'yı ilk gördüğüm andan itibaren, sadece daha fazlasını istemiştim ve şimdi konuştuktan sonra, bu ilgi başka bir şeye dönüşüyordu.

Bunun iyi mi yoksa çok, çok kötü mü olduğunu bilmiyordum.

Bölüm 5

Mi la

"Seni gördüğümde vücudumun ne tepki vereceğini hayal gücüne bırakacağım. Ya da, görünüşe göre, seninle konuşurken." Convict'in sesi uykudan dolayı kalınlaşmıştı. Sanki kaçtığı yerde uyuyakalmış, uyanır uyanmaz ilk yaptığı şey beni aramak olmuş gibiydi.

Aklım bir yerlerdeki bir yatağa ve iç çamaşırlarına kadar soyunmuş, uzun boylu, siyah saçlı kayıp çocuğa gitti.

Bana ne oluyordu böyle?

Aniden, şaşırtıcı bir şekilde ateşlenmiştim. O kadar ki, biraz olsun rahatlamak için bacaklarımı birbirine sıkıştırdım. "Bilmek istiyorum."

"Kısasa kısas, aşkım."

Yani, bana itiraf edecekse, benim de kendimle ilgili bir şey paylaşmam gerekecekti. "Sana fazla bir şey söyleyemem."

"Polis misin?"

"Hayır. Beni gördüğünde kalbin daha hızlı atıyor mu?" "Bu, tepkimin çok küçük bir kısmı."

Nefesim kesildi. "Senin...?"

"Söyle, ben de doğrulayayım."

İnledim ama sesimi bastırdım. Bunun bu kadar heyecan verici olması için hiçbir neden yoktu. Güzeldi diye mi? Bu onun iyi bir adam olduğu anlamına gelmezdi.

Bir sonraki sorumu pat diye sordum. "Sen nesen? Yani ne tür bir insansın?"

Sesinde omuz silkme sesi duydum. "Hiçbir fikrim yok. Hafıza kaybı, hatırladın mı? Ama iyi insanlar için çalışıyorum."

"Senin bir çete üyesi olduğunu sanıyordum?"

"Sen öyle varsaydın. Ben bunu hiç doğrulamadım. Öyleyse bu beni otomatik olarak kötü biri yapar mı?" Cevap vermediğim için devam etti. "Deadwater'daki çeteler hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla bir şey bilmiyorum, sadece ünlerini duydum. Burada büyüdüm, ama o taraf benim dünyam değil."

Komik olmayan bir kahkaha attı. "Biliyorum. O zaman neden o odada kim bilir kimi beklediğin hiç mantıklı değil. En iyi ihtimalle, bir gangster olacaktır, bu da umarım sağlam bir neden için hayatını tehlikeye attığın anlamına gelir."

Alnımı ovuşturdum. İki kısa konuşmada beni bu kadar kolay çözebilecek kadar şeffaf mıydım? "Neden telefonunu bende bıraktın? Bu insanları mı avlıyorsun? Öyleyse, bu benim için hiç yardımcı olmuyor."

"Anladım. Belki de sadece sesini tekrar duymak istedim."

Gözlerimi kapattım ve yatağa uzandım. Konuşma boyunca, evde başka bir ses olup olmadığına dikkat ediyordum, ama ben uyurken müzik bir ara kesilmişti ve o zamandan beri ev sessizdi. Uyumak istememiştim, ama henüz kimse gelmemişti, bu da onların gelene kadar burada kalmam gerektiği anlamına geliyordu.

Kendimi savunmasız hissetmem gerekirdi. Ama garip bir şekilde, bu konuşma sinirlerimi kontrol altında tutmamı sağlıyordu. Telefonun diğer ucundaki yabancı, şu anda gerçek hayatta tanıdığım herkesten daha fazla bir arkadaş gibiydi.

"Ben de kötü bir insan değilim," diye aceleyle söyledim. "Kötü birine aşık olmadığımı bilmek güzel."

"İlgilenmek mi?"

"Sana ilgi duyan tarafıma geri döndük."

Lanet olsun. Kalbim bir an durduğu için ve diğer parçalarım ihtiyaçla hazırlandığı için lanet olsun. Onun bu kadar çekici bir sese sahip olması mantıksızdı, karnımda havai fişekler patlatan sözler söylemesi ise daha da mantıksızdı.

Beynim bozulmuştu. Tek emin olduğum şey, görüşmenin devam etmesini istediğimdi, ki bu, buraya gelme amacımı düşünürsek,

gerçekten telefonu kapatmam gerektiği anlamına geliyordu.

Telefonu kulağımdan çekip ekrana baktım. Garip numara bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Yine de görüşmeyi sonlandıramadım. Konuşurken onun ifadesini görmek istedim. Ya da gerçekten yatakta olup gömleği yok muydu?

"Kanıt olarak bana bir fotoğraf gönder."

Bu konuda deliydim, ama dikkatimi dağıtmak yardımcı oluyordu. Mahkum boğuk bir kahkaha attı. "Ne tür?"

"Göndermek istediğin herhangi bir fotoğraf." "Penis fotoğrafı mı istiyorsun?"

Cevap veremedim.

O boşluğu doldurdu. "İnternete aletimi koyacaksam bir cevap almam lazım."

"E-evet?"

Hat çok uzun süre sessiz kaldı, telefonu kontrol ettim.

Bağlantıyı kesmişti. Kalbim sıkıştı.

Ama sonra, ekranıma bir video görüşmesi geldi. Nefes nefese, cevaplamak için ekrana dokundum. Yüzü ekrana geldi ve ben şiddetli bir çekicilik hissettim. Yataktaydı, dağınık siyah saçları beyaz yastığa değiyordu. Lambanın ışığı onu altın rengi yapıyordu, gözlerinde bir tehdit olsa da.

Convict beni uzun bir süre izledi. "Hadi bir oyun oynayalım. Bu el bir pençe makinesi. Kameramı yönlendir. Sol, sağ, yukarı veya tamamen aşağı."

Vay canına. Oyuna karşı koyamadım. "Aşağı."

Kamerayı çıplak göğsüne, koyu renkli dövmelerin üzerine çevirdi. Durdu.

"Biraz sola."

Kamera göğüs kemiğinin üzerine odaklandı.

"Aşağıya doğru devam et," diye fısıldadım.

Sırada karın kasları vardı. Nefes alırken kasları gerildi.

Bir sıcaklık dalgası içimi kapladı. Bu delice seksi bir şeydi. "Durma. Aşağı."

Mahkum garip bir ses çıkardı ve kamera birden durdu. "Üzgünüm. Kredin bitti."

Kahkaha attım ama hemen bastırdım.

"Şaka yapıyorum. Bedava bir şansın var." "Aşağı, evlat, aşağı."

Kamera sonunda kalın bir şişkinliği örten şortuna odaklandı.

Kalbim çarpıyordu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. "Yakala."

Boş eliyle onu avucuna aldı, sanki onun oyunundaki ödülü yakalamışım gibi.

"Bana yaptığın şey bu, tatlım. Sesin, güzel yüzün, o büyük kapüşonlu sweatshirtin altında ne giydiğini hayal etmem. O odada kilitli kalan sevimli bir kız düşüncesiyle uyandım ve bunu yapmak yerine önce izin istemek zorunda kaldım."

Kamera tekrar onun yüzüne döndü, ama önce elinin sikini bir kez daha sıkıldığını gördüm.

Elektrik cildimin altında çatırdadı. "Ne kazandığımı görmek istiyorum." "Adını dudaklarımla söyleyerek ödülü alabileceğimi söyle."

Kontrolüm tamamen dışında, başımı aceleyle hafifçe salladım. Kamera Convict'in yüzünde kalmaya devam etti, ama dudakları açıldı ve gözlerini kapattı, kendine yaptığı şey karşısında içimde derin bir ihtiyaç hissettim.

"Kamerayı indirin," emrettim.

Convict başını salladı. "Hastaneden çıktığımdan beri ilk kez.

Kırık sandım. Sonra seni gördüm ve, lanet olsun, sertleştim."

Yatağın üzerine diz çöktüm. "Bunu ilk kez mi yapıyorsun?

Ne kadar zamandır?"

"En az bir aydır. Konuşmaya devam et."

"Sen gösterirsen konuşurum."

O durakladı, sonra dileğim gerçekleşti, bakışlarım tekrar onun şortuna kaydı. Elini çekerek, görünüşe göre benim yarattığım çadırı net bir şekilde görebilmemi sağladı.

"Tanrım," dedim.

Gizli kalmış penisi sallandı.

Convict inledi. "Gördün mü? Tek bir kelimeyle vücudum tepki veriyor. Senin için ölüyorum."

"Nasıl? Yani, neden?" diye kekeledim.

"Sen çok güzelsin, Mila. Bunun dışında? Hiçbir fikrim yok. Daha fazlasına ihtiyacım var. Konuş. Bana herhangi bir şey söyle."

"Ne gibi?" Büyüledim. Bu adam üzerinde sahip olduğum güce kapıldım.

"Kahvaltıda ne seversin?"

Sessizce güldüm. "Çay ve tatlı bir şeyler. Yemek siparişim de senin için yeterli mi?"

"O dudaklardan çıkan her kelime." "Belki de sorun benim dudaklarımdadır."

Erkeklerle karşı hiç bu kadar cesur olmamıştım. Bakire değildim, ama cinselliğimle hiç oynamamıştım. Kimseyi kışkırtmamıştım ya da... Bu telefon seksi idi. Bir yabancıyla. Bu farkındalık şok ediciydi. Ben de tahrik olmuşum, ama böyle bir yerde kendime dokunmak ne kadar saçma. Mahkum, kararımdan pişman olmama neden olan erkeksi bir zevk sesi çıkardı. Ses tonunda çaresizlik vardı. "Kamerayı yüzüne geri koy."

Başka bir ses, şehvetin sisini dağıttı. Odamın hemen dışındaki koridorda bir tıklama sesi.

"Mila," dedi Mahkum.

Aceleyle aramayı sonlandırdım ve telefonu yatağımın altına ittim. Bir saniye sonra kapım açıldı ve bir adam ortaya çıktı.

Bölüm 6

C

Convict

Yataktan atlayarak, gece boyunca çıkarmadığım yürüyüş botuna takılıp neredeyse düşüyordum. Tavan kameralarında, bir adam Mila'nın odasının kapısında duruyordu. Benimle konuşurken neredeyse yakalanıyordu, bu da onu tehlikeye attığım anlamına geliyordu. Gömleğimi kapıp giydim.

Ama ekrana tekrar baktığımda, yanında başka biri vardı ve adam gitmişti. Yeni gelen bir kadındı. Hayır, bir kızdı. Divide adlı gece kulübümüzün kapısında çalışıyor olsaydım, makyajı, dar siyah elbisesi ve topuklu ayakkabılarına rağmen on sekiz yaşında bile görünmediği için kimliğini kontrol ederdim.

Mila ona dikkatlice yaklaştı. Kameranın sesini tekrar açtım, kanım hızla soğudu ve paylaştığımız garip an kayboldu.

"...konuşmamamız gerektiğini söyledi," diyordu genç kadın.

"Siktir et onu. Bana adını söyler misin? Ben Mila," dedi kızım. Kız titrek bir cevap verdi ama duyamadım.

Arkasındaki kapı tekrar açıldı ve üçüncü bir kadın içeri girdi. Çenesini dik tutarak Mila'ya sırtıttı ve parmak uçlarıyla el salladı.

Mila ona baktı. "Esther?"

"Bebeğim! İsim yok, unuttun mu?"

"Doğru, Tanrım, neden buradasın?"

"Ne olacak ki dedim. Sen yapıyorsun, ben de ekstra paraya ihtiyacım var. Hayat bir kez yaşanır, değil mi?" Bakışları Mila'ya kaydı. "Ayrıca, belki de bunu yapıp yapmayacağını görmek istedim."

"Ama neden...?"

"Şaka yapıyorum! Sakin ol." Esther odanın diğer ucundaki çatlak aynaya doğru yürüdü ve görünüşünü kontrol ederek kahverengi saçlarını düzeltti.

Tahminimce, Mila'dan biraz daha yaşlıydı, ama kıyafetinden, daha genç görünmeye çalıştığı belliydi.

Kamera, odanın en üst köşesinde, içeri girmek için kullandığım pencerenin üzerindeydi. Işığı kullanıyordu ve bu beklenmedik buluşmayı mükemmel bir şekilde gösteriyordu.

Esther, şehirdeki kira fiyatları hakkında tek taraflı bir şikayet içeren bir konuşma başlattı ve Mila ile kız neredeyse hiç söz alamadı.

Telefonum bir mesajla titredi.

■

Tyler: Manny beni aradığını söyledi. Geri döndüm ama fazla kalmayacağım. Ofise gelip sohbet eder miyiz?

Geleceğimi söyledim. Şimdilik Mila iyiydi, ondan gözlerimi ayırmak dünyanın en kötü kararı gibi gelse de. Tableti yatağımın üzerinde bıraktım. Garip bir şekilde, videoyu Tyler ile paylaşmak istemedim, sanki sadece benim izlemem gereken bir şeymiş gibi, oysa gözetleme sistemini kuran oydu.

Ben geldiğimde, asgari sayıda çalışanların bulunduğu ofisin kapısı açıktı. Masada oturan Tyler başını kaldırdı. "Nasıl hissediyorsun?" Omuz silktim. "Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

Bu doğrudu. Dün gece bir binaya tırmanmıştım. Eğer bu sırada kendimi incitmiş olsaydım, bugün vücudum çalışmazdı. Vücudum benden istediğim her şeyi yapıyordu, bu yüzden iyiydim.

Gecikmeden, Tyler'ın istediği bilgilendirmeyi yapmaya başladım. "Kadının adı Mila. Konuşması güzel, zengin bir aileden geliyor, ama bunu saklamaya çalışıyor."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Bunu düşündüm. "Kıyafetleri ve kendine güveni. Ayrıcalıklı bir aileden gelen birinin kendine güvenen havası var."

"Rol yapmıyor mu? Para birçok kaynaktan gelebilir."

Onun ne demek istediğini anladım. "O bir seks işçisi değil ve içgüdülerim, o mekanın sahiplerinin tarafında olmadığını söylediğinde ona inanmam gerektiğini söylüyor."

Tyler bana baktı. "Ne demek 'diyor'?" "Onunla konuştum."

"Nasıl?"

"Odasına girdim. Aslında, teknik olarak, o beni içeri aldı."

Tyler gözlerinin arasını ovuşturdu. "Lanet olsun, Con. Sahaya çıkmaya hazır olduğunu düşünseydim, sana daha fazla uyarıda bulunurdum. En azından destek gönderirdim."

"Neden? İhtiyacım yoktu."

"Olabilirdi. Onun ilişkili olduğu adam, Salter, Four Milers ile bir geçmişi var. O çete patladığından beri, neredeyse seni de yanlarında götürceklerdi, geride kalanlar ve artanlar yeni yuvalar arıyorlar. Her hafta daha küçük gruplar oluşuyor ve başarısız oluyor, o iktidar boşluğunda kan dökülüyor ve şikayetler dile getiriliyor. Onlar dışarıda ve senin yüzünü tanıyorlar. İçlerinden biri seni tanıması yeter, oyun biter."

Omuz silktim. "Ya da, yeni çetelerine sahte bir şekilde katılıyorum."

"Hayır. Bu olmaz. Yeterince kişi senin bize geri döndüğünü biliyor ve seni kabul etti. İntikam için seni öldürecekler." Tyler, sanki onu strese sokmuşum gibi koyu sarı saçlarının arkasına ellerini koydu, sonra nefes verdi ve dirseklerini masaya dayadı. "Seni mikro yönetmeye çalışmayacağım, ama Arran'ın Genevieve yüzünden çıldırırken sana yaptıklarını gördüm ve bundan nefret ettim."

"Bana mı yaptı?" Onun sözlerini tekrarladım, ne kadar az şey bildiğimi açığa vurmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşarak.

"Evet. O pişman. Hepimiz onu durdurmadığımız için pişmanız. O sana yalvarmadan önce ölme. Dikkatli ol, tamam mı?"

Garip bir duygu içimi kapladı, neredeyse geçmişim hakkında çok fazla şey öğrenmek kadar rahatsız edici bir duygu. Onların ilgisini hak etmiyordum.

"Nöbet tutacağım ve adamın gelirse sana haber veririm," diye Tyler'a söz verdim.

Geri dönmeyeceğime yemin edemedim.

Aslında, botlarımın izin verdiği ölçüde, neredeyse koşarak yukarı çıktım, sonra oturdum ve Mila'nın konuşmasının son on dakikasını izledim, canlı görüntüyle bölünmüş ekranda izledim, böylece hiçbir şeyi kaçırmadım.

Ondan kendimi koparamıyordum. İtiraf ettiğim gibi, sadece sesinin tınısı bile kalbimde garip şeyler yaratıyordu. Ve başka yerlerde de.

Ben yokken dördüncü bir kadın gelmişti, uzun örgülü saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve hareket ettiğinde sallanıyordu.

O odadaki herkes, genelevdeki kadınlar kadar açık saçık olmasa da, bir şekilde vücudu ortaya çıkaran kıyafetler giymişti. Mila'nın bacakları çıplaktı ve kapüşonlu sweatshirt'ü o kadar uzundu ki, altında hiçbir şey giymemiş gibi görünüyordu. Esther adını verdiği kadın siyah şort ve karnını açıkta bırakan dar bir üst giymişti, yeni gelen kadın ise uyluklarını örten uzun kollu bir mini elbise giymişti. Genç kadının siyah elbisesi en açık saçık olanıydı ve Esther bunu açıkça rahatsızlık duyarak yan gözle bakıyordu.

Anlayamadım. Kendilerini satıyorlarsa, neden sonuna kadar gitmiyorlardı?

Yatağımda rahatça oturarak onların sohbetini dinledim. Esther yine konuşuyordu, ama sohbet bir ara durdu ve genç kız konuştu.

"Erkekleri nasıl seversin?"

Mila başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu yüzden buradayız," dedi kız neredeyse fısıldayarak. "Alacağımız parayı ve onların istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünüyordum. Erkekler bizim iç çamaşırı giymemizi istiyorsa, roller tersine dönseydi onlar ne giymek isterdi? Erkeklerin ne giymesini seversin?"

Esther burnunu çekti. "Hapishane."

Örgülü saçlı kadın sırtıttı. "Beton ayakkabılar ve gölün dibinde."

Esther onu itti ve ikisi de kıkırdadı.

Kız başını eğdi.

Mila ona dirsek attı. "Ne demek neyi çekici buluyorum?"

Kız başını salladı.

Esther tekrar araya girdi. "Erkekler de iç çamaşırı giyebilir. Tom Holland'ın 'Umbrella' şarkısını söylediği lip-sync yarışması gibi. Bu çok seksi bir şeydi, ama bu tür şeyler yaparak tatlı erkeklerle tanışacağımızı düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun." Annesinin tokatlayarak akıllandırdığı aptal sürtükler hakkında bir şeyler mırıldandı ve gözlerini devirdi.

Mila onu görmezden geldi ve Esther'dan daha nazik bir ifadeyle kıza odaklanmaya devam etti. "Bir bakalım, neyi seviyorum? Koyu gri bir gömlek, dövme kollarını göstermek için kıvrılmış kolları ve boynunda birkaç düğmesi açık. Gösterişli olmadığını göstermek için yıpranmış kot pantolon. Buna deri bileklik gibi kaba bir takı ekleyin ve ben ölürüm."

Kızın yüzü aydınlandı. "Bunu sevdim. Erkek arkadaşım her zaman, yani, o..."

Sessizleşti ve yüzünün sadece yanını görebiliyordum ama kızardığını tahmin ettim. Ama beni asıl ilgilendiren Mila'nın ona verdiği tepkiydi. Yüzündeki ifade ciddileşti, sanki çocuk için endişeleniyormuş gibi. Bulundukları yeri ve etraflarındaki insanları düşünürsek, endişelenmesi de normaldi.

Hayalimdeki kadının insan kaçakçıları ekibinde olmadığına inanmam için bir neden daha.

Bir süre daha izledim ve Tyler'a mesaj atarak durumun kızışmakta olduğunu haber verdim. Dört kadın, biri bir planı olan, biri korkmuş, biri paraya ihtiyacı olan ve bir de onlara hükmedecek erkeklerle bir ilgisi olan. Bu durumun hiçbir yanı iyi gelmiyordu.

Telefonuma bir mesaj geldi.

■

Shade: Oyuna son iki başvuru sahibinden biri bu akşam mülakata geliyor. Son dakika oldu ama hiç yoktan iyidir. O tamamen senin.

Kahretsin. O röportajı yapmam gerekiyordu. Mila'yı izlemekten daha fazla uzak kalmak anlamına gelse bile, ekibim önce geliyordu.

Orada olacağımı söyledim ve Shade bana bir saatlik süre verdi. Başka bir seçim yaptım.

Mila'yı tekrar görmem gerekiyordu.

Eğer yapmasaydım, çıldırırdım. Ama bir şey adımlarımı yavaşlattı. Tyler'ın belaya bulaşmamam konusunda yaptığı uyarı değildi. Karşılaşabileceğim insanlardan korkmam da değildi, artık gücüm hızla geri geliyordu. Dixie'nin striptiz kulübünün yanında bahsettiği gardırop gezisiydi.

Gömleğimi değiştirmem gerekiyordu.

Bölüm 7

Mi la

Bir şeyler ters gidiyordu. Öncelikle gecikme. Dün gece beni almaya gelmeleri gerekiyordu, ama beni beklettiler ve ben hala bu bekleme evindeydim, ama şimdi üç kadınla birlikteydim.

Esther son anda eklenmişti, bana öyle söylemişti.

Düşündüğümde, bu beni çok sevindirmişti.

Onu görünce şok olmuşum. Ama yine de, burayı bulmamın sebebi oydu. Onu okuldan beri tanıyordum ve buraya girmek için ona başvurmuşum. On altı yaşındayken, Rhys Jacobs'un kendisine nasıl yaklaştığını övünerek anlatmıştı. Rhys, ondan birkaç yaş büyüktü ve işadamlarının liseli kızları satın aldığı bir seks müzayedesini düzenlediği söyleniyordu. Çoğumuzun inanmadığı şaşırtıcı bir iddiaydı.

Esther inanmıştı. Kendini beğenmiş bir şekilde, okulun en güzel kızı olduğu için seçildiğini ve vücudunu satarak bir servet kazanacağını övünerek anlatmıştı. Ben on dört yaşındaydım ve dehşete kapılmışım.

Daha da kötüsü, hafta sonu sonra sınıfa yeni bir telefon, mücevherler ve makyajla kapattığı morluklarla geri döndüğünde oldu. O özgüven mi? Yerini, bugün hala taşıdığı küstah bir tavır almıştı.

Kısa süre sonra okulumu değiştirdim, ama onun tacizi aklımdan hiç çıkmadı. Kazanan oymuş gibi davranıyordu, ama biri onu kullanmıştı ve Rhys Jacobs onun acısının bir kısmını üstlenmişti.

On yıl sonra, farlarımın ışığında onu gördüm. Kendi nedenlerimden dolayı onu görmem gerekiyordu ve o, birkaç önemli yer dışında ortadan kaybolmuştu, bu da bana onun hala buralarda olduğunu, sadece saklandığını garanti ediyordu. Esther, içeri girmek için son şansımdı.

Bana ayrıntıları vermiş, sonra da açıkça bu etkinliğe bir kez daha katılmaya karar vermişti. Bu müzayede, okul kızları değil, her şeyin satıldığı bir müzayedeydi. Sorumun onu tekrar bu işe soktuğu için endişeleniyordum, ama onun burada olması beni rahatsız etse de, ondan birkaç dakika önce gelen Annabelle için duyduğum korku kadar değildi.

O daha bir çocuktü. Kabul etmese de, on altı yaşından büyük olamazdı. İki kez erkek arkadaşından bahsetmiş, sonra da susmuştu. Bunu para için yapıyordu, ama aynı zamanda erkek arkadaşı onu zorladığı için de. Bundan neredeyse emindim. Neye bulaştığının farkında değildi.

Onun bu işi yapmasına seyirci kalamazdım. Hiç kız kardeşim olmamış olabilir, ama savunmasız bir kızın önünde her zaman dururdum.

Tüm bunlar, artık iki hedefim olduğu anlamına geliyordu: Rhys Jacobs'ı bulmak ve Annabelle'i buradan çıkarmak. Bu iki hedef birbiriyle tamamen çelişiyordu.

Kadınlar konuşurken ve Annabelle plastik kalplerden yapılmış bir bilezikle oynarken, zihnim bu sorunu düşünerek dolaşıyordu. Convict'in içeri girdiği gibi pencereden dışarı çıkarsa, aşağıya inebilir. Ama sonra tek başına sokakta yürümek zorunda kalır. Görülürse, ne olur, geri getirilir mi? Daha kötüsü mü? Tabii onu ikna edebilirsem. En azından denemem gerekiyordu.

"Hey, bu çok güzel. Erkek arkadaşın mı verdi?" Dizine hafifçe vurdum ve takıya işaret ettim.

Annabelle utangaç bakışlarını bana çevirdi.

"Oh, bayıldım. Bir bakayım." Esther uzanıp Annabelle'in bileziğini kaptı, bileğine taktı ve hayranlıkla bakması için uzattı.

Odanın kapısı açıldı ve gardiyanımız ortaya çıktı. Beni işaret etti. "Beni takip et."

Titrek bacaklarımla ayağa kalktım. "Sadece ben mi?"

Onun sert baş sallamasıyla, onun peşinden koştum. Başka seçeneğim yoktu. Sonunda, bu oluyordu. Bunu istemiştim, ama bu, Annabelle'e karşı harekete geçme vaktimin geldiği anlamına geliyordu.

Dışarıda, koridorda, gardiyan çıplak döşeme tahtalarını ağır adımlarla geçerek başka bir kapıya doğru yürüdü. Kapıyı iterek açtı ve içeri girmem için işaret etti. Masada, yaşlı bir adam bekliyordu, önünde bir tür ilk yardım çantası duruyordu.

Ben durakladım. "Kimsin sen?"

Muhafız beni içeri itti ve sağlık görevlisi, arkasına tutunduğum sandalyeye başını eğdi.

"Otur. Bu uzun sürmeyecek."

Kıpırdamadım. İğneler, tüpler, makaslar vardı. "Ne yapmak için?"

"Basit bir kan testi. Yapmazsan, gitmek zorunda kalırsın." Bir kayış aldı ve bana sabırsız bir bakış attı.

Esther beni bu konuda uyarmamıştı, ama malzemelerini hızlıca kontrol edince biraz rahatladım. Tüm kit paketlenmişti ve profesyonel görünüyordu, sağlık çantası temiz ve yeniydi. Geçmişte bir kez kan vermiştim ve kapı dışarı edilme ihtimali söz konusu bile değildi.

Yine de Annabelle'i düşündüm. "Ya gitmek istersem?"

Gülümsedi ve lekeli dişleri göründü. "Bunun için çok geç. Bunu gönüllü olarak yapacak mısın yoksa seni tutmam mı gerekiyor?"

Titreyerek oturdum ve kolumu uzattım.

Doktor bir tüp kan aldı, sonra iğneyi çıkardı ve küçük yaraya bastırmam için bana bir parça pamuk verdi. Bana başka bir şey söylemeden, gardiyanı çağırdı.

"Sıradaki. Sıraya girsinler. Gitmem gereken daha önemli yerler var."

Gardiyan beni yatak odasına geri itti ve diğerlerini çağırdı. Beni yalnız bıraktı, bu da bana bir fırsat verdi.

Yatağa daldım, Convict'in bana bıraktığı telefonu buldum ve bir numarayı çevirdim. Onun numarası değil, kısa bir süre önce ezberlediğim bir numara. Kardeşim, her şey ters giderse yedek plan olarak oradaydı.

Telesekreter çaldı. Küfrettim ve mesaja geçtim.

Mila: Benim. Burada olmaması gereken bir kız var. O daha çocuk. Gelip onu alabilir misin? Dışarıda onu alabilirsen, onu pencereden dışarı gönderebilirim.

Bunu istemek aptallıktı. Annabelle benim sorunum değildi, ama onun varlığını görmezden gelemezdim. Onu koruyacak kimsesi yoktu ve müzayede onu ikiye bölecekti.

Telefonu saklandığı yere geri koydum ve pencereye gidip alacakaranlığı seyretmeye başladım. Işığın azlığı görmeyi zorlaştırıyordu, ama kulübün tabelası yanıp sönerek camdan mor bir ışık yayıyordu, tam da bir figür klima ünitesine konarken.

Şoktan çılgılık attım. Kayıp oğlumdu. Düşünmeden pencereyi açmak için atladım ve o odaya düştü, uzun boylu, esmer ve hatırladığım kadar yakışıklıydı.

Geri çekilerek, ona gözlerimi kocaman açarak baktım. "Burada olamazsın." Mahkum bana doğru yaklaştı. "O zaman neden beni içeri aldın?"

"En azından saklan."

Muhafız geri dönerse, gardırobun arkasında görünmeyeceği köşeye saklanması için yaptığım hareketi görmezden gelen iri adam bana doğru ilerledi ve beni duvara sıkıştırdı.

Nabzım hızlandı ve kendimi serin sıvaya yapıştırdım, onu tekrar gördüğüm için bir anlık şehvet dalgası ve tehlikeli bir mutluluk hissi içinde kendimi kaybettim. Onun burada olması, birçok yönden dengeleri altüst etti. Tıpkı telefon görüşmemizdeki gibi.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Bu gece neler olduğunu bana anlatmanı istiyorum. Diğer kadınlar neden burada? Ne yapacaksın?"

Onları nasıl öğrendi? Onlar odadayken pencerenin dışında değildi. Kafamı salladım. "Geri gelmemeliydin."

"Dudakların bu kelimeleri söylüyor, ama vücudunun geri kalanı kalmam için çılgılık atıyor."

Nefesim hızlandı. Onunki de.

Dünya etrafımızda daralıyordu. O bir mıknatıs gibiydi ve ben bu çekimi hissettim, bu korkunç yerin ortasında ona sarılmak ve onun ateşli dudaklarını istemek için en güçlü dürtüyü hissettim.

Neden bu tamamen yabancı biri benim üzerimde, benim onun üzerinde bıraktığım etkiyi bırakmıştı? Onun vücudunun görüntüsünü kafamdan atamıyordum.

Bir başka gerçek de aynı derecede açıktı ve istenmeyen tutkumu soğuttu. Gardiyan silah taşıyordu. Kemerinde bir kılıf görmüştüm. Şimdi geri dönerse, Mahkum'u öldürecekti. Yine de onu itmedim. Bunun yerine, en tuhaf ayrıntıya takıldım.

Gri bir gömlek giymişti, yakası açıktı ve kolları sıyrılmıştı, sol kolunda hala sarılı olan beyaz bandajı görünüyordu. Diğer kolunda ise dövmelemler vardı. Tanrım, bu çok çekiciydi.

Şehvet duyularımı ele geçirmiş olabilir, ama bu beynimin resmi tamamlamasını engellemedi. Yavaşça yakasına dokundum, yapboz parçaları birbirine uyuyordu.

"Diğerlerini biliyorsun. İzliyordun. Bizi izleyen kameralar mı var?"

İnkâr etmedi.

Kısa bir nefes aldım. "Bu yeri yöneten insanları izliyorsun. Neden? Hayır, dur, söyleme. Çetenin onlarla ne ilgisi olduğunu bilmek istemiyorum. Ama bu akşam harekete geçersen, başarmaya çalıştığım her şeyi mahvedersin."

Bakışları yanağımı sıyrıp ağzımda takıldı. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Neden bilmek istiyorsun? Sen bir yabancısın."

Mahkum elimi yakaladı ve avucumu göğsüne bastırdı. Kalbi dokunuşumun altında çarpıyordu, sıcaklığı bana geçiyordu. "Çünkü o hızlı atış aksini söylüyor. Neden kalbim seni tanıyor, Mila? Neden seni düşünmeden duramıyorum? Yabancı diyorsun, ama ben seni tanıyorum."

"Hayır, tanıımıyorsun." Ondan uzaklaşmak için onu ittim. Panik eski bir dost gibi geri döndü, ama bu adamdan korkmuyordum, sadece kafamı döndürdüğü için korkuyordum.

Mahkum beni takip etti. "Neden seni omzuma atıp buradan götürmemem gerektiğini söyle."

Korkunç bir yarım saniye boyunca, neredeyse kabul edecektim. Sonra bu fikirden vazgeçtim. Bu akşam, Jacobs'u bulacağım bir sonraki varış noktasına doğru yola çıkacak ve oradan ayrılacaktım.

Ancak bu planı iyice düşünmüş olmama rağmen, yanlış yönlendirilmiş bir kıza acıyacağımı hesaba katmamıştım.

Çözüm tam önümde duruyordu ve yedek planım henüz cevap vermemiştir.

Gözlerimle Convict'e yalvardım. "Ben gidemem, henüz gidemem, ama gidebilecek başka biri var. Eğer izliyorsan, Annabelle'i görmüşsündür. O daha bir çocuk. Böyle bir yerde işi yok. Gerçek bir tehlike altında ve eğer birini kurtarmak istiyorsan, o kişi o olsun."

Koyu renkli kaşları birbirine yaklaştı, bu hareket şakağından başlayan yara izini gerdi. "Sen tehlikede değilsen o nasıl tehlikede olabilir?"

"Çünkü ben senin düşündüğün gibi biri değilim ve onun sahip olmadığı kaynaklara sahibim. Lütfen, bunu yapar mısın? Her an geri dönebilir."

"Ben buraya senin için geldim."

"Ben kahramana ihtiyacım yok. Annabelle'in var."

Convict çenesini sıkarak gözlerimin içine baktı. Onu ikna etmiştim. İyi bir şey yapmak istiyordu ve ben ona bu fırsatı altın tepside sunmuştum.

Kapı açıldı ve Annabelle tek başına içeriye sendeledi.

Kahverengi tenine bir parça pamuk bastırdı, gözleri yaşlarla doldu. Yanına gittim. Bakışları bana, sonra da arkamda, Convict'in durduğu gölgeli köşeye kilitlendi.

Annabelle nefesini aldı, gözleri yuvarlaklaştı.

Ellerimi uzattım. "Sessiz ol ve dinle. Korktuğunu biliyorum, korkman da normal, ama bizden korkmana gerek yok."

Kafasını salladı, gözleri odadaki tehdit, bilinmeyen erkek adamdan hiç ayrılmadı.

Devam ettim. "Sana ne söylendi bilmiyorum, ama bu açık artırma, cesur bir milyarderin seni yoksulluktan kurtarıp sana iyi davranacağı bir masal değil. Bu bir fantezi. Gerçekte ise, yaşlı, iğrenç ve hatta belki de şiddet eğilimli bir adama satılacaksın. Seni bir insan olarak görmeyecek, sadece bir satın alma olarak görecektir bir avcı, çünkü tam da bunu yaptı. Seni sınırsız seks için satın aldı. Bir kez onun pençesine düştüğünde onu durduracak hiçbir şey olmayacak. Seni istediği sıklıkta, istediği şekilde becerecek. Reddedersen, bu tecavüze dönüşecek. Kural yok. Seni koruyan kimse yok."

Bunu yaşıyan kızlar, daha kötü bir hale gelirler. Anlıyor musun?"

Ben konuşurken, Annabelle'in dikkati bana yöneldi. Yanağından bir damla daha gözyaşı süzüldü. "Gardiyana gidebilir miyim diye sordum. Fikrimi değıştirdiğimi söyledim. Bana şanssız olduğunu söyleyip güldü."

Adi herif. Dişlerimi sıktım. "Arkadaşım seni buradan çıkarabilir."

Yutkundu. "Ben... istiyorum. Korkuyorum. Ama eve eli boş gidersem..."

Lanet olsun. Haklıyım. O bu işe zorlanmıştı.

"Paraya mı ihtiyacın var?" Arkamdaki ayak sesleri Convict'in yaklaştığını gösteriyordu. Tam arkamda durdu ve Annabelle'e bir şey uzattı. Bir cüzdanı.

"Bu ne?" Annabelle cüzdanı aldı ve ters çevirerek alt kısmında bandana takılı bir kafatası logosu olduğunu gösterdi.

Convict'in çete amblemi olmalıydı. İlk ziyaretinde boynuna bandana olarak takmıştı.

Sesi alçaktı. "İçindeki para senin. Üzerindeki işaret, benim için kefil olacak az sayıda kişiyi temsil ediyor. Şimdi git, seni istediğin yere götüreceğim."

Bir anlık yoğun bir gerginlik yaşandı. Kız cüzdanı elinde tuttu ve Convict'e baktı, gözlerinde korkudan belki de güvene dönüşen bir ifade vardı. Çete adı onun için bir anlam ifade ediyordu.

Kızın hafifçe başını sallamasıyla, rahat bir nefes aldım.

Convict, sert bir onayla onu pencereye yönlendirdi ve aşağı inmesini anlattı. Annabelle topuklu ayakkabılarını çıkardı ve pencere pervazına oturdu. Odanın ortasında yalnız kalan ben, terk edilmişlik hissiyle mücadele ederek yerimden kıpırdamadım. Bunu ben ayarlamıştım. Onlarla gitmek istemiyordum.

Convict bana geldi. "İkinizi de götürüyorum."

"Hayır. Ben gidemem."

Yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Gidebilirsin. Senin belirlediğin kaderi mi istiyorsun?"

"Bana böyle bir şey olmaz. İnan bana." "Sen olmadan gitmem."

"Seçeneğin yok."

Tek kelime etmeden, elini çeneme koydu ve gözlerimin içine baktı. Sonra dudaklarını dudaklarıma bastırarak şok edici, heyecan verici bir öpücük verdi. Daha başlamadan bitti ve sanki daha fazlasını istiyormuşum gibi onun peşinden sallandım.

"Kalp atışlarım, kan basıncım, penisim. Bana yaptığın şey bu. Bana tekrar söyle, nasıl yabancı olduğumuzu." Dudakları kıvrıldı.

Arkamda kapı açıldı ve ben hızla dönüp Esther'ı gördüm. O donakaldı, önce bize, sonra kaybolan Annabelle'e baktı.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdı Esther.

Ona sessiz kalması için işaret ettim, ama o dönüp koridora kaçtı.

Convict'e döndüm. "Git! Eğer birine söylerse, dışarıda seni yakalarlar." Sonra dudaklarımdan bir yalan döküldü. "Zaten gece yarısına kadar hiçbir şey olmayacak. Ondan sonra istediğimi alıp gidebilirim. Yalnız kal, yabancı. Senin yardımına ihtiyacım yok, istemiyorum da."

Gözlerinde hesaplama vardı. Hem Annabelle'i kurtarıp hem de benim için geri dönebileceğine karar veriyordu. Sıkılmış dudakları ve sonunda başını sallaması bunu açıkça gösteriyordu.

Gitti.

Parmak uçlarımı ağızıma bastırarak ona bakmak, yapabileceğim tek şeydi. Mahkum gözden kayboldu ve ben pencereye koştum. Sokakta, iki kişinin bir arabaya kaçtığını gördüm. Arka lambalar parladı, hareket ettiler ve sonra ortadan kayboldular.

Başarmıştım. Annabelle zarar görmeyecekti.

Sadece benim için de aynı şeyin geçerli olmasını sağlamam gerekiyordu.

Bölüm 8

C

Mahkum

Korkmuş bir çocuğa taksi hizmeti vermek bu geceki planlarım arasında yoktu ve Mila'nın bulunduğu çocuğu Deadwater'ın dışındaki harap bir banliyöye götürmek neredeyse hayatıma mal oluyordu. Mülakata yetişmek için zamanım azalıyordu.

Annabelle'i kapıya kadar geçirdim, kapıyı açan kadına baktım, çocuktan yirmi yaş büyük bir kopyasıydı, sonra lastikleri yakarak depoya geri döndüm.

Bu geceki ince ay ışığı gölgeleri karartıyordu ve şehir daha da tehditkar görünüyordu. Bu kasvetli atmosfere mükemmel uyum sağladım. Burada beni öldürmek isteyen insanlar varsa, sıraya girmeleri gerekecekti.

Merkezimizin dışında, birkaç saniye vaktim vardı, ama arabadan inerken, içgüdüsel olarak tablete uzandım, böylece kameralardan Mila'yı kontrol edebilirdim.

Kahretsin, hayır. Bana saatlerce hiçbir şey olmayacağını söylemişti. Bu iddiaya hiç güvenmiyordum, ama daha acil bir konu vardı. Benim müdahale etmemi istemiyordu.

Her şey yanlış geliyordu. O odaya geri dönüp onu omzuma atma dürtüsü beni neredeyse yere serdi, ama Mila kararını vermişti. Ona karşı ne kadar çekici hissetsem de, o aynı şeyi hissetmiyordu. Birbirimizi tanı mıyorduk ve o umursamıyordu.

Benim sadakatim ekibime aitti. Bu, tüm dikkatimi hak ediyor ve gerektiriyordu.

O lanet şeyi koltuğa bıraktım ve kendimi depoya girmeye zorladım.

Ofiste Shade'i erkekçe bir kucaklamayla selamladım ve yüzümün alt kısmını gizlemek için iskelet desenli bandanamı çektim.

Shade , 'u patronunun koltuğuna oturttu. " , şovu yönetiyorsun.

İstediğinden emin misin? Uzun zaman oldu."

Şaşırdım, ama büyük deri koltuğa oturdum, daha çok o istediği için oturdum, hakkım olduğunu düşündüğüm için değil. Yeni bir anı, ya da en azından kısmi bir anı aklıma geldi. Bunu daha önce de yapmıştım, ama Shade'in olduğu yerde durarak. Destek elemanı, Arran'ın güç gösterisinin bir parçası.

Kalbim hızla atarken kanım kulaklarıma hücum etti.

Doktor bana, hafıza kaybım varsa bunun yavaş yavaş geçeceğini söylemişti. Onlara bunun çoktan geçtiğini söyledim, yani daha iyi hissetmem gerekirdi.

Ama hissetmedim. Daha kötü hissediyordum. Panikledim ve bunu saklamak için mücadele ettim.

Ben cevap veremeyince, Shade boşluğu doldurdu. "Bu gece tek yapmamız gereken, adayı değerlendirmek ve niyetini doğrulamak. O sadece oyuna katılmakla ve bir talepte bulunmakla kalmıyor, şanslı olanlardan biri olursa, kadınıyla otuz gün geçirmeyi de taahhüt ediyor. Tüm kontrolleri geçti. Mali durumu, kan tahlilleri, kadını götürebileceği bir evi var. Ayrıntıları gözden geçireceğim, ama görüşmenin amacı alarm zillerini aramaktır. Bir süre önce kaybettikten sonra psikopatlaşan bir adam vardı. İstediği kadını takip etti, oysa kadın başka biriyle mutlu bir ilişki yaşıyordu. Oyunun kurallarına saygı gösteremedi."

"Ona ne oldu?"

Shade'in yüzü uyumlu bir bandana ile örtülü olabilir, ama ölümcül bir gülümseme oluşturduğunu biliyordum.

"Oyunun içinde olduğu kadar dışında da kuralları uyguluyoruz. Onun icabına baktık."

Bunun öldüğü anlamına gelip gelmediğini sormadım. Umurumda değildi.

Yaptırımcı devam etti. "Bu tehlikeli kenarı değerlendirmek zor, lanet olsun, bu hepimizin bir parçası ve onlar o bodruma girdiklerinde gerekli bir şey. Ama hoşuna gitmeyen bir şey fark edersen, onu kovarız. Her zaman şansını bekleyen uzun bir liste vardır."

"Anladım. Görüşme için iki aday olduğunu mu söyledin?"

"Evet. İkincisi bir kadın. Eğer gelemezse, onunla telefonda konuşurum. Genel olarak, kadınları değerlendirmek erkeklerden daha kolaydır."

Biri kapıyı çaldı.

"Girin." Sesim net bir şekilde duyuldu, kendimi ne kadar berbat hissettiğimin aksine.

Shade omzuma elini koydu ve beni salladı, geri çekilerek benim kanat adamım oldu.

Kemik kadrosundan biri ziyaretçiyi tanıttı. "Rhys Jacobs. Oyun için başvuran."

O bizi terk etti ve Jacobs masanın arkasındaki sandalyeye oturdu. Parlak spot ışığımız, kömür rengi takım elbisesinin üzerinde cildini hayalet gibi beyaz gösteriyordu. Bu da onun bizi görmesini zorlaştırıyordu. Adam hareketsizce oturuyordu. Farların ışığında donakalmış bir geyik gibi.

Ona baktım. "Bay Jacobs. Bizi beklettiniz." Yutkundum.

"Özür dilerim. Saygısızlık etmek istemedim."

Masada Shade'in hazırladığı notların bulunduğu bir klipsli tahta vardı. Onu aldım ve dikkatle inceledim. "Giriş için temel şartları yerine getirmişsin, ama biz kimseyi şahsen değerlendirmeden içeri almayız."

Jacobs zoraki bir gülümseme attı. "Ben de öyle bir iş yapmazdım."

Yanımda duran Shade alaycı bir ses çıkardı. "Şirket toplantılarınızı bizim bodrumda olanlarla mı karşılaştırıyorsunuz?"

Başvuru sahibi omuzlarını silktili, küçük, sarsıntılı hareketlerinde gerginliği belli oluyordu. "Bir bakıma öyle. İş hayatında başarılı olmak için her ne pahasına olursa olsun kazanmak gerekir. Tıpkı hayatımı birlikte geçirmek istediğim kadını avlamak gibi."

Eğildim. "O zaman iş ortaklarını da aynı acımasızlıkla sikiyordundur herhalde. Boş ver. Bu bizi etkilemiyor. Shade, kurallar."

Arkadaşım kalçasını sandalyeme dayadı ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Cuma gecesi, sizi kabul edersek, bu ofisin altındaki bodrumda bir kafese kilitleneceksiniz. Beş kadından birini elde etmek için her türlü yolu deneyerek rekabet edecek yirmi erkekten biri olacaksınız

Bu süreçte yaralanabilirsin ve yaralanacaksın. Siren çalınmadan önce bayılan ve kafeste kanlar içinde bırakılan adamlar oldu. Ölebilirsin. Şimdiye kadar nasıl geliyor?"

Jacobs gözlerini kırptı, vücudu gerginleşti. "Riskleri kabul etmeseydim burada olmazdım. Söylesene..."

Shade onu keser. "Bu görüşmeyi yönetmeye çalışma. Eğer bir kadını elde edecek kadar şanslı ve güçlüysen, onu bodrum katında sikmen gerekir. Onun içine girdiğinde, hak talebin kesinleşir. Kameralar çekimi yaparken, eylem depoda izleyen yüzlerce kişiye canlı olarak yayınlanacak. Onlar şovdan zevk alacaklar ama aynı zamanda senin tanıkların olacaklar. Son kadın sahiplenildiğinde, ancak o zaman kapılar açılacak. Bundan sonra, kazanan ödülünü eve götürecek ve kaybedenler yenilgiyle uzaklaşacak."

O nefes alırken, ben o anı yaşıyordum, bunun benim başıma geldiğini hayal ederek.
ben olduğumu hayal etti.

O karanlık fantezinin ortasında bile, zihnim Mila'ya geri döndü.
geri döndü. O harap ofis binasındaki hesaplaşmamızın yarattığı gerginlik beni bırakmamıştı ve iki gündür yaptığım gibi, kapüşonlu güzel kızı izlemeye geri dönme isteğiyle bir saatin tik taklarına dönüştü. Onu tekrar öpmek, ama bu sefer doğru düzgün. Tamamen. Takıntılı takipçimlik anında bir bağımlılığa dönüşmüştü.

Onu bodrumda kovalamak lanet olası bir yolculuk olurdu.

Kahretsin. Gerçeklikte kalmam gerekiyordu.

Shade hala kuralları açıklıyordu. "Otuz gün boyunca hayatınızı paylaşacaksınız. Birlikte yemek yiyecek, birlikte uyuyacak ve her gün sevişeceksiniz. İlk hafta, iki saatten fazla ayrı kalamazsınız. Sonrasında bu süre istisnasız dört saate çıkar. Kıza zarar verirsiniz peşinize düşeriz. Kuralları çiğnerseniz itibarınız mahvolur. Bizi kızdıran herhangi bir erkeği alenen alt eder, hatta hayatına son veririz. Hiçbir polis seni korumak için müdahale etmeyecek. Aynı şekilde, biz de seni dışarıdan gelen müdahalelerden koruyacağız."

Jacobs eğildi. Son kısım onu ilgilendirmiş gibiydi. "İskelet ekip bunu garanti ediyor mu?"

"Gerekirse her türlü güçle," diye onayladı Shade.

O açıklamayı bitirmişti, ama ben aynı anının yeniden canlanmaya çalışan bir başka dalgasıyla mücadele ediyordum. Önceki bir oyundan.

Gücüm geri geldiğinde, önümdeki adamı ya da çok daha iri adamları kolayca alt edebilecek kadar güçlüydüm. Jacobs, Mila ile benim aramda duruyor olsaydı, onu seve seve parçalardım.

Kahretsin. Belki de özümde ben buyum. Takıntılı, şiddet dolu bir adam.

Anıyı silip röportajı bitirdim. "Hala değerlendirilmek istediğini onayla," dedim. "Kesinlikle," diye nefes nefese cevap verdi Jacobs.

Arkadaşıma baktım. O adamda rahatsız edici hiçbir şey görmemiştim. Bana kalırsa, o da oyuna dahil olabilirdi. Shade omuz silkti.

Sözleşmenin bulunduğu clipboard'u aldım ve başvuru sahibine uzattım. "Bu çizgiyi imzalayın ve oyuna hoş geldiniz. Cuma günü görüşürüz."

Jacobs omuzlarını çekerek bana baktı. Omuzlarını silkti, adını karaladı ve tek kelime etmeden ayrıldı.

Shade omzuma vurdu. "İyi iş çıkardın. Çok iyiydin."

"Neredeyse hiç konuşmadım," mırıldandım.

"Bizden korktu, amacımız da buydu. Onları böyle istiyoruz, korkmuş ve saygılı."

Shade beni serbest bıraktı ve Tyler'ı bulup Milburne Alley ofisinde olanlarla ilgili endişelerimi ona anlatmam gerekirken, bunu yapmadım.

Ayaklarım kendiliğinden arabama doğru yöneldi. Kendime, Tyler'ın bana kamera görüntülerinde bulmamı istediği Salter'ı gözetlemek için olduğunu söyledim. Ama tableti açtığımda, doğrudan Mila'nın odasının görüntüsüne gittim. Sadece onu tekrar görmek için.

Oda boştu. Hiç kimse yoktu, hiçbir kamerada yoktu. Bir saat içinde ortadan kaybolmuştu.

Bölüm 9

Convict

Çılgınca kaydırarak, Annabelle ile ayrıldığım ana geri döndüm, sonra Mila'nın kendine kıvrılıp kapıya dönük durduğunu izledim.

Diğer kız geri dönmedi. Dördüncü kız da dönmedi. Mila neredeyse bir saat boyunca yalnız kaldı. Sonunda, bir figür içeri daldı.

Salter. Tyler'ın aradığı adam. Sonunda ortaya çıkmıştı.

O piçi görmek için yakınlaştırdım. Parmaklarında yüzükler parlıyordu ve tek kelimeyle Mila'ya salona gitmesini işaret etti. Açıkça korkmuş bir şekilde eğilerek, Mila oradan ayrıldı. Ne kadar dinlersem dinleyeyim, onların etkileşimini artık göremiyor ve duyamıyordum. Birkaç dakika sonra, sonunda Mila binadan çıkarılıp bekleyen bir araca bindirilene kadar hiçbir şey olmadı.

Salter, Mila'nın ensesini kavradı.

Onu dokunduğu eli, yüzüklü parmakları tek tek koparacaktım.

Birkaç dakika sonra, iki adam başka birini, çok daha iri bir adamı, bağlı ve başı örtülü olarak yarı taşıyarak dışarı çıkardılar. Onu ikinci bir arabaya ittiler. İkisi de uzaklaştılar ve onlarla birlikte Mila'yı son kez gördüm.

Videoda görünen tek diğer olay, son iki kadının ayrı ayrı alınıp götürülmesiydi, ama o noktada ben aklımı kaçırmak üzereydim.

O kaçırılmıştı ve ben nereye götürüldüğünü bilmiyordum.

Bir çift far, arabamın kapısında durduğum yere düştü ve Tyler, büyük bir metalik gri 4X4'ten inerek asfaltın üzerine ağır bir şekilde indi.

Beni gördü. "Sorun mu var?"

"Her türlü sorun var."

Devasa yapılı adam yaklaşırken, yorgunluk bulut gibi üzerinde asılı duruyordu. Shade'e göre, ben gözetleme görevimi yerine getirirken, Tyler kuzeye, İskoçya'nın bir liman kentine gitmiş ve uzun geceler boyunca başka bir insan kaçakçılığı çetesini ortaya çıkarmaya çalışmıştı.

Tyler arabamı işaret etti ve onu ofis olarak kullandık.

Yolcu koltuğundan bana baktı. "Konuş."

Nefesimi tuttum. "Salter ortaya çıktı. Mila gitti. Her şeyi mahvettim."

O, bana her şeyi anlatmam için zaman tanıdı ve yaptıklarımı açıklamam için bana fırsat verdi.

Konuşurken, hatamı fark ettim. "Sizi aramalıydım. Daha hızlı hareket etseydim, oraya adam gönderebilirdik."

"Evet, belki. Ama ben senden sadece izlemeni istedim, harekete geçmeni değil. Salter hakkında henüz hiçbir kanıtım yok. Sadece rivayetler var. Bir şeylerin peşinde olduğundan emin olmadan bu adama öncelik veremem."

"Bu gece her şey değişti, değil mi? Mila'yı kaçırdı. Mila, kendilerini yaşlı sapıklara satmak için oraya gittiklerini söyledi."

Tyler, birkaç gündür uzayan sakallarını ovuşturdu. "Mesele şu ki, kadınlar bunu kendi istekleriyle yaptı. Hoşuma gitmiyor, ama benim işim zorla kaçırılanları korumak."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Gördüklerim ve duyduklarım üzerine harekete geçmeyecek misin? Mila çocuğa şiddet olabileceği konusunda uyarmıştı."

"Olabilir" ile "kesinlikle olmuştur" arasında fark var. Bunu, yabancı bir ülkede yatağından koparılan, tehdit veya acı ile kontrol edilen, bir tekneye atılan ve buraya getirilen bir kızla karşılaştırın. Telefonu yok, sevdikleriyle iletişim kurma imkanı yok. Ya da daha kötüsü, sevdikleri çaresizlikten onu bu işe satıyor. Tekrar ediyorum, bana anlattıklarından hiç hoşlanmadım, ama Salter kadınların kendilerini isteyerek satmalarını kolaylaştırıyorsa, bu onu ortadan kaldırmam gereken erkekler listemde aşağıya itiyor, yukarıya değil. Ve o liste çok uzun."

"O ayrılmak istedi ama reddedildi."

"Senin kurtardığın kız, değil mi? Üç gönüllü kurban kaldı."

Bana yardım etmeyecekti. Küfrettim ve ön camdan dışarıya öfkeyle baktım. Kendi başımaydım.

Tyler'ın bakışlarını hissettim.

"Bana neyi söylemiyorsun?" Yaralanmamış kolumu itti. "Sadece mantığımı açıkladım, ama sen kafanın içinde bir savaş veriyorsun. Neden? Mila mı? Onunla ilgili bir şey mi var?"

Acı dilime dolandı. "Senin önceliklerini değiştirecek bir şey yok."

Tyler kısa ve sert bir kahkaha attı. "Önceliklerim, karşı karşıya olduğum durumun büyüklüğü nedeniyle böyle. Asla yardıma muhtaç bir kadına sırtımı dönmem. Bunu bilmelisin."

Motoru çalıştırdım. Mila bir yerlerde tutuluyordu. Bundan emindim. "Çık dışarı. Onu bulmaya gidiyorum."

"O zaman ben de seninle gelirim."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Yorgunsun. Gitmen gereken başka yerler var."

."

Tyler gözlerini kapattı ve koltuğa çöktü. "Asla bir mürettebat üyesini kendi başına bırakmak. Bu iş için bir ekip toplayamam, ama sana zamanımı ayırabilirim. Her zaman arkadayım. Tek sorun, iki gündür uyumamış olmam. Eğer bayılırsam, gittiğimiz yere vardığımızda beni uyandır."

Sözünün eri olarak, neredeyse anında uykuya daldı, sakinleştirilmiş bir ayı gibi yere yığıldı. Reddedildiğim hissinden sevildiğim hissine geçerken, sismografta kaydedilecek kadar yüksek bir horlama bekliyordum.

Ekip sahibi olmanın anlamı buydu. Bana belirli parametrelerle bir görev vermişti. Ben bu parametrelerin dışında hareket etmek istedim ve o da benimle birlikteydi.

Deponun otoparkından çıkıp, bu kez uyuyan Tyler'ı da yanıma alarak şehirde yaptığım yolu geri izledim.

Milburne Alley'de, tüm araçlar ayrıldığı için kameralarda herhangi bir hareket görülme de, bir süre binayı izledim. Sonra Tyler'ı uyandırdım ve ben etrafı kontrol ederken onu nöbetçi olarak bıraktım. Karanlıkta odadan odaya dolaştım ama hiçbir şey bulamadım. Burada kimsenin bulunduğu dair hiçbir iz yoktu.

Mila'nın almaya fırsat bulamadığı lanet telefon hariç.

Arabaya döndüğümde Tyler ortalarda yoktu. Topuklarımı döndürdüm ve gölgeleri aradım. Düşük bir ısıklık onun yerini ele verdi.

Gözlerimi kısarak baktım ve o bir kapıdan çıktı, benden bu kadar kolay saklanabildiği için yorgunluğuna rağmen eğleniyordu.

Aniden, onun iskelet mürettebatındaki adı aklıma geldi. "Tıpkı bir hayalet gibi," diye mırıldandım.

Tyler sıırttı ve arabaya geri döndük. "Sırada neresi var?" Bir kez daha çömeldi. "Buradan uzaklaştırdığım kıza."

Şehri geçerken yine uykuya daldı, sonra uyanıp ben Annabelle'in kapısını çalarken koruma görevini üstlendi.

Annesi kapıyı açtı ve çocuğu çağırdı.

"Kötü bir şey için gelmedik. O yer hakkında bildiğin her şeyi bilmem gerekiyor."

Annabelle başını eğdi. Onu geri getirdiğimden beri, pug yüzlü pijamalar giymişti ve daha da çocuk gibi görünüyordu. "Erkek arkadaşım ayarladı. Yani eski erkek arkadaşım. Onu az önce kaçırdın."

"Dur tahmin edeyim, sen bunu yapmadığın için kızmış ve sana verdiğim para yetmemiş."

Annabelle, kabarık terlikleriyle yere vuruyordu. "Kızmıştı, ama ona paradan bahsetme fırsatım olmadı. Mila, beni neye ikna ettiklerini fark etmemi sağladı ve ona bir daha kabul etmeyeceğimi söyledim. Sinir krizi geçirdi ve benden ayrıldı. Gittiğine seviniyorum."

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü tam tersini söylüyordu, ama en azından parayı elinde tutabilmişti. Bakımsız sokak, kirli ev ve votka şişeleriyle dolu geri dönüşüm kutusu... Bu kız, alabileceği her türlü yardıma ihtiyaç duyuyordu.

Eski erkek arkadaşının bilgilerini aldım ve onu terk ettim.

Tyler'ın bize adresini veren her türlü kaynağa erişimi olduğu için, o ahmağı bulmak çocuk oyuncağıydı. Ama onu arkadaşlarıyla oyun oynarken bulduğumuzda, solgun yüzlü delikanlı bize sadece Salter'ın bir eğlence salonunda ona geldiğini söyleyebildi.

O, telefon numarası bile yoktu, sadece Annabelle'i teslim etmek zorunda kaldığı tarih ve saat vardı.

Bir başka çıkmaz sokak.

Depoya döndüğümüzde şafak sökmüştü. Başarısız olmuştum. Arayabileceğim başka yer kalmamıştı. Tyler'ın çok sayıda bağlantısından ipucu elde etme çabaları da sonuçsuz kalmıştı. Kimse bize müzayedenin nerede yapılacağını söyleyemedi.

Mila'ya tamamen erişebiliyordum, ama artık hiç erişemiyordum. Şu anda incinmiş olabilir ve ben ona yardım edemiyordum. Hatta satılmış bile olabilirdi. Tek umudum, kendi başına bir çıkış yolu bulmasıydı. Bana bunu yapabileceğini söylemişti.

Muhtemelen bunu asla öğrenemeyeceğim için kendimden nefret ediyordum.

Bir gün sonra, oyun gecesi gelmişti. Ayın en karanlık gecesi.

Herhangi bir ortalama akşamda, depo yoğundu. Hafta sonları gece kulübünün dışında uzun kuyruklar olurdu, ama bugün kalabalık diğer tarafa akın etti. Genelevde kiralanabilen odalarda, canlı yayın kameraları aracılığıyla bodrum katında yaşanan eğlenceyi izleyebiliyorlardı.

Parti atmosferinden hiç keyif almadan binada dolaştım.

Shade ile birlikte bodrum katını hazırladık, kafesleri, kilitleri ve kameraları kontrol ettik, sonra binadaki farklı ekiplerle çalışarak herkesin yoğun gece için ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olduğundan emin olduk.

Erkeklerin yarısı ve birkaç kadın çoktan gelmişti ve ben sirenin çalacağı an için hazırlanmam gerekiyordu. Divine ve Divide arasındaki kalabalık koridorda, bu gece iyi para kazanacak seks işçileri ve dansçıların yanından geçerek asansöre girdim. Tyler çoktan içeri girmişti ve kapıyı benim için tuttu.

Beni süzdüğünde, gözlerindeki hayalet gibi yorgunluk kaybolmuştu. "İyi misin?"

Omuz silktim. Duygusal bir roller coaster'daydım. Hastaneden taburcu olmanın verdiği mutluluk, mürettebatıma kötü davrandığımın kesinliği yüzünden hissettiğim üzüntü, sonra Mila ile tanışıp onu kaybetmenin verdiği iniş çıkışlar. Kendimi işe atmak, onunla ilgili endişelerimi hafifletmeye hiç yardımcı olmamıştı.

Beni düşüncelere dalmış bırakmıştı, ama beşinci katın kapıları açıldığında benimle birlikte dışarı çıktı ve bakışları koridorda yaklaşan, platin sarısı saçları sallanan bir kadına takıldı.

"Dixie," dedi alçak sesle.

Kadın ona iki kez baktı ve bakışları bana kaydı. Zoraki bir gülümseme attı. "Convict, tam da seni arıyordum. Konuşabilir miyiz? Yalnız kalabilir miyiz?"

Omuz silktim ve o tekrar Tyler'a baktı, ama sonra bana onu takip etmem için bir işaret yaparak uzaklaştı. Tyler ona uzun uzun baktı ama asansöre geri dönerek gittiği yere doğru yoluna devam etti.

Dixie'yi koridorun diğer ucuna, uyuduğum yere kadar takip ettim ve onu bir yatak odasına kadar takip ettim. Benimki gibi, giysiler ve makyaj malzemeleriyle dolu, yaşanmış bir odaydı. Kamera kızları ve erkeklerinin kullandığı bir oda değildi.

Gözlerimi kısarak odaya baktım. "Dixie, sen de burada mı yatıyorsun?"

Omuzlarını silkti, geniş yakalı bluzu ince omzundan kaydı. Boğazındaki bandaj, ten rengine daha yakın olan daha küçük bir bandajla değiştirilmişti. Bandajın kenarına dokundu. "Burada kendimi daha güvende hissediyorum. Evde yalnız uyumayı sevmiyorum."

Dixie'nin hikâyesini kasıtlı olarak sormamıştım, ama depoda yaptığımız sohbetlerden, Deadwater seri katilinin boğazını kesip onu ölüme terk ettiğini öğrenmiştim. O katil, kalıcı bir şekilde cezalandırılmıştı, ama arkadaşımın üzerinde bıraktığı izler sadece deri derinliğinde değildi.

Kollarımı kavuşturup, onun duvarına yaslandım. "Tyler'la ne var ne yok?"

"Bir şey yok. Sanırım bana acıyor, tatlım. Buna ihtiyacım yok."

"Ya da gördüğü şeyi beğeniyor," diye karar verdim.

"Belki bir zamanlar öyleydi. Artık değil."

Gülerek, "Dalga mı geçiyorsun? Dixie, sen çok seksisin," dedim.

Bana somurtarak baktı.

Ellerimi kaldırdım. "Öyle demek istemedim. Benim aletim sadece bir kadın için çalışıyor ve o kadın sen değilsin. Sadece seni takdir ettiğini söylüyorum. Bunu birden fazla kez gördüm."

O canlandı. "Gizemli kadın kim? Adı, sütyen bedeni, ilgi çekici gerçekler. Anlat bana."

"Adı Mila."

"Sevimli. Bu bir şeyin kısaltması mı?"

Kaşlarımı çattım. Öyle miydi? Adı, onu aramamda hiçbir yere varamamıştı. Belki bu bir ipucuydu, ama bu akşam üzerinde takıntılı olabileceğim bir ipucu değildi.

Telefonum gelen bir mesajla çaldı. Güvenlik, yarışmacılar oyuna geldiklerinde yeni bir protokol uygulamaya başlamıştı. Manny'nin ekibi listeden sorumluydu, ancak her birinin fotoğrafı çekilip yönetime gönderiliyordu. Bu gece, bu görev bana düşmüştü. Üç fotoğrafı kontrol ettim. Hepsi erkekti, hepsi beklendiği gibiydi, sonuncusu Rhys Jacobs'tı. Şimdiye kadar, aşağı kata eşlik edilmiş olmalılar.

Sadece bir kişi vardı ki onun için kefil olamazdım. Shade'in konuştuğu E Marchant adında bir kadın. Fotoğrafını aldığımda onunla birlikte işaretleyecektim.

Jacobs hakkında beni rahatsız eden bir şey vardı. Röportajdan bu yana, Mila hakkındaki endişelerim tarafından bastırılmış olsa da, bu konu aklımı kurcalıyordu. Konu, Jacobs'un iskelet ekibinin ona sağlayabileceği korumaya olan ilgisinin derecesiydi. Bir kadını avlayıp sikmeyi hayal eden bir adam için bu, asla öncelikli düşünce olamazdı, ama o bunu özellikle belirtmişti. O zaman, Shade'in bana anlattığı, sapıklaşan ezik adam hikâyesini dinlediğini varsayarak, bunu önemsememiştım. Ama ya yanılmışsam?

Gözlerimi Dixie'ye çevirdim. "Oyunu kaybeden ve kadınlardan birinin peşine düşen adamı duydun mu?"

Düşünceli bir tavırla başını eğdi. "Biraz hatırlıyorum. Sanırım geçen yıldı."

"Ne kadar yaygın bir olaydı?"

"Deponun dışında mı? Emin değilim. Neden sordun?"

Nefes verdim ve garip hissi kafamdan atmaya çalıştım. Bu, erkekler arasında paylaşılacak türden karanlık bir dedikoduydu. Güçlü erkekler tarafından yere serilen bir adam. Fazla düşünüyordum.

"Boş ver. Hazırlanmam lazım. Tyler'a karşı beni insan kalkanı olarak kullanmayı bitirdin mi?"

Dixie gözlerini devirdi ve kolumdaki bandajı işaret etti. "Yeniden değiştirilmesi gerekiyor."

Birkaç gün önce, gözlerimi kapalı tutarken bandajımı değiştirmesini istemiştim. Tatlı kız, isteğimi yerine getirmişti.

Koluma burun kıvırdım ve tıbbi bandın kenarlarının kalkmış olduğunu göstermek için kolumu çevirdim. "Muhtemelen."

"Hâlâ yüzleşmiyorsun, ha? Senin için ben yaparım."

Ona teşekkür ettim. Ben kapıyı izlerken o kolumu tedavi etti, dikkatim yanık izinden başka her yerdeydi.

Daha fazla yarışmacı geldi, fotoğraflar telefonumu doldurdu.

Sonunda içimde bir heyecan uyandı. Hâlâ çok kızgındım ve bundan zevk alamıyordum, ama kalbim hızlandı ve kanım ısındı.

Yirmi dakika sonra oyun başlayacaktı. Kavgalar başlayacaktı. Sikişmeler de onu takip edecekti.

Dixie çalışırken konuştu. "Bunun bu gece gerçekleşmesine sevindim, yani Arran'ın sana yönetimi vermesine. Geçen sefer olanlardan sonra, çoğumuz onun sana borçlu olduğunu düşünüyoruz."

"Bana hiçbir borcu yok," dedim otomatik olarak. Sonra tereddüt ettim. "Ne zaman son kez?"

"Oyuna girdiğinde mi? Mürettebatın hiçbirinin oyuna katılamayacağı kuralını çiğnedin ve o da korkunç bir şekilde misilleme yaptı."

Kahretsin, ben bunu mu yapmıştım? Midem bulandı. Bir şekilde güvenini boşa çıkardığımı biliyordum, ama Arran'ın bana, kendisi için aynı riski içeren ikinci bir şans vermesi midemi bulandırdı.

Bana bir kez güvenmişti ve yine güveneceğini gösteriyordu. Ya da benim yaralanmamdan o kadar kötü hissetmişti ki, sağduyusunu bir kenara bırakmıştı.

Telefonuma iki fotoğraf daha geldi. Onları kontrol edip sildim. Artık sadece bir tane kalmıştı. Ayakta kalan son kadın.

"Bunu hatırlamıyorum," itiraf ettim.

"Kahretsin, canım. Hafızanın hala karışık olması doğru değil." Koluma yeni bandajı bantladı. "Oyuna girmiştin çünkü bunu çok istiyordun ve Arran sana en büyük düşmanıymışsın gibi davrandı. Başına gelenlerin hiçbiri doğru değildi, ama her şey Arran'ın delüloz aşırı tepkisiyle başladı. O zaman, bunu ve yaptığın diğer bazı küçük şeyleri telafi etmek için gizli göreve gönderildin."

"Belki de aşırı tepki değildi. Senin dediğin gibi, onun kuralını çiğnedim." "Bilmiyorum. Birkaç gün sonra eve dönecek. Onun Onu eziklik içinde görmek istiyorum. Bunu hak ettin."

Dixie işini bitirmişti, ben de ona teşekkür edip gri gömleğimin kolunu aşağı çekerek bandajı yarı yarıya örttüm.

Aşağı inmem gerekiyordu. Sireni çalan ben olacaktım. Kafeslerin kilidini açmak için.

Ama geçmişte kuralları nasıl çiğnediğimi duyunca bir anı aklıma geldi ve boşluğa bakarak ona odaklanmaya çalıştım.

Bodrumdaydım. Bir kadını takip etmiştim. Avı ve eşsiz hissi hatırladım. Neden yapmıştım bunu?

Bir kesinlik dalgası geldi ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Sonuç için... Sahip olacağım ve elinde tutacağım kadın için. Benim olan ve beni sevecek birini sevmek istemişim. Hiç yaşamadığımdan emin olduğum bir ilişki, ama geçmişimi hatırlamadığım için ne kadar yalnız olduğumu tam olarak bilmiyordum.

Bu farkındalık içimdeki derin bir şeyi tehdit ediyordu.

Beni derinden etkileyen, çok şiddetli bir yalnızlık. Hastanede tek başınaydım.

Ondan önce de yalnızdım.

Onu uzaklaştırdım. Bu tür düşüncelere kapılamazdım, geçen seferki deneyimimden sonra, ekibimin reddi neredeyse hayatımı sona erdirmişti. İkinci bir şansım vardı. Geleceğimden emindim. Bulduğum yuvamdan ve hak etmediğim affedilmeden emindim. İskelet ekibinin bana duyduğu güven bir daha sınanamazdı.

Telefonuma "Son yarışmacı" başlıklı bir mesaj geldi ve daha bakmadan kalbim hızla çarpmaya başladı. Hepsi buradaydı. Bu gerçekten oluyordu.

Sadece izleyebilirdim ama asla katılabilirdim.

Ama ekranımdaki resim nefesimi kesti ve kalbimi dondurdu. Metne göre, fotoğraf listedeki son yarışmacıya aitti ve artık baş harfini kullanmıyor, Emilia Marchant adını tam olarak veriyordu.

Yeni kıyafetler, saçları toplanmış, ama diğer her şeyiyle kendisiydi. Mila benim oyunuma girmişti.

Bölüm 10

Mi la

Kavga sesleri bodrumdan, diğer dört kadınla birlikte beklediğim aydınlık soyunma odasına kadar geliyordu. Üçü heyecanla konuşurken, dördüncüsü bir bankta oturmuş ellerini inceliyor ve dudaklarında bir mantra fısıldıyordu.

"Her şey yoluna girecek. Onunla tanışacağım. Kim olursa olsun, beni sevecek
."

Onun bu güvenini paylaşamıyordum.

İyi düşünülmüş planım paramparça olmuştu.

hepsi benim hatamdı. Beni bu durumdan kurtarabilecek tek kişiye mesaj atmıştım. Kardeşimden yardım istemiştim ve o, Convict Annabelle'i götürdükten sonra gelmişti ama doğrudan tuzağa düşmüştü. En kötü zamanda Salter ve arkadaşları gelmişti. Onu yakalamışlardı ve bir yerden benim adımları öğrenmişlerdi.

Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum, ama şüphelerim vardı.

Planım basitti. Kendimi açık artırmaya çıkaracaktım, sonra beni patron Rhys Jacobs'a götürdüklerinde istediğimi alıp kendimi kurtaracaktım. Eğer adım onların beni bırakması için yeterli olmazsa, yedek planım devreye girecekti.

Şimdi yedek planım kelepçe ve prangalarla bağlanmıştı ve ben, onun hayatı tehlikeyken, iskelet ekibin bodrumuna zorla götürülmüştüm.

Kendimi gergin tutuyordum, zihnim bana verilen emri düşünerek dönüp duruyordu. Çok garipti. Salter'ın bu akşam verdiği emir

Jacobs'a gitmemdi.

O da aynı oyunun içindeydi.

Başından beri benim hedefimdi, ama aynı zamanda Salter'ın da.

Ama şimdi, on dokuz adamın da aynı şeyi yapmaya çalışacağı bu bodrumda onun beni sikmesine izin vermem gerekiyordu. Cildim kaşınıyor ve ürperiyordu.

Eğer başarısız olursam, Salter tehdidini yerine getirip, bu işe asla karıştırmamam gereken adamı öldürecek. İlişki kurmak için uğraştığım ve şimdi hayatı benim ellerimde olan kardeşim.

Ne karmaşa. Ne büyük bir felakete düşmüştüm.

Kadınlardan biri kapıya gidip dışarıya baktı, beyaz sarı saçları omzunun üzerinden kayıyordu. Vücudunun hatlarını ortaya çıkaran soluk renkli dantelli giysisiyle etkileyici bir görünümü vardı.

Buna karşılık, Salter bana bir çanta dolusu kıyafet atmış ve dar bir elbise seçmemi söylemişti. İç çamaşırı giymeme gerek yoktu. Seçtiğim seçenek umurumda değildi — kıcımlı zar zor örten mor bir mini elbise. Özellikle de Salter, elbisenin ne kadar çabuk yırtılacağını övünerek anlattıktan sonra.

Kapıdaki kadın titredi. "Fazla uzun sürmez. Bir dakika sonra siren çalacak. Adamları duyabiliyor musun?"

Kavga sesleri gittikçe yükseliyordu, belki de onu gördükleri içindi, çünkü kafeslerden biri soyunma odasının kapısının yanındaydı. İçeri koştuğumda bir anlık görmüştüm.

Kafes aydınlatılmamış olsa da, içindekiler devasa deponun parlak ışıklarıyla silüetleri ortaya çıkmıştı. Beton zemin, iskele merdivenleri, sütunlar ve gizli kapılar da görünür hale gelmişti. Adamların çoğu çıplak göğüslüydü, ama beni dehşete düşüren başka bir unsur daha vardı.

İskelet maskeleri.

Hepsi bunları takıyordu.

Yüzünü göremediğim halde Jacobs'u nasıl seçebilirdim? Onunla sadece toplantı odasında karşılaşmıştım.

Başka bir kadın kapıya gidip dışarı çıktı, siyah saçları karmaşık bir şekilde örülmüştü. Sutyeninde göğüslerini düzelttiğinde, kafesin içindeki erkekler onun abanoz tenindeki parmaklarına haykırarak tepki verdiler. "Koşmaya hazırlanın, bayanlar."

Hepimiz salona geçtik ve diğerleri duvardaki neon pembe ışığa ve yanındaki sirene baktılar. Benim dışımda tüm kadınlar heyecanlı bir beklenti içindeydiler. Adrenalinim yükseldiğinden midem kramp girdi. Tüm vücudum titriyordu.

Burada kapana kısılmıştım. Çıkış yoktu. Kapılar arkamdan kilitlenmişti ve her şey bitene kadar kimse çıkamazdı. Son kadına kadar hepsi sikilecek ve sahiplenilecekti.

Siren çalmaya başladı.

Ağlayarak patladım, bu duygu beni şok etti. Günlerdir bunu içimde tutuyordum. Çökmek için zaman yoktu — kafesin kapıları gıcırdadı ve çınladı. Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve koşarak gölgelerin en koyu olduğu sol tarafa doğru koştum.

Bir bağırış duyuldu ve omzumun üzerinden bakınca, sarışın kadının geniş açık alanın ortasından doğrucu koşarak gittiğini gördüm. Bir çete onu takip ediyordu. Önde giden, siyah kot pantolon giymiş, çıplak ayakları olan, zeytin rengi teninde kan lekeleri olan devasa bir adamdı. Hayvani bir hırıltı çıkardı ve kadına saldırarak belinden yakaladı, ikisi yere yuvarlandı.

Anında, çetenin geri kalanı onlara saldırdı, bazıları ona yumruklar atarken, diğerleri onu yakalayıp toplu bir kavgaya tutuştu.

Ancak bu tüm erkekler değildi. Belki sadece yarısıydı. İkisi, sessiz mantrayı söyleyen kadını metal merdivenlerden yukarı, asma köprüye kadar takip etti. Üçüncü bir kadın, kendi grubu onu takip ederken, benden ters yönde yola çıkmıştı. Karmaşık saç stiline sahip dördüncü kadını göremedim.

Hiçbiri Jacobs'a benzemiyordu.

Onu en son şirket yönetim kurulu toplantısında görmeyeli sadece birkaç hafta olmuştu. Takım elbise ve kravat giymiş, kendini beğenmiş ve sessizdi. O adamı bu saldırganlardan biri olarak tanımak zordu.

Ancak o burada olmalıydı, bu da avcılarını avlamam gerektiği anlamına geliyordu. Ama bu durumda bir sorun ortaya çıktı.

Üç adam benim yönüme doğru yaklaşıyordu.

Siyah spor tişörtüyle aşırı kalın kaslarını sergileyen biri beni işaret etti. "Sen benimsin."

Onların hızına uyarak geri çekildim. Hiçbiri Jacobs değildi. Hepsisi çok iriydi. O, hepsinden daha zayıftı.

Onun sözleri üzerine, sporcu tişörtlü adamın yanındaki adam küfretti, sonra kolunu onun boğazına doladı ve onu yere attı. Aralarında bir kavga çıktı ve üçüncü adam da bu kavgaya karıştı.

Fırsatı değerlendirip köşeyi dönerek kaçtım.

Duvara yaslanarak, adımlarımda sendeledim ve bir sütuna tutundum, devasa bodrumun ana bölümünde bulunanların gözünden geçici olarak kayboldum. Nefes nefese, hala düz sarı saçlı kadın için kavga eden grubu aradım. Kadın dört ayak üzerindeydi, sürünerek uzaklaşmaya çalışıyordu. Bir yırtık sesiyle elbisesi yırtıldı ve iç çamaşırı ortaya çıktı, ayakkabılarından biri çoktan kaybolmuştu.

Bir adam onun ayak bileğini yakaladı ve geri sürükledi, ben de yüzümü buruşturdum. Yaralanacaktı. Dizleri sert beton yüzünden kanamış ve vücudu morarmıştı.

Hiçbiri umursamadı ve büyük grubun hiçbir üyesi beni tanıdığını gösteren en ufak bir işaret bile vermedi.

Onu tutan adam, kadının üzerine sürünerek, tutuşunu kadının ensesine kaydırды ve aynı anda kot pantolonunun fermuarını açarak penisini serbest bıraktı. İkincisi kıyafetlerini yırttı ve ikilinin üzerine atladı.

Tanrım. Öyle ya da böyle, o kadının işi neredeyse
biti

yor İzleyemedim.

du. Uzak duvarda, iskeleye koşan kadın

duvarın ortasından geçen metal bir yürüyüş yoluna ulaşmış ve diğer tarafta daha fazla basamak bulunan, bir gözetmen ofisine benzeyen bir yere varmıştı. Onu kovalayan adamlara başkaları da katılmıştı. Grubu dikkatle inceledim, içimi çaresizlik kapladı. Hayır, Rhys Jacobs yoktu.

Neredeydi?

Kaç kişi vardı, yirmiden on iki mi? Daha fazla mı?

Bir çılgılık düşüncelerimi böldü. Üstünde sarı saç topuzu olan bir adam, başka birini köprüden itti. Kurban, depo zemininin yükseklerinde, bir koluyla parmaklıktan sarkıyordu, elleri metal üzerinde tehlikeli bir şekilde kayıyordu.

Kimse ona yardım etmedi. Siyah saçlı kadın ortaya çıktı ve etkileyici bir duruşla grubundan birini tekmeledi. Adam

sendeleyerek uzaklaştı ve yerine hemen başka biri geçti. Bir sonraki adam kadını yakaladı ve onu vücuduna sıkıca çekti.

Onu öptü. Elini vücudunda gezdirerek elbisesini yukarı çekip çıplak kalçasını ortaya çıkardı, parmakları bacaklarının arasına kaydı. Kız güldü ve onun yüzüne tokat attı. Adam kızın elini yakaladı ve alnını onun alnına değdirdi, yüzünde saf öfke ve şehvet vardı.

Adım sesleri bana yaklaştıkça, kendi oyunuma geri döndüm. Döndüm ve odanın uzak köşesinde, geldiğim yolda dolaşan bir adamla karşılaştım. O kaçmadı ve çok uzun bir süre ben de kaçmadım. Dikkatini bana çevirdi, sanki bir spot ışığı gibi.

Bir tanıdıklık hissi beni sardı.

Bu ahlaksızlık dolu yerde, o benim çok ihtiyacım olan tanıdık bir ışık gibiydi.

Ama bu Jacobs değildi.

Bana doğru kararlı ve yavaş adımlarla yürüyen adam, soluk kot pantolon ve gri gömlek giymişti, gömleğinin birkaç düğmesi açıktı ve kolları, güçlü ön kollarını göstermek için sıyrılmıştı. Uzun boyluydu, dağınık siyah saçları ve vücudunda dövmeleri vardı.

Maskenin arkasından yüzünün alt kısmını göremiyordum, ama şeklini biliyordum. O kayıp bir çocuktı, bu kabusun her gün yaşadığı bir çete üyesiydi. Kolundaki beyaz bandaja dokundum ve şakağındaki yara izini merak ettim. Yürüyüş botu yoktu, yerine koşu ayakkabısı giymişti.

Alt dudağım titredi ve yeni gözyaşları akmak üzereydi. Buradan nefret ediyordum ve Convict bana kabul edemeyeceğim bir güvenlik ve koruma sunuyordu.

Ona koşmak istesem de, dönüp diğer yöne doğru koştum.

Bölüm 11

C onvict

Öfke eylemlerimi yönlendirdi. Burada olmamalıydım. Arran birkaç gün içinde eve dönecekti ve yaptıklarımı öğrendiğinde, iskelet mürettebatla birlikte yaşadığım evim yıkılacaktı. Kilitli kapıların diğer tarafında kalmalıydım, diğer kıskanç pislikler gibi birçok kameradan sonucu izlemeliydim.

Sonra gözyaşlarını gördüm.

Mila soyunma odasında taş gibi bir yüzle duruyordu ve ben şok, çaresizlik ve beni saran binlerce başka duygu ile ona bakıyordum. Neyin peşinde olduğunu anlayamıyordum. Günler önce, bir müzayedeye katılmaya çalışıyordu, sonra ortadan kayboldu ve bizim bodrumda, benim oyunumun bir yarışmacısı olarak ortaya çıktı. Tavadan ateşe.

Onun ani duygusal patlamasıyla, ben kendimi kaybettim. Kendimi kontrol etme yeteneğimin her zerresi paramparça oldu. Bu onun tercihi değildi. O korkmuştu ve ben öylece durup bunun olmasına izin veremezdim.

Ekibimi görmezden gelerek, bir zamanlar hüküm giydiğim suçu tekrarladım ve oyuna girdim. Mila'nın peşinden sürünürken, kendimi umursayamadım.

O kaçarken, kanım daha da kaynadı.

Sağımda, bir adam beton üzerinde sarışın bir kadına tecavüz ediyordu. Kadın zevkten çığlık atıyordu ve adam onu herkesin onun amına soktuğu sikini görebilmesi için dik tuttu, kadını etrafında genişçe açtı.

"Benim," diye bağırdı.

Hayal kırıklığına uğramış inlemeler ve yanlarında sikini yalayan bir manyakın homurtuları duyuldu, muhtemelen bir daha ereksiyon olamayacağı için oyunu bitmişti.

Benim sikim mi? İlgilenmiyorum.

Ben sadece tek bir pervasız kadın için ısı güdümlü füzeydim.

İleride, Mila erkekleri tuttuğumuz ikinci kafese ulaştı. Açık kapıda tereddüt etti, sonra içeri girdi.

Onu yakalamak için koştum ve henüz kimsenin fark etmediğinden emin olmak için etrafa bir göz attım. Şansımıza, çoğu ilk çiftin hak talebine odaklanmış ya da diğer kadınları aramakla meşguldü.

Parmaklıkların önüne geldiğimde, Mila baygın bir adamın başında duruyordu. Eğilip adamın maskesini çıkardı, sonra şok içinde geri çekildi ve ellerini ağzına kapattı.

"Seni adi herif. Kafesten bile çıkamadın mı?

Uyan."

Onu kaburgalarına tekmeledi. Gülmek istedim, ama başka duygular beni ele geçirmişti. Kapının eşiğinde kendimi hazırladım, metal parmaklıkları yumrukladım.

Rhys Jacobs'a saldırıyordu. O adama ne ilgisi vardı? Bir tür iş anlaşması mı? Onu burada koruması mı gerekiyordu? O adam hakkında bir anlık şüphe duymuştum ama bunu bir kenara atmıştım. Belki de içgüdülerim haklıydı.

Mila Jacobs'u tekrar itti, bu sefer daha sertçe, başı bir yana yuvarlandı. "Uyanmalısın, seni entrikacı dolandırıcı. Ne yaptın, rüşvet mi verdin, tehdit mi ettin, manipüle mi ettin? Gözlerini aç yoksa her şey biter."

Başımı eğdim. "Neyin sonu, Mila?"

Mila dikkatini bana çevirdi. Bakışlarımız buluştu ve titrek bir nefes aldı, gözlerinde korku ve panik vardı. Ama aynı zamanda çok daha etkileyici bir şey de vardı. Benim arzuladığım o tanıma.

Erkekler aşk için dağları yerinden oynatır. Ya da aşk için bir şans için. Bunu kesin olarak biliyordum çünkü onun üzüntüsü karşısında her şeye göğüs germeye hazırdım.

Ne söylemek istediği, kafama yandan gelen yumruk ve kafese hücum eden adamlar yüzünden duyulmadı.

Bölüm 12

Mi la

İki adam Convict'i geçip hücreye daldı. Çığlık attım ve geri çekildim, aceleyle yarı düşerek. Biri beni yakaladı, ürkütücü uzun parmaklarıyla elbisemi yakaladı. Elbisemi çekiştirdi ve eteğin ucuz kumaşı ortadan yırtıldı, alt bedenim çıplak kaldı.

İkinci adam şehvetle kükredi ve ona doğru yumruk attı.

Jacobs'un yere yığılmış bedeninin üzerine düştüler.

Bu fırsatı kaçırmadım. Ayaklarımın üzerinde dengemi bulduktan sonra, onları atlayarak kapıdan dışarı çıktım. Ama birden durdum. Yerde, Convict inliyor ve yara izinin olduğu yeri tutarak başını tutuyordu. Yakın zamanda ağır yaralanmıştı. Başından yaralandığını söylemiş ve sonra çok ağır bir darbe almıştı.

Yanına diz çöküp elini tuttum. "Bir bakayım."

Elini çekmeme izin verdi, kırmızı bir iz vardı ama kan yoktu.

Dikkatlice derisini okşadım.

"Acımıyor," diye mırıldandı.

"Acı hissetmediğin için mi, yoksa darbe o kadar da sert değildi diye mi?" Onu yere sermişti. Sert bir darbe olmalıydı.

Mahkum oturdu, başını salladı, sonra ayağa kalktı. Benden çok daha uzundu ve geniş vücudu görüş alanımı dolduruyordu. Garip bir şey oldu. Elbette gecenin etkisiydi, ama içimi sıcak bir heyecan kapladı. Vücudunun şekli ve sadece bana odaklanma şekli, beynimin bir kısmını uyandırdı

. Beni ona başladı. Ona yaklaşmak istememi sağladı.

Arkamızdan bir çığlık geldi. Kafesteki adamlar hala kavga ediyorlardı, ama koridorda beş ya da altı kişilik bir grup oluşmuştu. Beni fark etmişlerdi.

Kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Kaçma, Mila," diye uyardı Convict.

"Delirdin mi?"

Ama yüzündeki ifade başka bir şey söylüyordu. Kalmam gerektiğini. Beni koruyacağını. Buna nasıl güvenebilirdim? Korkum geri geldi, döndüm ve bodrumun genişliğini koşarak geçtim.

Katın ortasında, ilk çift çılgınca sevişiyordu, sesleri gittikçe yükseliyordu. En az iki baygın adam yakınlarda yatıyordu. Onların üstündeki yürüyüş yolunda, ikinci çift az önce işlerini bitirmiş ve hala birbirlerine sarılmışlardı, adam nefes nefeseyken kadının kulağına sevgiyle fısıldıyordu.

Tamamen ıplak bir kadın, iki adamın peşinde koşarken yanımdan geçip gitti. Sırt çantamı gördü ve adamlardan birini işaret etti. "Sen. İstediğim sensin. Beni al."

Onun seçimini görmek için telaşla bir bakış attım. Eğer Convict olsaydı... Ama hayır, grubun lideri onun görüş alanında, daha önce gördüğüm kaslı spor salonu hayranıydı. Diğerlerinden uzaklaşıp ona doğru koştu ve ona doğru dönerken onu yakaladı. Diğerleri, kaotik bir karmaşa içinde onları ayırmak için mücadele etti.

Sonraki çığlıklara bakılırsa, hiçbiri yeterince hızlı değildi ve bu çığlıklar, ritmik seks seslerine eklendi. Sonra dördüncü kadın ortaya çıktı, erkeğinin kollarında, çıplak vücudu ona yapışmış halde. Kimse onlara karışmadığına göre, çoktan çiftleşmiş olmalılar.

Neredeyse bitmişti. Korkunç derecede hızlıydı. Ayakta kalan son kadın bendim.

Titrek bacaklarımla metal merdivenlere doğru geri çekildim ve tırmandım, ama nefesim zorlanıyordu ve panik beni titriyordu. Erkekler sürüsü peşimden geldi, avlarına saldıran bir yırtıcı hayvan sürüsü gibi. Biri güldü. Onun eğlencesine katılmadım.

Lanet olası Jacobs kafesten bile çıkamamıştı. Onu hiçbir şekilde istemiyordum, ama onun başarısızlığı, Salter'ın

'ın tehdidini yerine getirmesini engelleyemem anlamına geliyordu. Başarısız olmuşum. Duygular boğazımı tıkadı.

Laughing Man beni yakaladı ve kaldırdı. Ben çığlık attım, o da beni omzuna attı ve iskeleye taşıdı. Deponun yüksek katında, yumruklarımı salladım ve kaçmak için çırpındım. Beni düşürürse, düşersem ölürdüm.

Daha iri bir adam ona çarptı ve hepimiz sert ızgaraya yuvarlandık. Böyle bitemezdi. Savaşmazsam, onlardan birinin malı olacaktım.

Kaçmaya çalıştım ama Gülen Adam beni yakaladı ve eteğimin kalıntılarını tuttu. Elbise düştü ve ucuz kumaşı parçalandı.

Çıplaktım. Neredeyse tamamen. Kameralar üzerimdeydi ve izleyen herkes vücudumu görebilirdi. Utanç beni sardı.

Ama bekleyip ağlayamazdım. Ayak sesleri duyuldu ve altı ya da daha fazla adam merdivenleri çıkmak için birbirleriyle mücadele ediyordu. Kalkmam gerekiyordu.

Dizlerimin üzerine dönerek, iskeleye doğru baktım.

İkinci bir merdiven vardı. Diğerlerinin yolunu geçici olarak tıkayan kavga eden adamlardan kaçarak, merdivene doğru sendeledim, ama birden durdum. Başka bir grup merdivenin altında toplanmış ve tırmanmaya başlamıştı. Kalan tüm adamlar beni hedef almıştı. Hepsi tek bir avın peşindeydi, kaçacak yeri olmayan bir av.

İşte bu kadar. Kapana kısılmıştım. Her şey bitmişti. Ama birini unutmuştum.

Öfkeyle bağırarak, Convict gölgelerin içinden çıktı ve sıranın en arkasında duran sarı at kuyruklu adamı yakaladı. Onu beton zemine fırlattı, sonra sıradaki adamın yüzüne yumruk attı ve onu yere serdi, adam kıvrılıp dizlerinin üzerine çöktü, kırık burnundan kan damlıyordu.

Gücüm tükenmiş, mutlak yenilgimin altında ezilmiş, ama aynı zamanda Convict'in bana ulaşmak için verdiği mücadeleden de etkilenmiş bir halde inliyordum. O hem güzel hem de korkutucuydu. Paylaştığımız öpücük, geçmişteki hiçbir romantik karşılaşmadan daha tahrik ediciydi. Bana zamanında ulaşması imkansızdı.

Convict merdivenleri tırmandı ve yolundan üçüncü bir adamı çekip attı. Dördüncü adam, dövme, haydut tipli bir adam, hırladı ve ona kafa atmak için geriye doğru eğildi, ama o kaçtı ve pislik kendi momentumunu takip ederek merdivenlerin dibine çarptı.

Geriye sadece biri kaldı. Aramızda duran son adam ona yumruk attı ama ıskaladı ve kenardan aşağı düşerek kaderini belirledi. Mahkum zor nefes alırken bana doğru koştu, botlarının sesleri yankılanıyordu.

İçgüdüsel olarak, ona saldırırsam geçmeme izin vereceğini biliyordum. Ya saldırmazsam?

Ya onun beni yakalamasına izin versem?

Son basamağı da aştı ve hala yumruklarını savuran ikisi tarafından engellenen diğerlerinden önce bana ulaştı.

Kayıp oğlum beni kaldırdı ve nefes nefese olan göğsüne sıkıca sarıldı. "Küçük gangster. Ne savaşı veriyorsun? Seni buraya kim soktu?"

Cevap veremedim. Bakışları benimkini ele geçirdi ve tuttu. Kalbim çılgınca atıyordu.

Önümüzdeki adamlardan biri rakibini yere serdi ve gruba yol açtı.

Mahkum yemin etti. "Yeni oyun. Seni yakaladım, seni tutacağım. Onları durdurmak için bunu yapmam gerektiğini anla."

Beni kollarının arasına aldı ve aramızdan uzanarak penisini serbest bıraktı. Gözlerim kendiliğinden kapandı. Bacaklarım onun beline dolandı.

"Üzgünüm derdim, ama bu yalan olurdu."

Tek bir sert hamlede içime girdi ve oyun

.

Sonrasında olan her şey bir anda oldu. Onun kalınlığı içime girerken, ben nefesimi tuttum... Ne? Şok mu? Rahatlama mı?

Kesinlikle zevk.

Öfke ve kızgınlık çığlıkları. Kapılar açıldı, sonra sevinçli galip gelenler ödülleri aldılar.

Convict'in kollarında, ben solmuştum. O içimden çıktı ve gömleğini çıkardı, omuzlarıma örttü ve çıplaklığını gizledi. Kapıların dışında, serin havanın kalabalığın tezahüratlarıyla dolu olduğu bir çıkıştan geçtik. Gözlerimi sıkıca kapalı tuttum.

Merdivenleri çıktık. Deponun içinde kalıyorduk. Buna sevindim.

Biri Convict'in omzunu salladı. "Lanet olsun, bu çok çılgınca oldu." O durmadı. Ne o adam için, ne de onu tanıyan ve ikimize iyi dileklerini sunmak isteyen diğerleri için.

Tek yapabildiğim, korkmuş bir hayvan gibi ona sarılmaktı.

"Harika," diye mırıldandı. "Bir kadını sahiplenme hakkımı kullandım. Açıkçası, kendimi aydınlanmış hissediyorum."

Buna rağmen onun sözlerine rağmen o tut beni daha sanki beni benim için önemliymişim gibi.

Derin bir ses Convict'i çağırdı, bu sefer bizi durdurdu. "Tebrikler.

Aldığın o darbe..."

Convict onu kesip, "Muhtemelen aklımı başıma getirdi." dedi.

"Ya da kafanı tekrar çatlattı."

Diğer yüzleri görmezden gelerek arkadaşına baktım. Koyu sarı saçlı, endişeli bir ifadeye sahip iri bir adamdı. Convict'in yüzünü çevirmek için elini uzattı, ama bir dakika önce içimde olan adam onu itti.

"İyiym dedim."

Arkadaşı kaşlarını çatıp bana baktı. "Beyin sarsıntısı belirtileri olup olmadığına dikkat et, Mila. Çift görme, mide bulantısı, baş dönmesi."

Adımı biliyordu. Nasıl bildiğini sorgulayacak akıl başım yoktu.

Başka bir adam kalabalığın arasından geçerek asansörün girişinde bizimle buluştu. Dövmeli elini kaldırıp koyu saçlarını karıştırdı, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Convict ona odaklandı ama beni yere indirmede. "Emrederseniz giderim."

Dövmeli adam başını salladı. "Bunu istemiyorum. Geçen seferden sonra olmaz. Ama Con..."

"Ama yok. Mila'yı yukarı yatırmaya götürüyorum." Yakınlarda bulunanlar sevinç çığlıkları attı. Yüzümü sakladım.

Asansör kapıları açıldı ve içeri girdik. Mahkum bir düğmeye bastı ve sonra elini sırtımda gezdirdi. Yumuşak ve yatıştırıcı bir şeyler mırıldandı. Ona sarıldım.

Asansörden çıkıp koridordan geçerek bir odaya girdik ve sonunda beni yatağa yatırdı. Kapıyı kilitledi ve yeni bir panik dalgası beni sardı. Titriyordum.

Mahkum yanıma diz çöktü. "Şoktansın. Orada olmaman gerekiyordu ve bu seni korkuttu."

Titreyerek nefes aldım. Artık bir şeyi gizlemenin anlamı yoktu. "Başka seçeneğim yoktu. Beni zorladılar."

Yavaşça başını salladı. "Sana ne yapman emredildi?"

"Rhys Jacobs'a ulaşmak."

"Neden o?"

"Ben... Tam olarak bilmiyorum. Salter bana sadece onun kontrol altına alınması gerektiğini söyledi."

"Onu öldürecek miydin yoksa becerecek miydin, Mila?"

Bu basit konuşma beni korkumdan kurtardı ve düşüncelerim bir anda geri geldi. "Aşağıya inmemiz lazım. Jacobs'u bulmalıyız. Sadece Salter için değil, ulaşmam gereken adam oydu. O yüzden o müzayedeye katılmaya çalışıyordum."

Convict başını eğdi. "Onu tekmeledin ve manipülatör dedin. Kimi etkiledi? Bekle, Salter'ın sana itaat etmeni sağlayan neyi var?"

Yatağın üzerine diz çöktüm. "Jacobs'ı bulamazsam ölecek olan, benim için önemli biri. Lütfen. Hemen gitmeliyiz."

Konuşurken pozisyonumu değiştirdim ve üzerime örtülmüş gömlek omzumdan kaydı. Göğüslerim ortaya çıktı. Mahkumun bakışları onu takip etti, sonra yutkundu ve ayağa kalkarak duvara yaslandı. Cebinden telefonunu çıkardı ve bir mesaj yazdı.

Sesi kalın çıkıyordu. "Tyler'dan birini göndermesini istedim. Bana göz kulak olmanı söyleyen adam o." "Ben kendim giderim."

Cevabım sert bir kahkaha oldu. "Hayır, gitmeyeceksin. Burada bekle."
Biraz çaba sarf ederek odadan çıktı. Oyun bitmiş olabilir, ama yalnız kaldığım için kendimi güvende hissetmiyordum.

Aslında, neden burada oturuyordum ki?

Convict geri döndüğünde hemen ayağa kalktım. Bir anda kolumu tuttu, üzerine metal bir şey taktı ve sonra bacağımın yanındaki çerçeveye bağlamak için uzandı.

"Ne yapıyorsun?" Kesinlikle mücevher olmayan gümüş bir bileziği çekerek kısıtlamayı kaldırmaya çalıştım.

Beni lanet olası yatağa kelepçelemişti.

"Bana karşı ortadan kaybolmak gibi kötü bir alışkanlığın var. Adamını yakalayacağım ve geri dönene kadar burada güvende olman için kapıyı kilitleyeceğim. Bu benim içim rahat olsun diye."

Kurtarıcım ve esir alan kişi beni odasında bağlı bırakınca ona bağırma fırsatım olmadı.

Bölüm 13

C onvict

Pişmanlık duymuyordum. Mila'yı durdurmasaydım kaçardı ve konuşacak çok şeyimiz vardı.

En önemlisi, onun içine girmiş olmamdı.

Yıldızlar gördüm. Sonra Mila'nın yüzünü. Muhtemelen aynı şeydi.

Arka merdivenlerden gürültüyle zemin kata indim, sonra boş koridorlardan geçtim. Hâlâ ortalıkta dolaşan insanlara aldırış etmedim, ama onların şaşkınlıklarını fark ettim.

Göğsüm çıplaktı, yumruk attığım için kanlıydım, ama kadınının yanında olmam gerekiyordu. Koridorlarda dolaşmam şok ediciydi. Herkes oyunun zorlayıcı doğasını biliyordu. Bu, benim çıkmak zorunda kalmamın nedenlerinden biriydi. Adam avını Tyler'a bırakabilirdim, ama her bir parçam, sahip olduğum kadını sikmemi istiyordu.

Özellikle de çıplak vücudu tam önümdeyken.

Bodrumun girişinde, bir temizlik ekibi bir el arabası getirmişti. İskelet mürettebatından biri kapıyı koruyordu.

"Tyler içeride mi?" diye sordum.

Gardiyanın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana bir kez başını salladı.

Odaya girdim. Oda kan, ter ve seks kokuyordu.

Vücudum buna tepki olarak ısındı. Mila korkmuş bir şekilde koşuyordu. Mila çıplaktı. Mila beni alıyordu. Yoğun arzunun ağırlığını içimden attım ve kafeslerden birinde takım liderini buldum. Kafes boştu ve o yalnızdı.

Alnı kırıkmıştı. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Jacobs, Mila için önemli. Nedenini bilmem gerek."

"Onu bulacağıma güvenmedin mi?"

Ben de kaşlarımı çattım. "Tabii ki güvendim. Nerede o?"

"Burada değil. Eğlence bittikten ve kameralar kapandıktan sonra uykusundan uyanmış gibi görünüyor. Dışarıda kontrol eden adamlarım var." Tyler başını eğdi ve her şeyi yaptığı gibi beni de hızlıca değerlendirdi. "Keşke ne düşündüğünü bilebilseydim, ama bunu söylemem gerekiyor. Arran hepimize aynı kuralı verdi. Oyuna katılmıyoruz. Oyunu kolaylaştırıyoruz ve kazanılan para kadınlara yardım etmek için kullanılıyor."

"Ben katılmadım. Müdahale ettim."

"Penisinle mi?"

Ben kaşlarımı çattım ve o elini kaldırdı.

"Mila'nın orada olmaması gerekiyordu, değil mi? O ağdan kaçtı ve ben daha erken gelseydim ya da Shade ile yaptığımız işi konuşma fırsatı bulsaydım, bu olmayabilirdi. Aynı şey senin için de geçerli. Ama mesele bu değil. Arran, sen ve Mila'nın ilişkisi ciddiye seni affedebilir. Ama şu anda burada dolaşıyor olman, durumun öyle olmadığını gösteriyor."

Telefonu bip sesi çıkardı, ekranı okudu ve küfretti. "Jacobs'ın arabası gitmiş."

Kahretsin. Adam baygındı. Oyunun tamamını kaçırdıktan sonra uyanıp ortadan kaybolmak ne pislik bir hareket.

Ama bu kısmı için pişman olamazdım. Her ne sebeple olursa olsun, Mila'yı yakalayan o olsaydı, Mila kendini ona teslim ederdi.

Kesin bir nefret bu düşünceleri kafamdan silip attı. O benimdi. Meşru ve adil bir şekilde. Kurallar benim kazandığımı söylüyordu. Beynim "kahretsin" diyordu. Penisim "nihayet" diyordu.

Onu sahiplendim ve kitabın tüm kurallarına göre, bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Tabii, o hariç.

Bu da onu bu gerçeğe ikna etmem gerektiği anlamına geliyordu, ve bu sadece ekibim için değil, Tyler haklı olsa bile.

Onu zincirlemek işime yaramayabilirdi.

Tyler'a döndüm. "Bu konuda yardımına ihtiyacım var. Benimle gel."

Telefonunu kaldırdı ve bodrumdan çıkıp üst kata çıktık.

Tyler merdivenleri çıkarken konuştu. "Bahsetmek istediğim başka bir şey daha var. CCTV'de Mila'yı Milburne Alley'den götüren arabaların sahte plakaları vardı, bu da onları tespit edemediğimiz anlamına geliyor."

Bunu biliyordum. Son birkaç gün içinde tükenmiş olan başka bir sinir bozucu yoldu.

"Bu akşam, sahte plakalardan biri yerel otoyol plaka tanıma kamerasına yakalandı. Sen beni buraya çağırdığında bildirim geldi."

"Nerede?"

"Deadwater'ın kuzeyindeki bir sanayi bölgesinden ayrılıyorlar. Oraya bir ekip gönderebilirim. Kimi yakaladıklarını biliyor musun?"

"Henüz bilmiyorum. Ama Mila onu geri istiyor." "O zaman onu canlı yakalayalım mı?"

Tyler'ın sorusunu cevapsız bırakarak beşinci kata çıkan kapıları itip geçtim. Yatak odamda, ona beklemesi gerektiğini söyledim ve içeri girdim.

Mila yataktan bana somurtarak baktı. "Kilitleri aç."

Nefes verip diz çökerek zincirlerini çözdüm. Gömleğimi geri giymişti, böylece çıplak vücudu tekrar örtülmüştü, ama bakışlarımın çıplak bacaklarına kaymasına engel olamadım.

Kelepçeler yatak çerçevesinden düştüğünde, Mila sıçrayarak ayağa kalktı ve etrafımda dönmeye başladı.

Kapıyı engelledim. "Neden hep ortadan kayboluyorsun? Sana vereceğim bilgiler var."

Gömleği artık serbest olan koluna geçirdi ve gri gömleğin kolunu sıvadı, gömleğin eteği uyluk ortasına kadar geldi. "Ben bağlı olmadan paylaşmaya hazır olduğun için ne kadar şanslıyım."

Ona bakışlarımı indirdim, vücudum yine tepki verdi. "Beni kışkırtma."

Mila'nın gözleri açıkça şehvetle parladı. Ama mücadeleyi bıraktı ve devam etmem için işaret etti.

"Rhys Jacobs bodrumdan ayrıldı. Oyun bittiğinde kendine gelmiş olmalı, arabası dışarıdan çoktan gitmiş."

Mila'nın yüzü düştü. "O zaman bu kadar. Başarısız oldum."

"Belki de değil." Tyler'ın bana söylediklerini ona anlattım. "Arama ve kurtarma ekibi gönderebiliriz, ama senin bildiklerini bilmemiz gerekiyor. Bu da bana güvenmen anlamına geliyor. Bunun senin inandığın her şeye aykırı olduğunu biliyorum, ama sana söz veriyorum, yardım edebileceğim edeceğim. Tüm ekibim de öyle."

Gözleri benimkileri aradı. "Neden?"

Neredeyse dayanılmaz olan ihtiyacımın her parçasını bakışlarıma yansıtmaya izin verdim. "Sen benimsin. Hoşuna gitse de gitmese de. Seni elde tutmak için pazarlık yapmaktan çekinmem. Şimdi, Tyler'ı kapıya getirip bize anlatacaklarını dinleyebilir miyim?"

Mila'nın yanakları pembeye döndü. Ben ona tepki gösterdim, ama aynı şey onun için de geçerliydi. O da beni istiyordu. Onu yakalamış olmamın bir kısmını beğenmişti. Bu, onu bırakmayacağıma dair beni daha da emin hale getirdi.

Bir anlığına gözlerimin içine baktı, sonra bir karar vermiş gibi göründü ve yatağa dönüp battaniyeye sarıldı. "Beni tekrar zincirle, ben de sana aynısını yapayım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Söz mü veriyorsun?"

Gözlerini devirerek devam etmeme izin verdi.

Kapıda Tyler'ı içeri çağırdım. "Mila, Salter ve adamları tarafından yakalanan adamı teşhis edecek. O bizim hedefimiz."

Tyler başını salladı, bakışlarını odanın başka yerlerine çevirdi. Bu saygısını takdir ettim.

Mila yutkundu ve bana baktı. "Telefonunu ödünç alabilir miyim?"

Raftan, onun gözaltı hücresinde kullandığı yedek telefonumu buldum. Tarayıcıyı açıp arama yaptı, bir resim buldu ve telefonu geri verdi. Ekranda benim yaşlarımda ve çok iri bir adamın fotoğrafı vardı. "Adı Kane."

Telefonu Tyler'a uzattım.

Fotoğrafı inceledi. "Kimin için çalışıyor?"

"Bilmiyorum. Ama bir çete için değil."

"Kendini savunabilir mi?"

"Kavgada mı? Eminim ki yapabilir. Onu çok iyi tanımıyorum, ama saldırıya uğraması benim hatamdı." Yumruklarında battaniyeyi buruşturdu. "Jacobs'ı alıp onları aramam gerekiyordu, sonra onlar da onu Kane ile değiştireceklerdi. Şimdiye kadar başarısız olduğumu anlamış olmalılar. Ona yardım etmelisin."

Ses tonundaki korkuyu sevmedim. "O senin için ne ifade ediyor?" Mila sessizleşti. Tyler'la göz göze geldik.

Takım lideri fotoğrafı benim telefonumdan kendi telefonuna gönderdi. "Biz çıkıyoruz. Siz ikiniz burada güvende kalın, haber alır almaz size haber veririm."

Mila gözlerini kapattı. "Teşekkürler."

"Artık iskelet mürettebatısınız. Mahkum, kızına iyi bak, tamam mı? Söylediklerimi unutma. Doğru nedenler için kuralları çiğnemek değerlidir."

Bizi bırakıp gitti ve ben de yapmam gerekenlere ve evcilleştirmem gereken kadına odaklandım.

Bölüm 14

Mi la

Mahkum yere oturdu, sırtını duvara dayadı ve bir bacağını uzattı.

Onu en son o pozisyonda gördüğüm zamanı hatırladım, terk edilmiş ofis alanında. Odayı aradım. "Yürüyüş botu giymen gerekiyor."

Gözlerini kırptı. "Oyunda bariz bir zayıflık gösteremezdim."

Yatağın ve komodinin arasında siyah botu gördüm, onu alıp ona uzattım.

O da aldı, ayakkabısını çıkardı ve yerine geçirdi. Yüzünü buruşturmadı, garip hareketler yapmadı, bodrumdaki hareketlerinin ona zarar verdiğini gösteren hiçbir şey yapmadı.

"Bunu daha ne kadar süre giymelisin?" "Birkaç gün daha. Neredeyse iyileştim."

Bu adamla büyük bir sorunum vardı. Artık duygularım soğumuştı, yerini başka duygular almıştı. Çekicilik bunun büyük bir parçasıydı, ama mantık da öyle. Tek başıma Kane'i geri kazanma umudum yoktu. Bir çeteye karşı koyamazdım. Hiç şansım yoktu. Convict, gerek yokken bir çözüm bulmak için acele etmişti.

O da içimdeydi. Daha fazlasını istedim. Özellikle yataktan kayıp kucağına sürünmek istedim.

Beni izledi. "Sana sormak istediğim yüzlerce soru var, ama şu anda hiçbirini aklıma gelmiyor."

"Neden bodrumdaydın?" diye patladım. "Arkadaşın doğru nedenlerle yanlış şeyler yapmakla ilgili bir şey söyledi. Bu ne anlama geliyordu?"

"Bu, senin o arenaya kendi isteğinle girmediğini bildiğim için seni almaya gittiğim anlamına geliyor."

Kalbim bir an için sıkıştı. "Bunun nesi yanlış ki?"

"Çünkü mürettebatın katımları yasak."

Kahretsin. Ben de bunun için bir avantajı olduğunu sanıyordum.

Convict devam etti. "Tyler'ın demek istediği, bunu sadece kovalamacanın heyecanı için yaptıysam, mürettebatımızın lideri Arran geri döndüğünde kovulacağımdı. Bildiğim tek evden atılacağım."

Kısa bir nefes aldım. Bana gümüş tepside onu kontrol etme fırsatı sunmuştu. Ancak bunu bir stratejiye dönüştürme şansım olmadı çünkü bakışlarıyla beni köşeye sıkıştırdı.

"Bunu seni istediğim için de yaptım. Kuralları açık bir oyunda seni yakaladım, bu yüzden tüm benliğimle senin benim olduğuna inanıyorum. Yani orada olmamalıydın? Benim iyi bir adam olup sana bir çıkış yolu sunacağımı sanma."

"Ne diyorsun?"

Ağır bakışları daha da yoğunlaştı. "Bir anlaşma öneriyorum. Senin kurallara uymana karşılık, üzerinde çalıştığın her türlü planında sana yardım edeceğim. Benimle kalmaya karşılık."

Bazı kuralları biliyordum. Kadınlar soyunma odasında fısıltıyla bunları tartışmışlardı. "Bu kurallar seks de içeriyor. Benden fahişelik yapmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Zaten yatmak istediğin adamla yatmanı istiyorum, çünkü sen de bunu kabul ettin."

Bir heyecan içimi kapladı. "Cesur bir varsayım."

Convict bana sinir bozucu bir sırıtış attı. "Gantry'de, o pisliklerden herhangi birini seçebilirdin. Senin için savaşıyorlardı, Emilia. Sen dönüp bana koştun."

Öyle yapmıştım. Peki neden o benim tam adımları kullandığında içim eridi?

Yutkundum. Bir dakika daha bekleseydim, bu teklifi kendim yapardım. Onun için ölüyordum. Eğer şimdi beni sırt üstü yatırsa,

muhtemelen onu kendime çekerdim.

Ama büyükbabamın bana öğrettiği iş kurallarından biri, asla duygulara kapılmamaktı. Sadece gerçeklere.

"Ne vereceğimi ve karşılığında ne alacağımı netleştir."

"Kurallar, otuz gün boyunca birlikte olacağımız yönünde. Bir seferde birkaç saatten fazla ayrı kalamayız. Evet, çok sevişiriz, ama aynı zamanda yemek yer, konuşur ve birbirimizin hayatının tadını çıkarırız. Ben senin olduğum kadar sen de benimsin, bu yüzden benden ne yapmamı istersen, yaparım."

"Ne kadar tatlı."

Koyu renkli kaşlarını kaldırdı. "Beni ve korkutucu derecede yetenekli suçlu ekibimi alacaksın. Bu gerçekten agresif bir balayı olacak."

Hiç gerek olmayan bir gülümsemeyle mücadele ettim. "Ekibin bana neden yardım etsin ki?"

"Çünkü sen benimsin. Eğer ben kalırsam, iskelet ekip benim için ortaya çıkacaktır. Ekibim bu şehrin gecelerine hakimdir. Polis, politikacılar, hepsi bizim cebimizde. Sen de aynı korumayı alırsın."

Bu... çekiciydi. Neredeyse ona dokunmak kadar çekiciydi.

Kendine güveni sarsıldı. "İşimizi bırakıp kendimizi dışarıdan soyutlamamız gerekiyor. Bu, yapamayacağım tek şey."

"Neden?"

Convict'in bariz açlığı ve kararlılığı, daha savunmasız bir şeye dönüştü. Başının etrafında bir daire çizdi. "Herhangi bir yerde bir evim olup olmadığını bilmiyorum. Tamamen hafıza kaybı meselesi."

"Bir dairem var." Sözlerimi ve dudaklarımdan dökülmek üzere olan teklifi durdurdum, çünkü onunla yalnız dairemde saklanma düşüncesi rahatsız edici derecede cazip geliyordu. "Benim... Kane'i geri aldığımda, sana bir cevap vereceğim."

Gözlerinde bir şey parladı. "Ben bundan fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum."

"Sadece otuz günlüğüne," diye ekledim.

Mahkum beni izledi, sonra birden ayağa kalktı ve ben, ona uzanmamı emreden güçlü bir dürtüye karşı kendimi hazırladım. Bana verdiği gömleği çıkarmak için.

O ise kapıya yöneldi. "Aç mısınız? Susadın mı?"

Kafamı salladım. Hiç iştahım yoktu. Salter'ın adamları son birkaç gündür beni beslemişlerdi, ama bu gece adrenalin midemi sıkı bir düğüm haline getirmişti.

Mahkum, yakında geri döneceğine söz vererek beni bıraktı. Onun kokusunun sinmiş olduğu yatakta kıvrıldım ve uykuya dalmış olmalıyım,       uyandığımda ışıklar kısılmıştı ve yüzleşmem gereken başka bir gerçeklik vardı.

Kilitli kapıdan  ıkamazdım.

Bölüm 15

Convict

Emilia Marchant, yirmi dört yaşında, araştırmalarım göre oldukça büyük bir şirketin sahipleri olan Austin ve Primrose Marchant'ın torunu. Mila, Kuzey İngiltere ve İskoçya'daki büyük limanlarda faaliyet gösteren bir nakliye ve taşımacılık şirketinde çalışıyordu.

Üniversiteden mezun olduktan sonra bir veya iki yıl önce resmi olarak şirkete katıldıktan sonra sosyal medyada her yerdeydi. Ondan önce bile, her ödül töreninde veya şirket etkinliğinde fotoğrafları çekiliyordu. İşte oradaydı, bir elinde şampanya, diğer elinde büyükannesi. Kesinlikle kanlı bir bodrumda iskelet maskeli bir manyakla birlikte yaşayacak türden bir kadın değildi. Yine de buradaydık.

"Tam bir altın çocuk," diye mırıldandım kendi kendime. Ancak Marchant Haulage'da her şey yolunda değildi.

Dört hafta önce Austin kalp krizinden ölmüştü. Kırmızı yanaklı ve ağır içicilerin mor damarlı burnuna sahip yetmişli yaşlarındaki bir adam için şaşırtıcı bir şey değildi, ama cenaze fotoğrafları beni derinden etkiledi.

Fotoğraflarda, mezarın başında yıkılmış ve yalnız duran Mila görünüyordu. Fotoğrafçının bu fotoğrafı neden çektiğini anladım — gözyaşları içinde bile çok güzeldi — ama bunu yerel haberlere yaymak çok alçakçaydı.

Haber, kızın geçmişi hakkında bana iyi bir fikir verdi. Kesinlikle yas tutuyordu ve bu yüzden, asla yakınında olmaması gereken türden erkeklerle bir şekilde kargaşaya srklenmişti.

Onu kilitleyen gibi pislikler. Artık buna ben de dahil olmuştum. ben de dahil olmuştum.

Saati kontrol ettim ve odadaki yataktan atladım. Saklandığım odadaki yataktan atladım. Maksimum iki saatlik ayrılık süremizin bitmesine on dakika kalmıştı ve erzak almamız gerekiyordu. Aşağıda, giyinmek için kullandığım gardırobu talan ettim, sonra striptiz kulübünün mutfağına gidip iki sıcak tavuklu sandviç aldım.

Servis yapılmasını beklerken Tyler aradı.

"Sana bir güncelleme. Hedef tespit edildi. Hayatta ve iyi durumda, ayrıca iyi korunuyor. Bekleyip bir fırsat kollayacağız."

Rahatlama hissi, içimde garip bir kıskançlık duygusuyla mücadele ediyordu. Mila hakkında yaptığım araştırmada, bir kardeşi veya erkek arkadaşi olduğına dair hiçbir şey bulamamıştım. Bu adam, onun çıktığı biri ise, onu doğırudan Salter'ın ellerine geri atardım.

Tyler'a teşekkür ettim. "Mila'nın, başarılı olup olmadığını bilip bilmeyecekleri konusunda söylediklerini düşünüyordum. Ma sırasında depoda yatak kiralamadıkları sürece, kazananları görmek için kalabalığın içinde dışarıda bekliyorlarsa emin olabilirlerdi. Mila'yı yukarı çıkardım ve Jacobs kimse fark etmeden kaçtı."

O da onaylayarak ses çıkardı. "Sen de benim gibi düşünüyorsun. Yataklar aylar öncesinden rezerve edildi, ama Manny'den listeyi kontrol etmesini istedim. O da son dakika değışiklikleri veya eklemeler olmadığını doğıruladı."

O yataklar yüksek fiyata satılıyordu. Yaşlı erkekler veya erkek grupları en sevdikleri seks işçilerini rezerve edip işin özüne geçiyorlardı. Bunu bir ay öncesine ayarladık ve Mila'nın büyükbabasının ölümü için henüz çok erkendi. Kesin olarak bilmiyordum, ama tüm sorunlarının başlangıcı bu olmalıydı.

Veda ettik ve beni rahatsız eden başka bir şey için Shade'i aradım.

"Oyun için röportaj yapmak üzere Mila ile konuştun mu?" diye sordum
giriş yapmadan sordum.

"Merhaba sana da. Evet ve hayır. Bir hafta önce bir kız çekildi ve ben listeden bir sonrakini aldım. Emilia Marchant. Telefonla konuştuk ama eminim ki bu senin yakaladığın kız değildi."

Küfrettim. "Nereden biliyorsun?"

"Oyunda Mila'nın bağırdığını duydum. Sesindeki her şey farklıydı. O tuzağa düşürülmüştü, değil mi? Bu yüzden mi oraya gittin?"

Tabii ki öyleydi. Ona bir kez daha çok kızgın bir şekilde telefonu kapattım ve onu bu göreve kimlerin soktuğunu bulmaya karar verdim.

Mila odaya girdiğimde uyandı. "Neredeydin?" "Beni özledin mi?"

"Hayır, pislik. Beni yine kilitledin."

Kaşlarımı çattım. "Güvenliğin için kapıyı kilitledim."

Oturdu ve hala yatak çerçevesine bağlı olan kelepçeleri salladı. "Beni yine yatağa bağlasan da olurdu."

Ben gülerek, erzakları yere koydum. "Bu da halledilebilir. Bak, yiyecek ve giyecek getirdim. Ayrıca haberlerim de var. Tyler senin adamını görmüş."

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Hayatta mı?"

Başımı salladım, onun iç çekişiyle kıskançlık duygusu yine içimi sardı. "Fırsat kolluyorlar. Onun tehlikede olduğunu düşünürlerse harekete geçecekler, ama şu anki duruma bakılırsa, kiminle birlikte olduğunu tam olarak bilmedikleri için Salter misilleme yapmıyor."

"Tamam. Tanrım. Teşekkürler."

Mila'ya sandviçlerden birini alması için işaret ettim ve diğerini alıp yere oturdum. "Salter'ın müzayedesine ne zaman kaydoldun?"

Mila sandviçten büyük bir ısırik aldı ve inledi, sesi doğrudan sikime gitti.

"Ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Um, yaklaşık bir hafta önce Esther'e gittim. Annabelle'i götürürken odaya dalan oydu."

Sandviçimin yarısını yemiştım bile. "Bir hafta önce, oyuna adın verildiği ve birisi senin kimliğine bürünerek telefon röportajı yaptığı zamandı. Bu kesinlikle tesadüf değil."

"Esther olduğunu mu düşünüyorsun?" O küfretti ve uzaklara bakarak daldı. "Onun güvenilir bir insan olduğunu hiç düşünmemiştim. Bu da demek oluyor ki, Esther ona benim adımlı verdikten sonra Salter hemen beni kullanmak için bir plan yaptı. Sonra da onu işe aldı. Gözaltı hücresinde o gecikmenin olması bana garip gelmişti. Beni bir gece orada tuttu, belki de vazgeçip planlarını mahvetmemem için."

"Neden Jacobs'a ulaşmak için sadece Esther'ı kullanmadı? Oyuna girebilirdi."

Bir ısırtık daha aldı ve bir dakika boyunca düşünerek çiğnedi. "Ona gittiğimde, özellikle Jacobs'u görmek istediğimi söyledim ve cevap almam birkaç saat sürdü. Beni aradığında, müzayedenin yapıldığı gece organizatörle görüşebileceğimi ve ön hazırlıkları Salter'ın halledeceğini söyledi. Sonra aklımda kalan bir yorum yaptı. Tam da istedikleri temiz tip olduğumu söyledi. Yarışmacılar oyununa başvurduğunda, belirli kriterler var mı?"

"Evet, tıbbi kriterler de dahil olmak üzere var."

"Salter'ın adamları kanımı aldı. Bunun müzayedeyle ilgili olduğunu düşündüm, ama senin adamların için olmalı. Belki Esther o testi geçemezdi."

İçimde bir koruma duygusu uyandı. O bir satranç taşı gibi manipüle edilmişti. Salter bir fırsat koklamıştı, bu da Jacobs'u da bir şey için istediği anlamına geliyordu.

"Rhys Jacobs'a tam olarak neden ihtiyacın var?" diye sordum. "Müzayedeler onun fikriyse ama şimdi Salter yönetiyorsa, onun şüpheli işlere bulaştığını varsayıyorum."

Hemen cevap vermedi, yemeğini bitirip yatağının yanındaki su şişesinden içti. Bitirdiğinde bana uzattı. Aldım ve içtim, paylaşımımızın yarattığı küçük samimiyet kıvılcımından hoşlandım.

Eğer benimle birlikte olmayı kabul ederse, önümüzdeki bir ay boyunca benim dünyam bu olacaktı. Her şeyi onunla paylaşmak. Kendime ait birinin olması. Eğer beni reddederse, hiçbir şeyim kalmayacaktı.

Sonra Mila konuştu ve benim dünyam onun dünyasına dönüştü.

"Rhys Jacobs'u ilk kez on dört yaşındayken duydum. Benimle aynı okula gidiyordu ama benden büyüktü ve okulu çoktan bırakmıştı. Kızlar, onun kendilerini seks için çok para ödeyecek zengin işadamlarıyla tanıştırabileceği söylentilerini fısıldıyorlardı. O zamanlar kimse 'bekaret mzayedesı' terimini kullanmıyordu, ama olay buydu. Esther benden birkaç yaş büyük ve kendini bu işe soktu ve b i r servet kazandı. Bu deneyimden hiç bahsetmedi, ama başka kızları da işe aldığını biliyorum. Okulda kalmadığım için onunla bağlantımı kaybettim, ama Jacobs'a ulaşmak için son çareye başvurmam gerektiğinde onu tekrar bulmak kolay oldu."

"Diğer tüm yolları tükettiğini ima ediyorsun." Bunu görüşmede gördüğüm adamla ilişkilendirdim. "O bir şeyden korkuyor. Onunla tanıştım ve ilgisi, asgari sayıda personelin korunmasıydı, muhtemelen bu yüzden ona ulaşamadın."

Dudaklarını büzdü, yemeğini bitirip paylaşımını da tamamladı. Ambalajları alıp çöpe attım ve tekrar uzandım. Garip bir bekleme durumundaydık. Ben kurallara zaten uyuyordum. Onu bir daha terk etmeyecektim. Aynı zamanda, ona gidip yatakta ona sarılma isteğine direnmek zorundaydım.

Daha önce beni yıpratın aynı içgüdüler yeniden güçlenerek geri döndü ve vücudum ısındı.

Mila bana baktı. "Neden müzayede salonunu izliyordun?" "Tyler, Salter'ın insan kaçakçısı olduğundan şüpheleniyordu. Jüri henüz kararını vermedi

."

Başını eğdi. "Bana yardım et. Sizler iyi adamlar mısınız, kötü adamlar mısınız? Rakip bir insan kaçakçısı işinizi elinizden alır mıydı?"

"Hayır, tabii ki hayır. Biz yle insanları durdururuz." Kollarımı açarak etrafımızdaki depoyu işaret ettim. "Bu binada birçok kadın sırt üstü alışıyor. Hiçbiri bunu yapmak zorunda değil ve kimse maaşlarından pay almıyor. Arran burayı kadınları korumak için kurdu. Annesi bu işe zorla sokulmuştu."

Aklıma birden gelen bu açıklamaya şaşkınlıkla gözlerimi kırdım. Arkadaşımın geçmişini kendiminkinden daha iyi biliyordum.

Mila'nın kaşları kalktı, güzel yüzünde şaşkınlığı okunuyordu. "Sonuçta iyi insanlar. Beni zincirlediğiniz zamanlar hariç."

Gözlerim hala giydiği gömleğe kaydı. Gömlek, köprücük kemiğini ortaya çıkaracak kadar açıktı ve bu görüntü, gördüğüm en seksi şeylerden biriydi. "O kadar da iyi değilim."

"Öyle diyorsun ama birkaç şüpheli hareketin dışında, benim için hep iyi şeyler yaptın. Sen yokken bunu düşünüyordum. Beni kurtarmak için oyuna girmen gerekmiyordu. Kötü tepki verdim ama sen olmasaydın, bir yabancıнын eline düşecektim. Muhtemelen yardım etmek istemeyecek birinin. Ya da benim... ilginç bulduğum birinin."

Şehvet güçlü bir dalga gibi içimi kapladı. İki şeyden emindim. Mila beni istiyordu. Ya penceresinden içeri girerek, ya ona karşı gösterdiğim dürüst tavırlarla, ya da bodrumda onu kovalayarak onun dikkatini çekmiştim. Onu çekingenliğinden kurtarabilirsem, ihtiyacı olanı alabilirdi.

İkinci kesinliğim ise, kuralları kabul ederse, Mila otuz günün sonunda benimle kalmayacağıydı. Şanslıysam, bir ay boyunca benim olacaktı, ama sonra gidecekti.

Bu da, bir dakikayı bile kaçıramayacağımız anlamına geliyordu.

Ayağa fırlayarak kapıyı kilitledim ve yatağın yanına yaklaştım. O korkuyla doğruldu, ama gözlerinde bir şeyin parladığını gördüm.

Oyun başladı, küçük gangster.

Bölüm 16

Mila

Mahkum üzerime atladı ve bileğimi yakaladı. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve vücudum avcı-av tepkisiyle gevşedi.

Ama tek yaptığı, nabzımın attığı yere bir öpücük kondurmak ve sonra yanımdaki yastıklara oturmak oldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Beklememiz gerekiyor. Birkaç fikrim var."

Yanaklarım kızardı.

O sıırıttı. "Benim bekaretimi aldın. Sanki benim aletimi hiç düşünmemiş gibi davranmayı bırak."

"Sen deneyimsiz değilsin."

Omuz silkti. "Aslında, hafıza kaybımı düşünürsek, teknik olarak yeniden doğmuş bir bakir sayılırım. Sen hariç, Mila, benim sıfırlama düğmemi yok eden."

"Seksi hatırlamıyor musun?"

"Hayır. Bu akşam hariç. Beni istediğin kadar benim de seni istediğimi biliyorum. Kabul et."

Nefesim titriyordu. "Seni ne kadar etkilediğimi merak ettiğimi itiraf ediyorum. Ama beni tedirgin ediyorsun."

"Benden korkuyor musun? Ben de öyle. Ama bir çözümüm var. İşte ben, kelepçeli ve gömleksiz, TED Talk'una hazır. Ya da uyluklarına."

Kendine güvenen, dürtüsel çete üyesinin benden paniğe kapılabileceği fikrine takılırken, o gömleğini attı ve başlığa doğru uzandı.

Bir tık sesi geldi, ardından bir tane daha.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Kendini yatağa kelepçeledin mi?"

Arkalarına yaslanıp rahat bir pozisyon aldı, uzun boylu, çıplak ve dövmeli gövdesi ile. Mahkumun vücudu dövmelerle kaplıydı. Bakışlarım bir bileğindeki yılan dövmesinden, bazıları iyi yapılmış, bazıları ise daha kaba olan dövmelere kaydı. Belki de filmlerde gösterildiği gibi, hapishanede yapılmış dövmelerdi.

Diğer kolu hala bandajlıydı, ama bakışlarım onun sıkı karnında takıldı. Nefes alırken kaslarının gerilme şekli. Kot pantolonundaki belirgin çadır.

Tanrım. Damarlarımda dolaşan kan eridi. Ona dokunmak istedim, ama bu çok korkutucuydu.

"Gözlerin buraya Emilia."

Bakışlarımı onun yüzüne çevirdim.

Bana sırtıarak baktı. "Şaka yapıyorum. İstedğin kadar bak. Bana ne istersen yapabilirsin. Bu yüzden kendimi zincirledim, böylece korkmayasın. Ama vücudumun sana verdiği tepkiyi saklayamıyorum. Saklamak da istemiyorum."

"Senin istediğin... Yani, benim yapmam gereken...?"

"Sana kalmış. Bana işkence et. Beni sık. Henüz benim olmayı kabul etmedin, ama ben yüzde yüz seninim."

Bu tür bir güç başımı döndürüyordu.

Duvardan düşük bir inilti sesi geldi ve ben şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

Convict kaşlarını kaldırdı. "Bu yatak odası kamera kızlarının katında. Bu seslere alışırsın."

"Kamera kızları mı? Yani kendilerini mi çekiyorlar?"

"Çevrimiçi ödeme yapan müşteriler için, evet. Bu binada, rıza gösteren yetişkinler arasında hayal edilebilecek her türlü seks satılıyor. Ya da bedavaya veriliyor."

Onun verdiği bilgiler, koridorlarda yürürken gördüklerimle birleşiyordu. Aşağıda, çok dar kıyafetler giymiş kadınlar da bizi tebrik etmeye katılmıştı. Seks işçileri, diye düşündüm.

Dudaklarımı kıvırdım. "Anlamıyorum. Tecrübeli biriyle seks yapabilecekken neden beni istiyorsun?"

"Başka kimseyi istemiyorum. Diğer kadınların sikime dokunmasındansa, senin en ufak bir dokunuşunu tercih ederim."

O görüntüden nefret ederek geri çekildim. "Sikinde olan diğer kadınlar hakkında konuşma."

"Kıskanıyor musun?" Yüzümdeki ifadeye bakarak, "Çünkü seni unuttum. İlk gördüğüm andan itibaren sadece seni istedim ve senin oyundaki başka bir pislikle birlikte olacağını düşünmek beni delirtmeye yetti."

Nefesimi bıraktım. "Daha deli demek istiyorsun. Ve kıskanmıyorum. Aslında, şu anda bu odadan nasıl çıkabileceğimi ve senin beni durduramayacağını düşünüyordum."

Gözlerini kırpı ve bakışları kapıya kaydı. "Kahretsin.

Yapmayacaksın." "Ama yapabilirim. Anahtar nerede?"

Kalçalarını salladı. "Cebimde."

O anahtarı istedim. Hafifçe beline dokundum.

Convict inledi. Penisini kot pantolonunun içinde hareket etti ve ben büyülenmiş bir şekilde ona baktım, düşüncelerim dağıldı.

"Sadece yanımda olduğum için nasıl bu kadar tahrik olabilirsin?"

"Kolay. Kendini gördün mü?" Gözlerini kapattı ve dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Aklıma bir fikir geldi, bana getirdiği kıyafetleri alıp buradan çıkmaktan bile daha iyi bir fikir. Aslında öyle demek istememiştim. Sadece onun yardımı için burada olduğumu iddia edemezdim. Bu yalan olurdu. Pencerenin dışında Convict'i gördüğüm ilk andan itibaren, her türlü büyüünün etkisinde kalmıştım.

Yataktan kayarak indim, böylece beni göremezdi.

"Hey, nereye gittin?"

"Bir şeyi test etmek için penisinin inmesi gerekiyor."

Onun gülüşü boğuldu boğuktu. "emin
bunun olacak olacak olacağından emin değilim, tatlım."

"Yani benim sesim de seni etkiliyor mu?" "O da, bir de kafamdaki senin imajın."

"Ne imajı?"

"Şu anda gözden geçirdiğim bir dizi favorim var. Pencereden görünen güzel gözlerin. Kameralardan seni izlerken yatakta uyuyan halin. Sikimin amına girip kaybolması."

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Onun müstehcen sözlerini seviyordum. Daha romantik sözlerini de seviyordum.

Dizlerimin üzerine çöküp sikinin eskisi kadar belirgin olduğunu gördüm.

"Daha az seksi bir şey düşünmeye çalış. Büyükannen mesela."

"Gerçekten hiçbir akrabamı hatırlayamıyorum."

İç geçirdim, çünkü yapmak istediğim tek şey gerçekleşemezdi. Erkeklerle karşı açık sözlü değildim. Kesinlikle bir haftadır tanıdığım erkeklerle karşı değil, ve Convict ile yaşadığım garip durumlara rağmen, ben belli bir şekilde yetiştirilmiştim. Bu davranışlar, daha acil bir konu söz konusu olduğunda uçurumun kenarında dengede duruyordu. Onu ne kadar istediğim. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Tereddütle yatağa geri döndüm. "Oyunu kazanan çiftler gerçekten sürekli seks mi yapıyorlar?"

"Duş almak ve yemek yemek için biraz zaman ayırdıklarına eminim. Ama muhtemelen geri kalan zamanlarında yapıyorlar. Elini göğsüme koy."

Ben de itaat ettim. Kendi başıma bunu yapamazdım. Kendimi tutmak için fazla şartlanmışım. Ama Convict'in talimatı bu çekingenliği aştı. Cildi sıcaktı ve göğsündeki hafif tüyler avucumu gıdıkladı.

Dokunuşumla hareket etti. "Aferin kızım. Şimdi beni keşfet. Acele etme."

Karnını okşadım. O da bana izin verdi. Karın kasları sert ve dalgalıydı, benim yumuşak vücudumun tam tersiydi. Cesaretim arttı ve düz meme ucuna dokundum.

O titredi. "Parmak uçlarını belime doğru indir." Ben de öyle yaptım, parmak uçlarımı giysilerinin kumaşı altında gezdirdim.

"Kot pantolonumu aç, Mila."

Nefesimi tuttum ama yaptım.

"Onları çıkar. Zincirlerim yüzünden sana dokunamıyorum, bu yüzden sen yönet. Bu senin zamanlamana göre. Benim sözlerim sadece sana rehberlik etmek için."

O sözlere ihtiyacım vardı. Vücudumun arzuladığı şeyi yapmam için bana güven verdiler.

Mahkum bana yardım etmek için yer değiştirdi ve ben de onun boxer şortu hariç tüm kıyafetlerini çıkarıp yere attım. Bu da bir ilkti. Hayatımda daha önce bir erkeğe böyle bir şey yapmamıştım. Baldırındaki kafatası dövmesine dokunduğumda kalın uyluk kasları gerildi.

"Bacaklarımın üzerine otur. Senin için ne kadar sertleşeceğimi gör." Onu test etmem gerektiğini neredeyse unutmuştum.

"Bu gömleğin altında çıplağım."

"Sanki bu gerçek beynimden çıkabilirmiş gibi. Teninin tenime değmesini istiyorum."

Dikkatlice, onun uyluklarına doğru manevra yaptım, vücutlarımızın teması ile nefesim hızlandı. Mahkumun dudakları kötü bir sırtışa dönüştü ve dizlerini kaldırdı, böylece ben onun kucağına kayabildim. Nefesim kesildi. Penisi tam altımdaydı ve nabızı bacaklarımın arasında atıyordu.

İhtiyacım tüm vücudumu sardı, içim seks için hazırды ve bedenim bunun daha da ileri gitmesini istiyordu.

Göğsüne yaslandım. "Bu haksızlık."

"Adil oynayacağımı hiç söylemedim. Aslında, bunu bir ders olarak kabul et. Bana evet dersen, seni elde tutmak için her şeyi yaparım. Senin tüm sınırlarını zorlarım. Benim karanlık tarafımı seviyorsun. Daha fazlasını istiyorsun."

Bana karşı direndi. İstemeden inledim ve o da benzer bir arzu sesi çıkardı.

"Beni içine al."

"Hayır!"

"Sorun şu ki, güzelim, bodrumda başladığımız bir şeyi bitirmedik. Bunu sonuna kadar götürmen gerek, yoksa ikimiz de delireceğiz."

Tereddüt ettiğimde, tekrar itti. "Beni sür, kadın. Ya da beni bir araç olarak kullan ve kendini tatmin et. Başladığımız şeyi bitir, sana söz veriyorum, kendini iyi hissedeceksin. Ve daha fazlasını isteyeceksin."

Lanet olsun, ağzına. Dizlerimin üzerine çöktüm ve aramızdaki mesafeyi açtım. Ama başka hiçbir şey düşünemiyordum. Belki loş ışık yüzündendi, ya da duvarlardan hala gelen seks sesleri yüzündendi, ama bir karar verdim.

Ondan inip yatağa uzandım ve bakışlarımı yüzüne çevirdim.

Mahkumun çaresizliği yüzüne yansımıştı.

"Sadece bir kez, ve seks yapmayacağız," diye fısıldadım. "Ne derseniz deyin. Beni kullanın."

Şortunu aşağı çekerek, iri ve çok sert ereksiyonunu ortaya çıkardım. Korkmam gerekirdi, ama ellerimin titremesi tamamen arzudan kaynaklanıyordu.

Onun penisine yaklaşmadan tekrar üzerine çıktım ve onun sıkı kaslarına ve çaresizce kendini tutmaya çalışmasına biraz aşık oldum. Kollarını gergin bir şekilde yüzünün iki yanına doğru uzatmış, paı kasları gerginleşmişti. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"İyi. Benim için de yeni. Beni tahrik et. Amını bana bastır. Kendini iyi hisset. Eğer içindeki acı benimki gibiyse, bunun için can atıyordur."

Arzuladığım teması kurana kadar yavaşça ilerledim. Onun aşırı sert penisi girişime takıldı, aşırı hevesliydi, ama ben kayarak onun penisine yaslandım. Anında rahatlama beni sardı. Çok gergindim.

Mahkum, boşuk bir zevk sesi çıkardı. "Çok ıslaksın. Bana sürtün."

Ellerimi göğsüne koyarak kalçalarımı salladım ve onun uzunluğu boyunca kayarak ilerledim. Tanrım, bu inanılmaz bir duyguydu, özellikle de onun başı klitorisime dokunduğunda. Bunu tekrarladım, sonra başka bir açı denedim.

Derin bir zevk beni sardı. O haklıydı. Buna o kadar çok ihtiyacım vardı ki, neredeyse acı vericiydi. Hızıma odaklandım, önce yavaşladım, sonra hızlandım. Bu beni daha da tahrik etti, nefes nefese kalana kadar güç üretti.

Ama Convict sessizleşmişti. Gözlerini kapatmıştı.

Yavaşladım. "İyi misin?"

"Sadece durmandan korkuyorum. Devam et, yalvarırım. Devam etmezsen ölecekmişim gibi hissediyorum."

Gülümsememek için dudaklarımı sıkıca kapattım. Onun sözleri beni şaşırtıcı bir düşünceye sevk etti. Aradığım sadece kendi zevkim değildi. Onun zevkini de istiyordum. Onun benim altımda çılgınca davranmasını istiyordum. Bana yalvarmasını istiyordum.

Yine ona sürtündüm, o kadar ıslaktım ki onun penisini ıslattım, bu da işimi kolaylaştırdı. Bu çılgınca bir şeydi. Seks daha önce hiç böyle olmamıştı. Diğer deneyimlerimde erkekler önceliği benim zevkime vermiyorlardı.

Kayıp çocuğum beni cesaretlendirdi, dokunuşlarımla yavaşça hareket etti. "Tatlım, bu bir işkence yöntemi ise, her şeyi itiraf ediyorum. Devam et. Tam orada. Siktir."

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onunla sevişemezdim. Tamamen değil. Karışık bir akşamda bu çok ileri bir adımdı, ama kesinlikle orgazm olmaya ihtiyacım vardı. Beni örten gömleğin altına elimi soktum ve klitorisime dokundum.

Convict sıçradı, zincirleri çınladı. Bu sefer küfürlü sözler yoktu. Sadece benim de paylaştığım yoğun bir temas arayışı vardı.

Kendimi ovuşturdum, kalçalarımı hareket ettirdim ve uyluklarımla onu sıktım. Parmak uçlarım onun penisinin ucuna değdi ve onun inlemesi üzerine diğer elimi aşağı kaydırarak penisinin gövdesine dokundum. Bu bir içgüdüydü. Ne yaptığımı bilmiyordum. Sadece çok, çok iyi hissettirdiğini biliyordum.

"Beni boşaltacaksın," diye uyardı.

Bu beni hiç yavaşlatmadı. Aksine, hareketlerim daha hızlı, daha vahşi hale geldi. Buna ihtiyacım vardı. Orgazmın vereceği rahatlamaya ihtiyacım vardı. Bu konuda başka seçeneğim yoktu çünkü vücudum o yöne doğru hızla ilerliyordu. Onu kendime sıkıca sarıp kalçalarımı birkaç kez daha salladım, ilk zevk dalgası beni sararken gözlerimi kapattım.

Ben inledim ve Convict boğuk bir homurtu çıkardı, ses duyularımdan uzaklaşırken ben nefes nefese kaldım ve sonra ona sarıldım, kendi zevkimin esiri oldum. Parılayan mutluluk ve rahatlama dalgası beni sersemletti, ben titreyip kasılırken neredeyse onun içimde olmasını diledim.

Vücudum neredeyse iyi hissetmekten şarkı söylüyordu. Kendime geldiğimde başımı kaldırdım, gülümsememi saklamak zordu.

"Siktir," altımdaki adam yavaşça konuştu. Kelimeyi tekrarladı, sesi uzattı, sonra bacaklarımda arasında sıçradı. "Bu gördüğüm en seksi şeydi."

Henüz boşalmamıştı ve her zamankinden daha sertleşmişti. Çelik gibi sert penisi tekrar tekrar sıcak kaymalarla dalgalandı. Kendimi durduramadım, gömleği kaldırdım, böylece bana doğru itişini görebildim.

Nefesim kesildi. Mahkum tekrar küfretti ve vücudunun aşağısına, temas ettiğimiz yere bakmak için sırtını kavisledi. Her bir kasını gerdi. Kalın uylukları altımda. Güçlü kolları başının üstünde sabitlenmişti.

Bu manzarayı görünce, hareketsiz kaldı, sonra geriye düştü ve boşaldı. Sıcak meni elime, uyluklarıma ve amımın dışına sıçradı ve ben, boşalmış olmama rağmen, hipnotize olmuş ve hala çok tahrik olmuş bir şekilde ona baktım.

O çok güzeldi. İlk görüşte de öyle düşünmüştüm, ama onu bu şekilde görmek - benim altımda savunmasız bir pozisyonda - bambaşka bir şeydi.

Yine de şüphelerimi ve duygularımın beni yönlendirmesine izin verdiğim için kendimi yargılama duygusunu bir kenara atamıyordum.

Dikkatlice ondan indim, nefesim yavaşladı ve utanç duygusu içime sızdı.

Ama beni esir alan kişi, neredeyse tekrar üzerine atlamak istememe neden olacak bir gülümsemeyle veda konuşması yapmadan gitmeme izin vermedi.

“Bu inanılmazdı. Senin orgazm olduğun görüntü artık beynime kazındı. Sana vücudumun seninkini tanıdığını söylemiştim. Belki gerçek hayatta değil, ama diğer her türlü tanıma biçiminde. Sen benimsin, Mila. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, o kadar iyi.”

Bölüm 17

D

ixie

Convict'in yatak odasından seks sesleri geliyordu, iki kişinin enerjik bir şekilde sevişmesinin ikiz sesleri.

"Aferin sana, bir şey kırma," diye alay ettim, asansöre giderken kapının önünden geçerek.

Onun adına mutluydum. Tamam, peki, ben Bayan Kıskançtım. Adamın kendisi değil. Sadece yaptıkları şey.

Vücudumu mahveden saldırıdan beri hiçbir erkeğe dokunamamıştım.

Hayatımda ilk kez penis içermeyen yeni bir işim vardı ve kadınlık gücüne güvenerek yaşamış bir kadın olarak, o zamandan beri kendime bile dokunmamıştım. Beynim mahvolmuştu.

Hiçbir şey yolunda değildi.

Bugün yapmam gereken şey de dahil. Cassie'nin benimle buluşmak için ayarladığı yere, aşağı kata indim. O en iyisiydi. Artık seks satamayacağımı söylediğimde, bana yeni bir iş verdi. O işte de başarısız oluyordum.

İskelet ekibin ofisinde, masanın arkasındaki patron koltuğunda bekledi. 1,50 metre boyundaki minik vücuduyla zıpladı. "Geldin! Çok eğleneceğiz. Senin için iki yeni hedefim var."

Masayı dolaşıp diğer tarafa oturdu ve bir tablet uzattı. Tableti aldım ve ekrandaki isimleri görünce yüzümü buruşturmamı sakladım.

Cassie bir katildi. Küçük, acımasız bir psikopat, sevimli olduğu kadar ölümcül de biriydi. İskelet ekibinin zaten Shade adında bir infazcısı vardı. Shade, ekibin düşmanlarını ortadan kaldırıyor ve ayrıca hapishaneden çıkanların listesini oluşturuyor, kadınlara ve çocuklara zarar veren ve günahlarından tövbe etmeyenleri seçiyordu.

Cassie onların tarzını beğenmişti. Kendisinin görevi, aynı derecede tacizci olan ama hiç yakalanmamış ya da parayla paçayı kurtarmış zengin erkekleri şehirden temizlemek olduğuna karar vermişti. Bunu çok sevdim. Benim yardımımı istemesini çok sevdim.

Bu işi sevmek istedim, ama sevemedim. Ne kadar çok yaparsam, o kadar tüylerim diken diken oluyordu.

Bana isimler verdi ve benim görevim, adreslerini, çalışma programlarını, bulabildiğim her şeyi araştırmaktı. Eğer deponun genelevinin müşterileriye, Cassie'nin onları ortadan kaldırma planına yardımcı olabilecek başka bilgiler almak için, onlar tarafından rezerve edilen kadınlarla konuşturdum.

O buna eğlence diyordu, ama bu, zengin işadamlarının yüzlerine saatlerce bakmak ve onların karanlık işleri hakkında hikayeler dinlemek anlamına geliyordu.

Cassie bilmiyordu, ama bu beni o kadar çok tetikliyordu ki, bazen nefes alamıyordum.

Bu insanlar en kötüleriydi. Hak iddia eden, zengin piçler, istediklerini alırlar ve kimi incittiklerini umursamazlardı. Benim gibi kızları. İçimdeki genç kız, kötü anılar ve hatırlamak istemediğim saçmalıklar yüzünden sinirlerinin uçunda, soğuk, titrek bir denizanası gibiydi.

Bu, rüyalarım da girmeye başlamıştı. Uyku bile güvenli değildi.

İşimin yarısının internette gezinmekten ibaret olması ve teknolojiden hiç anlamamam da işleri zorlaştırıyordu. Telefonum? Sorun yok. Tablette dosyaları yönetmeye ve Cassie'ye verecek bilgileri bir araya getirmeye çalışmak? Beni paniğe sokuyordu. Temel bilgileri öğrenmeme yardım eden bir arkadaş edindim, ama hangi uygulamanın hangisi olduğunu veya indirilenlerin nereye gittiğini her hatırlayamadığımda ona mesaj atmak çok garipti.

Cassie neşeli ve heyecanlı bir şekilde konuşmaya devam etti. "Bu pislik önce ölmeli, onun hakkında ne bulabileceğine bir bak. Tamam mı?"

"Harika, canım," diye yalan söyledim.

Onu benim berbat kafam yüzünden üzmemek istemiyordum.

O işe gitmek için beni bıraktı ve ben de yukarı kata koştum. Düşünme yerim genelevin yanındaki bir odaydı — boğazım mahvolmuş halde hastaneden döndükten sonra gece kulübünden neredeyse hiç ayrılmamıştım — ve gözümü saklanma yerime diktim.

Genelevin kabul odasının karşısından arkadaşlarıma el salladım, sonra müşterilerle göz teması kurmamak için başımı eğdim. Soyunma odasında, harika göğüsler ve mükemmel fahişe kostümleri için konfeti gibi iltifatlar yağdırdım, sonra kendimi odaya kilitledim, yakındaki odalardan gelen tanıdık seks sesleri kargaşamın arka planını oluşturuyordu.

İlk olarak, yardımcım Lovelyn'e mesaj attım. Lovelyn, depoya iş için gelen ve benimle beklenmedik bir dostluk kuran, hiç de seksi olmayan bir kızdı. O, tanıdığım en nazik insandı ve anında verdiği cevap kalbimi yumuşattı.

Lovelyn: Neye ihtiyacın olursa, ben buradayım. Uğramamı ister misin?

Dixie: Önce kendim deneyeceğim, sonra sana haber veririm.

Lovelyn: Yapabilirsin! Sana inanıyorum.

Dikkatlice, Cassie'nin bana verdiği ilk ismi tarayıcıma yazdım. Sonuç olarak, pahalı bir takım elbise giymiş, 60'lı yaşlarında bir adam çıktı karşımıza. Bu adam, küçük kızlara ilgi duyduğu söylenen bir şehir bankacısıydı. Fotoğrafına bakmaya bile cesaret edemedim. Sanki travmam, bana yapılan saldırıyı çocukluğumda başıma gelenlerle ilişkilendirmiş ve tüm endişelerimi yeniden su yüzüne çıkarmıştı.

Bir sonrakine geçtim, ama aynı şey tekrar oldu. Ellerim titremeye başladı, bu yüzden ismini yanlış yazdım. Bu umutsuz bir durumdu. Panik yaratıcıydı. Tableti kapattım ve odanın diğer ucundaki aynaya baktım. Utanç beni sardı. Cassie için çalışamazsam, ne yapabilirdim ki?

Mirror-me cevap vermedi. Hiçbir zaman cevap vermezdi, yargılayıcı inek.

Gözlerimi vücudumun üzerinde gezdirdim. Eskiden bunu rutin olarak yapardım çünkü popomdan para kazanmam gerekiyordu. Mükemmel olmak için çok para harcamıştım. Burun plastik cerrah tarafından düzeltilene kadar hiç bu kadar sevimli olmamıştı. Göğüslerim muhteşemdi ve onları yuvarlak ve ağır hale getirmek için ödediğim her kuruşa değiyordu, hatta beni tahrik ediyorlardı.

Ancak kimse hasarlı bir seks bebeği istemezdi.

Boğazımdaki ten rengi alçı, saldırıdan kalan yara izini gizliyordu. Parmaklarımla dokunarak kenarlarının yapışık olduğundan emin oldum. Onu görmek hoşuma gitmiyordu ve kesinlikle gururla takamazdım.

Ancak odanın ışığında bandaj neredeyse görünmezdi. Ne kadar kötü göründüğünü kontrol etmek için bir ileri bir geri döndüm. Yırtık kot pantolon ve kırmızı topuklu ayakkabılar giymiştim. Üç çeyrek kollu, yakası dekolte, dar kırmızı bir gömlek giymiştim, göğüslerimin hatları ve karnımın birkaç santimi görünüyordu.

Yaralandığımdan beri biraz kilo almıştım, ama belki de o kadar da kötü görünmüyordum?

Platin rengi saçlarım at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve hareket ettiğimde sallanıyordu. Makyajımı hafif tutmuştum, sahnede yaptığım gibi değil, ama özelliklerimi en iyi şekilde ortaya çıkaran bir makyajdı.

Belki de seks işçiliğini bırakmak için çok aceleci davranmıştım. Bu, bildiğim tek işti ve on dört yaşımdan beri başımı su üstünde tutan, sonunda benim malım haline gelen ve bir kariyere dönüştürdüğüm işti.

Sadık müşterilerim sürekli beni soruyorlardı. Kızlar bana özlediklerini söylediler.

Seks işçiliği beni asla utandırmadı.

Ağzımda garip bir acı tat bırakmış olsa da, bu iskelet mürettebatla bir geleceğim olup olmadığını öğrenmenin tek bir yolu vardı. Çünkü denediğim şey kesinlikle bu değildi.

Bölüm 18

Mi la

Nefesim yavaşladı ve Convict'in yanındaki battaniyenin üzerinde rahatladım. Dudakları aralıktı ve gözleri kapalıydı, bilekleri hala yatak çerçevesine zincirliydi. Onun tişörtüyle ikimizi temizledim, hemen ayrılmak istemediğime neredeyse şaşırdım.

"Seni çözmemi ister misin?"

"Sen bilirsin. Böyle daha güvendesin. Artık orgazmın nasıl bir şey olduğunu biliyorum, sana yapışıp kalacağım."

Bu söz üzerine içimi bir ürperti kapladı, ama dudaklarımı sıkı sıkı kapattım. "Amnezi olayını abartıyorsun."

Gülümsedi. "Muhtemelen. Ya da belki de eski anıları istemiyorumdur. Yeni anılar daha iyi."

Onu özgürce seyredebilme özgürlüğüyle, her bir özelliğini incelemek için zaman ayırdım. Çok yakışıklıydı. Artık rahatlamıştı, ilk gördüğümdeki komşu çocuğun tatlılığına geri dönmüştü. Dikkatim, bileğinden dirseğine kadar kaplayan beyaz bandaja odaklandı. "Kolundaki hasar, kafanı yaralayan kazadan mı kaynaklanıyor?"

Gözlerini açtı, bakışlarımı takip etti ve onaylayarak çenesini kaldırdı. "Gizli görevdeydim. Bina alev aldı ve ben bodrumdaydım. Zar zor kurtuldum. Buradaki herkes öldüğümü sandı."

Yutkundum ve parmaklarımla saçının içine kesilmiş taze yara izinin olduğu şakağına hafifçe dokundum.

Mahkum dokunuşuma karşılık verdi. "İstersen kolumdaki bandajı çıkarabilirsin. Artık ona ihtiyacım yok."

Bandajı yavaşça çıkararak altındaki deriyi ortaya çıkardım. Derisi iyileşmişti ama kafasındaki çukurdan çok daha kötü izler kalmıştı, ancak kolu hala bağlı olduğu için bunu görmek zordu.

Convict duvara baktı. "Sanırım dövmem mahvolmuş?"

"Bakmadın mı?"

"Kendimi buna ikna edemiyorum."

Yataktan inip anahtarı buldum, sonra dizlerimin üzerine çöküp kelepçelerini açtım. Anında belimi tuttu ve bizi yuvarlayarak üstüme çıktı, bacaklarım onun etrafında genişçe açılmıştı.

Gözleri benimkileri aradı. "Beni zorla."

Ona bakmasını mı sağladım? Kolunu göğsüme doğru yönlendirdim, gri gömleğimin üzerine koydum. Bakışları aşağıya kaydı.

Bu garip bir güven egzersiziydi. Gözlerinde çok savunmasız bir şey vardı, sanki göreceği şeyden korkuyormuş gibi.

Ses tonu daha sertleşti, yüzündeki kargaşayı yansıtıyordu. "Tahmin ettiğim gibi. Berbat olmuş. Ezilmiş dövme, bandanalı bir kafatası olması gerekiyordu."

Sanki hakkım varmış gibi parmak uçlarımla kolunu okşadım, ama bakışlarımı ondan ayırmadım. "İskelet ekibini temsil etmek için."

"Öyleydi. Şimdi ise ucube gösterisi gibi. Umarım Arran geri döndüğünde olacakların bir göstergesi değildir."

Erimiş etin üzerine elimi koydum. "O kadar da kötü değil."

"Gerçekten mi?"

"Ölebilirdin, birkaç savaş yarası iyi bir bedel."

Gerginliğinin küçük bir kısmı azaldı. Bu konuda endişeleniyordu. Başkalarına nasıl görüldüğü konusunda. Bu, bana bu adamı neyin oluşturduğuna dair başka bir ipucu verdi.

"Yangınla ilgili çok şey hatırlıyor musun?"

"Neredeyse hiçbir şey. Ve ondan önceki hayatım hakkında da neredeyse hiçbir şey. Diğer insanlar konusunda daha iyiyim."

Kaşlarımı çattım. "Daha önce nerede yaşadığını bilmediğini söylemiştin."

"Hastanenin benim için bir adresi vardı. Maaş bordromda ise başka bir adres yazıyor. Anahtarım yok, bu yüzden hangisinin doğru olduğunu nasıl test edebileceğimi bilmiyorum."

"Peki ya eşyaların? Giysilerin ve mobilyaların?"

"Hiçbir fikrim yok, ama fazla bir şeye ihtiyacım yok. Tek bildiğim, ekibim beni bulmadan önce haftalarca hastanede kaldığım ve taburcu olduktan iki gün sonra seninle tanıştığım."

Onun için içim acıdı.

Ama Convict sırtıttığında, üzüntüsü yüzünde uzun süre kalmadı. "En azından sikimin çalıştığını biliyorum. Sonunda komadan uyandım ve ortaya çıktım."

Yine sertçe vücutlarımızı birbirine bastırdı. Nefesimi tuttum, kısmen korkudan, ama daha çok tahrik olduğumdan. Zincirlerinden kurtulduğunda bana her şeyi yapabiliirdi.

Neredeyse bunu yapmasını istedim.

Ama o birden ayağa kalktı, şortunu aradı ve giydi. "Günah kokuyoruz. Gel benimle duş al ve kanıtları yıkayalım."

Yiyeceklerle birlikte getirdiği giysi paketlerini alıp odasından gizlice çıktık ve koridordan koşarak duş bloğuna gittik. Mahkum kapıyı kilitledi ve duş kabiniinde suyu açarak buhar çıkmasını sağladı. Rafta yumuşak havlular vardı, ben de bir tane alıp göğsüme bastırdım.

"Sen önce yıkanabilirsin."

"Birlikte, küçük gangster. Artık hayatımız böyle."

Ona endişeli bir bakış attım. "Henüz kabul etmedim."

Beni bir an izledi, sonra şortunu çıkardı ve kendinden emin bir şekilde çıplak ve yarı sert bir şekilde yanıma geldi. Yaka düğmelerimi tutarak gömleğimin ilk düğmesini açtı. Sesi alçak çıktı. "O zaman kabul edene kadar seni sikmeyeceğim. Ne kadar yalvarsan da."

Parmakları, gömlek tamamen açılana kadar düğmelerin sırasını takip etti. Sonra suya doğru geri çekildi ve duşun altına girdi.

Orada hareketsizce durdum, bana taktığı küçük gangster lakabına hiç de benzemiyordum. Duş, Convict'in saçlarını daha da koyu bir siyah renge boyadı ve saçlarını kafasına yapıştırdı. Göğsünden aşağıya doğru küçük dereler akıyordu

ve uzun bacaklarına çizgiler çizdi. Penisi dikkat çekmek için sallanıyordu, ama o bunu görmezden gelerek bana işaret etti.

Ona katılmak için çıplak kalmam gerekiyordu. Oyunda bile bunu yapmamıştım, çünkü Convict, yırtık pırtık elbise üzerimde asılı durmasına rağmen, sonunu da başımdan çıkarmadan önce beni gömleğiyle örtmüştü.

Gözlerini kapattı. "Gözetlemeyeceğim. Sadece burada olmanı istiyorum."

Gerçekten duş almam gerekiyordu. Gömleğimi çıkarıp, suya girmek için acele ettim. Mahkumun kolları beni sardı ve beni kucakladı, yanağını başımın üstüne koydu ve sıcak su ikimizin üzerine akıyordu. Onun şefkatini sevdim. Onun hakkında birçok şeyi sevdim, her dakika yeni keşifler yapıyordum.

"Aferin kızım. Şimdi seni yıkarken beni öp."

İçimde çok fazla duygu savaşıyordu. Sarsıntılı bir kahkaha attım. "Fahişeler ağızdan öpüşmez."

Çenemi tuttu ve dudaklarını dudaklarıma koydu. Oda kayboldu. Zaman durdu.

Günler önce beni kısa bir süre öpmüştü ve o dokunuş aklımdan hiç çıkmamıştı. Öpücükler vardı, sonra da derin bağlar vardı. Onunki o kategorideydi. Dudakları sanki beni hayata döndürmek istercesine benim dudaklarımin üzerinde hareket ediyordu. İlk başta yavaşça, sonra ben karşılık verince inleyerek hızını artırdı.

Derin öpücükler, başını benimkine daha iyi bağlanmak için eğdi, yıkıcı derecede mükemmel bir baskı.

Convict beni bayılttı. Dili ağızımdaydı. Parmakları ıslak saçlarımda.

Ona sarıldım, onun yönlendirmesine izin verdim. Bir elini belime kaydırды, vücudumu kendine doğru çekti ve penisini aramıza sıkıştırdı. Ama sanki bana daha yakın olmak istiyormuş gibi. Sözünü tuttu.

Beni uzun dakikalar boyunca öptü, sadece duş jeli almak için ara verdi. Benim ve kendi vücudunu temizledi, beni tekrar öptü, sonra bacaklarımin arasını benim yapmamı söyledi, çünkü o yaparsa kırılabileceğini söyledi.

Neredeyse onun yapmasını istiyordum. İsteddiğini yaptım, sonra şampuanı alıp saçımı yıkadım. "Seninkini de yıkayayım mı?"

Başını eğdi ve ben parmaklarımı dağınık saçlarının arasında gezdirerek, saç kremi benim saçlarımda etki ederken onun saçlarını köpürttüm.

"Dışarı çıktığımdan beri ilk kez düzgün bir duş alıyorum." Köpüğü durulamak için onu suyun altına yönlendirmeme izin verdi. "Uzun süre bacağımda alçı vardı. Sonra kolumdaki bandaj engel oldu."

"Gerçekten çok iyi gelmiş olmalı."

Bunu kendim kaşımıştım.

Gülümsemesi genişledi ve ellerini aşağı kaydırarak popomu avuçladı. "İnanılmaz derecede iyi hissettiriyor. Beklediğime memnunum. Seni tekrar öpeceğim."

O göremeyeceği halde başımı salladım ve yüzüne dokundum. Dudaklarımız bir kez daha buluştu. Onu öpmek yasadışı olmalıydı. Açıkça bağımlılık yapıcıydı.

Dudaklarına karşı, "Senin üzerinde bir uyarı etiketi olmalı" dedim.

"Dikkat, baş dönmesi, takıntı ve spontan orgazmlara neden olabilir orgazmlara neden olabilir. Yine de bana ulaşmaya devam ediyorsun. Bu senin hakkında ne diyor?" Beni daha derin öptü. "Senin için hangisi daha tehlikeli, Mila? Benim sikim mi yoksa başka bir şey mi?"

"Karar verilecek."

"Söylediğime evet de."

Sadece duş suyunun sesleri havayı dolduruyordu, gerginlik onun sesindeki stresle birlikte artıyordu. Ne istediğini biliyordum. Önümüzdeki otuz günümü. Daha fazlasını. Çok daha fazlasını.

"Bir anlaşmamız vardı," mırıldandım.

Odadaki bir telefon çaldı. Mahkum nefesini bıraktı ve benden uzaklaştı. Duştan çıkıp giysi yığınına karıştırdı ve telefonunu çıkardı.

Hemen havluya sarıldım ve suyu kapattım.

Başını kaldırdığında, ifadesindeki hafiflik kaybolmuştu. "Tyler geri döneceklerini söylüyor."

Ağzımı kapattım, bir süre uzak tuttuğum dünya bir anda içeriye doldu. Kane için duyduğum korku, onu bir süre unutmuş olmamdan dolayı iki kat daha şiddetliydi.

"Adamını yakaladılar. Onu zarar görmeden getiriyorlar."

Her şey yeniden değişti ve yakalamayı başardığım adama kendimi açıklamak zorunda kaldım.

Bölüm 19

Convict

Hızlıca giyindik ve Mila için bir saç kurutma makinesi buldum ama aşağı inmek için sabırsızlanıyordu, bu yüzden odamdan çıktığımızda sarı saçları hala yarı ıslaktı.

Merdiven boşluğunda, biz aşağı inerken Cassie yukarı çıkıyordu, erkek arkadaşı da onun arkasındaydı. Geniş bir gülümsemeye merdiven sahanlığında durdu ve Mila'ya baktı. "Maçı az önce duyduk. Tebrikler. Biliyorsun, senin adamım benim hayatımı kurtardı. Neredeyse kendi hayatını feda ederek."

Mila ona göz kırptı. "Tanıştığımıza memnun oldum, bunu bilmek güzel."

Etkilendi mi, bilemedim çünkü aceleyle yola devam ettik. Sessizleşmesinden hoşlanmadım. Özellikle de Kane'in onun için kim olduğunu bilmediğimden hoşlanmadım. Şimdiye kadar, çevresindeki herkes ona zarar vermeye çalışmıştı. Eğer o, manipülatif bir eski sevgiliyse, muhtemelen kendimi kaybederdim.

Divide ve Divine arasındaki ana koridorda kalabalık azalmıştı ve kulüpler kapanıyordu, ancak üst kattaki genelev hiç kapanmazdı.

Ofis kapısı açıktı ve girişte, ceketinde nakışlı çiçekler olan bir kadın içeriye bakıyordu. Kulüp üyesi değildi. Burada çalışıyorsa, onu tanıyamadım.

Uzun saçlarını kulağının arkasına itti ve içeri girdi. "Sohbet edebilir miyiz?"

Shade cevap verdi. "Senin yaşlı adam şimdi bizi görmekten korkuyor mu?"

Yabancı kadın hafifçe güldü. "Öyle bir şey."

Bakışları, kapıya yaklaşırken henüz göremediğimiz, içeride duran birine takıldı.

"O kim?" diye sordu.

Tanımadığım daha koyu bir ses, İskoç aksanıyla cevap verdi. "Senin uğraşmak isteyeceğin biri değil, çiçekçi kız."

Yanımda, Mila rahatlamış bir şekilde soldu.

Kadın kızardı ve dönerek bizi fark etti ve yol verdi. "Sen serbest kalana kadar Dixie'yi bulmaya gidiyorum, Shade."

O ayrıldı ve biz içeri girdik. Masasının arkasında Shade, odanın sağ tarafında Tyler ve tanımadığım bir adamla konuşuyordu. Adam iri yarıydı. En az 1,95 boyundaydı ve kolları arkada, muhtemelen plastik kelepçeyle bağlanmıştı.

Mila'nın kurtarmak için her şeyi riske attığı adam buradaydı ve birdenbire onun gözünün morardığında ne kadar yakışıklı olacağını merak ettim.

Mila kısa bir nefes aldı ve ona doğru koştu, kollarıyla bağlı adamın göğsüne sarıldı.

Ben şahin gibi izledim. Telefonda Tyler, tutsağa kim olduğumuzu ve onu kurtarmak için bizi kimin gönderdiğini söylemesi gerekip gerekmediğini sormuştu. Hayır demiştim. Mila'yı gördüğü anı görmek istiyordum.

"O kimdi?" diye sordu Tyler, başını kapıya doğru eğerek.

Çiçekçi kadını başka biri sorduğu için rahatlayabilirdim, çünkü onu unuttuğumu sanıyordum, ama tüm dikkatim o lanet sarılmaya odaklanmıştı.

"İyi misin?" diye Mila adama fısıldayarak sordu.

Adam ona yaklaşmadı. Tanıdık gelmesine rağmen, sadece sinirli görünüyordu. "İyiyim. Senin öldüğünü sandım."

Shade, Tyler'a cevap verdi. "Lovelyn, Dedektif Dickhead'in kızı. Convict'in öldüğüyle ilgili saçmalıklarından sonra bizden kaçıyor. Görünüşe göre bu gece kirli işlerini yapmak için onu göndermiş."

Mila geri adım attı ve gözyaşları dolan gözlerle tutukluyu süzdü. "Seni son gördüğümde, Salter boğazına bıçak dayamıştı. Her şeyi hayal ettim. Hepsi benim suçum. Asla yardımını istememeliydim."

"Bana saldırdılar. Bunu önceden tahmin etmeliydim ama dikkatim dağınıktı. Senin suçun değil."

Mila başını salladı ve Tyler'a döndü. "Onu bırakabilir misin?"

Takım lideri bana bir bakış attı ve ben de ipucunu anladım. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Bildiğim kadarıyla, Mila'nın başına gelenleri o düzenlemiş olabilirdi.

Onun önüne geçtim. "Kimsin sen?"

O da benim ona yaptığım gibi beni inceledi, gözü tişörtümdeki iskelet kafatasına takıldı. "Mila için senden daha önemli biri, pislik."

Kaşlarımı kaldırdım. Zaten Mila'ya olan ilgimi fark etmiş ve bunu bana karşı kullanmaya çalışıyordu. "Açık konuşalım. Seni kurtardık çünkü kadını benden bunu istedi. Başka bir şey değil."

O burun kıvrıdı. "Kadın mı? Bu doğru mu, Mils?" Kahretsin. Takma ad.

Kız çenesini kaldırdı. "Aptal olma, Kane. Ona bilmek istediklerini söyle, sonra seni serbest bırakacaklar."

Kane bakışlarını bana çevirdi. "İskelet ekibini biliyorum. Kız kardeşimin senin gibilerle ilişki kuracağını hiç düşünmemiştim, ama bu onun sorunu."

Kardeş. O onun kardeşi miydi? Hiçbir ortak noktaları yoktu. Adam, onun açık tenli olduğu kadar koyu tenliydi. Derisi koyu zeytin renginde, kahverengi saçları asker gibi kısa kesilmiş, gözleri onun soluk yeşil gözlerinin aksine griydi. Deadwater, İskoçya ve İngiltere sınırında olmasına rağmen, aileler aksan bakımından bölünmezdi ve o kısa ve kıvrımlıyken, kardeşi kalın kaslı ve onun iki katı büyüklüğündeydi. Denemem gerekse bile onları bir sıraya dizilmiş kişiler arasından seçemezdim.

Adamın gözlerinde bir şey parladı. "O sana bunu söylemedi. Aile geçmiş hakkında yatakta konuşmadınız mı?"

Davranışları çok kontrollüydü. Duruşu da öyle. Dik duruyordu ama kasları gevşek ve hazırды.

Ona inandım mı? Bildiğim kadarıyla, 'kız kardeş' zaten bir örtbas olarak kararlaştırılmıştı.

Kollarımı kavuşturdum. "Asker misin?"

"Yaklaştın ama tam değil."

"Güvenlik mi?"

Gözlerini indirdi, cevap vermeye tenezzül etmedi. "Paralı asker," diye ekledi Tyler. Bunu küfür gibi söyledi.

Kane başını eğdi. "Kimin için?" diye sordum.

"Ödeyen için."

"Mila'nın yanında ne görevin vardı? Sadece destek mi?"

Kane bana cevap vermedi. Açıkça, çok az şey paylaşan bir zihniyeti vardı. Tyler devam etti. "Başka bir şekilde deneyelim. Bir kiralık katil Salter gibi bir insan tüccarı tarafından yakalandı? Utanç verici, değil mi?"

Kane nefes verdi, dik duruşundaki küçük bir değişiklik, yakalanmış olmaktan ne kadar hoşnutsuz olduğunu bana gösterdi. "Dediğim gibi, dikkatim dağılmıştı. Mila benden bir kızı kurtarmam için gelmemi istedi ve planımızın değişmesinden rahatsız oldum. Bu beni dikkatsiz yaptı ve saldırıya uğradım. Beni lanet olası bir şok tabancasıyla etkisiz hale getirdiler."

Mila ağzını kapattı. Bana yaklaşmıştı ve ben de kolumu onun omzuna atmak istedim ama beni iteceği korkusuyla direndim.

Kafasını salladı. "Senin yüzünden yakalandığın için kendimden nefret ediyorum

seni yakalattığım için kendimden nefret ediyorum."

Kane'in çenesindeki bir kas seğirdi. "Ben öyle demedim. Bu benim

"O yüzden bu pisliklerle mi birliktesin?"

"Ağızına dikkat et," diye bağırdım.

Kane yılan gibi bana odaklandı. "Sen de kendine dikkat et, aşk çocuğu." Daha dik durdum. Bakışları karardı.

Mila'ya, "Bu adam her zaman bu kadar çekici miydi yoksa tüm pislikliğini bana mı sakladı?" dedim.

Mila iç geçirdi. "Kardeşimle yalnız konuşmak için bir dakika izin verir misin lütfen?"

Shade ve Tyler benim işaretimi beklediler. Bu adamı geri getirmek için her türlü çabayı göstermişlerdi ve ben onun Mila'nın tarafında olduğuna ikna olmamış olsam da, Mila'nın onların ilişkisini açıklarken söylediklerine inandım. Bu inancın bu kadar güçlü olması garipti.

"Dışarıda bekliyoruz." Ekibime beni takip etmeleri için işaret ettim.

Koridorun duvarlarını tuttuk, bir ikmal ekibi gece kulübünün açık kapılarından içeri girerek gürültü yapıyordu. Şafak sökmesine birkaç saat kalmış, ama çoğu iyi insan yataklarına girmiş olan bu saatleri seviyordum. Kendimi canlı hissettiriyordu.

Ofis kapısında başımı eğdim. "Bu konuşmayı kaydediyoruz, değil mi?"

Shade kemerinden bir bıçak çıkardı ve i n c e l e d i. "Tabii ki. Onu kardeşim olarak görmezdim."

Tam da düşündüğüm gibi. "Bana bir iyilik yap ve onu bir süre tut."
"Sence o bir tehdit mi?"

"Henüz ne olduğunu bilmiyorum."

Bıçağı ışıktaki parlardı. "Onu ortadan kaldırmamı ister misin?" "Cazip, ama şimdilik nazik davranalım."

Tyler bana kaçırma planını anlattı, oldukça basit bir saldırı ve kaçırma operasyonu, tek bir muhafızı ortadan kaldırırken diğer ikisi dikkatleri başka yöne çekecekti. Tabii ki bizim dikkatimizi. Endüstriyel binanın uzak tarafında bir araba patlatılacaktı.

Kane'i kurtarmak için kimse ölmedi, bu da onun lehine küçük bir artıydı.

Mila ofisten çıktı, yüzü solgundu. Shade ve Tyler bize yer açtılar ve Mila bana geldi.

"Onun kurtarılmasını emrettiğin için teşekkür ederim. Onun bu kadar kolay kaçırılması beni çok korkuttu. Bu da beni bir sonuca götürdü. O ve ben bunu tek başımıza yapamayız. Senin yardımına ihtiyacım var."

"O zaman oyunun kurallarını kabul et."

"Sen tam bir kötü adamsın."

"Kötü adamla yatmak için can atan kadın, az önce onun üzerine çıkıp durdu. Şeytanı binmeye çalıştın ve onun aziz olmadığını keşfettin diye kızma."

Göz bebekleri büyüdü ve yanakları pembeye döndü.

Sikim anında tepki verdi ve duvardan iterek teklifimi iki katına çıkardım. "Jacobs'ı senin için bulacağım. Bilmen gerekenleri söylemesi için onu zorlayacağım. Ailenin intikamını almak istiyorsan Salter'ı bile ortadan kaldıracağım. Otuz gün boyunca seni koruyacağım, sahip olacağım ve seni sikip duracak kadar seveceğim. Evet de. İkimizi de bu ızdıraptan kurtar."

"Günler dolduğunda gitmemi engellemeyecek misin?"

"Güven bana, istemeyeceksin" demek istedim, ama o kadar kendime güvenmiyordum.

kadını elde tutmak için elimden geleni yapıyordum, ama onun benden bıkacağından hiç şüphem yoktu.

Omuz silktim. "Tereddüt etmeden." "O zaman anlaştık."

Bölüm 20

Mi la

Convict'in az sayıdaki eşyalarını bir sırt çantasına koyup, ödünç aldığımız kıyafetlerle iskelet ekibin deposundan ayrıldık. Eve gitmek istiyordum. Onu da yanımda götürmek istiyordum. Neyse ki ikimiz de aynı fikirdeydik.

Beni arabaya götürdü. "Kapını ben açarım."

"Yürüyebiliriz. Evim çok uzak değil. Şehir merkezinde."

"Park yeri var mı?"

"Yer altı otoparkı var." Bir yerim vardı ama arabamı teslim ettiğimden beri bir süredir kullanmıyordum.

"Gerekenden fazla süre sokaklarda kalmamak senin için daha güvenli."

Kocaman siyah aracın yolcu kapısını açtı ve bana binmeme yardım etti, sonra geceye doğru yola çıktık. Saat geç olmuştu, sabahın dördünü geçmişti, ama yorgun değildim.

Kane kurtarılmıştı. Hayal ettiğim gibi yaralanmamıştı ya da daha kötüsü olmamıştı ve aşırı aktif beynim bu konuda rahatlayabilirdi. Bu, beni götüren adam hakkında düşünmek için tüm alanı boş bıraktı.

Rengi nehirden uzaklaşmak için direksiyonu rahatça çevirdi. "Bana yol göster. Nereye gidiyoruz?"

"City Road'daki Harbour View Apartmanı."

"Ne hoş. Kapıcı falan var mı? Anahtarın yok." Koltuğumda kıpırdadım. "Anahtara ihtiyacım yok."

"Nasıl olacak peki?"

"Görürsün."

Cevabım üzerine güldü ama pencereden dışarı bakmaya devam etmeme izin verdi.

Deadwater, asla uyumayan bir şehirdi. Neon ışıklar kulüpleri ve hizmetleri tanıtıyordu ve bir grup sarhoş, bizim gece geç saatlerde çalışan bir taksi olduğumuzu umarak bize el sallıyordu. Yine de trafik yoğunluğu ve yolculuk birkaç dakika içinde bitti. Convict, ona verdiğim şifreyi kullanarak garaja girdi. Arabayı benim park yerime geriye doğru sürdü, aracı çok kolay bir şekilde kontrol ediyordu, hareketleri isabetli ve bir şekilde inanılmaz derecede çekiciydi. Hareketlerini beğendim. Direksiyonu hafif bir dokunuşla tutuşunu, parmaklarının arasında kaydırışını beğendim.

Bu dikkatimi dağıttı. Bunun orgazm içeren bir test sürüşü olmadığını kendime sürekli hatırlatmak zorunda kaldım.

Onu eve götürmek istememin bir nedeni de, ona karşı hissettiklerimi kendi alanımda sindirmektir. Bir hafta önce onu ilk kez pencereden görmüştüm ve bugün, zorlu bir akşamın ardından seks yapmıştık. Bu, sorumlu ve ihtiyatlı yaşam tarzımdan o kadar uzaktı ki, kendimi anlayamıyordum. Tek emin olduğum şey, onu daha yakınımda istediğimdi.

Beni bakarken yakaladı. "Dikkatli ol, Mila. Önce beni yukarı çıkar, yoksa erken uyanmış komşular seni bu arabanın üzerinde eğilmiş halde görecekler."

Başımı eğdim ve kapıyı açmaya gittim. O, beni bir dokunuşla durdurdu ve beni dışarı çıkarmak için arkasına döndü.

"Ne kadar
centilmen." "Hiç de
değilim."

Belki de hoşlandığım şey buydu. "Elbette öylesin. Beni zihinsel olarak soyunmadan önce kapımı açtın."

Elimi elinde tuttu. Ben de izin verdim.

Şifreli asansör bizi on ikinci kata çıkardı ve kapımda tarayıcıyı gösterdim.

"Biyometrik."

"Nesin sen, MI5 mi?"

Onaylayarak ıslık çaldı, ama arkamızdaki koridoru ne kadar dikkatli bir şekilde taradığını gördüm. Güvenmek onun için kolay değildi ve ben bunu seviyordum.

Kapı açıldı ve o, beni içeri almak için kapıyı tuttu. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum, muhtemelen kapı kapandığında beni yakalayacağını düşünüyordum, ama o, koşu ayakkabılarını çıkardı ve odaları dolaşmaya başladı.

Onu takip ettim ve her şeyi yeni bir gözle gördüm. Soluk renkli ahşap zeminler. Büyükanneimin onayladığı Miele marka aletlerin bulunduğu lüks mutfak ve diğer tarafta, şehir manzarasını seyretmek için düzenlenmiş beyaz kanepelerin bulunduğu oturma odası.

Dekorasyon açısından, taşındığım zamandan beri neredeyse hiç değişmemişti. Bunu hiç fark etmemiştim.

Salonun kapısında durdum. "Büyükanneim ve büyükbabam bana burayı hediye ettiler, böylece okul ve üniversite dışında kalacak bir yerim olsun diye. Deadwater'a geri dönmemi istiyorlardı."

"Onlarla yaşamak için değil mi?"

Burnumu kırıştırdım. Bu hiç gündeme gelmemişti. "Hayır."

Convict, duvarlarda her zaman asılı olan sanat eserlerini inceledi, sonra da müzayede planımı hazırlarken bir kenara attığım evrakların dağınık bir şekilde durduğu sehpa yöneldi. Kalın bir dosyayı eline aldı ve ilk sayfayı okudu.

"Son vasiyet ve miras mı? Eğer mesele sadece para ise, hayal kırıklığına uğrayacağım."

Kalbim nedensiz bir şekilde sıkıştı. Tepkimi gizlemek için kollarımı kavuşturdum. "Ciddi misin?"

Gülümsemesi geri döndü, dosyayı yerine koydu ve yavaşça bana doğru yürüdü. "Hayır. Seni hala çok seviyorum. Ama meraklandım."

Bu dairede tamamen yalnız olduğumuzun farkında olarak kaskatı kesildim. Bunu istiyordum. Onu istiyordum. Neden bu kadar güçlü bir his olduğunu bilmiyordum, ama belki de onun çok becerikli olmasıydı. Ya da belki de hayatımın karmaşasını dengelemek için tehlikeli derecede seksi bir erkeğin dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım vardı.

Dönerek, koridora doğru yürüdüm ve ona beni takip etmesini işaret ettim. "Sana yatak odalarını göstereceğim."

Yatak odamın kapısında, ışık düğmesine uzandım, yatağımı düzenli bırakmış ve utanç verici hiçbir şeyin görünürde olmamasına şükrettim.

Convict'in eli benimkinin üzerine kondu ve hareketimi durdurdu, odayı karanlıkta bıraktı. Odayı süzdü ve çenesiyle bir işaret yaptı.

"O kabarık beyaz halı ve ayna." "Onlar ne olmuş?"

"Seni bu yatak odasına götürürsem, ilk olarak seni burada becereceğim."

Şaşkınlıkla ona baktım. Mahkumun gözleri karardı.

"O halıyı camın önüne çekeceğim. Sonra seni çıplak bırakıp dört ayak üstüne çöktüreceğim ve arkadan sikip atacağım. Sonunda bastırdığın şehvetine teslim olacak ve istediğim her şeyi yapacaksın. Daha fazlasını isteyeceksin. Boşalmak üzereyken seni dik tutacağım, böylece sikimin içine girip çıktığını izleyebilecek ve parçalandığın anı görebileceğiz."

Onun fantezisine kapılıp, ne diyeceğimi bilemedim. Vücudum onun için hazırды, içimden bir sıcaklık yayılıyordu ve tenim onun dokunuşuna yanıyordu.

"Giriyor muyuz peki?" diye sordum sonunda.

Çenemi kaldırdı ve ağzını milimetrelerce yaklaştırdı. Gözlerinde eğlence ve derin, gizlenmemiş bir çekicilik dans ediyordu. "Hayır."

Hayal kırıklığı içimi deldi. "Neden? Yalvarmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. O tren kaçtı. Oyunun kurallarını kabul ettiğinde bedenini bana teslim ettiğini hatırlatayım. İstediğim zaman seni özgürce kullanabilirim. Uykunda, duşta, şehir bizi izlerken o tertemiz kanepelerde seni becereceğim."

Lanet olsun, ağzı çok pis. Dudaklarımı kıvırdım. "Benim de aynı haklarım var."

"Öyle. Hatta güvenli kelimeyi su molası için takas bile ederim. Ama bunun diğer yüzü, bu anlaşmadan başka ne elde edeceğin. Senin açıdan daha önemli olan kısım bu olmalı. Sana yardım edeceksem, hikayene ihtiyacım var. Hayatın hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Emilia Marchant'ı oluşturan her küçük detayı ve neden amacın için tehlikeli yollara başvurmaya hazır olduğunu bilmek istiyorum." Gözlerini odaya çevirdi. "Oraya girdiğimiz anda, konuşma biter."

Convict kıcıma bir şaplak attı ve koridorda yavaşça uzaklaştı. "Hadi, hikayeni anlat. Ben kahve yaparım."

Onun peşinden giderken, bir seçim yapmam gerekiyordu. Bütün bunları tek başıma yapmıştım, Kane'i sadece belirli bir kısım için dahil etmişim, ama bu hiç de yeterli olmamıştı. Ancak bir ay boyunca Convict'e bağlanarak, artık yalnız değildim. Hayatımda ilk kez, bir suç ortağım vardı.

Bu geçici bir şey olabilir, ama içgüdülerim bana bu adamı takip etmemi söylüyordu. Şüpheli ahlakı ve nefes kesici çekiciliği kadar, dürüstlüğü de parlıyordu.

Ona güvenmiyordum, henüz değil, ama bir şey hissediyordum.

Ne zaman isterse benimle seks yapmasına izin vermeyi kabul etmişim. Uyurken, onun da belirttiği gibi. Üzerimde bir titreme hissettim, sadece varlığıyla yarattığı şehvet her an hissediliyordu.

Uyanıp onu içimde bulmak nasıl bir şey olurdu? Benimle oynuyor. Beni sikiyor. Başım dönüyordu, onu istediğim için nefes alamıyordum.

Ama o, önce konuşmadan oraya gitmezdi.

Hayatımın çok kişisel kısımlarını paylaşma kararı verilmişti. Sadece doğru kelimeleri bulmam gerekiyordu.

Oturma odasında, mutfağında meşgul olan Convict'e baktım, sonra rafa doğru yürüdüm ve iki çerçeveli fotoğraf aldım. Onları sehpa koydum ve dağınık bıraktığım evrakları topladım.

Kahve kokusu burnumu gıdıkladı.

"Buzdolabında süt yok. Bu da bana, bir sukulentten fazlasına bakmaya hazır olmadığını gösteriyor." Convict iki fincanla yanıma geldi.

Gözlerimi devirdim ve kanepeye oturduk. Sıcak içeceğimi yudumlarken, hikayeme nereden başlayacağımı düşündüm.

Convict'in bana karşı durması yardımcı oldu. Bana tüm dikkatini verdi. Buna ihtiyacım vardı.

"Bir ay önce dedem öldü."

Burnunu kırıştırdı. "Sen uyurken okudum. Üzgünüm."

Çok tanıdık bir acı kalbimi sardı. Büyükbabamın bana gülümsediği ilk çerçeveli fotoğrafa baktım. Onu çok özliyordum. "Bunu paylaşmak zor. Kimseye anlatmadım. Kane bile tüm hikayeyi bilmiyor. Artık bir yabancı olmayabilirsin, ama seni hala tanımıyorum."

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Pop quiz. Benim adım ne?"

"Roscoe Locke." İlk tanıştığımızda bana söylemişti ve ben de hiç unutmamıştım.

"Nerede çalışıyorum?"

"Deadwater nehrinin yanındaki depoda, iskelet mürettebat için."

Başını eğdi. "Neyi severim?"

Gözlerindeki sıcaklık çok açıktı. "Beni."

Bana bir gülümsemeyle karşılık verdi. "O zaman benim hakkımda neredeyse benim kadar çok şey biliyorsun. Başka bir şey varsa, sorman yeter."

Bu, kendi hikayemi anlamaya çalışmaktan daha kolaydı. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi sekiz. Doğum günüm 4 Ocak, hastane belgelerimde öyle yazıyor. Seninki?"

"1 Haziran. Komada olduğunu nasıl anladılar?"

"Bu milyonlarca poundluk eve girmek için gelişmiş biyometrik sistem kullandın. Hastane de beni tanımlamak için benimkini kullandı. Sabıka kaydım var. Tüm verilerim halkın güvenliği için dosyalanmış durumda."

Belki bu beni endişelendirmeliydi, ama tek hissettiğim merak oldu. "Ne tür suçlar işledin?"

Omuzlarını hafifçe kaldırdı. "Hiçbir fikrim yok, ama tüm entrikaların için benim karanlık tarafımın avantajlarından yararlanacaksın."

Derin bir nefes aldım. Sonunda, kelimeler akmaya başladı.

"Büyürken büyükannemi ve büyükbabamı tanıımıyordum. Onlarla tanıştığımda on dört yaşındaydım. Beni özel okula gönderdiler, bu evi aldılar ve işletme bölümündeki eğitimimin masraflarını karşıladılar."

Masadan ilk çerçeveli fotoğrafı aldım ve uzattım. "Bu, resmi olarak Marchant soyadını aldığımdayken çekilmiş, onlarınla birlikte çekilmiş fotoğrafım."

Convict çerçeveyi aldı ve inceledi. "Önceden neydin?"

"Emilia Gold. Bu üvey babamın soyadı. Annem, biyolojik babamla, yani büyükbabamın en büyük oğluyla kısa bir ilişkiden sonra beni doğurdu. O çoktan öldü."

Fotoğrafı geri verdi. "Bu yüzden mi seni tanıımıyorlardı, çünkü o öldü ve onlara hiç söylemedi mi?"

Yeni tanıştığım dedem ve ninemle çok gurur duyan genç halime baktım. O zamanlar bile dedemin saçları griydi ve ninemin saçları ise onun alametifarikası olan sarı bob kesimiydi. "Hayır, beni tanıyorlardı. Sadece durum biraz karmaşıktı. Ama konudan sapıyorum. Bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlamamı istiyorum."

"Dinliyorum. Her şeyi anlat. Her şeyi bilmek istiyorum."

Düşüncelerim hızla akıyordu. "Bir varis istiyorlardı. Marchant Haulage'ın hayatta kalması için bu çok önemli olduğu için hayatımı bu kadar kapsamlı bir şekilde ele geçirdiler. Bu, dedemin sıfırdan kurduğu şirket. Anlamak için çok çalıştığım ve bir ay öncesine kadar resmi olarak çalıştığım şirket."

İkinci fotoğrafı çektim, liman manzarasında iki düzine insanın bulunduğu bir manzara fotoğrafı, arkalarında devasa kırmızı-beyaz bir gemi ve suyun diğer tarafında aile logosu gururla sergilenen bir depo.

"Bu fotoğraftaki tüm insanlar şirketin çalışanları.

Onlar şirketin kârından geçiniyorlar ve bazıları bunu onlarca yıldır yapıyor."

Onun bakışları resmin üzerinde dolaşırken, bir tartışma başlıyor ve sonra sönüyordu. Aramızda bir koltuk minderleri vardı ve ben onun görmesini istediğim şeyi gösterebilmek için minderlerin üzerine diz çöktüm.

Yaşlı bir çiftte parmağımı bastırdım. "Büyükbabamın kız kardeşi ve kocası. İkisi de yetmişli yaşların sonlarında ve zorlu hayatlar yaşadıkları için sadece devlet emekli maaşıyla geçiniyorlar." Kucağında bebek olan bir kadına dokundum. "En büyük kızları ve ilk çocuğu. Üç çocuğu var ama kocası onu terk etti. Kız kardeşlerinden biri de bekar bir anne." Tekerlekli sandalyedeki bir adama işaret ettim. "Büyükannemin yeğeni. Sanırım şu anda kırklı yaşlarında."

Convict ilgiyle homurdandı. "Ve hepsi şirketin maaşıyla mı geçiniyor?"

"Aynen öyle." Fotoğrafı, ne kadar önemli olduğunu hatırlatmak için rafımda tuttuğum gibi, göz hizamızda, cam sehpanın üzerine geri koydum. "Büyükbabam ve büyükannem bana ilk öğrettikleri şeylerden biri, şirketin bir can simidi olduğu idi. Büyükbabamın nasıl başladığını, tek bir tekneyle, kendi deyimiyle yumuşak meyve rotasında çalıştığını, en ince ayrıntısına kadar biliyorum. O,

Liverpool'dan Barselona'ya gidip gelerek ürünleri ülkeye getiriyordu. Oradan, birden fazla limandan birçok ülkeye hizmet veren bir gemi ve kamyon filosuna sahip olana kadar büyümeye devam etti. Bu büyümeye birlikte kârı da hızla arttı. Akıllı biriydi. Tüketici tercihleri değiştiğinde, meyve pazarı sahipleriyle konuşur ve onlar da buna uyum sağlardı. Yasa koyucular yoluna çıkınca, onları atlatırdı. Her aşamada yenilikler yaptı ve bir imparatorluk kurdu. Bunu sanki tek başına yapmış gibi söylüyorum. Ama öyle değildi. Büyükbabam de bu şirkette çalıştı ve emekli olana kadar yıllarca şirketin belirli bölümlerini yönetti. Onlar için bu, hayatlarının bir parçasıydı. Ve on dört yaşından itibaren benim için de öyle oldu.

"Etkileyici."

Nefes aldım. "Değil mi? Başardıklarını düşündüğümde boğazım düğümleniyor. Onları çok takdir ediyorum. Genç bir genç olarak bile onların önemini anlıyordum."

Dudaklarını büzdü, gözleri benden hiç ayrılmadı. "Seni takas etmeye razı olan ailen de öyle."

"Beni takas etmediler. Benim için hayatımın fırsatını gördüler ve onu değerlendirdiler."

"Bundan ne kazandılar?"

Kaşlarımı çattım. "Sanki para almışlar gibi konuşuyorsun."

"Almadılar mı? Bir çocuğu yabancılara vermek, bunu hayal etmek zor."

Belki bu adil bir davranıştı, ama o benim ailemi anlamıyordu. Bu imayı kafamdan silip devam ettim. "Arka plan bu. Tüm bu insanlar ve daha fazlası Marchant Haulage'ın ayakta kalmasına güveniyor. Büyükbabamın tarif ettiği gibi, bunun yükünü omuzlarımda hissediyorum. İyi bir şey yapmak için yeterli parayı kazandığında her seferinde heyecanlanıyordu. İlk olarak, oğullarına harika bir hayat sunmak için. Sonra, geniş aile için. Yetmişli yaşlarına geldiğinde, bu kurumu kurmuştu. Aile vakıfları var. Temettü ödemeleri var. Bu işten elde ettikleri para olmasaydı hayatta olmayacak insanlar var."

"Mirasçı olarak, senin görevin onların başlattığı şeyi devam ettirmek miydi?"

"Öyleydi. Ama ilk engelde başarısız oldum. Lisansımı bitirdiğimde, dedem beni şirketin en alt kademelerinde çalıştırmaya başladı

Farklı şantiyeler ve departmanlar arasında dolaşarak, ne yaptıklarını öğrendim ve tüm hareketli parçaları kavradım. Çok sevdim."

Kalbim karardı.

"Son görevim onunla birlikte genel merkeze dönmekti, ama bunu erteledim. Sonra o öldü. Ben sadece... Yani, yapamadım..."

Sözlerim yine kesildi ve ne kadar büyük bir hata yaptığımın farkına varınca gözlerim doldu.

"Başarısızlığım büyükbabamın hayatına mal oldu."

Bölüm 21

Convict

Mila gözyaşlarına boğuldu. Hıçkırarak ağlamıyordu, ama uzun süredir içinde tuttuğu acının yüreğini parçaladığı, yüz hatlarının buruşup çatladığı, buna karşı koymaya çalıştığı belliydi. Buna dayanamadım. Tıpkı oyunda kameraya yakalandığı zamanki gibi, gözyaşları bana garip bir etki yaptı. Fiziksel acıyı bilmiyordum, ama duygusal acının böyle bir şey olduğunu tahmin ediyordum.

Ona uzanıp, onu göğsüme çektim.

Mila gözlerini koluyla sildi. "Keşke daha erken gitseydim, belki o kadar çok çalışmazdı. Sorumluluğu paylaşacak biri olsaydı, böyle olmazdı. Ama sahip olduğumuz her yeri görmek istedim, bu yüzden ona tarlada daha fazla zaman geçirmek için yalvardım. Ben dışarıda işin tadını çıkarırken, o giderek daha fazla stres altına girdi, ta ki kalbi dayanamayacak hale gelene kadar."

"Ya da zamanı gelmişti ve seninle hiçbir ilgisi yoktu, o yüzden yine de ölecekti. Birkaç soru sorabilir miyim?"

Burnunu çekip oturdu. "Evet. Bu yardımcı olabilir. Düşüncelerim çok dağınık."

Elini elimde tuttum, başparmağımla parmak eklemlerini okşadım. Şimdiye kadar, iki zengin insanın bir genci kendileri için çalışması için beyin yıkadığını çok duydum, ama o kızın neden kendini tehlikeye attığı hakkında pek bir şey duymadım.

"Rhys Jacobs bu olayda nerede devreye giriyor?"

"Doğru. Okuldan tanıdığım dışında, büyükbabamın cenazesinde gördüğüm büyükannem ve büyükbabamın iş ortağıdır. Büyükannemin kulağına fısıldıyordu. Sonra iki hafta önce şirketin geleceğini tartışmak için yapılan yönetim kurulu toplantısında da oradaydı." Bu üzücü ifade yüz hatlarını tekrar gerdi. "Marchant Haulage faaliyetleri askıya alındı. Şirketin faaliyetleriyle ilgili yasal sorunlar var, bu yüzden yönetim kurulu, bu sorunlar çözülene kadar faaliyetlerini durdurmak zorunda olduğunu açıkladı."

Kafamda her şey anlam kazanmaya başlamıştı. Elini hafifçe vurdum. "Şirket para kazanmıyorsa, o insanlar maaşlarını alamazlar."

"Aynen öyle. Yıllardır güvendikleri aylık gelirleri bir anda yok oldu. Faturalarını ödeyemiyorlar. Bu yıkıcı bir durum. Şu anda, tamamen kesilmiş durumdalar."

"Sen de bunu düzeltmeye çalışıyorsun."

"Evet. Durum karmaşık, ama birkaç hafta sonra yapılacak yönetim kurulu toplantısında, oy hakkı olan herkes şirketin kapanıp kapanmayacağına veya devam edip etmeyeceğine karar verecek."

"Kaç kişi var?"

"Dört. Büyükannem, onun ikinci oğlu olan Wallace amcam, ben ve Kane. Kane, ki onun varlığından haberdar olmamam gerekiyor, benim gibi düşünüyor ve aynı şekilde oy kullanacaktır. Ama size bunu dinletmeme izin verin."

Mila sehpaye eğilip bir telefonu aldı ve yanıma geri döndü. Ekranı bildirimlerle doluydu, ama hepsini silip sızlanan bir erkek sesinin sesli mesajını dinletti.

"Mila, ben Wallace. Annem ayrılmak istiyor. Hepimiz onunla aynı şekilde oy vermeliyiz. Aile için doğru olanı yap ve yaşlı kadını emekliye ayır. Marchant Haulage bitti."

Telefonu minderlerin üzerine fırlattı. "En çılgın rüyalarımda bile büyükannemin, büyükbabamla birlikte uğruna çalıştıkları her şeyi bir kenara atacağına inanmazdım. Elbette, her tartışmada başrolde değildi, ama her zaman arka planda vardı ve büyükbabamın kararlarına yön veriyordu. Şirketin batmasını isteyemez. Buna inanmayı reddediyorum."

"Onunla konuştun mu?" Bodrumdaki hücrede söylediği sözler aklıma geldi. Jacobs'a öfkeyle ne yaptığını sormuştu.

Mila başını salladı. "Geçen ay onu bir kez gördüm, o da cenazedeydi ve bana söylediği tek şey Wallace'ın tekrarladığı şeydi. İşle ilgisi kalmadığını söyledi. Telefonlarıma cevap vermiyor ve benimle görüşmek istemiyor. Evine gittiğimde orada değil. Sanki yeryüzünden kaybolmuş gibi. Aynı şekilde Wallace da mesajlarıma cevap vermiyor. Onun niyetini bilmemin tek nedeni o sesli mesaj."

Wallace'ın sesi hoşuma gitmedi. "İşle ne ilgisi var?"

"Hiçbir şey. Sana onun ne yapacağını göstereceğim."

Telefonu tekrar eline aldı ve bir sosyal medya hesabını aradı, fotoğrafları karıştırdı, sonra benim de görebilmem için telefonu bana uzattı. Wallace, kırklı yaşlarında bir adam, bir yatta Speedos mayosu giymiş. Wallace, bir plajda çok daha genç erkek ve kadınları kollarının arasına almış. Wallace, New York silüetini arka plana alan bir çatı katı partisinde.

"O bir playboy." Mila tiksintiyle dudaklarını kıvırdı. "Yatlar daha büyük olsaydı, bir şeyleri telafi etmeye çalıştığını düşünürdüm."

Islık çaldım. "Ondan nefret mi etmeliyim, yoksa onunla parti mi yapmalıyım, karar veremiyorum."

"Büyükbabam ve büyükannem iki oğulları için de umutsuzluğa kapılmışlardı. Biyolojik babam onların parasını alıp alkol ve uyuşturucu alemlerine daldı, bunlardan biri ona hayatına mal oldu, yirmi altı yaşında aşırı dozdan öldü. Wallace bir şekilde aynı kaderi paylaşmaktan kurtuldu ve bitmeyen bir tatilde."

"Parayı gelmeye devam ettirmek onun yararına değil mi?"

Masadaki kağıt yığınının uzandı. "Öyle düşünürsün, ama bulduğun vasiyetname büyükbabamın daha önceki bir taslağı. Yeni vasiyette neyin farklı olduğunu bilmiyorum, sadece var olduğunu biliyorum ve bazı kısımların değişmediğini varsayıyorum. Burada, şirket satılırsa Wallace'ın büyük bir ödeme alacağı siyah beyaz yazıyor. Aylık temettüden çok daha fazla. Diğer herkesin anlaşma için yıllarca beklemesi gerekse de, onun için önemli değil.

her şey bittiğinde bir kuruş bile almaya hak kazanacak. Yeni vasiyetnamenin okunmasını bekliyoruz. Okuyunca oylama yapılabilir ve şirketin geleceği kararlaştırılabilir."

"Jacobs'un seninle büyükannen arasındaki ilişkisini anlat bana."

"Büyükbabam öldüğünden beri, o onların işine karışmış gibi görünüyor. Avukatlar bana öyle söylediği için, büyükannemle kesinlikle iletişim halinde. Bu arada, büyükannem hala onlarla konuşuyor. Jacobs dışında kimseyle değil. Kadınları seks için satan geçmiş olan o rastgele iş adamı cenazedeydi, şirket işlerindeydi, ah, bunu söylemeyi unuttum — ailede oylar eşit çıkarsa, anladığım kadarıyla, güvenilir şirket paneli denen bir şey son oylamayı yapıyor. Büyükbabam bir keresinde bunun böyle durumlar için bir emniyet önlemi gibi olduğunu açıklamıştı. Bu panelde listelenen üç şirket var ve bu şirketlerin herhangi birinin yöneticileri oy kullanabilir. Peki, bu şirketlerin hepsinde kim var dersiniz? Lanet olası Rhys Jacobs. Bu piç kurusu her şeye burnunu sokuyor, ama ortadan kayboldu. Benim keşfettiğim şey bu. Bu yüzden onu görmem gerekiyor ve bunun için her şeyi yapmaya hazırım."

Bütün bunları anlatmak sanki omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi, minderlere geri yaslandı.

Öte yandan, kendimi güçlenmiş hissettim. Onun işi veya maaş bordrosu hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama onun bilmesi umurumdaydı. Bu, konuyu önemli hale getiriyordu. Hemen onun tarafına geçtim. Bu konuda acı çekmesi umurumdaydı. Sevdiği ve koruması gerektiğini düşündüğü insanlar için doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Onun bu yönünü çok seviyordum.

Cebimden telefonumu çıkardım. Tyler ve Shade ile bir sohbet oluşturup onlara sesli mesaj gönderdim. "Oyun adayı Rhys Jacobs'ı arayacağım. Mila'nın ailesini mahvediyor. Bunu ekibin önceliği yapabilir miyiz?"

Dün geceki maçtan sonra şansımı zorluyordum. Bildiğim kadarıyla, Arran çoktan haber almış ve onlara benim dışarıda olduğumu söylemiş olabilirdi.

Öyle olsa bile, Mila için yine de teslimatı yapacaktım. Sadece kendi başıma.

Ona uzanarak, onu kendime yaklaştırdım ve hayatı benim için açığa çıkardığı sırada bakıp durduğum dudaklarını öptüm. Mila'nın dudakları

ve parmakları saçlarıma kaydı.

Hafifçe devam ettim ve parmak eklemlerimi yüzünde gezdirdim, gözlerindeki temkinli beklentiyi seviyordum. "Bütün bu konuşmalar sana bir ödül kazandırdı."

Kaşlarını kaldırdı. "Duygusal kırılganlık seni heyecanlandırıyorsa, sen gerçekten çok karışık birisin."

"Muhtemelen, kesin."

"Ödülüm Jacobs'u bulman mı?"

"Hayır, ama yaptığımda, onu senin önünde yere yatırıp kendini açıklamaya zorlayacağım." Ayağa kalktım ve onu yanımda tutmak için elini tuttum. "Ben tarif ettiğimde seni heyecanlandıran ödülü hak ettin."

O nefesini verip beni oturma odasından takip etti.

Yatak odasında, yatağının yanındaki beyaz halıyı aldım ve tam istediğim yere, uzun, gümüş rengi aynanın önüne koydum. Sonra kızıma gülümsedim.

"Güvenli kelimeyi söylemek için son şansın." O hiç çekinmedi. Cesur küçük şey.

"Güzel," diye mırıldandım. "Şimdi buraya gel, Mila."

Hareketsiz bir şekilde kapı eşiğine yapışmış, yanakları pembeye dönmüş ve dudakları aralanmıştı.

Kahretsin. Onun utangaç kız görünüşünü her şeyden çok seviyordum.

"Korkuyor musun?" diye alay ettim.

Çenesini sıkması, hala konuşmasa da ne düşündüğünü bana gösterdi. Aklıma bir fikir geldi. Bahsi yükseltmek. Mila'nın sadece aile meselelerinde değil, ikimizin birbirimizi anlaması konusunda da yardıma ihtiyacı vardı. Sonuçta çok fazla seks yapacaktık.

Cebimden iskelet desenli bir bandana çıkardım ve yumruklarımın arasında sıktım. Ona bu konuda yardım etmenin bir yolunu bulmuştum.

Bölüm 22

Mi la

Convict, elinde bir parça kumaşla bana doğru geri döndü. Onu, bir tavşanın kurdu takip ettiği gibi izledim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Av hayvanına dönüşmüştüm ve kaslarım o kadar sertçe kasılmıştı ki içimde derin bir titreme başladı. Bu titreme şehvetle karışarak beni hareket edemez hale getirdi.

Avcım elindeki siyah kumaşı bükerek bana yaklaştı ve üzerime çöktü. "Öp beni."

Bunu yapabilirdim. Dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırdım. Onun rehberliğine ihtiyacım vardı. Bunu kendi başıma yapamazdım.

Benden ateşli bir öpücük aldı ve kollarını bana doladı, bedenlerimiz birbirine değene kadar. Gözlerimi kapattım ve kendimi duyularımın ve derinleşen ihtiyacımın akışına bıraktım. Bu, yaptığımız diğer her şeye kıyasla iffetliydi, ama Convict bir silah gibi tehditkar bir hava taşıyordu. Bu, beni baştan çıkarma şekli de dahil olmak üzere, yaptığı her şeye yansiyordu.

Parmak eklemleri yanağımın kenarını okşadı, sonra kumaş yüzüme dokundu ve gözlerimi kapattı. Kafamın arkasında bağladı ve ben geri çekildim, elimi kaldırıp yaptığı şeyi dokundum.

"Gözlerimi bağladın mı?"

"Çıkarma. Bunu güven düşüşü olarak düşün, sadece orgazmlarla birlikte."

Onun uzaklaştığını hissettim. Lambanın yandığına benzeyen bir klik sesi duyuldu.

Nerede olduğunu bilmediğim için aşırı farkındalık sistemimi kapladı. Omzuma dokunduğunda sıçradım. Diğer eli kalçama kondu ve küçük bir itmeyle beni hareket ettirdi. İtaat ettim, yatak odama girdim, arkamda kapının kapanma sesiyle tekrar sıçradım.

Çıplak ayaklarım yumuşak halıya değdi ve o durmam için mırıldandı. Nefesim kesildi. Anlattığı sahneyi sevmiştim, karşısına çıktığında donakalmış olsam da. Bir şekilde, bunu daha da ateşli hale getirmenin bir yolunu bulmuştu.

Convict kulağıma fısıldadı. "Bana ne yaptığını bilmiyorsun. Bu ilk sefer tamamen benim için. İstediyimi alacağım ve sen bunu seveceksin. Anladığını başınla işaret et."

Kafamı çılgınca salladım.

Parmak uçları bel bandıma kaydı ve depodan ödünç aldığım yoga pantolonumu aşağı çekti. Altında çıplaktım ve serin hava uyluklarımın üzerinden ve bacaklarımın arasından kaydı. Mahkum aç bir ses çıkardı ve pantolonumu ayaklarımdan çıkardı, sonra tekrar yukarı çıkıp tişörtümü kavradı. Yumruğunda bükerek vücudumdan yukarı çekti. Bir an için tişörtü yerinde bırakacağını sandım, ama başımdan geçirip çıkardı ve gözlerimin etrafındaki bandana ve boynumdaki altın ve elmas kolye dışında tamamen çıplak kaldım.

Dikkatli bir parmak mücevherleri göğsümden kopardı ve Convict kıkırdadı. "Keşke bunu daha önce görseydim, Bayan E Marchant."

O onu serbest bıraktı.

Titreme beni ele geçirdi ve kendimi örtme dürtüsüne direndim. Genelde aynada çıplak vücuduma bakmazdım. Çukurlu uyluklarımdan hoşlanmazdım. Arkamdaki adamın arzuyla inlemesi, neredeyse yanıldığımı düşünmeme neden oldu.

Güçlü parmak uçları yanlarımı okşadı, sonra göğüslerimi avuçladı, başparmakları meme uçlarımla sıktı. Dokunuşunda ateş vardı, tüm vücudumu aydınlattı. Bunalmış bir halde başımı geriye, omzuna yasladım.

Convict vücudumu sıktı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sen çok güzelsin. Vücudun beni zayıflatıyor. Dizlerinin üzerine çök."

Yere çöktüm, bir elimle halıyı ararken, tüm duyularım onun yaptıklarına odaklanmıştı. Giysilerin hışırtısı, onun soyunduğunu gösteriyordu. Çok geçmeden elleri tekrar üzerime geldi, dokunuşları omurgamı rahatlattı. Ondan ısı yayılıyordu. Omuzlarımı tutup beni dikleştirdi, böylece göğüslerimle oynayabilecekti, vücudu arkamdan bana yapışmış, sertleşmiş penisi kıcıma değiyordu.

Parmakları cildimde kıvılcımlar saçıyordu. Her dokunuşa çok duyarlıyım.

"Siktir, nasıl görüldüğünü görmelisin. Ben arkada dururken senin inanılmaz vücudun. Saf kız ve dövmeli erkek." Boynuma ağzı açık bir öpücük kondurdu.

O görüntüyü görmesem bile, aynada onun büyük elleriyle göğüslerimi okşayıp meme uçlarımı çekiştirdiğini hayal edebiliyordum. Benim arkamda çok daha büyük bedeni. Siyah mürekkep ve sert kaslar.

Zevk içimi kapladı. Bir anda bandanadan nefret ettim, ama ona onu çıkarmasını isteyemedim. Kusurlarımın dikkat çekmesini istemedim. Birçok kişinin beni bodrumda çıplak ve korkmuş bir şekilde koşarken görmesi yeterince kötüydü. Bu şekilde, mükemmelmışim gibi davranabilirdim.

Convict bir elini göğüs kafesimin üzerine koydu ve diğer elini yumuşak karnımdan uyluklarımın tepesine doğru indirdi. Bacaklarımın arasına dokundu ve ben bu duygunun etkisiyle nefesimi tuttum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Sırılsıklamsın Mila. Sorun şu ki, oynamak istedim ama seni hemen sikmezsem, bu beni öldürecek."

"Evet," diye kekeledim.

Karanlık bir kahkaha attı ve dizleriyle bacaklarımı daha da açtı. "İzin istemiyordum. Bu bir uyarıydı. Sen benimsin, seni nasıl istersem öyle alırım."

Daha fazla duraksamadan, sikini bacaklarımın arasına yerleştirdi. Sözlerine rağmen benimle oynayacağını düşünmüştüm. Ama Convict kendini girişime yerleştirdi ve içeri girdi.

Şaşkınlıkla çığlık attım ve öne doğru düştüm. Beni tekrar dikleştirdi, sırtımı göğsüne dayadı ve kolunu bana doladı. Küfretti ve tekrar itti, daha derine girdi.

Tek bildiğim, temas noktasıydı. Onun içeri girerkenki gerginliği ben

i. Convict geriye yaslandı, beni de beraberinde götürdü, böylece vücudum

tamamen açığa çıktı, kalçalarını sallamaya devam etti. "Aynada, sikim senin içinde kayboluyor. Beni çok iyi alıyorsun, daha yarıya bile girmemiş olsam da."

Panik halim doruğa ulaştı. O iriydi, onu neredeyse binmekten biliyordum, ama bodrumda içimdeyken ne kadar derine girdiğini zar zor hatırlayabiliyordum. Tamamen içeri girmiş miydi? Emin olamıyordum. Tüm olay, çoğunlukla dehşet ve ardından rahatlamadan oluşan anı parçalarına dönüşmüştü.

Yutkundum. "Yavaş ol."

"Hayır. Derine girmem lazım. Dört ayak üstüne çök ve rahatla."

Ellerimi halıya bıraktım ve başımı eğdim. Mahkum kalçalarını tuttu ve beni açmak için kalçalarını daireler çizdi. Daha derine girdi, her itişinde daha da içeri giriyor ve beni daha da çıldırtıyordu.

"Neredeyse bitti. Nefes al, bebeğim. Çok iyi gidiyorsun."

Nefes verdim, buna onun kadar ihtiyacım vardı. Bu adama olan çekiciliğimi açıklayamazdım, ama aramızdaki bağ, şimdiye kadar tanıdığım hiçbir bağdan daha önemliydi.

Son bir kez kalçalarını kaldırdı ve içimde nabız gibi atmaya başladı. Ben de çığlık attım, vajinam onun etrafında zonklayarak karşılık verdi. Vücudumuz birbirine yapışmıştı. Başarmıştık. O kadar kalın ve derindi ki, aynı anda birden fazla zevk noktasını vuruyordu. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Kayıp oğlum inledi ve kalçalarını salladı. "Lanet olsun. Beni alıyorsun. Aferin kızım."

Gurur beni kapladı. Yumuşak halıyı kavradım. Her şey, birbirimize dokunduğumuz noktaya kadar daraldı. Hızlıca boşalmam gerekiyordu. O kadar çok ki, adımı bile zar zor biliyordum. Sadece onun hareket etmesi gerektiğini biliyordum.

Beni bekletmedi. Parmaklarıyla kalçalarını kavrayarak geri çekildi ve tekrar içime girdi, tam sonuna kadar. İkimiz de zevk dolu sesler çıkardık. Convict aynı hareketi tekrarladı ve ben de geriye doğru eğildim, heyecan verici bir arzuyla dolup taşım.

O çıplaktı. Bunu hiç konuşmamıştık, sadece sevişme ihtiyacını takip etmiştik. Hiç bu kadar pervasız olmamıştım, ama

Yaptığımız anlaşma anlamsız geliyordu. Kendimi ona teslim etmek hoşuma gidiyordu. Hayatımın her küçük detayından sorumlu olmak istemiyordum. Omuzlarımda ne kadar yük olduğunu sadece Tanrı biliyordu, bu yüzden bu güzel çocukla yaşadığım çılgınlık beni rahatlık alanımdan çok uzaklaştırdı, ama tam da ihtiyacım olan şeydi.

Aklımı kaçırmıştım. Onu bulup bulmamam umurumda değildi.

Her itiş daha sert oluyordu. İmkansız derecede daha derine. Başımı katlanmış kollarımın üzerine düşürdüm ve sadece artan arzuyu hissetmeye başladım, aynada ne kadar güzel göründüğümü söyleyen sözlerini dinledim. Açığa çıkması gereken şey bir şekilde özgürleştiriciydi. Bu adamın bedenime sahip olduğu hissi gibi bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştım.

İçimde kıvrılan zevk, neredeyse acı verecek kadar yoğunlaştı. O yavaşlamadı. Durmadı. Beni uçuruma sürükleyen o çılgın ritmi sürdürdü.

Convict kalçamdaki tutuşunu gevşetip elini altıma kaydırды. Hızını kaybetmeden, birleştığımız yere dokundu, sonra parmaklarını klitorisime geri çekti. Onun için o kadar hazırdım ki, en ufak bir dokunuşta inledim. O hassas sinir demetinin tam orasına dokundu, hala beni gerginleştiriyor, hala beni dolduruyordu.

Inledim ve nefes nefese kaldım, çok yakındım.

"Boşalmak mı istiyorsun?" diye alay etti.

"E-evet."

"Belki izin veririm. Ya da belki işimi takdir etmeni isterim."

Aniden beni dikleştirdi ve bandanayı çekip görüşümü açtı, itişlerinde hiç duraksamadı. Şaşkınlıkla nefes aldım ve aynadaki görüntümüze baktım. Kıvrımlı vücudum ona aitti. Dövmeli kolu boğazımın dibine dolanmış, diğer eli bacaklarımda arasındaydı. Penisini içime giriyordu.

Hiç bu kadar seksi bir şey görmemişim.

Bunu yapan onun sırtıydı. Klitorisime tekrar dokunduğunda ortaya çıkan şeytani bir gülümseme. Patladım. Yükselen bir zevk dalgası beni yere serdi. Geriye yaslandım ve Convict'in penisini etrafında titredim, gözlerim kapandı, vücudum canlandı ve her yönden ezici bir his beni sardı. Her damarımda kavurucu bir zevk dalgası yayıldı ve beni asla ayrılmak istemediğim bir yere sürükledi.

Convict hırladı ve bandanayı yerine indirdi.

Hâlâ zonklayan orgazmım görünüşe göre onun orgazmını da tetiklemişti ve birkaç sert itişten sonra, bağırarak içime boşaldı, içime derinlemesine döküldü.

Titredim, onun yaptığı şeyden kafam güzeldi ve bedenime zar zor bağlıydım. Kendime gelmem uzun dakikalar sürdü.

Hala içimde yarı sert haldeyken, omzuma bir öpücük kondurdu. "Kıpırdama."

Çekildi. Onu kaybetmenin üzüntüsünü yaşadım. Ayak sesleri duyuldu, ardından banyoda akan su sesi geldi. Geri döndü ve ıslak bir bez bacaklarımın arasına dokundu. Sarsıldım ve utanç beni kapladı. Bütün bunlar benim için yeniydi. Hayvani seks, sonrası bakım.

"Yatağa, şimdi," son sözleriydi.

Beni kaldırdı ve yatağıma taşıdı. Işık kapandı. Sonra sıcaklık, vücudu, kolları, ensemdeki nefesi.

Sessizce, ten tenine yatıyorduk. Bandana hala gözlerimi kapatıyordu. O bana öyle yapmamı söylediği için değil, ben istediğim için.

Şu anda başka hiçbir şey görmek istemiyordum. Sadece onu hissetmek istiyordum.

Bölüm 23

C onvict

Hastanedeyken, bir tür sağlık görevlisi odama gelip bağımlılık hakkında konuşmuştu. Bana bazı belgeler verdi ve sanki ben zaten uçurumun kenarında duran bir keş gibi konuşmuştu, ancak test sonuçlarımın temiz olduğunu kabul etmişti. O zamanlar bunu önemsememiştım. Peki şimdi? Çıplak Mila bana bir uyuşturucu gibi yapışmışken, burada yatarken, anladım.

Haklıydılar. Ben lanet bir bağımlıydım. Sadece onların kastettiği türden değildim.

Şafak, odayı onu görebilecek kadar soluk bir ışıkla doldurmuştu. Bandana düşmüştü, böylece güzel yüzünü ayrıntılı olarak görebiliyordum. Yanaklarının kıvrımı. Dudaklarının eğrisi.

Dikkatlice onu sırt üstü çevirdim ve yorganı yatağın altına katladım, böylece vücudunu rahatça inceleyebildim. O kadar mükemmeldi ki. Tüm kıvrımları ve çukurları ağzımı sulandırıyor. Ve sikimi sertleştiriyordu. Elimle tutup baş kısmına odaklanarak kendimi okşadım.

Beni sikmemden korkuyordu ama aynı zamanda bundan heyecanlanıyordu. Nedenini yakında anlayacaktım. Şu anda, ondan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Keşfetmeye daha yeni başlamıştık.

Onun yanına diz çöktüm ve eğilip göğüslerinin arasına hafif bir öpücük kondurdum, uyanıp uyanmadığını anlamak için yüzüne baktım. Mila uyumaya devam etti, yumuşak ışıkla çevrili bir tanrıça gibi. Onu yor muştım.

İyi.

Dilimle kaburgalarının üzerinden ve meme ucunun etrafında bir çizgi çizdim, sonra üzerine üfledim. Sanki emmem gerektiğini biliyormuş gibi sertleşip tepeye ulaştı.

Nazikçe ağızma aldım, elim de sikimden ayrılmadı. Yavaş davrandım. Hazır olmadan boşalmanın bir anlamı yoktu ve ondan doyamamıştım. Tabii bu mümkünse.

Hafif bir baskı uygulayarak, meme ucunu emdim, ağızımdaki hissini çok sevdim. Dilimi meme ucunun üzerinde kaydardım, göğsünün kıvrımına doğru ilerledim ve sonra tekrar meme ucuna döndüm. Daha da sertleşti. Bu beni heyecanlandırdı. Uykusunda bile, kadını benim hareketlerime tepki veriyordu. Uzaklaştım ve yaptığım şeye baktım, sonra yataktan kalkıp diğer tarafa geçtim. Mila'nın yatak odası, evinin geri kalanı gibi temiz ve düzenliydi. Parlak parke zeminler ve beyaz mobilyalar. Şafak vakti ışığını engellemeye pek yarayan olmayan tül perdeler.

Onu görmek benim için daha iyi oldu.

Tekrar yerleştikten sonra, her iki meme ucu da benim için dikleşene kadar diğer tarafına da aynı ilgiyi gösterdim.

"Aferin kızım," diye mırıldandım ve dizlerimin üzerine çökerek göğsüne eğildim. Göğüsleri beni öldürecek. Yuvarlak ve diriydiler. Bir avuçtan fazlaydılar ve yirmi dokuz gün daha benimle oynayacaktı. Ne harika bir hediye.

Penisimin ucu ön sıvıyla ıslanmıştı, bu yüzden en yakın meme ucuna dokundum, kalbim çarpıyordu.

Uykusunda kıpırdadı, parmakları kasıldı. Göz kapakları sanki bir rüya onu etkilemiş gibi titredi, belki de seksle ilgili bir rüya.

Geri çekildim ve bekledim, kendimi sakinleştirdim. Bu çok eğlenceliydi, durmak istemedim. Sabahleyin onu tekrar becerecektim, ama o zamana kadar, beklediğinden daha fazla ağrıyla uyanmasını istiyordum.

Mila'nın nefesi tekrar yavaşladığında, dişlerimi dudağımın üzerinde gezdirdim ve ona baktım. Yumruğumda, kaya gibi sertleşmişim. Bir ergen gibi mastürbasyon mu yapmalıydım? Yoksa içine girip inleyerek onu uyandırmalı mıydım? Ağız, am, göt, çok fazla seçenek vardı ve hiçbirisi kötü değildi.

Onu uyandırmak oyunu bitirecekmiş gibi geliyordu. Karar, karar.

Bu her zaman bir oyundu. Onun göğüsleriyle oynayarak zaten iki puan öndeydim.

Başka nasıl puan kazanabilirdim? İlk görüşte ona hayran kalmıştım ve şimdi o benimdi, onunla ve ona istediğim her şeyi yapabilirdim. Ama bu, o uyanırken geçerliydi.

Benim acil ihtiyacım, tekrar onun içine girmek ve o fark etmeden mümkün olduğunca uzun süre orada kalmaktı. Eğer uyanırsa, o kazanırdı. Eğer önce onun sıkı amına boşalırsam, ben kazanırdım.

Her iki durumda da kaybeden yoktu.

Onun pozisyonunu düşündüm. Sırt üstü yatıyordu, açı benim istediğim şey için uygun değildi. Onu hareket ettirmem gerekiyordu.

En iyisi hızlı olmak olurdu.

Yanına uzanarak onu kollarıma aldım ve ikimizi de döndürdüm, böylece o yüzüstü kaldı. Onun sakinleşmesini beklerken kalbim hızla attı. Bir şeyler mırıldandı ve koluma sarıldı, nefes alış hızla normale döndü.

Uzun bir dakika boyunca onu sadece kucakladım. Bu da hoşuma gitti. Onu kollarımda hissetmek kalbime garip bir etki yaptı. Kazadan önce kaç kez kucaklandığımı merak ettim. Bir şey bana bunun yeterli olmadığını söylüyordu.

Ona sokuldum ve saçlarının kokusunu içime çektim. Bu beni daha da sertleştirdi ve sikim onun kıcına çarptı.

Yavaş ve istikrarlı olan yarışı kazandı. Kolumu onun altından çektim ve başını yastığa çevirerek rahat olduğundan emin oldum. Artık göğüsleriyle oynayamazdım, ama kıcı hayranlıkla seyredebilirdim.

Bir başka şehvet dalgası içimi kapladı. İnlememi bastırdım ve bu manzaraya bakarak sikimi birkaç kez okşadım. Lanet olsun, bu çok seksiyd. Sadece dik poposu değil, ışıpta parıldayan amcığı da.

Benim için ıslanmıştı. Onunla oynadığım için ıslanmıştı. Uykusunda bile ihtiyaç duyan küçük kadın. Ve bu bana bir puan daha kazandırdı.

Dizini hafifçe kaydırarak, sikimi onun girişine sokmak için mükemmel bir açı elde ettim. Yavaş hareketlerle ve ağırlığımı ondan çekerek, sikimin başını onun üzerinde yukarı aşağı sürükleyerek ıslattım. Boşalma ihtiyacıyla testislerim neredeyse acı verecek kadar gerildi.

Mila, şansımı zorlamamamı uyarmak istercesine nefes aldı. Ne yazık ki, zorlayacak şansım kalmamıştı.

Onu izledim. Hareket etmiyordu, ama onu rahatsız etmiştim. Kahretsin. Onun tekrar uykuya daldığından emin olmak için o kadar uzun süre hareketsiz kalmak beni neredeyse öldürüyordu. Bundan sonra ne yapmam gerektiğine dair bir ders.

Neredeyse kesin olarak, ona girersem her şey bitecekti.

Kaybetmeye hazır değildim.

Yeni oyun kuralı: onun uyanmasıyla aynı anda gelmek kazanmak sayılırdı.

Oturarak, sikimi kavradım ve onu okşadım, amını izledim, sonra yanağını bastırarak göt deliğini ortaya çıkardım. Sikim kalınlaştı. Yumruğumu daha sert sikmeye başladım. Her iki deliği de benim olacaktı, ağzı ve göğüsleri de. Mila'nın her parçası benimle oynamak için vardı.

Daha önce söylediği sözler aklıma geldi. O da aynı hakları talep etmişti.

Eğer uyandıgımda beni sikiyorsa, muhtemelen kalp krizi geçirirdim.

Bu son düşünce beklenmedik bir şekilde beni uçurumun kenarına itti. Ateşli bir heyecanla, onun kışına ve amına boşaldım. Spermim onun üzerine döküldü ve sonunda, onu içime aldım ve istediğim yerde işi bitirdim.

Mila inleyerek uyandı. Alnımı omzunun arkasına dayadım ve boşalmanın titremesiyle titredim. O da geriye uzanıp, onu açan yerime dokundu.

"Ortallığı batırdın," dedi uykuyla bir sesle, sesinde ihtiyaç duyduğu şey vardı.

Sonra bana karşı direndi, benim uzunluğum boyunca yukarı aşağı kaydı.

İki parmağımı menide ıslattım ve sonra onu dudaklarına götürdüm, tek kelimem nefes nefese bir telaştı. "Em."

Mila'nın ağzı açıldı ve emrimizi yerine getirdi, sıcak dili parmaklarımı okşadı ve spermimi boğazına aldı.

İnledi ve parmaklarını klitorisine götürdü, sert dairesel hareketlerle ovuşturdu, ta ki o da gerilip boşalana kadar. Mutlu penisim onun her bir titremesini emdi.

Uykudan ve derin mutluluktan ağırlaşarak üzerine yığıldım. Tükenmişim. Sadece orgazmlardan değil, her an beni şaşırttığından da.

Birlikte çok eğlenecektik. Hem uyanırken hem de uykudayken.

Son skor? Mahkum: 1, Mila: 1.

Birkaç saat sonra, enerjik ve dinç bir şekilde tekrar uyandım. Artık yaralarım neredeyse tamamen iyileşmişti, fazla uykuya ihtiyacım olmadığını düşündüm. Mila hala derin uykudaydı.

Onu en iyi şekilde uyandıracaktım, ama önce bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu.

Yataktan kalkıp, yerde duran boxerımı buldum, giydim ve artık aydınlık olan yatak odasından çıktım. Oturma odasında, bıraktığım masadan telefonumu aldım.

İki mesaj beni bekliyordu. İkisi de Shade'den gelmişti ve biri sesli mesajdı.

Shade: Ofisten daha önce kaydedilen ses kaydı.

Tam da ona sormak istediğim şeydi. Dosyayı düşük sesle çaldım ve kulağıma tuttum. Mila'nın kardeşi konuşuyordu.

"Öldüğümü sandığını söyledin. Ben de öyle sandım. Beni yakalayan adam, Salter, senin iskelet ekibinin elinde olduğunu söyleyerek alay etti. Şimdi o çete bir şekilde senin tarafında. Ne oldu?"

"Salter, ona itaat etmezsem seni öldüreceğini söyledi."

"Bu yüzden mi şimdi bu pisliğin yanındasın?"

"Mahkum mu? Durum bundan daha karmaşık. Onu zaten tanıyordum." Kane tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Sakin bana ona güvendiğini söyleme."

Cevap vermedi. Neden odada kamera yoktu da onun ifadesini görememiştim?

Adam devam etti. "Cidden. Bu adamlar suçlu. Onlarla ilişki kurarsan, kaldırılabileceğinden fazlasını üstlenirsin. Benim adıma bunu yapma."

O, tuhaf bir ses çıkardı. "Kıçımı kurtardığın için teşekkür etmek için komik bir yol."

Duymak istediğim şey buydu. Ses tonundaki kardeşçe kızgınlık. Onların ilişkisine inanmama rağmen,

önceki hayatımda kafamdan yaralanıp ekibimde geçici bir yer edinmekle kalmayıp, her şeyi mahvettiğimin de farkındaydım. Akıllı davranmam gerekiyordu.

"Minnettar değilim. Kendi başıma çıkabilirdim ve sen de bir yol bulmam için beni rahat bırakmalıydın. İkimizin de başının belaya girmesinin bir anlamı yok," diye homurdandı.

O içini çekti. "En başından sana yardım etmeni istememeliydim. Bu, kendi başımıza asla yeterli olamayacağımızı fark etmemi sağladı. Olabilecekleri hafife aldım. Bu benim hatam."

O alaycı bir şekilde güldü. "Senin hatan. Sevgili büyükannenle son zamanlarda görüştün mü?"

"O senin de büyükannen. Aptal olma."

Kane duyamadığım bir şey söyledi, sonra ses kaydı bitti. Biz salonda beklerken, onlar uzun süre konuşmamışlardı. Nedeni buydu. Söylenecek pek bir şey yoktu. Mila durumu anlamış ve kararını vermişti.

O beni seçmişti.

Bunu sadece ona sunabileceğim şeyler için yaptığı umurumda değildi. Bütün ilişkiler bu şekilde değil miydi? Bu durumun bana verdiği mutluluğu engelleyemedim.

Shade'e gönderdiği için teşekkür ederek cevap verdim. Her iyi gece kuşu gibi, şu anda uyuyor olmalıydı.

Mila'nın mutfağından bir bardak su aldım ve yatak odasına geri döndüm, yolumun üzerinde hastane çantamı da aldım. Güneş ışığıyla aydınlanan şehri gören penceresinden antibiyotiklerimi içtim ve aşağıda trafikte bekleyen arabaları izledim. Sokağı takip ederek, Deadwater Nehri'nin parlak çizgisini kesen uzaktaki bir kilise kulesi gördüm. Gün ışığında, tanıdığım gölgeli şehirden çok farklıydı. Mila'nın tertemiz evinden, Deadwater'ın tüm kir ve karanlık yüzü uzak duruyordu. O güvende ve korunuyordu. Onun için buna sevindim.

Paketi çantaya geri attım. İçindeki evraklar dikkatimi çekti. İlk sayfanın üstünde benim adresim yazıyordu: 14B Hazard Place. Manny'nin benim için yazdırdığı maaş bordrosu altındaydı ve onu ters çevirip diğer adresi gösterdim: 212 Linnet Road. Her iki

adres de benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sanki başka birinin hayatı benim dosyama karalanmış gibiydi. Ne tür bir adam iki yerde yaşar ve geride hiçbir iz bırakmaz?

Bu iki ev hakkında hiçbir şey hatırlamamam beni rahatsız ediyordu, özellikle de dün gece Mila tüm hayatını ve geçmişini anlatmışken. Karşılığında benim hiçbir şeyim yoktu.

Ya o evlerden birinde ailem yaşıyor olsaydı? Garip bir his içimi kapladı. Ekibim beni aramış ve öldüğüm söylenmişti. Ailem de aynı şeyi yapmış mıydı, bilmiyordum, ama belki onlar da beni özlemişlerdi. Belki dışarıda başka biri, bir anne, bir kız kardeş, herhangi biri, umursuyordu ve zihnimdeki boşlukları doldurmaya yardımcı olacak bir şeyler söyleyecekti.

Yatağa geri tırmandım ve Mila'yı kollarıma aldım. Bu sefer, onun içinmiş gibi davranmadım. Ondan daha çok sarılmaya ihtiyacım vardı.

Bölüm 24

Mi la

Bir erkeğin kollarında uyanmak yepyeni bir deneyimdi ve garip bir şekilde hoşuma gitmişti. Bu dairede hiç erkek arkadaşım kalmamıştı, erkekler benim için öncelikli bir konu değildi. Bu daire büyükannem ve büyükbabamın malıydı, sadece ben kullanıyor olsam da, onların misafirperverliğini suistimal etmek doğru gelmiyordu.

Artık tüm engeller kalkmıştı.

Convict'in iri vücuduna yaslandım, dizimi onun uyluğunun üzerine kaydurdum, bacağındaki sert kıllar yumuşak tenimi tahriş etti.

Dün gecedен beri vücudum lezzetli bir şekilde kullanılmış gibi hissediyordu. Uzuvlarım ağırlaşmış, amım ağrıyordu. Yine de nedense daha fazlasını istiyordum. Sanki bir baraj patlamış gibiydi. Cinselliğim serbest kalmıştı ve gözümde tek bir hedef vardı.

Yavaşça dirseğimin üzerine doğrulup ona baktım. Yüzü benden biraz dönmüştü, koyu renk saçları dağınıktı ve gözleri kapalıydı. Uyku, sert hatlarını yumuşatmış, onu bir anda beni büyüleyen kayıp çocuğa dönüştürmüştü. Bu manzarayı içime sindirdim. Çok kısa sürede o kadar çok şey olmuştu ki, bunların gerçekten yaşanmadığını düşünmeye başlamıştım.

Yatağımdaki uzun boylu, esmer ve tehlikeli adam çok gerçektir.

Dikkatlice battaniyeyi aşağı çekerek çıplak göğsünü ortaya çıkardım. Sert vücudu ve geniş dövmeleeri beni derinden etkiledi. Kendimi hiç bu kadar görsel bir insan olarak görmemiştim, ama saatlerce

sadece onu seyrederek geçirebilirdim. Battaniyeyi birkaç santim daha çekseydim, en iyi kareyi yakalayabilirdim.

Gözlerinin açıldığını görmekten çok hissettim.

Suçluluk duyarak geri çekildim.

Beni yerinde tutmak için kolunu bana daha sıkı doladı. "Uyanık değilim. Hala komada olan bir hastayım. Soyunma işi sana kalmış. Devam et."

Elimle yüzümü sakladım. "Aman Tanrım." "Devam etmen için yalvarıyorum."

"Çok utanıyorum."

Telaşla ayağa kalkmaya çalıştım. Mahkum beni üzerine çekti. İkimiz de çıplaktık, çarşaf aramızda kıvrılmıştı.

"Neye ihtiyacın var, Mila? Söyle bana."

Yüzümü göğsüne gömdüm. "Kaçıp saklanmak. Sonra soğuk bir duş."

Emin parmaklar saçlarımı okşadı, yüzümü okşadı, sonra çenemi kaldırdı. "Hayır, ihtiyacın yok. Sen de benim kadar muhtaçsın. Tıpkı gece uyanıp uyurken seni becerdiğim gibi."

Taze bir arzu içimi gerdi. O içimdeyken uyanmak beynimi neredeyse parçalamıştı. Sonrasında beni temizlemişti bile. "Farkındayım."

"Ama bunların hepsi dündü ve kurallar her gün sevişmemiz gerektiğini söylüyor. Bütün işi bana mı bırakacaksın?"

Yüzüm kıpkırmızı olmuştu. "Ben yapamam..."

"Depodaki odamda yaptın." Beni bırakıp ellerini başının arkasına kaldırdı, bileklerini birleştirdi ve pazı kasları şişti. Sonra yatağın yanına doğru işaret etti. "Hastane çantamı al."

Onun istediğini yapmak için eğildim ve dün gecedan kalma halıyı ve aynayı gördüm. Gözlerim bağlıyken arkamdan beni becerdiği düşüncesi nefesimi kesti.

Convict gürültülü bir kahkaha attı. "İçinden kelepçeleri al. Onları da getirdim. Beni zincirle ve bana istediğini yap."

Şaşkınlıkla gözlerimi ona diktim. "Bunu yapamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Ben gelmeme bile gerek yok. Kendini tatmin et yeter."

Kalp atışlarım hızlandı. Ona karşı o kadar ateşliydim ki, içim yanıyordu. Sadece seks istemiyordum. Onun üzerinde olmak istiyordum. Onun derisinin altına girmek istiyordum. Onun beni kullandığı gibi onu özgürce kullanmak istiyordum.

Parmaklarım kendiliğinden kelepçeleri buldu. Çantayı yere geri koydum. Sonra yatak yastıklarının arasında, bana kullandığı iskelet desenli bandanayı gördüm. Onu çıkardım.

Mahkûm benim hareketlerimi takip etti. Bir kez daha sırtıttı ve başını öne eğdi, sanki açık bir kitapmışım gibi niyetimi okudu. "Yap şunu."

Otomatik pilot devreye girmişti, çünkü malzemeyi katlayıp kafasına bağladım, sonra bileklerini kelepçeledim, hepsini bilinçli bir düşünce olmadan yaptım.

"Bana çok güveniyorsun. Seni bütün gün burada bırakabilirim ve kimse farkına bile varmaz."

Zincirleri tıkırdadı. "Küçük gangster, kurtulmak istersem yatak çerçeven bana karşı hiçbir şey yapamaz. Ama bu bir tehdit değil. Tek istediğim, senin de istediğini alman. O yüzden seni engelleyen her şeyi bir kenara bırak ve boşalana kadar sikimi sür.

Onun müstehcen sözleri ve bunun yarattığı sıvı sıcaklık seli lanet olsun.

Ayrıca ellerimi titretmişti. Battaniyeden kendimi kurtardım ve onu yatağın ucuna attım, ikimizi de örtüsüz bıraktım. Mahkum elbette sertleşmişti, dizleri sanki bana oturmam için iyi bir yer sunmak istercesine bükülmüştü.

Yine de tereddüt ettim.

Dudakları hareket etti. "Uyandığımda hazırdım ve seninle oynamayı hiç düşünmedim. Seni uyandırmamaya çalıştım, sadece kısmen senin için, çünkü sen uyurken eğlenmek istedim. Senin bedenini kullanmak istedim, Mila, tıpkı senin şimdi benimkini kullandığın gibi. Kendine dokun. Seni göremiyorum, bu yüzden gösteriş yapmana gerek yok. Beni insan dildosu olarak düşün."

İhtiyacım olan bir kahkaha attım. "Dildomun sessiz düşmesi var mı, yoksa sen sadece lüks model misin?"

"Hayır. Sen bunu istemezsin. Sen benim ağzımı seviyorsun."

O haklıydı. Ayrıca sözleri beni biraz daha cesurlaştırdı. Dizlerimin üzerine çökmüş, ne yapmak istediğimi düşünüyordum. Boşalmam gerekiyordu, ama seçeneklerim vardı.

Parmak uçlarımı göğsünün ortasına koyup, yukarı doğru, koyu renkli göğüs kıllarını geçip boğazına doğru sürdüm.

Sesi kaba çıktı. "Sana bunu anlatmamı ister misin?" "Hayır. Bana gece ne yaptığını anlat."

Yatakta pozisyonunu düzeltti, penisi sallanıyordu. "En sevdiğim yeni konu. Önce, sadece sana bakmama izin verdim. Sonra göğüslerinle oynadım ve meme uçlarını emdim, seni uyandırmadığım için puan kazandım."

Topuklarımın üzerine oturarak meme ucumu sıkıp çektim, vücudumda bir zevk dalgası yayıldı. Diğer tarafta da aynısını yaptım, böylece ikisini birden aynı anda oynadım.

"Seni sikmek istediğimi biliyordum, ama bu seni uyandırır ve oyunu kaybederdim. Bu yüzden seni çevirdim, böylece amına daha iyi bir açıdan bakabilecektim." Nefesini verdi. Bu bir iniltiye dönüştü. "Sana çok şey yapabilirdim. Keşke tadına bakabilseydim, ama kıcını gördüğümde boşalma ihtiyacı beni ele geçirdi."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Parmaklarımı vücudumda aşağı doğru gezdirerek merkezime ulaştım. Sırılsıklam olmuşum.

"Ağzını aç," dedim ona.

Dudakları açıldı ve ben kaygan parmaklarımı diline bastırdım.

Convict beni temizleyene kadar emdi ve tekrar inledi. "Vay canına, tatlım."

Bu garip bir şekilde güç vericiydi.

Daha cesur olsaydım, yüzüne binmek isterdim, ama şimdilik bunu yönetiyor olmam yeterliydi. Bir nevi.

Göğsüne yaslandım ve bacağımı onun üzerine attım, kucağına oturdum. Anında, beni desteklemek için pozisyonunu ayarladı. Sonra kalktı ve onu girişime yerleştirdi ve cesaretimi kaybetmemek için hızla aşağı indim.

Mahkumun inlemesi benim sessiz inlememe cevap verdi, şehvetim onun kalınlığı karşısında doruğa ulaştı. Tek seferde almaya çok kalındı. Tamamen oturana kadar birkaç kez yukarı aşağı hareket ettim, sonra hareketsiz kaldım, bu kadar dolu olma hissine kapıldım. Kıpırdadım, ayarlamaya çalıştım. Hayır, *hayranlıkla*.

Bunu çok fazla sevdim. Bu, hiç kapılmaktan endişe etmediğim bir bağımlılıktı, çünkü bu kadar mükemmel bir uyumun mümkün olduğunu hiç bilmiyordum.

"Hareket et, bebeğim," dedi gangster.

"Sus. Dildo'lar konuşmaz."

Onun üzerinde yukarı aşağı kayarken, nefesim titriyor ve zevk içimden taşıyordu. Kalçalarımı daireler çizdiğimde, onun kalın uzunluğu içimde bildiğimden daha fazla yeri aydınlattı. Sonunda beynim kapandı. Genelde hayatta her şeyi fazla düşünürdüm. Her kararı. Bu ise tamamen içgüdüselidi.

Avuç içlerimi göğsüne düz bir şekilde koyarak, yukarı aşağı hareket ederek onun penisi üzerinde kendimi çalıştırdım. Sıkı bir sıcaklık vücudumun derinliklerinde ve alt kısımlarında birikiyor, her hareketimle daha da artıyordu. Convict'i sürmek heyecan vericiydi. Sadece benim hislerimden değil, onun zevk seslerinden de.

Bu hiç zaman almayacaktı. Hatta, kendimi yavaşlatıp daha fazla tahrik etmem gerekiyordu, böylece çok erken bitirmem.

Parmak ucum göğsündeki bir çizgiye takıldı. Hayır, birden fazla. Bir yara izi mi? Dövmenin altındaydılar, bu yüzden emin olamadım ve onu sikme ateşinde ritmimi kaybettim.

Ama çabucak geri geldi.

Yüzüne baktım. Çenesini sıkmış, kaslarını gerginleştirmiş, kendini tutmak için o kadar çok zorlamıştı ki pazıları şişmişti. Sessiz kalmaya mı çalışıyordu, yoksa boşalmamaya mı çalışıyordu bilmiyordum, ama o görüntü kararlılığımı paramparça etti. Ona hayranlıkla klitorisime uzandım.

Bir kez, iki kez. Sırtımı kavisledim ve kendimle oynadım, hızlanarak ve yaklaşarak. Sonra düşüp o kadar yoğun bir zevke çarptım ki, çığlık attım ve öne doğru eğildim, her orgazmımla Convict'in penisini sıkıca kavradım.

Altımda, o kadar gergin ki, nefes nefese kaldı ve ben hareket etmeyi bıraktığım anda, kontrolü ele aldı. Bana doğru itti, topuklarını yatağa dayayarak beni yarım düzine kez daha sikti, ta ki o da sakinleşene kadar. İçime boşaldı.

Dudaklarımdan bir kahkaha çıktı, rahatlamadan ve onun daha da kalınlaşmasından duyduğum yeni zevkten.

Onun göğsüne yaslandım, soğurken zor nefes alıyordum. "Yaramaz küçük dildo. Boşalmaman gerekiyordu."

"Sanki durdurabilirmişim gibi. Bunun ne kadar inanılmaz olduğunu bilemezsin.

Ve küçük olanlardan daha az, teşekkürler. Ben XL versiyonum, bunu biliyorsun.

Dudaklarım kıvrıldı. Gözlerini görebilmek için göz bağını yukarı ittim. Gözleri bana odaklanmıştı.

"Öp beni," diye yalvardı.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Convict ateşli bir şekilde beni öptü, her ne kadar beceriksiz olsak da kalçalarını yavaşça hareket ettiriyordu. Sanki durmak istemiyormuş gibi beni öptü, yavaşlayarak ve derinleştirerek, ben parmaklarımı saçlarına geçirene ve yarı sertleşmiş penisi tekrar tam sertliğine kavuşana kadar.

Nedense, bu neredeyse romantik bir hal almıştı.

Kafamdaki karışıklık mutluluğumu gölgeliyordu.

Üzerine oturdum ve daha önce keşfettiğim çizgileri dokundum. Gözlerimi kısarak baktım. "Burada bir yara izin var."

"Her tarafım yara izleriyle kaplı."

Ama bu garipti. Üzerinde düzgün izler vardı. Bir yönde üç eğri çizgi, bunları ikiye bölen, yarım santimetre aralıklarla, terk edilmiş ve tamamlanmamış bir yelpaze deseni gibi.

Kaşlarımı çattım. "Bu kazara yapılmış gibi görünmüyor." Kelepçenin anahtarını alıp kelepçeyi açtım ve bulduğum şeyi ona gösterdim. "Sanki biri iz bırakmak istemiş gibi."

Mahkumun çenesi bir saniye hareket etti, sonra zorla gülümsedi. "Kim olduğumu öğrendiğimizde, onların kim olduğunu da öğreniriz herhalde."

Omzumu öptü, bakışları çıplak göğüslerime kaydı. "Ama eminim ki, banyoya koşup beni dışarıda kilitlemezsen, bugün bu yatak odasından hiç çıkmayacağız."

"Benimle duş almak istemiyor musun?"

"İnanamayacağın kadar çok istiyorum. Ama aynı zamanda sana yemek yedirmek ve zavallı amcığın biraz dinlenme fırsatı vermek istiyorum."

Yukarı tırmandım ve dans ederek uzaklaştım. "Ne kadar cömertsin."

"O kelimenin anlamını bilmiyorum." Eğlencesi beni takip etti ve anlaşmamızdan bu yana birbirimize yaptığımız her şeyi temizlerken benimle kaldı.

Ben işimi bitirdiğimde, sıra Convict'e geldi.

Banyo kapısında bekledim. "Acıktın mı?"

"Kahvaltı yapıyorsan çay ve tatlı bir şeyler alabilirim."

Bunlar, ilk telefon seksi konuşmamızda söylediğim sözlerdi. O hatırlamıştı.

"Sipariş vereceğim. Kahvaltı için çok geç kaldık, ama yakındaki bir sandviç dükkanından geç öğle yemeği alabiliriz. Çeşitli şeyler, kahve ve hamur işleri alabilir miyim?"

"En iyi eşsin," diye cevap verdi.

Onu bırakıp, övgüsünün yarattığı sıcak mutluluk hissiyle odadan çıktım.

Yerde bağdaş kurup, kapıya teslim edilen sandviçleri ve kahveyi yedik. Bir düğmeye basarak bu kadar çok yemek seçeneğine ulaşabildiğimiz için şehir hayatını sevmemek elde değil.

Convict kahve fincanıyla beni işaret etti. "Neden Kane hakkında bir şey bilmiyorsun? Dün gece öyle demiştin. Bu beni rahatsız ediyor."

Burnumu kırıştırdım. "Büyükbabam ve büyükbabam onun hakkında sadece bir kez konuştular, o da neden oy hakkı olduğunu açıklamak içindi. Ondan uzak bir akraba olarak bahsediliyordu ve ondan uzak durmam gerektiği söyleniyordu, ama bu sadece ilgimi daha da artırdı."

Bana konuşmam için zaman tanıdı, ilgisi belliydi. Bu beni cesaretlendirdi

"Şirketteki stajlarımdan birinde, İnsan Kaynakları ekibi. Tüm personel için dijital bir sistemleri var, ama aynı zamanda "aile kasası" adı verilen fiziksel bir dosyalama sistemi de var. Anlaşılan büyükbabam bazı belgeleri basılı kopya olarak saklamayı seviyordu. Ama kasa kilitli ve şifreliydi. Bir gece geç saatlere kadar çalıştım ve son kişi ayrıldığında, o lanet kasayı açmak için aklıma gelen her şifreyi denedim. Büyükbabamın ve büyükbabamın doğum tarihleri, şirketin kurulduğu tarih, fotoğrafı çekilip duvara asılan, büyükbabamın aldığı ilk çekim üzerindeki rakamlar. Kendi doğum tarihimi denedim. Oğullarının doğum tarihlerini denedim. Hiçbiri işe yaramadı. Sonunda, büyükbabamın büyükbabamla ilk randevusundan bahsettiğini hatırladım. O gün, son gündü.

Çok sıcak bir Temmuz ayında, bu yüzden aklımda kaldı. Yılı tahmin etmek zorunda kaldım, ama sonunda işe yaradı. Dolapta, temettü ödemesi alan ailenin her bir üyesi için bir dosya vardı. Kane'in tarafı da dahil. Bu, onunla iletişime geçebilmem için yeterli bilgiyi bana verdi.

"Peki, aradın mı?"

"Evet. Ama gizlice. Büyükanmem ve büyükbabamın bundan hoşlanmayacağı belliydi. Bir akşam bir şeyler içmek için buluştuk. O, biyolojik babamızın başka bir kısa süreli aşk ilişkisinin sonucu, ama şirketin temettü listesindeki kişi annesi. İskoçya'da, Inverness'in yukarısında bir yerde yaşıyor."

"O değil mi? O pay almıyor mu?"

"Hayır."

"Yani senin planına destek olmasının sebebi annesi miydi?"

"Sanırım öyle. Bu da onu tehlikeli derecede asil gösteriyor. Sorulsa bunu inkar edeceğinden eminim."

Convict bunu düşündü, iki büyük sığır eti sandviçini yedikten sonra tekrar konuştu. "Neden mirasçı o değil? Senden daha yaşlı görünüyor."

"Öyle. Beş yaş büyük. Sanırım dedelerimiz teklif etti ama o reddetti. O benim gibi... uysal biri değil. Ben onların isteklerine uymak için her şeyi yapardım. O ise bir tuğla gibidir. Sağlam ve güvenilir ama esnek değildir. Tanıştığımızda, bir kardeşim olduğu için çok heyecanlandım. Tam olarak düşmanca değildi, ama bana ısınması uzun zaman aldı ve Marchant ailesiyle ilgili hiçbir şeyi konuşmayı reddetti. Mesajlarıma cevap vermeye başlayana kadar onu bir buz bloğu gibi yavaş yavaş erittim. Onu bir ilişkiye zorladım. Dün olanlardan sonra onu aramalıyım. Sadece durumunu kontrol etmek için."

"Kendi başının çaresine bakabilecek birine benziyor."

"Doğru."

Telefonuma yan gözle baktım. Dün gece, yokluğumda gelen mesajları ve e-postaları gözden geçirdim. Gelen kutum dolup taşıyordu. Akrabalarım bana durmadan mesaj atıyorlardı.

büyükannem. Şirketin yönetim kurulu ile bir sonuç alamamışlardı ve en iyi seçenek ben olmuştum.

Onlara acıyordum. Gelirleri kesilince, büyük bir kargaşa içindeydiler. Yardım etmek için elimden geleni yaptım, ama tek çözüm işi tekrar yoluna koymaktı ve bunun için kendimi paralamıştım. Cevaplarımı göndermem gerekiyordu, ama bir gün daha bekleyebilirlerdi.

Yeni mesajların listesini taradım. Bir tanesi kullanıcı adı nedeniyle dikkatimi çekti. Onu açtım.

■

Anonim: Marchant aşağılık bir pislikti. Cehennemin tadını çıkar, Austin. Ölmeyi hak ettin.

Bu, büyükbabamın aldığı ilk nefret mektubu değildi. Aslında, tam da bu isimde bir klasörüm vardı ve yeni mesajı tekrar görmek zorunda kalmamak için oraya kaydettim.

Yine de canımı yaktı. Austin Marchant, şimdiye kadar yaşamış en harika insandı. Onu çok özliyordum. Bir yabancı, onun anısına nasıl böyle davranabilirdi?

Rahatsız oldum ve geçen bir ay boyunca neredeyse her gün yaptığım gibi büyükanneme bir mesaj yazdım.

■

Mila: Bugün görüşebilir miyiz? Nerede olursan ol, sana gelebilirim. Seni özledim. İyi olduğunu bilmem lazım. Lütfen beni ara.

"Gönder" simgesinin üzerinde durdum, başparmağımla ekranın kenarını tıklattım. Belki de anlamsızdı. Belki de yazdığım tüm mesajları silmişti. Yine de gönderdim.

Convict dizime dokundu ve dikkatimi tekrar kendisine çekti. "Her şey yolunda mı?"

"Sadece iş saçmalıkları. Bu gelen kutusundan çıkmam lazım." Telefonumu kapattım ve bir kenara attım.

"Jacobs hakkında henüz hiçbir şey duymadım demek istedim. Tyler gözetleme düzeni kurdu. O haber alana kadar, yaşamış olduğum yerleri kontrol etmem gerektiğini düşünüyordum. Gelmek ister misin? İstemiyorsan hızlıca halledebilirim. En fazla iki saat sürer."

Yüzünde umut vardı, saçları hala ıslaktı ve gözlerine düşüyordu. Bu, onun sevdiğim sevimli, çocuksu yanını hatırlattı bana. Kalbim yumuşadı.

"Gelirim."

Aynen böyle, şeytan geri döndü. Karanlık gözlerinde bir anlık mizah ve ihtiyaç parladı. "Burada kalırsak daha çok gelir, ama seyahatlerimizde hızlı bir açık hava sikişinde neler yapabileceğimizi görmek için hazırım."

Tuhaf olan neydi? Onun şaka yapmasını istemiyordum.

Bölüm 25

Mi la

Yoğun saatte, yer altı otoparkından çıktık, Convict benim asla cesaret edemeyeceğim bir şekilde, burun buruna trafikte ilerledi.

Kolayca elini kaldırarak, kornaya basan sürücüye teşekkür etti. "Araba kullanabilir misin?"

"Evet, ama artık arabam yok." Ülkenin dört bir yanındaki limanlardan ofis binalarına kadar sürdüğüm sportif küçük Audi artık benim değildi.

"Ne oldu ona?"

"Şirkete ait. Diğer her şey gibi, vasiyet okunana kadar kullanılamaz. Daire özel mülkiyet olduğu için şanslıyım, ama faturalar ödeniyor mu bilmiyorum. Elektrik kesilebilir."

Dudaklarını büzdü. "Bu da benim yaşayacak bir yer bulmam için bir neden daha."

Trafik ışıklarında durduk. Saçımı kalkan olarak kullanarak onu sinsice izledim. Evimde bir mahkum görmek yıkıcı bir manzaraydı. Dövmeli, koyu saçlı, beyaz parke zeminimde çıplak ayakla duran ve elinde kahve fincanı tutan iri bir adam. Şimdi arabadaydık ve ben yine sürücü koltuğunda kendinden emin bir şekilde uzanmış, iki parmağıyla direksiyonu yönlendiren adamı izliyordum. Yolcu prensesi olmaya alışabilirdim.

Ağzı sırtarak kıvrıldı. "Bana böyle bakmaya devam edersen, tutuklanacağım."

"Ne için?"

"Ahlaksız teşhir."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Acı ile olan ilişkinizi sorabilir miyim? Nasıl işliyor?"

Omuz silkti. "Keşke sana söyleyebilseydim. Tek bildiğim, hastanede hemşirelerin bana ağrı yönetimi hakkında söyledikleri ve onların önerdiği gibi hiçbir şey hissetmediğimi fark ettiğim."

"Dokunmayı hissedebiliyorsun, değil mi?"

Elimi uzattım ve parmağımı bileğinden, siyah iskelet mürettebatı logolu tişörtünün çizgisine kadar kolunda gezdirdim. Sonra parmağımı daha hafif bir dokunuşla geriye doğru gezdirdim.

O titredi ve koltuğundaki pozisyonunu düzeltti. "Bunu gayet iyi hissediyorum."

"Sertleşmişsin, değil mi?" Bir an durdum. "Bu retorik bir soru. Titrediğini görebiliyorum."

"Bak da, ne kadar cesursun, ben onu kullanamayacak kadar meşgul olduğumu düşünürken benim sikimden bahsediyorsun."

Bir heyecan beni sardı. Tanrı bilir, birlikte yaptığımız onca şeyden sonra nasıl hala ona karşı ilgi duyabiliyordum. Yine de zihnim tam da o noktadaydı.

Convict bana bir bakış attı. "Bildiğim kadarıyla, dokunma hissedilebiliyor, sert darbeler bir şey yapmıyor ve sıcaklık tuhaf. Sıcak ya da soğuk olduğunu söylersen, genellikle fark etmiyorum. Uyumadan hemen önce hariç. O zaman bir şey hissediyorum. Berbat durumdayım, değil mi?"

Kafamı salladım ve yatarken battaniyenin üzerine örtülmesini sağlamak için zihnimde bir not aldım.

Aklıma başka bir düşünce geldi. "Bu arada, sağlık konusunda, doğum kontrol implantım var ve hiç kimseyle bizim yaptığımız gibi bir şey yapmadım."

Yüzünde bir ifade belirdi. "Hastanede bilinen her türlü testi yaptırdım, yani benimle güvendesin. Şey, güvende sayılırsın, çünkü eski sevgililerin hakkında oldukça karanlık düşüncelerim var. Ayrıca, o implantı çıkarmak için yollar arayacağım ve bir görevim varmış gibi 'gizli hamilelik hileleri'ni araştıracağım."

Ağzım açık kaldı. "Bunu söylemedin."

"Hangi kısmı? Sana dokunan herkesin parmaklarını ve gözlerini çıkarmak mı, yoksa seni hamile bırakmak mı? Tekrarlamak veya ayrıntılara girmek isterim."

Yüzümü sakladım ve cevap vermedim, şaka yaptığından emindim.

Şehri geçtik ve nehri geçerek

Deadwater'ın İskoçya tarafında, büyükannemin burun kıvırdığı bir semte giriyorduk. Convict, telefonunun navigasyonunu kullanarak hastanenin verdiği Hazard Place adresini buldu ve biz de talimatları takip ederek banliyölerin derinliklerine, bir üst geçidin yanındaki harap bir sokağa vardık. Teraslı bir evin yanına park etti.

Eskiden yaşadığı yeri bulmak için yol tarifine ihtiyaç duyması beni derinden etkiledi.

Çakıl taşlı binaya baktım ve farklı daireler için birden fazla zil olduğunu fark ettim. "Tanıdık gelen bir şey var mı?"

"Hayır."

Arabadan indi, sonra dönüp benim kapımı açtı ve elimi tutup karşıya geçmek için tuttu. Evin önünde derin bir nefes aldı ve 14B'nin zilini çaldı.

Bekledik.

Hiçbir şey olmadı.

Bu sefer ben denedim ve iki kez çaldım. Birkaç metre solumuzdaki cumbalı penceredeki kirli tül perde kıpırdadı. Dostça olduğumuzu belirtmek için el salladım, sonra pencere aralandı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu bir adam, televizyondan gelen yüksek sesli sohbetin arka planında. Muhtemelen altmışlı yaşlarındaydı ve elinde bir sigara tutuyordu, parlayan ucu perdelerde tehlikeli bir şekilde delik açacak kadar yakındı. Ama tüm bunlar, açıklıktan yayılan yıkanmamış vücut kokusunun arkasında kayboldu.

Mahkum ona gözlerini kısarak baktı ama konuşmadı. "Daireniz 14B mi?" diye sordum.

"Olabilir. Ne olmuş?"

"Arkadaşım burada yaşıyordu. Ev sahibi buralarda mı? Birkaç sorumuz var."

"Siktir git. Bu daireye taşındığımda televizyon zaten buradaydı. O benim."

"Televizyonunu almak istemiyoruz, sadece arkadaşımın burada ne kadar süre yaşadığını öğrenmek istiyoruz."

"CHP'yi ara, canım. Beni rahatsız etme."

Penceresini sertçe kapattı.

Convict'in kaşları çatıldı. "CHP'nin ne olduğunu biliyorum. Toplum Konut Projesi. Eski mahkumların kaldığı yer. Bir keresinde hapisten çıktıktan sonra burada kalmış olmalıyım."

Bunu rahat bir şekilde söyledi, ama parmakları benim parmaklarımı sımsıkı kavradı. Sanki geri kalanı gölgelerin içine kayarken, sağlam bir şeye tutunmaya çalışıyormuş gibi.

"Yeni kiracıya bakılırsa, son zamanlarda değil."

Kısa bir kahkaha attı. "Katılıyorum. Sanırım devam edebiliriz."

Arabaya döndük ve ikinci adresi, İngiliz tarafındaki Linnet Road'u girdi.

"Ekibimin güncel adresi bilmesi mantıklı. Yine de ikisini de kontrol etmek istedim." Banliyöden çıktı. Işıklarda durduğumuzda, bana bir bakış attı. "Eski bir mahkumla birlikte yaşamak senin için garip mi?"

"Bana kendini takma adınla tanıttın. Bu yeni bir bilgi değil."

Omuzlarını silkti ve bakışlarını benden yolun üzerine çevirdi. "Takma adla tanışmakla, öyle bir adamı görmek farklı şeyler. Kırk yıl sonra benim alternatif versiyonum."

Ben geri çekildim. "Neden öyle olduğunu düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "O bir anıyı tetikledi. Özellikle onunla ilgili değil, aynı rutine sıkışıp kalmış, her gün aynı şeyi yaşayan kırık adamlarla ilgili. Sanırım hapishane günlerimi hatırlıyorum."

"O zaman bir daha hapse girme."

Somurtkan ifadesi kayboldu. "Teşekkürler, imparatorluğun varisi kız. Bunu unutmayacağım."

Bana uzandı, bu sefer sıcak elini dizime koydu. Gezi için, gardırobumu geri aldığım için çok mutluydum, ekose etek ve krem rengi geniş yakalı kazak giymiştim.

Convict parmaklarını eteğin kenarının altına soktu.

Daha ileri gitmedi, sadece uyluğumu okşayıp çukurlaştırdı, ama ikinci eve park ettiğinde, ben takıntılı hale gelmiştim.

onun dokunuşu.

Yine arabadan indi ve kapımı açtı, bana yardım ederken gözlerinde o bilgece parıltı vardı. Binayı gördüğünde bu parıltı kayboldu.

"İki numaralı kapının arkasında ne var acaba?" diye espri yaptı.

Burası dört katlı bir apartman bloğuydu. Ön kapıya giden uzun bir yol beton bir avluyu geçiyordu ve iki yaşlı beyefendi bir tarafta bir bankta dinleniyordu, serin akşam havası onları hiç rahatsız etmiyordu.

Convict, yanlarından geçerken onlara elini kaldırdı. İkisi de ona baktı, sonra biri hırıltılı bir kahkaha attı.

"Convict. Öldüğünü sanıyordum, evlat."

Convict gözlerini kırptı, sonra zorla gülümsedi. "Öldüğüm söylentileri abartılı. Nasıl gidiyor? Buralarda her şey yolunda mı?"

Adam güldü. "Evet, ama geri döndüğünü görünce şaşırdım. Annem hoşnut olmayacak. Kız insan kalkanı mı oldu?"

"Anne" derken annesini mi kastetti? Ailesinin olup olmadığından emin değildi.

Mahkum gerildi. Elini benim elimde sıkıca tuttu. "Annem içeride mi?"

Ön kapı açıldı ve bir kadın dışarı çıktı. Muhtemelen kırklı yaşlarında, koyu kırmızı saçlı ve kızıl yanaklıydı. Öfkeyle patikadan aşağı doğru yürüdü. "Cesaretin var."

Ona döndük. Mahkum konuşmadı.

"İki aydır kaçıyorsun. Sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi ortaya çıkıyorsun."

Kadın ona hiç benzemiyordu, ama genetik garip olabilir.

"Hastanedeydi," diye onu savundum.

Kadın beni görmezden geldi. "Açıklayın."

Bakışları, benim gördüğüm aynı tanıma ulaşmak istercesine onun yüz hatlarını taradı. "Üzgünüm anne. Komadaydım. Uyurken telefon etmek zor oluyor."

"Bana 'anne' deme. O benim kiracılarım için ayrılmış bir kelime. Ve sen artık kiracım değilsin, çünkü dairenizi yeniden kiraya verdim." Topuklarını döndürüp uzaklaşırken, omzunun üzerinden geriye dönüp, "Depozitonuzu aldım. Bana hala bir aylık kira borcunuz var," dedi.

"O senin annen değil," diye fısıldadım. "Senin ev sahibindi. Sadece o."

Sözlerim onu sanki uyandırmış gibiydi.

Onun peşinden koştı. "Neredeyse ölüyordum, ama tabii, bilinçsiz olduğum için bana fatura kes. Eşyalarım ne oldu? Mallarım ne oldu?"

"Hepsini attım. Kira sözleşmesinin şartlarında yazıyor. Mesajlarıma hiç cevap vermedin, istediğim gibi davranmak benim hakkımdı."

Kapıya ulaştı ve kapıyı çarpacak gibi yaptı.

Convict kapıyı tuttu ve bir ayağını paspasın üzerine koydu. "Hepsini mi? Ne zaman ve nereye attın?"

Ona inanmadı. Nasıl anladığımı bilmiyordum ama kadının ifadesinden, haklı olduğunu anladım.

Ev sahibi dudaklarını bükerek, "Depo dolabında birkaç şey kalmış olabilir. Kontrol etmem gerek. Beş ila on iş günü sonra tekrar gelin." dedi.

"Şimdi kontrol etseniz nasıl olur, ben de kiranızı ödediğimden emin olurum."

Kadın ona öfkeyle baktı. Adam da ona bakarak karşılık verdi, tehditkar bir tavırla değil, ama kıpırdamadan.

"Önce para," diye karşılık verdi kadın.

Çenemi kaldırdım. "Depozitosunu aldığını söyledin. Sadece bir ay hastanede kaldı. Dairesini çoktan kiraya verdiysen, bir iki haftadan fazla zarara uğramış olamazsın."

"Evet, ama yeni kiracı bulmak ve evi temizlemekle uğraşmak ne olacak?" Dudaklarını büzdü. "Peki." Bir rakam söyledi.

Convict başını salladı ve telefonunu çıkardı. Bir numarayı çevirdi. "Manny? Bir ricada bulunabilir miyim?"

Birkaç adım uzaklaştı ve arkadaşından sessizce parayı bir zarfa koyup taksiyle bu adrese göndermesini istedi.

Ev sahibi kadın kollarını kavuşturmuş dinliyordu. Bakışları bana kaydı. "Senin gibi güzel bir kızın, öyle bir hayduttan uzak durması daha iyi olur."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Diye burun kıvırdı. "Sen de bilmiyorsun, eminim."

Mahkum yanıma geri döndü. "Para yolda. Artık eşyalarımı alabilir miyim?"

Kadın ikna olmadı. Taksi gelene kadar bizi bekletti, sonra her banknotu tek tek saydı ve ödemeyi aldığından emin olduktan sonra nihayet binaya girmemize izin verdi. Nemli zemin kattaki koridorda bir kapının kilidini açtı ve geri çekilerek bize girme izni verdi. "İstediginizi alın ve bir daha geri gelmeyin."

Convict kadın gidene kadar bekledi, sonra mırıldandı, "Bana ödeme yapsan da gelmezdim."

Soğuk odaya girdik. Burası, metal rafların üzerinde yanıp sönen bir ışık şeridi olan, karton kutular ve diğer dağınık eşyaların bulunduğu bir garajdan dönüştürülmüş bir odaydı. Lambalar, tabaklar, giysi gibi görünen çantalar vardı. Kalın örümcek ağları ve küflere bakılırsa, bazıları yıllardır burada duruyor olmalıydı.

Mahkum en yakın kutuyu aşağı çekti ve bir yığın kağıdı karıştırdı. "Parayı beklerken, o kadın ve bu yerle ilgili bir anı geldi aklıma. Ben de burada çok uzun süre yaşamadım, o yüzden muhtemelen bulacak pek bir şey yoktur."

"Raflarda tanıdığın bir şey var mı?"

Bir daire çizerek döndü ve omzunu kaldırdı. "Hiçbir şey. Ama bir vazo sahibi olduğumu sanmıyorum. Üzerinde adım yazan bir şey bulabilirsem, bu yeterli olacaktır."

Karşı rafı aldım ve aradım. İlk kutuda hiçbir şey bulamadım, ama ikinci kutuda "Bay R Locke" yazılı mühürlü bir zarf vardı.

Zarfı uzattım. "Bingo."

Mahkum kutuyu aldı ve yere oturdu, ben de rafların geri kalanını aradım. Nefesini verirken arkama döndüm.

"Bir banka hesabım var. İçinde para kalmış mı kim bilir, ama en azından artık ona erişebiliyorum. Belki geçmiş hayatımda ne yaptığımı görebilirim." Yığının içindeki bir sonraki mektubu okudu, bu mektup zaten açılmıştı. "Bu mektup bana son şartlı tahliye randevumu bildiriyor. Üç ay sonra. Bilmek iyi oldu. Randevuyu kaçırırsam polislerin beni tekrar hapse atmak için peşime düşeceği aklıma bile gelmemişti."

Onun hapse atılacağı düşüncesi kalbimin atışını hızlandırdı. "Seni alamazlar. Yirmi dokuz gün daha bana aitsin."

Kaşlarını kaldırdı. Sonra tek bir hareketle yerden kalktı, beni kollarının arasına aldı ve omurgam en yakın rafa değene kadar beni geriye doğru yürüttü. "Ne kadar pislik olduğumu gördükten sonra hala benden hoşlanıyor olman nasıl mümkün?"

Ondan gelen sıcaklık bacaklarımın arasında yükselirken, içimde bir rahatsızlık hissettim. "On gün önce penceremin önünde beliren adamdan hiçbir farkın yok."

"Öyle mi? Sanırım o zaman da haneye tecavüz ediyordum. Kötü erkeklere zaafın var galiba."

Ağzını ağızıma yapıştırdı. Dudakları emin adımlarla hareket etti ve yıkıcı bir öpücüğe dönüştü. Kahretsin. Onun öpücüklerine karşı savunmasız bir şekilde ona eridim.

Başkalarının attığı eşyalarla çevrili nemli bir garajda olmamızın önemi yoktu. Vücudum tek bir şey biliyordu: Bu adama ihtiyacım vardı.

Aramızda, alt vücutlarımızın temas ettiği yerde bir şey titriyordu.

"Oh hey, benim dildom sürpriz bir titreşim ayarıyla geldi."

Convict kahkaha attı, gözleri büyüdü. "Sert konuşmanı seviyorum. İyi kız görünüşünle çok tezat oluşturuyor. Bu aramayı kapatayım da yaptığımız şeye geri dönelim."

Ekranına baktı ve kaşlarını çatı.

"Eğer cevaplaman gerekiyorsa, sorun değil."

Başını salladı ve aramayı kabul etti, beni ayaklarımın üzerine bıraktı. "Arran?"

Dinlerken, yüzündeki ifade kendinden emin ve kontrolü elinde tutan bir ifadeden kaybolmuş bir çocuğun endişeli ifadesine dönüştü. Arran'ın iskelet ekibinin lideri ve aynı zamanda arkadaşı olduğunu biliyordum. Ayrıca, isterse Convict'i ekipten tamamen atma yetkisi de vardı.

"Orada olacağız. Görüşürüz." Telefonu kapattı ve telefona baktı. "Geri döndü. Bu akşam gelmemi istiyor. Sen de."

Derin bir nefes aldım. "Her şey yoluna girecek."

Convict yerden, onun olduğunu bildiğimiz tek karton kutuyu aldı ve sert bir kahkaha attı. "Ben evsizim, muhtemelen yasaların sınırında yaşıyorum ve boktan bir geleceğe doğru kayıyorum"

Arran beni kovarsa, işsiz de kalacağım. Sunacak hiçbir şeyim kalmayacak..."

Cümleyi bitirmedi.

"Bitirmeyecek. O senin arkadaşın. Arkadaşlar seni önemser."

Gözlerine küçük bir umut ışığı geri döndü. Ben oraya koymuştum.

Bu çok güçlü bir duyguydu.

Daha dik durdum, Arran'ın onun için ne anlama geldiğini ve adamın ne görmek istediğini düşünerek kafamda düşüncelerim hızla dönüyordu.

"Benim evime uğramak için vaktimiz var mı?"

Convict başını eğdi. "Seninle sevişmemi istiyorsan, sadece istemen yeter. Aslında, ben zaten yarı yoldaydım. Lanet kapıyı kilitle, bebeğim."

Gülmekten boğuldum. "Yani depoya çift olarak gideceğiz, değil mi? Oyundan çıktığımızda insanlar bizi tebrik etti. Yaptığın şeyi kutladılar."

"Bu gece de aynısını yapacaklar."

"Doğru, o zaman Arran'ı senin yaptıklarının doğru olduğuna ikna etmek için bir gösteri yapalım."

Ya ikna olmazlarsa? O zaman sahte anlaşma olsun ya da olmasın, onun için savaşarak yenilgiye uğrayacağım.

"Tatlım, bize bakan herkes bunun doğru olduğunu anlar. Ben sadece seni düşünmem yeter, o da bunu yüzümden anlar."

Arabaya döndük, ama o yorum aklımda kaldı. Garip olan, onun sözlerinin ne kadar doğal geldiğiydi, sanki gerçekten öyle demek istiyormuş gibi.

Eve döndüğümde, oyunda giydiğim elbiseyi anımsatan ama ondan bin kat daha şık, uylukları açıkta bırakan straplez mor bir elbise giydim ve şehrin en popüler gece kulübü için uygun makyaj yaptım. O elbisenin sahibi olan adama karşı bir zırh.

Convict yatak odasına girmesi yasaklanmıştı, böylece daireden çıkma şansımız olmuştu. Ben çıktığımda, o da sakladığı yerden yeni bir siyah tişört ve kot pantolon giymişti.

O düşük bir ısılk çaldı. "Evet. Bu gece kavga edeceğim."

Yanaklarım kızardı. "Anlaşmamız böyleydi. Arkadaşlarına birlikte olduğumuzu göstermek için."

"Sadece anlaşma için. Tabii." Gözleri karardı ve dönüp gitmek için arkasını döndü.

Ve zihnimdeki geri sayım, ilişkimizin çığlık çığlığa sona ereceği an için devam etti.

Bölüm 26

C onvict

Pembe neon ışıklar, ekibimin deposunun girişinde yanıp sönüyor, Mila'nın sarı saçlarından süzülüyordu. Müzik, kalp atışlarımla aynı ritimde gümbürdüyordu. Birkaç adım geri çekildim, uzun bacaklarını, yüksek topuklu ayakkabılarından kısa, ışıltılı elbisesinin çizgisine kadar gözlerimle takip ettim. Karanlık gecenin silüetinde, o lanet olası bir görüntüydü. Bir melek.

Bana doğru döndü ve başını eğdi, parmaklarını bana doğru uzattı. Dar elbise, pembe dudaklar, hepsi benimdi.

Şimdilik.

Yutkundum ve zaman beni yakaladı.

Elini tutup onu kendime doğru çektim ve kolumu beline doladım. Kalabalığın sesi tekrar kulağıma geldi. Divide'ın dışındaki kuyruktan insanlar bize ıslık çaldı. İpin diğer tarafındaki Divine'ın striptiz kulübüne giren erkekler, onu şehvetle izliyorlardı.

Onlar bakışlarını yere indirene kadar onlara öfkeyle baktım. Mila kıkırdadı ve göğsümü avuçladı. Kuyruğun önünde, güvenlik ekibinden biri bizi içeri davet etti ve tebriklerini mırıldandı, yakınlarda bulunanlar da ona eşlik etti.

"İyi oyundu. Onun için savaşman çok iyiydi. O senin olduğunu biliyordu," diye yorumladı takım elbiseli bir pislik.

Kolunda duran kız, dudaklarını bilmiş bir gülümsemeye kıvırdı. "Senin hakkını yeniden canlandırdık. O kaçtı, sonra sen onu tekrar buldun. Bu bizim

favori.”

Mila yüzünü gömleğime sakladı ve onlara utangaç bir şekilde el salladı. Lanet olası seks turistleri, onu çıplak görmelerinden rahatsız olmama rağmen, bu durumun bir şekilde seksi bir yanı da vardı.

Binanın içinde, karanlık gece kulübünden geçtik, müzik zeminden titreşiyor ve konuşma şansını elimizden alıyordu. DJ, Isabel LaRosa'nın "I'm Yours" şarkısının dans versiyonunu çaldı. Mila, stroboskop ışıklarının kalabalığın üzerinde yanıp söndüğü kalabalık dans pistine baktı. Omuzları ritme göre hareket ediyordu.

VIP alanına gidip onunla dans etmek istedim. Onunla birçok şey yapmak istedim. Ama buraya tek bir amaçla gelmiştim ve bu iyi bir amaç değildi.

Alt katın arkasında, personel çıkışına bir şifre girdim ve iki kulüp arasında uzanan merkezi koridora girdik. Her zamanki gibi, az sayıda personel, dansçılar ve diğer çalışanlarla doluydu, herkes cumartesi gecesi meşguldü. Erkekler omzumu salladı veya elimi tokatladı. Kadınlar Mila'nın saçını, vücudunu ve seçimini övdü.

Gülümsemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Ofise girip kafamı içeri uzattım ve Shade'i masanın arkasında buldum. "Arran burada mı?"

Dövmeli infazcı, gergin bir şekilde bakışlarını ikimiz arasında gezdirdi. "Yukarıda, dairesinde. Yukarı çıkmanı söyledi. Sekizi bas. Kartınla girebilirsin."

Asansörde, nabzım aynı hızla atmaya devam etti. Yaklaşan kaderimin metronomu gibi.

Mila makyajını kontrol etti, sonra aynadan bana baktı. "Utangaç yeni gelin rolünü iyi oynadım mı?"

"Mükemmelsin."

Arran beni kovarsa, onun benimle birlikte olmak için bir nedeni kalmazdı. Ellerimi ceplerime soktum ve kendimi sarmalın içine çekilmekten alıkoymaya çalıştım.

Asansör sekizinci kata geldi ve koridora çıktık. Merdivenler ve asansör dışında, biri önümüzde, diğeri sağımızda olmak üzere iki kapı vardı. Hangi daireyi seçeceğimi bilemediğim için tereddüt ettim.

yanlış kapıyı çalmak her şeyi ele verecekti.

Shade'in sözleri aklıma geldi. Bana hangi kata çıkmam gerektiğini söylemişti. Neden böyle bir şey yapsın ki? Onun için benim hafızam gayet iyiydi.

Merdiven boşluğunun kapısı açıldı ve Cassie ortaya çıktı. Dikkatini bize verdi, parlak gözleri ve bilmiş bir sırıtışla, sanki şimdiden dedikodu yapacak bir şey bulmuş gibi. "Aman Tanrım. Hey, oyuncular. Yürüyeblecek enerjiniz olmasına şaşırdım."

Aynı anda, önümüzdeki dairenin kapısı açıldı ve Arran, ofisinde gördüğümüz kadınla birlikte ortaya çıktı. Hatırladığım kadarıyla adı Lovelyn'di. Bir başka ekip üyesi de merdivenlere yöneldi ve onları geride bıraktı.

Arran, Lovelyn'e odaklandığında yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Geldiğin için teşekkür ederim, ama babanın seni sözcüsü olarak kullanmasından hoşlanmıyorum."

Lovelyn, çiçek desenli tırnaklarıyla saçını kulağının arkasına attı. "Yine de zaman ayırdığınız için minnettarım. Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim."

Arran'ın dikkati üzerimize çöktü. "Mahkûm. Buradasın."

İyi ya da kötü, oradaydım.

Lovelyn gözlerini bize çevirdi, gözleri büyüdü. "Convict? Ne harika bir zamanlama. Bu gece Arran'ı görmek için geldiğim kadar seni de görmek için geldim. Babam adına, hastanede kaldığını arkadaşlarından sakladığı için gerçekten üzgünüm."

Onun babası kimdi? Aklım bu bağlantıyı kurmakta yavaştı, ancak Shade veya Tyler'ın bu konuda bir şeyler söylediğini belirsiz bir şekilde hatırlıyordum.

Cassie önce oraya vardı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir dakika. Sen Dedektif Dickhead'in kızı mısın? Kahretsin. Yani Emniyet Müdürü Kenney'nin mi? Alınma ama. Şey, belki biraz, ama sadece ona karşı."

Lovelyn sırıttı. "Alınmadım. En azından kişisel olarak. Ona daha kötüsünü de söyledim." Bana döndü. "Hiçbir mazeret göstermiyor. Bence şaka olarak yapılmış, ama ben komik tarafını göremiyorum. Tekrar ayağa kalktığını görmekten çok memnunum."

Doğru. Babası, hastanede olduğunu bildiği halde ekibime öldüğümü söyleyen polis memuruydu. "Seni kirli işlerini yapman için mi gönderdi?"

Lovelyn'in gülümsemesi kayboldu. "Sanırım çok ileri gittiğinin farkında. Bana öyle geliyor ki, Arran ya da Shade ile kişisel bir sorunu vardı ve sen de bunun kurbanı oldun. Tekrar özür dilerim."

"O ve ben konuşacağız, emin olabilirsiniz." Arran'ın ciddi sesi merakımı giderdi.

Parmaklarımı Mila'nın parmaklarıyla birleştirdim ve onu yanıma çekerek onun önüne getirdim. "Mila, bu Arran, iskelet ekibinin lideri. Arran, bu Mila. O... benim."

Arran'ın keskin bakışları kızımı süzdü. "Memnun oldum."

Dikkatini tekrar bana çevirdiğinde, gözlerinde ne gördüğümü tam olarak anlayamadım. Şok. Ya da başka bir güçlü duygu. Bu beni derinden etkiledi.

O bana çok tanıdık geliyordu. Koyu sarı saçları geriye taranmıştı, normalde solgun olan teni, Genevieve ile birlikte gittikleri yerden bronzlaşmıştı. Siyah bir takım elbise giymişti ve her yönüyle bir mafya patronu gibi görünüyordu, ama hafızam başka görüntüler canlandırdı. Yırtık tişört giymiş, yanağı morarmış, daha genç hali. Başka bir şehirde harap bir binaya girerken benimle birlikte gülen hali.

Nefesim kesildi. Arran'ı hatırlamak bana kendimin bir parçasını geri veriyordu. Hastaneden ayrıldığımdan beri neredeyse hiç olmamış bir şeydi bu.

Mila elimi sıktı. "Sorun yoksa, ikiniz sohbet edin, ben gece kulübünü keşfe çıkayım. Belki bir içki içerim."

Gerginliği fark etmişti. Fark etmemesi imkansızdı.

Cassie koyu renkli kaşlarını kaldırdı. "Ben de o çapraz ateşten hemen uzaklaştırdım. Benimle gel. VIP süitinde bir masa ayırtacağım, böylece iskelet kızlar birbirimizi tanıyabiliriz. Lovelyn, sen de gel. Senin gibi iyi bir kızın nasıl babanın kızı olduğunu öğrenmek istiyorum." Çenesini kaldırarak bana baktı. "Merak etme. Riordan bu gece çalışıyor. O bizi izlemiyorsa, eminim bir düzine başka iskelet mürettebatı izleyecektir."

Mila benim cevabımı bekledi.

"En fazla iki saat," diye mırıldandım.

Gülümsedi. "Gecikme."

Üç kadın asansöre bindi ve Mila son saniyeye kadar gözlerimi ayırmadı.

O henüz bilmiyordu, ama ben savaşımayı bırakmaya niyetim yoktu. Savaş alanı değişmiş olması, savaşın bittiği anlamına gelmezdi.

Onların çıkmasıyla Arran'la baş başa kaldım. Bana daireye girmem için işaret etti ve kapıyı arkamızdan kapattı.

İçeri girince mekanı tanıdım. Kırmızı tuğla duvarlar, mühendislik ürünü meşe döşeme tahtaları ve onun asla yemek pişirmediğinden emin olduğum lüks mutfak. Yeni eklemeler vardı. Burada bir kadının yaşadığının ve buranın sadece bir bekar evi olmadığını işaretleri. Kanepenin arkasında rahat bir battaniye ve daha önce hatırlamadığım bir masa vardı, muhtemelen Genevieve'in kullanımı içindi, çünkü dizüstü bilgisayar çantasında "Kafein olmadan çalışmaz" yazan bir çıkartma vardı.

Daha da anlamlı olanı, pembe tasmalı kabarık kahverengi kedinin bana doğru gelip bacaklarıma dolanmasıydı.

Onun yumuşak kafasını okşamak için eğildim, benim buraya geldiğimde burada yaşamadığından neredeyse emindim. "Bu kim?"

"Gen'in kedisi, Rosie. Bir şey içmek ister misin?" "İyi değilim."

İstemiyordum. İstemediğimden çok daha fazlasıydım, delice bir durumdu. Arran'la nasıl konuşacağımı bilmiyordum, özür dilemeli miydim yoksa hak ettiğim sözlü dayakları mı yemeliyim? O bana çok tanıdıktı. Bu adamı seviyordum. Onu neredeyse kendim kadar iyi tanıyordum, nasıl olduğunu tam olarak hatırlamasam da.

Derili koltuğa ağır ağır oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve benim karşılarındaki kanepeye oturmamı bekledi. "Bu konuşmaya nasıl başlayacağımı hiç bilmiyorum."

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Yalakalık yapmayı düşünüyordum..."

"Siktir. Yapma. Bana bir saniye ver." Uzun bir dakika boyunca beni izledi, bakışları her ayrıntıyı emiyor ve saç çizgimdeki yara izinde takılıyordu.

Kedi kucağıma atladı, iki kez döndü, sonra üzerime uzandı ve dikkatimi çekmek için karnıma kafasını vurdu.

Arran'ın dikkati hiç dağılmadı. Bir dakika izin istemişti ve ben nedenini anladım. Bir hayalete bakıyordu.

"Four Milers şapelindeki yangından sonra, sen ölü ilan edildin. Bizim tarafımızdan değil, bizimle yüzleşemeyecek kadar korkak olan ve yerine kızını gönderen polis tarafından. Ben buna hiç inanmadım. Sen tanıdığım en dayanıklı herifsin. Bir yangın seni bu dünyadan alıp götürmeye ne hakla sahip olabilir ki?"

Gülümseyemedim. Midem sıkışmış, yumruklarımı sıkıştırmıştım ki ellerim titremesin. "Ölmedim, ama lanet olası bir aptalım. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Bana ikinci bir şans verdin ve yine senin affını dilemek zorunda kaldığımın çok iyi farkındayım. Bunu yapmanı beklemiyorum. Hiçbir şey beklemiyorum. Tek istediğim, kendimi açıklamak için biraz zaman. Ondan sonra ne karar verirsen ver, benim için sorun yok."

Arran başını eğdi. "Seni dinleyeceğim, ama açıklamana gerek yok. Tyler ve Shade bana kadınınla olanları tam olarak anlattılar. Ama önce bir sorum var."

"Sor."

Görüşünde bir şey değişti, yoğunluğu keskinleşti. "Çocukluğumuzu düşünüyordum, Newcastle'daki Borders kulübünde kavga ettiğimiz zamanları. Kapı görevlisi Big Al'ı hatırlıyor musun?"

Belirsiz bir şekilde, kavga ettiğimi hatırlıyordum. Arran'ı öfkeli bir genç olarak hatırlıyordum. Geri kalanı ise yalan söylemem gereken bir gizemdi. "Tabii, iri yarı bir adamdı, kapıda çalışıyordu. Ne olmuş ona?"

Arkanıza yaslanıp gözlerini tavana dikti. "Çünkü sen tam bir yalancısın. Tyler haklıydı."

Ve şimdi yalanımı yakalamıştı. Rahatsız bir şekilde kıpırdanarak, vereceği kararı bekledim. Her şey bitmişti. Benim için her şey bitmişti. Ve haklıydı.

Kucağımda, lanet kedi yanlış bir şekilde ortamı okuyarak mırıldanıyordu.

Arran'ın yoğun dikkati, öfkeyle dolu bir şekilde tekrar bana döndü. Nefretle değil. Tiksintiyle değil. "Big Al diye biri yok, o kulüp de yok. Hafıza kaybın var, değil mi?"

Siktir.

Bir yumruk gibi çarptı. Yalanlar, zayıflayan hafıza, buraya gelip numara yapmayı umduğum gerçeği. Ben bir hayalet değildim, herkesin hatırladığı bir adamın kopyasıydım, ben hariç.

Bir cevap bulmaya çalıştım ama başaramadım.

Tüm hazırlıklarında, ortak geçmişimizi atlatabileceğimi ummuştum. Ona benim neyim olduğunu bilmesini istemiyordum. Aynı anda, o kadar rahatlamıştım ki, duygularımı gizlemek için yüzümü elimle kapattım.

Arran ayağa kalktı ve yanımdaki kanepeye oturdu. Elimi yüzümden çekip çenemi kaldırdı, böylece yara izimi görebildi. Hafifçe yara izinin kenarına dokundu.

"Kafatasındaki çatlak iyileşti mi?"

"Çoğunlukla."

"Yine de hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Geri geliyor. Sadece istediğimden daha yavaş."

Yine küfretti. "Sana olanların suçlusu benim. Benim emrimle gizli görevdeydin ve ben o kadar berbat durumdaydım ki, öfkemi en yakınlarımdan birine yöneltiyordum. Hapisten çıkali altı ay olmuştu. Sana karşı daha dikkatli olmalıydım."

Altı ay. "Hapis cezasına çarptırılmamın sebebi neydi?" Rol yapmanın bir anlamı yoktu. Sonunda kendim hakkında soru sorabilir ve gerçek cevaplar alabilirdim. Rahatlama omuzlarımı indirdi. Kedi daha yüksek sesle mırladı.

"O zaman mı? Saldırı. Yumrukların çok güçlü. Üç yıl hapis cezası aldın. İki yıl yattın. Bunların hepsi boş mu?"

Hafifçe başımı salladım. "Peki benim sorunum ne? Dikkatsiz miyim yoksa yakalanmamakta gerçekten kötü müyüm?"

Arran dudaklarını bir tarafa kıvrırdı. "Dikkatsiz bir kelime. Ben acımasız derdim. Seni on yıldan fazla süredir tanıyorum ve hiç değişmedin. Bir görevin olduğunda, onu tamamlamak için her şeyi yaparsın. Seni hiçbir şey durduramaz. Bu tünel görüşü, polisleri umursamamak gibi bir risk taşır. Son adam ayakta kalır türünden bir anlaşma."

"Ben aptalım."

Kafasını salladı. "Sen sadık ve kararlısın."

"Öyle miyim?" Ona baktım. "Çünkü seni hayal kırıklığına uğrattığım düşüncesini kaldıramıyorum. Ekibimi hayal kırıklığına uğrattığım düşüncesini. Dixie'den, senin emirlerine karşı oyuna girdiğimi biliyorum. Senin öfkeni hak ettim, ve haklısın. Bilmediğim şey ise bunun ikinci kısmı. Dixie bana başka bir şey yaptığımı söyledi, ama ayrıntıları bilmiyordu. Bana söyleyebilir misin?"

Arran ayağa kalktı ve mutfığa doğru yürüdü. Rafından bardakları ve viski şişesini aldı. İki bardak doldurdu ve geri döndü, birini bana uzattı ve ayakta kaldı.

Kendi bardağını içip yüzünü buruşturdu. "Önce oyun olayı. Oyuna girerek kuralları çiğnedin, ama benim tepkim haksızdı. Tepkim, avladığın kişinin Genevieve olması gerçeğine odaklanmıştı. Senin gibi, onun da orada olmaması gerekiyordu. Onun yüzünden zaten berbat durumdaydım, tıpkı şimdi evlendiğimiz için daha da berbat durumda olduğum gibi. Onun için cinayet bile işlerdim. O anda bunu anlamamıştım."

"Anlıyorum. Mila'ya dokunan olursa, bu sefer cinayetten tekrar hapse girerim."

O burun kıvırdı. "Tyler bana öyle söyledi. Sen ve o bir şey olmuştunuz, ama o oyuna girdi ve kurtarılmaya ihtiyaç duydu. Bu duyguyu anlıyorum. Ama ilk seferine dönelim. Kötü tepkimden sonra, seni ekibin kenarına ittim ve sana Dört Milcileri izleme görevini verdim. Her şey planlandığı gibi gitmedi. Onların öncüsü olduğunu keşfettim ve seni fena halde dövdüm. Hayatının yıllarını parmaklıklar arkasında geçiren arkadaşımın nasıl başa çıktığını dinlemeye ya da düşünmeye zaman ayırmadım. Tartışma yoktu, erteleme yoktu. Bunun için kendimden nefret ediyorum."

İçkimi yudumlayarak, yakıcı tadını zevkle içime çektim. Ne boktan bir durum. "Yapma. Bunu hak ettiğime şüphe yok. Gizli göreve çıktığım zaman mıydı?"

Beni çeteden nasıl alenen attığını anlattı ve beni kolay av olarak gören Four Milers tarafından yakalandığım anın taze hatıraları zihnime geldi.

Arran devam etti. "Beni neyin rahatsız ettiğini biliyor musun? Eve gelmek istediğini söyledin, ben de henüz olmaz dedim. Bunun için ne kadar pişman olduğumu bilemezsin. Hayatımdaki değişiklikler yüzünden, en eski arkadaşlarımdan birini hayal kırıklığına uğrattım. Bu benim hatamdı ve bir daha olmayacak. Özür dilerim dediğimde, içtenlikle söylüyorum. Sana bunu telafi edeceğim. Neye ihtiyacın varsa, senin olacak."

Bunu beklemiyordum. İçimdeki duygular kabardı ve onun gözlerine bakamadım. Sadece göğsüme sokulmuş ve hak etmediğim bir rahatlık veren kediye seyrettim. Arran beni kovmuyordu. Aramızdaki kopukluğu düşünmek beni mahvetti. Bunu ben yaratmıştım.

"Tek istediğim, dostluğunu geri kazanmak. Ve belki de kim olduğumu hatırlamama biraz yardım etmen."

Arran elimi tuttu, beni ayağa kaldırdı ve o kadar tanıdık ki acı veren sıkı bir kucaklamaya aldı. Rosie kedisi işini bitirmiş, uzaklaşmıştı.

"İstediyini yap. Şimdi benimle gel. İnsanların bizi birlikte görmesi için seninle kulüpte dolaşmak istiyorum. İkimizin de hala hayatta olduğumuzu bilmeleri gerekiyor."

Birlikte daireden çıktık.

"Kan dökülmesini beklemelerinin özel bir nedeni var mı?" diye sordum.

Arran iç geçirdi. "Sen geldikten sonra, çeşitli ekip üyelerinden bir sürü mesaj aldım, hepsi de temelde pislik gibi davranmamam için bana cesaret veriyordu."

Asansörü çağırdı ve ben hafifçe omzuna omzumla çarptım.

"Ya kavga çıkarırsak? Onlara bakacak bir şey verirsek bakacak bir şey verelim?"

Bana hoşgörölü bir bakış attı. "Seni bu yüzden seviyorum. beni hor görmeye hakkın var, ama yine de her zamanki halinle buradasın." "Ben de seni seviyorum kardeşim. Bu, asla unutmadığım bir şey."

Asansörle aşağı indik. Zemin katta, Arran kolunu rahatça boynuma doladı. Gülümsayarak onu kendimden uzaklaştırdım. İskelet mürettebat tişörtleri veya pembe-siyah striptiz kulübü üniformaları giymiş birçok kişi açıkça bakakaldı, sonra işlerine daldı, gizlice bakışlar attı ve diğerlerini dürterek gösteriyi izlemelerini sağladı.

Ofisin girişinde, Shade ve Tyler açıkça rahatlamış bir bakış değiştirdiler.

Arran kısa bir kahkaha attı. "Bıçakları kaldırın. Sorun yok."

Shade başını eğdi. "Aslında ben deli gömleği giydirecektim."

Tyler'ın bakışları bana takıldı. "Neden bize söylemedin?"

Hafızamdan bahsediyordu. Artık bu konuyu geçiştirmemin bir anlamı yoktu. "Ve daha da beceriksiz görünmek için mi? Hayır, teşekkürler. Dinle, eğer buralarda kalacaksan, seni daha sonra Mila ile birlikte bulurum."

Tyler başını salladı. "Burada olacağım."

Arran adımlarımızı gece kulübüne çevirdi. "Mila ile aranız çok iyi görünüyor."

"Öyleyiz."

"Oyun öyle yapıyor. Senin adına sevindim. Biliyorsun, bu konsepti ilk düşündüğümde sen de oradaydın. Başkaları için önerilerin vardı. Hâlâ denemek istiyorsan, dene bakalım."

Kaşlarımı kaldırdım. Mila ile oyun oynamayı seviyordum. Görünüşe göre bu, geçmiş hayatımdan taşıdığım bir şeydi. "Fikirlerimden herhangi birini hatırlıyor musun?"

"Üzgünüm. Umarım hafızan geri geldiğinde hatırlarsın.

Bu arada, bunun için doktora gittin mi?

"Hastanelerden bıktım. Abartmıyorum, ama bir daha sadece öldüğümde hastaneye girerim. Tekrar."

Kulübe girdiğimizde, ses duvarı konuşmamızı bastırdı. VIP alanına çıkan merdivenlerde, siyah iskelet tişörtlü bir güvenlik görevlisi aceleyle ipi çözdü ve bir üst kata çıkmamız için yol açtı. Orada, bir tarafta siyah-gümüş renkli özel kabinler, neon pembe renkte parlayan kulüp kafatası logoları ve çok fazla gürültü olmayan özel bir bar ve dans pisti vardı.

Hemen Mila'yı gördüm. Lovelyn bir şey söyleyince Cassie ve Lovelyn'in başlarına yaklaşmıştı ve üçü gülüyordu. Genevieve de onların grubunun dördüncü üyesiydi. Sarı saçları, masadaki kahve kokteyliyle onu hemen tanıdım. O anının getirdiği acıyı nefret ediyordum.

Arran'ın koluna dokundum ve kadına işaret ettim. Telafi etmem gerekiyordu. Dudakları düzleşti, ama anlayışla başını salladı.

Yaklaştığımızda, dört kadın başlarını kaldırdı ve onları gözetleyen Manny ve Riordan gölgelerin arasına saklandı. Mila kabinden çıktı ve bana geldi, sanki en doğal yeriymiş gibi kollarıma sarıldı. Gözleri benimkilere baktı ve gördüğü şeyden dolayı gözle görülür şekilde rahatladı. Onu sakinleştirmek için alnına bir öpücük kondurdum. Parmakları sırtımın alt kısmındaki gömleğimi sıkıca kavradı.

Birine tutunmak ne kadar da güzeldi.

Genevieve, gözlerinde aynı endişeli ifadeyle Arran'ın yanına geldi.

İncittiğim kadına nazik bir gülümseme takındım. "Düğününüz için tebrikler. Katılamadığım için üzgünüm."

Genevieve başını eğdi. Boğazında mücevherli bir gerdanlık parıltıyordu. Arran'ı tanıyorsam, ki tanımaya başlamıştım, o elmas bant kurşun geçirmezdi.

"Ben de üzüldüm. Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Beni birkaç adım uzağa yönlendirdi. "Geri döndüğünü görmek çok güzel. Senin hakkında haberleri duyduğumuzda, Arran'ın yıkılacağını sandım. Neredeyse yıkılıyordu. Başına gelenlerin çoğu benim yüzümden oldu."

"Sen hiçbir şey yapmadın."

"Beni korumaya çalışıyordu. Bu konuda suçluluk duyuyorum."

"Bir kişi daha benden özür diler ise, huzur bulmak için ekipten ayrılabilirim."

Bu onu güldürdü. "Tamam. Arkadaş olalım o zaman?" Elini uzattı ve ben de elini sıktım.

Bu akşam bir nefes alma gibi geldi. Her şeyi kaybedebilirdim ama kaybetmedim. Mila'ya döndüm ve onu aşağıdaki dans pistine bakan gümüş bariyere doğru geriye doğru yürüdüm. Bir öpücük çaldım, sonra bir tane daha, ve vücudunu kendime bastırdım. İçimde bir karar oluştu. Ekibimdeki konumumu o kadar çok istiyordum ki, onu ne kadar istediğimi gölgede bırakmıştı. Artık bu hallolduğuna göre, Mila'yı tutma ihtiyacı...

tek hedefim haline geldi.

O da benim öpücüğüme benimkiyle eşdeğer bir enerjiyle karşılık verdi. Herkesin önünde, neredeyse uygunsuz bir şekilde ve çok ateşli bir şekilde. Eğer bu sahte bir öpücüktü, umurumda değildi.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıp kulağına fısıldadım. "Benden nefret etme." "Etmeyorum."

"İşim güvenli. Sana istikrar sunabilirim."

Mila'nın kaşları çatıldı. "Bu gece farklı bir sonuç olsaydı da seni terk etmeyecektim."

O sözlere tutundum. Kafamda düşündüm. Sonra güldüm. "Vay canına. Benden hoşlanıyorsun."

O uzaklaşmaya çalıştı. "Dur."

"Ama sen seviyorsun. Sadece benim sikim için değil."

Mila bana vurdu, ama ben daldım ve ruhumu araştıran bir öpücük daha çaldım, karşılığında aynı sıcaklığı kazandım.

Belki de bu durumun içinde bir yerlerde seçeneklerim vardı.

Arran bana kendi oyunlarımı hayal ettiğimi söylemişti. Mila'nın merkezinde, onu yeterince sikip sevdiğimde, belki, sadece belki, onun da bana aşık olmasını sağlayabilirdim. Otuz gün birlikte geçirmemizin amacı buydu.

Arran ayrıca, yapılması gerekeni yapma konusunda acımasız olduğum konusunda beni uyarmıştı.

Mila sadece bir ödöl değildi. O, tüm oyun sahasının ta kendisiydi. Ve ben artık başkalarının kurallarına göre oynamaktan bıkmıştım.

Bölüm 27

D

ixie

Genelevdeki giyinme odasındaki aynamda çıplak kadınlar yansıyor, ama ben kendime bakıyordum. Neredeyse tamamen şeffaf beyaz bikinimi ve omuzlarıma sardığım tül gibi şalı inceledim.

Açılmaya hazır bir hediye.

Sanki benim gerginliğimi hissedebiliyorlarmış gibi, diğer kızlar sessizdi, sadece fısıltı gibi konuşmalar ve paylaşılan bakışlar vardı. Benim için endişeleniyorlardı, bunu biliyordum. Burada en uzun süredir çalışan ben değildim ama birçok kişiye bu işin püf noktalarını öğretmiştim.

Normalde kıyafet ve makyaj önerilerinde bulunur, ya da belirli bir müşteriye daha çabuk boşaltmak için nasıl sikileceğini söylerdim, ama o gece kafam tamamen kendi düşüncelerimle doluydu.

Bu gece, tekrar salona döndüm. Sadece birkaç müşteriye hizmet vermeyi düşünmüştüm, ama bunun yerine, kabul odasına gidip birinin beni seçmesini bekleyecektim. İhtiyacım olan buydu. Yeni bir müşterinin diğer kızların yerine beni seçmesi. Böylece, seks işinde hala bir kariyerim olduğunu bilirdim.

Nefesimi verdim, sütyenimdeki göğüslerimi düzelttim ve yerimden ayrıldım.

Kısa yürüyüş sırasında ellerim titriyordu, ama resepsiyon odasındaki sesler beni tamamen yuttu ve dikkatimi dağıtmama yardımcı oldu. Yoğun bir geceydi ve kadınlar mobilyaların üzerine uzanmış, gruplar

barın etrafında toplanmıştı. Erkekler arkadaşlarını bekliyor ya da özel odaya götürmek istedikleri kişiyi seçiyorlardı.

Oyuncu ol, kaltak. Kas hafızamın bana verdiği pozla yürüyordum ve kaç çift gözün bana kilitlendiğinin çok farkındaydım. Burası benim arenamdı. Burada ben hüküm sürüyordum.

Bu gece delulu diyarının kraliçesi olsam bile.

Üç kişilik bir grup erkek dikkatimi çekti. Vücudum o modda olmasa da, iş adamı yanımla onlara ne kadar ücret talep edebileceğimi hesapladı. Üçü bir arada. Sadece biraz daha uzun süre için üç kat para, çünkü genellikle biri geldiğinde diğerleri için iyi kısma atlıyordu.

Ama beni etkileyen bu değildi. Etrafını sardıkları kızdı. Polly yirmi yaşında olduğunu iddia ediyordu. Öyleyse ben de Meryem Ana'ydım. Kız, karanlık ormanın derinliklerine saplanmış kayıp bir kuzuydu.

Ya da belki de yanlış havuza girmişti, çünkü onlar avlarını çevreleyen köpekbalıkları gibiydi. Hiçbirinin bakışında en ufak bir nezaket belirtisi bile yoktu.

Onlara gülümseyerek, tüylerimin diken diken olduğunu ve beni çağırdığını görmezden geldim ve Polly'den onları uzaklaştırdım, bu benim için her zaman kolay olmuştu. Bir bakış. Gözlerimde bir söz. Polly'nin açık renkli kaşları birbirine yaklaştı, ama ona hiç aldırmadım. Geçmişte, daha nazik kızlardan daha zorlu müşterileri almıştım ve bunu tekrar yapardım.

Adamlar yavaşça yaklaştılar. Liderleri, otuzlu yaşlarında, şık bir takım elbise giymiş bir adamdı ve beni eleştirel bir bakışla süzdü. Omuzlarımı geriye çekerek göğüslerimi öne çıkardım ve çenemi kaldırmak yerine başımı eğdim, böylece neredeyse görünmez olan bandajım görünmesin diye.

"Müsait misin?" Sesi düzdü.

"Tabii ki. Tek başına mı yoksa arkadaşların da odada olsun mu?"

Diğerlerini hiçe sayarak, gözlerinde hiçbir duygu belirtisi olmadan gülümsedi. "Hepimiz birlikte. Eğer başa çıkabilirsen."

Bunun bir iş gezisi olduğundan emindim. Müşterilerimizin büyük bir kısmı, iş arkadaşlarıyla gece dışarı çıkan erkeklerden oluşuyordu. Barlara gidip içki içiyor, eşlerine ve çocuklarına iyi geceler dileklerini iletip yatmaya gittiklerini söylüyor, sonra da kulübümüze geliyorlardı. Bunu biliyorduk çünkü bununla övünüyorlardı.

Bu çocuklar da istisna değildi. Şüphesiz ki onlar da müdavimlerdi. Üyelik olmadan kimse buraya gelemezdi. İçlerinden biri liderine fısıldamak için eğildi, gözleri benim uyluklarımın tepesine sabitlenmişti.

Kışkırtıcı bir gülümseme takındım ve parmağımı havada çevirdim. "Bu kıcı takip et, tatlım."

Karanlık koridorda, boş bir odaya doğru yürüyordum, gizli hoparlörlerden gelen düşük, ritmik bir vuruş adımlarımı belirliyordu. Daha ileride, insanların partnerleriyle veya seks işçileriyle açıkça seviştikleri ya da başkalarını izledikleri seks kulübü vardı. Orada, rıza gösteren yetişkinler arasında her şey mümkündü.

Ama burada, kapalı bir kapı bizi meraklı gözlerden saklıyordu.

Açık bir kapıda durdum ve grubuma işaret ettim, sonra bizi o alana kapattım. Onlara her zamanki konuşmayı yaptım ve ödemeyi nerede yapmaları gerektiğini gösterdim, sesimi alçak tutarak ve hareketlerimi kışkırtıcı bir şekilde yaptım.

Odadaki atmosferde bir tuhafılık hissettim, ama devam ettim.

Lider kartını okutarak ödemeyi yaptı. "Giysilerini çıkar."

Konuşurken bana bakmadı bile, ceketini çıkarıp kapının yanına astı. Umurumda değildi. Zaten neredeyse çıplaktım. Striptiz gösterisiyle bir erkeği baştan çıkarmak benim için çok doğal bir şeydi, sırtımı kavisledim, kalçalarımı salladım ve parmaklarımı bikini altımın askılarına doladım.

"Daha hızlı sik," diye bağırdı lider.

Bu, hoşuma gitmedi. Bikiniyi çıkarıp attım, yüzümden duygularımı gizlemeye çalışarak. Pratik yapmadığım için kolay olmadı.

Dişlerini diliyle yaladı, sonra adamlarına bir bakış attı. "Sürtüğü benim için tutun."

Odanın ortasında, diğerleri kollarımı tuttu. Korku içimi kapladı. *Hayır*, dedim kendime. Sorun yoktu. Gruplar sık sık bu tür şeyler yapardı. Bir kadını tutarak birbirlerini etkilemek için. Genellikle, önce onları tanır ve temel kuralları belirlerdim.

"Demek rol yapma oyunu oynayacağız..."

Lider sözümü kesti. "Kapa çeneni. Seni ağzın için değil, vücudun için seçtim."

Sağımdaki arkadaşı, belimin alt kısmındaki bileğimi kavrayarak bağırdı. "Onu susturacak birkaç kullanım alanı düşünebiliyorum."

İki destekçi adam gülerек bağırdı. Sarhoştular. Tahmin ettiğimden daha fazla.

Lider dilini yanağına soktu ve yaklaştı. Elleri göğüslerime kondu ve sıktı, bana yaklaşıarak etkileyici olmayan ereksiyonunu hissettirdi.

O panik hissi geri döndü ve ben onun bakışlarından kaçtım. Bu durum hoşuma gitmiyordu. Eskiden doğal olan şey artık değişmişti. Bu karşılaşmayı kontrol edemiyordum. Bir noktada kontrolü kaybetmişim ve bunu yeterince erken fark edememişim.

"O bizden korkuyor." Liderim çenemi kavradı, gözleri buz gibi soğuktu. "Korkmalısın da, sürtük. Senin gibi fahişeler bizim ödediğimiz parayı alırlar. Bu gece paranı hak edeceksin. Sıkı kışın için yeterince para ödediğimi kim bilir."

Bunu istemiyordum. Aklım bana vazgeçmem için bağıırıyordu. Odanın her yerinde, kanepenin kenarında ve gizli köşelerde panik düğmeleri vardı. Uzanıp kolayca ulaşılabilirdi. Ayrıca kameralar ve güvenlik görevlilerinin dinleme imkanı da vardı. Bununla ilgili sorun, rol yapmayı gerçeklikten ayırt etmektir, ama ben bazı işaretler verebilirdim. Kameraya tekrar tekrar bakarsam, biri koşarak gelirdi.

Kafamdaki karışık düşünceleri bastırdım. Bu insan örnekleriyle bunu başaramazsam, burada işim olmazdı. Cassie'nin benden istediği şeyi başaramamışım. Bu konuda başarısız olamazdım.

"Tabii ki korkuyorum. Hepiniz çok büyüksünüz," çekingen bir ses tonu takındım. "Nasıl yapacağım bilmiyorum..."

"Kapa çeneni dedim. Seni duymak istemiyorum. Onu yere yatırın. Belki ben onun amını mahvederken birinizin ağzını kullanmasına izin veririm."

Sağımdaki arkadaşı sevinçle bağırdı. "Evet, Sullivan. Hadi oraya gir."

Sullivan parmaklarını gömleğinin düğmelerine götürürken, arkadaşları beni yatakta geriye doğru çekip yere yatırdılar. Ama

pozisyonunu aldı, mor başlı mantar gibi penisini elinde tutarken, adam giyinmemiştı.

"Prezervatifler rafta," diye hatırlattım ona.

"Neden, ne kadar hastasın sen?"

O gülümsedi. Ben gülümsemedim.

"Kullanmak zorundayım."

"Siktir git. Bu kulüp pis fahişeleri işe almıyor. Biz sorduk.

O zaman neden deneyimin yarısını ödeyeyim?"

O, penisini yumrukladı. Ben, onun arkadaşlarına karşı direndim, yükselen panik beni kontrol edemediğim bir durumdan, aynı pozisyonda olduğum başka bir zamana götürdü. Uzun zaman önceydi, ama anılar hızla akın etti. "Dur."

Sullivan beni görmezden geldi ve ayak bileğimi kavradı, parmakları etime batıyordu. Arkadaşı boynumu tuttu, kafamı kameraya çevirmemi engelledi.

Bana tecavüz edecekti.

Onları durduramadım.

"Boğazındaki ne lan?" Arkadaşı boynumu sanki radyoaktifmiş gibi bıraktı.

Sullivan elini uzattı. Ben çekinmeden önce, ince bandajı derimden kopardı. "Lanet olsun. Şu yara izine bak."

Adamlardan biri çenemi tutup boynumu uzatarak daha da yakından baktı. Hemen tiksinti duydum. Gerçek, içgüdüsel bir tiksinti.

Dehşete kapılarak kendimi

kıvrıldım. Onlar yavaşça

uzaklaştılar.

"Hayır dostum. Ben oraya sikimi sokmayacağım. Bu kızda bir sorun var."

Lider başını salladı. Ereksiyonu azaldı. Zavallı bebek. Yürüyen bir tehlike işareti olduğu için geri ödeme yok.

"Ne yapmaya çalışıyorlar lan, bize hasarlı malı satmaya çalışıyorlar. Lanet olası bir hayır işi için para ödemeyeceğim."

Döndüm ve parmaklarımı yara izine bastırdım. Ama sözcükleri bulamadım. Onlara pislik olduklarını söyleyecek tek bir kelime bile.

Sullivan işimi kolaylaştırdı. "Çık dışarı. Mahvolmamış birini gönder."

Çıplak, aşağılanmış ve gözyaşlarına boğulmak üzereyken kapıyı açtım ve kaçtım.

Cam kızlarının katındaki odamda giyinip kıyafetlerimi toplamak bir rüyada gerçekleşti. İnsanlar benimle konuştu, ben cevap vermedim. Güvenlik görevlilerine erkekleri dışarı atmalarını söyleyen tek mesajıma da cevap veremedim.

Tek bildiğim, gitmem gerektiği idi. Denemiştim, yeni müşteriler almıştım ve kaybetmiştim. *Başarısız olmuştum*. Artık burada benim için bir şey kalmamıştı.

Sadece işimi kaybetmedim. Eskiden olduğum kişinin son parçasını da kaybettim. Her şeyle başa çıkabilen kızı. Meğer o kız, o kayıkhanenin zemininde kan kaybından ölmüş ve ben onu gömmek için çok geç kalmıştım.

Zihnimin derinliklerinde, ne kadar tetiklendiğimi ve travmamın o adamların boktan sözleriyle nasıl karıştığını fark ettim, ama duygularımı kontrol edemediğim an, deponun zemin katına indiğimde oldu.

Arka kapıdan gizlice çıkmayı planlamıştım, ama Lovelyn koridorda duruyordu. Beni görünce yüzü düştü.

Bu kızı gerçekten çok sevmiştim. Birbirimizi çok uzun süredir tanımıyorduk; Arran ile çalışmaya başlayalı sadece birkaç ay olmuştu. Adından, her zaman giydiği çiçek desenli kıyafetlerine kadar, tatlı bir hava yayıyordu. Belki de bana bilgisayar konusunda yardım ettiği içindi, ya da yaralanmamdan bu yana işime burnunu sokmadığı içindi. Beni olduğum gibi kabul etmişti. Her halükarda, onun şefkatli bakışı beni neredeyse ağlatacaktı.

Bana sarılmak için üzerime atladı. "Ne oldu?"

Konuşamadım. Sadece başımı salladım.

Lovelyn yüzüme baktı, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı. "Üzgün olduğumu görebiliyorum. Bunu yapan kişiye sert bir şekilde konuşulması gerekiyor. Arran'ı veya Shade'i çağırayım mı?"

Üzüntüyle başımı salladım.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Göz yaşlarım boğazımı daha da tıkadı. "Benimle konuşmak mı?"

"Tamam, konuşmaya hazır değilsen, sen hazır olana kadar ben konuşurum." Gözyaşları içinde güldüm ve Lovelyn devam etti.

"Bu gece yeni bir arkadaş edindim. Senin de seveceğini düşündüğüm biri. Convict'i tanıyor musun? Onun kadını. Kız arkadaş diyecektim ama

burada nasıl işlerin yürüdüğünü ve bu terimi sevmediklerini biliyorum. İddia edilen kadın mı? Bilmiyorum. Her neyse, çok sevimli biri. Adı Emilia Marchant."

Marchant. Hayır, olamaz. Kalbim buz kesti.

Bu ismi uzun zamandır duymamıştım. O aileye atıfta bulunmaktan aktif olarak kaçınıyordum. Her anıyı zihnimden silmiştim.

"Emilia Marchant, Convict'in kızı mı?" Bu sözler ağzımda kül gibi tadı vardı.

Lovelyn başını salladı, gözlerindeki endişe giderek artıyordu.

Koridorun ilerisinde bir kapı açıldı ve Tyler arkasında başka bir adamla birlikte ortaya çıktı. Tyler'ın ne kadar büyük ve yakışıklı olduğuna ya da ikinci adamın içinde kaynayan öfkeye odaklanamıyordum.

Başka bir hayatta, Tyler benim olabilirdi. Ama bu hayatta asla. Hâlâ bana sanki ben onunmuşum gibi bakıyordu. Bu da durumu daha da kötüleştiriyordu.

Katlama Lovelyn içine bir son kucak ben onu ellerini ellerini sıktım, veda ettim, sonra kaçtım.

"Dixie, bekle," diye seslendi.

Karanlık gecenin içinde kayboldum.

Bu şekilde herkes için daha iyiydi.

Bölüm 28

Mi la

Kulübün ritmik müziği vücuduma işliyordu ve dans pistinde Convict bana doğru yaklaşarak dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Arkadaşlarıyla arası iyiydi. Bu durum bana olması gerekenden daha büyük bir rahatlama verdi.

Muhtemelen biraz sarhoş olduğum içindi.

Cassie, Lovelyn ve Genevieve ile masaya oturduğumda, bir tur Espresso martini kokteyli sihirli bir şekilde ortaya çıktı. Benimkini birkaç yudumda içtim, sonra ikincisini istedim. Nadiren içtiğim için alkol beni çabuk sarhoş ediyordu. Alkol beni güzelce gevşetti.

Convict ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Seni o parmaklığın üzerine eğip tüm kulübün gözü önünde sikmek istesem de, bunu yapmak için daha uygun yerler var. Sana deponun geri kalanını gösterebilir miyim? Belki yol boyunca sana sözsüz itirafın için bir ödül verebilirim?"

İçimde bir ihtiyaç uyandı ve ben başımı salladım. Elimi tuttu ve beni VIP alanından dışarı çıkardı. Kadınlara veda ederek onu takip ettim ve gece kulübünden çıkıp bir koridordan geçtik. Yastıklı bir kapı, her iki yanında özel odalar bulunan karanlık bir koridora açılıyordu.

Topuklarım yumuşak halıya battı. Duvarlar bile kadife kaplıydı. Burası striptiz kulübünün bir parçasıydı sanırım, ama odaların içine bakma isteği duymadım.

Convict'in elini sıktım. "Bu odalar... ekstra hizmetler için mi kullanılıyor?"

"Genelevlere gitmeye cesaret edemeyen erkekler için mi? Evet."

Yoğun bir bar, kabinler ve podyuma uzanan sahneye bakan koltukların bulunduğu geniş bir kulübe çıktık.

Her koltuk doluydu ve neredeyse tamamı erkeklerle doluydu. Işıklı sahnede, neredeyse çıplak kadınlar gösteri yapıyordu, biri ana sahnenin her iki yanında, diğeri ise odayı ikiye ayıran podyumun sonunda. Hepsi de beni hayran bırakan vücutlarıyla çok güzeldi.

Convict'e baktığımda, onun bakışları üzerimdeydi.

"Burada çalışan kızların çoğu sadece dans ediyor. Striptiz yaparak iyi para kazanıyorlar ve bu onlara yetiyor."

En yakınımdaki kadının, yakındaki erkekleri hayran bırakan seksi bir hareketle podyumun zeminine kaymasını izledim.

Müzik, Tate McRae'nin "Just Keep Watching" şarkısına dönüştü ve şehvetli ritim, performansın değiştiğini gösteriyordu. Üç dansçı sahneden indi ve ışıklar daha da karardı.

Convict yanağıma bir öpücük kondurdu. "İzlemek ister misin?"

Kollarını bana doladım, kıpırdamadan. En azından bir dakika, kulüp hakkındaki merakımı gidermek için kalabilirdik. Ayrıca odada takip etmek istediğim bir enerji vardı. Gelecek olan şeyin beklentisi.

Yeni bir kadın sahnenin kanatlarından geçti, kalabalığın çığlıkları ve haykırıışları onun ortaya çıkışını işaret ediyordu. Tüm gözler onun üzerindeydi ve bunun iyi bir nedeni vardı. Uyluk boyu çizmeleriyle 15 santimlik topuklu ayakkabılarından koyu renk saçlarına kadar, büyüleyiciydi. Göğüsleri, kıvrımlarını ortaya çıkaran gümüş renkli bir bodysuit'in içinden taşıyordu ve uzun eldivenler kollarını kaplıyordu.

Sahnede dolaşırken, avını takip eder gibi hevesli seyircileri dikkatle inceledi ve herkesin dikkatini üzerine çektiğinden emin oldu. Endişelenecek hiçbir şeyi yoktu. Erkekler, mükemmel kalçalarının her hareketine hayranlıkla bakıyordu.

Podyumun sonunda bir direk vardı. Dansçı direğin etrafında daireler çizdi, parmakları parlak metalin üzerinde kaydı. Sonra ritimle birlikte direği kavradı ve kendini zahmetsizce havaya kaldırdı, baş aşağı dönene kadar havada döndü, bir kolunu yavaşça vücudundan sıyrarak parlak siyah iç çamaşırını ve dövmelele süslenmiş cildini ortaya çıkardı.

Vay canına, bu çok etkileyiciydi.

Convict ona bakmadı. Parmakları yanlarımdan kayarak belimi okşarken, göğüslerimin altını okşarken, dikkati benim üzerimdeydi. Kararlı ve açgözlüydü, sanki benim tepkim gösterinin bir parçasıymış gibi. Ve Tanrım, ben de tepki verdim. Dansçı bacaklarını açıp kalçalarını yerde salladığında, neredeyse inleyecektim.

Diğer eli arkamdan elbisenin altına girdi. Bana o kadar yakındı ki, etrafta kimse görmezdi, ama kalbim deli gibi atıyordu.

Bacaklarımı yavaşça ayırırken bile.

"Benimle oyun mu oynuyorsun?" diye fısıldadım.

"Her zaman, küçük gangster. Senin deliliğini seviyorum."

Dansçı sahne boyunca sürünerek ilerledi, kalabalık ise avuçlarındaki paralarla ona yaklaşmak için bağırıyordu. Convict parmaklarını uyluklarımdan kışıma doğru kaydırdı, cildime hafifçe dokundu.

Nefesi kulağımın üzerinde hissediliyordu. "Dansçılar bir illüzyon satarlar. Mevcut olduklarını ve sevişmeye hazır olduklarını ima ederler. Normalde sıkı bir şekilde kontrol ettikleri vücutlarının bazı kısımlarına erişim izni verirler ve bunun sadece kendileri için olduğunu düşünen zayıf karakterli erkekleri kendilerine bağlarlar."

Bir sandalye belirdi. Dansçı sandalyeye ters oturdu, dizlerini genişçe açtı, göğsünü yukarı doğru çıkardı. Sutyenini alaycı bir yavaşlıkla çıkardı. Sutyen yere düştü. Ağır göğüslerini avuçladı, utanmaz, kendinden emin, güzel.

Aşırı ısınmıştım. Bunun nedeni dansçı mıydı, yoksa arkama baktığımda Convict'in ağzında beliren sırıtış mıydı, bilmiyordum, ama ıslanmış ve telaşlanmıştım.

"Ben bunu asla yapamazdım," itiraf ettim. "Yani, bunun için uygun bir vücutum yok..."

"Evet, var. Seni izleyebilmek için şanslı olacaklar. Sonra da benim olanı görmeye cüret ettikleri için gözlerini yakacağım için şanssız olacaklar."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Şimdi bana dokunursa, striptiz kulübünün gölgesinde, onun için eriyip giderdim.

Kulağına fısıldamak için eğildim. "Yukarı çıkabilir miyiz?"

Gözlerinde yaramaz bir ışıltı parladı. Convict beni asansöre götürdü ve üçüncü katın düğmesine bastı.

Üçüncü kat, beşinci kat ve kamera kızlarının katı değil. "Senin odana gitmiyor muyuz?"

"Tur henüz bitmedi."

Koridorun ortasında durduk ve o başını sağa eğdi.

"Aşağıda seks kulübü var. Striptiz yapamayacağını söylüyorsun, ama bu binadaki birçok kişi seni neredeyse çıplak gördü ve bu görüntüden tahrik oldu."

Yanaklarım kızardı. "Farkındayım."

Tepkimi izledi ve sonra yanımdaki bir dizi kapıyı işaret etti. "Onlara başka bir gösteri yapabiliriz ya da bu özel odalardan herhangi birini seçebiliriz. Ne istediğini söyle yeter."

Onun meydan okuması ya da martiniler bana güç verdi. Parmaklarımı onun parmaklarına geçirdim ve onu kulübün yönüne doğru çektim. Köşeyi döndüğümüzde, siyah boyalı ve neon pembe loş ışıklarla aydınlatılmış büyük bir oda ortaya çıktı. Havadaki ritim, benim hızlı nabzımı taklit ediyordu.

Burada, tüm nezaket iddiaları ortadan kalkmıştı.

Kirişlerden üç altın kafes sarkıyordu, her birinde bir tür fiziksel eylemde bulunan çıplak bir kadın ya da erkek vardı. Sonra kanepeler, masalar ve insanların uzandığı istasyonlar vardı. Her yerde çıplak göğüsler, vücutlar, eller vardı.

Seks yapıyorlardı. Açıkça ve geniş açık alanda en az iki yüz kişilik bir seyirci kitlesi önünde.

Duvar aparatının altındaki yastıklı bir matın üzerinde, zincirlenmiş ve gözleri bağlı bir kadını bekleyen penisine çeken bir adam, başını zevkten geriye doğru eğmişti. Onun üzerinde duran başka bir adam, penisini kadının ağzına soktu.

Kaslı sarışın bir adam, yaşlı bir adamı ayakta duran bir haça bağladı, ikisi de tamamen çıplak ve sertleşmiş durumdaydı, sonra masadan bir seks oyuncacı aldı.

Önce nereye bakacağımı bilemedim. Ya da ne zaman bakmayı bırakacağımı. Convict'in kucağına döndüm ve gözlerimi sakladım.

"Çok mu fazla?" diye
sordu. "Ben...
bilmiyorum."

Cebinden bir şey çıkardı ve saçlarımı geriye doğru taradı. Bir şey gözlerimin üzerine düştü ve yüzümü bağlayan göz bağına dokundum

dokundum.

"Her zaman yanımda taşıdığım iskelet bandanaları iyi kullanıyorsun. Dinle. Bu yerin sindirilmesi zor olduğunu biliyorum. Ayrıca o kadar gergin olduğunu da biliyorum ki, sana dokunursam çok sert bir şekilde boşalacaksın. Söylesene, seni eve götürüyüm mi, yoksa oynamak mı istersin?"

Need'in ses tonu sertleşti. Ben yerinde kıpırdanmaya başladım. "Ne istediğini söyle," dedim.

"En yakın açık yeri bulup seni orada sikmek istiyorum. İnsanlar görecektir. Kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim."

Derimin altında biriken heyecan, elektriksel bir dalga halinde içimi kapladı. Ona uzandım, ama o ellerimi yakaladı ve belimin arkasında birleştirdi.

"Seç, Mila."

"Burada."

"Aferin kızım."

Beni kulübün derinliklerine, sevişen insanların seslerinin arasından geçerek götürdü. İnemeler ve nefes nefese kalışlar yanımdan geçiyordu, insanlar orgazm oluyor ya da orgazma yaklaşıyordu, diğerleri onları teşvik ediyordu. Sonra durduk.

Başım dönüyordu, dokunulmayı beklerken aşırı farkındalık ihtiyacımı kovalıyordu. Herkes beni izliyor olabilirdi. Yıllarca mükemmel torun rolünü oynadıktan sonra, gözlerim bağlı olmasaydı bunu yapamazdım. Bunun beni gerçekten gizlediğini düşünmüyordu, ama başkalarını görmemi engelliyordu ve bu da bir şekilde durumu kabul edilebilir kılıyordu.

Convict ensemin arkasındaki saç çizgimi okşadı ve başımı onun öpücüğünü alacak şekilde eğdi. "Bara tutun."

Ellerimi bel hizasındaki yastıklı bariyere indirdi. Sonra elbisenin önünü açarak göğüslerimi ortaya çıkardı. Şoktan nefesim kesildi, ama ellerinin ve ağzının oyunları ve emişleriyle bu nefes kesilme kısa sürede iniltiye dönüştü. Göğüs uçlarımı sertleşene kadar okşadı, sonra tekrar dudaklarımı öptü.

"Bu odadaki tüm erkeklerin ve kadınların senin mükemmel göğüslerine baktığını bilmek nasıl bir duygu, Mila?"

Cevap veremeden başımı salladım. Göğüslerim açıkta, straplez elbisem belimdeyken kendimi hayal etmeye bile çalışmadım.

"Sana dokunmak istiyorlar. Onlara izin vereyim mi?"

"Hayır!"

"Haklısın."

Convict nazikçe bastırarak beni öne eğdirdi ve üzerime bir şey koydu. Kafamın yanında bir klik sesi duyuldu ve ellerim ve boynum kilitli bir tutma çubuğuna yaslandım.

Baş ve eller için boşlukları olan bir çerçeveye, prangaya bağlanmışım. Aksi takdirde, bana dokunmak isteyenlerin insafına kalmışım.

Gözlerim bağlı olduğu için asla bilemezdim.

Mahkûmun memnun kahkahası, onun arkamda olduğunu gösterdi. Yavaşça, elbisenin eteğini arkamdan yukarı doğru çekti. "Umarım bu iç çamaşırına bağlı değildir."

Askıları kopardı ve sonra ayaklarımı birbirinden ayırdı. Soğuk hava uyluklarımın arasına değdi ve ben yastıklı çubuğu sımsıkı tuttum, görememeyi hem seviyor hem de nefret ediyordum. Ama hissedebiliyordum ve duyabiliyordum. Giysilerinin hışırtısını. Çıplak kalçalarımı okşayan dokunuşunu.

Aşağılanmanın gelmesini bekledim. Gelmedi. Sadece onunla sevişmek için artan bir ihtiyaç vardı.

Oynamaya başlaması için beni bekletmedi. Ama ilk dokunuş benim merkezime onun penisi değildi. Onun diliydi. Parmaklarıyla beni açtı ve arkamdan yaladı, sıcak dili içime kaydı.

Tanrısız olmayan bir zevk sesi çıkardım ve hareketlerimi kısıtlayan kelepçelere rağmen dokunuşa karşılık verdim. Mahkum vücuduma onaylayarak homurdandı ve dilini tekrar soktu, içimde bir yerde bastırarak ıslaklık fışkırtmasına neden oldu.

"Bunu şimdiye kadar yapmamış olmama inanamıyorum," diye inledi.

O beni yalarken, klitorisimle oynuyordu ve ben, gecenin olaylarından dolayı çok heyecanlanmış bir şekilde inliyordum. Striptiz gösterisi, toplantısından döndüğünde beni öpüşme şekli, etrafımızda seks yapan insanların görüntüsü ve benim teşhir olmam.

Bana hiç huzur vermedi. Her yalama ve emme, beni çıldırtmak için mükemmel zamanlamaydı. O kadar ki, dayanamıyordum.

"Sana ihtiyacım var," diye yalvardım.

"O zaman beni al. Daha uzun süre oynamak istiyordum ama dayanamıyorum." Kalkarak, sikini üzerimde kaydırды ve sonra içeri girdi.

Ben ılık attım ve parmak uçlarımda yükselerek, dolu ve canlı hissettim. O yavaşça çıktı, sonra tekrar içeri girdi, derine kadar.

Onun alayı sözleri kesildi. O kadar kalın ve sertti ki, benim hissettiğim kadar çılgına dönmüş olmalıydı. Mahkum üzerime eğildi ve klitorisime uzandı, itişleri hiç durmadı.

Bütün dünya onun beni sikme şekline odaklanmıştı. Herkesin önünde, acımasızca ve sahipliğini açıkça göstererek. Belki de görölmek hoşuma gidiyordu. Onlar tarafından değil. O tarafından. Belki de bir amaç için bir araçtan daha fazlası olduğuma inanmak için buna ihtiyacım vardı.

Vücudum onu bekliyormuş gibi tanıyordu. Kalabalık olsun ya da olmasın, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Her şeyden daha fazlasına. Beni gerdiği şekilde daha fazlasına. Zevk seslerine ve beni sert ve kaba kullanımına daha fazlasına.

Arzu doruğa ulaştı ve ben ılık attım.

Bacaklarımdaki adam hızını hiç değıştirmede. Ne hızlandı ne de yavaşladı. Dizlerim titreyene ve inlemelerimi kontrol edemeyene kadar aynı baskıyı sürdürdü.

"Benim," diye dişlerini sıkarak söyledi Convict.

Bana mı söylüyordu, yoksa bizi izleyen seyircilere mi? Bu sahiplenme, son kalan ekingenliğimi de yok etti.

Düzensiz nefesler arasında, sert bir şekilde boşaldım, çubuğu kavradım ve üzerine uzandım, spazmlarımdan ardından sonsuz zevk dalgaları geldi.

Onun bana yaptığı kadar iyi hissettiren başka hiçbir şey yoktu. Her hücreme işledi, ta ki tek bildiğim derin bir tatmin olana kadar.

Convict homurdandı ve beni daha sert sikmek için kalçalarını tuttu. Artık ben boşalmıştım, onun da boşalması gerekiyordu.

"Onun ağzını sikmeme izin ver," dedi biri.

"Deneyin de, hayalarınızı keserim," diye bağırdı Convict.

Onun koruyucu sözlerine heyecanlandım ve kısıtlamalarım elverdiğince ona yaslandım. Beni korumak için başkalarını incittiğini bilmek, beynimi içimi yakıp kavurduğu gibi aydınlattı.

Bir dakika içinde, gerildim ve başka bir orgazmın eşiğine geldim.

Onu sıkıca sardım ve Convict birkaç kez daha içime girdi, sonra boşaldı ve titrerken penisini içimde derinlerde tuttu. Yeni bir duygu dalgası beni doldurdu ve başka bir akıl almaz orgazma dönüştü. Aramızda bir engel olmaması beni uçurumun kenarına itti. Çığlık attım ve titredim.

Sonra gerçeklik devreye girdi. Bu şok edici ve hızlı olmuştu, benim hazırlığım yavaş olsa da. Dağınıktık. İnsanlar bizi izliyor olacaktı.

Titredim ve ayağa kalkmaya çalıştım, ama kelepçeler buna engel oldu. Yumuşak sözler beni sakinleştirdi. "Dayan, bebeğim."

Convict parmaklıkları açtı, kıyafetlerimi düzeltti ve beni kollarının arasına aldı. Beni kulübün diğer tarafına taşıdı, ben de başımı göğsüne yaslayıp, onun güçlü kalp atışları dışında her şeyi dışladım.

Bir odaya girince kapıyı kilitledi, beni tezgahın üzerine yatırdı ve gözlerimdeki bağı çıkardı.

Parlak ışıktaki gözlerimi kırptım. Banyodaydık. Kahretsin, göğüslerim hala elbisenin dışındaydı. Yüzüm kızardı ve onları yerine geri koymaya çalıştım. Bacaklarımın arasında duran Convict çenemi tuttu ve beni öptü.

Utanmam geçti. Öpücüklerine bayılıyordum. Ona bağımlıydım.

Son bir öpücükten sonra yüzüme bakmak için geri çekildi. "Böyle uzanmış halin asla aklımdan çıkmayacak. Sen mükemmelsin."

Amımdan daha fazla sıvı aktı. Kapıyı işaret ettim. "Çık dışarı." Kaşları birleşti, sevimli bir şekilde merakla.

Elimi salladım. "Temizlenmem lazım."

Yüzünde şeytani bir sırıtış belirdi. Mahkum bacaklarımın altından beni yakaladı ve geniş mermer tezgahın arkasındaki aynaya yasladı. İki parmağını içime soktu ve tüm mantığım uçup gitti. Topuklarımı tezgahın kenarına dayadım ve onun dokunuşuna karşı direndim.

"Seni ağızımla temizlesem nasıl olur?"

Cevap verme fırsatım olmadı, çünkü dudakları benim dudaklarımı ayırdı ve beni yaladı, sonra sanki beni

yavaşça parmaklarını içime sokup çıkardı, üçüncü parmağını da ekleyince nefes nefese kaldım.

Utanmadan, onu yakınımda tutmak için ayak bileklerimi boynuna doladım. Ama ona bakmaya cesaret edemedim. Bu çok fazla olurdu. Bana yaptığı her şeyi hissetmek çok daha kolaydı.

Mahkum, o ateşi yeniden alevlendirene kadar beni çalıştırdı, sonra ne kadar çabuk düştüğüme dair zevk dolu bir homurtuyla beni uçurumun kenarına gönderdi.

Dönen zihnimle nefes aldım, çok daha temiz değildim ama çok daha rahatlamıştım.

Uyluklarımı öptü. "Aşağı indiğimizde benim spermimi üzerinde taşımanı istiyorum."

"İç çamaşırım yok. Ya birileri görürse?"

"O zaman ıslak uyluklarını ve mutluluk dolu ifadenizi anlayacaklar. Herkes bunu bekliyor. Her fırsatta sevişen bir çifti görmekten memnun olacaklar."

Ona kızgın bir bakış attım ve dispenserden bir avuç kağıt havlu aldım, sonra kendimi kısmen temizledim. "Senin oyununu oynayacağım ve seninle yarı yarıya paylaşacağım ama eve kadar damlamayacağım."

O sırttı. "Benimle pazarlık yapıyorsun. Başka türlüünü istemezdim."

Sonra ağzı tekrar ağızma geldi ve odadan ve kulüpten ayrılmamız uzun dakikalar sürdü. Kimseyle göz teması kurmaya cesaret edemedim.

Asansörle aşağı indiğimizde, Convict, eteğimi düzelterip örtündüğümünden emin olduğumda gözlerini dikti. İç çamaşırı giymemiş olmak, kulüpte yarı çıplak olmaktan daha fazla teşhir edici geliyordu.

Kapılar ana zemin kat koridorunda açıldı ve Convict beni ofise yönlendirdi.

"Tyler'dan bir görüşme ayarlamasını istedim."

"Bacaklarımı çaprazlayarak oturacağım," diye mızızlandım, ama kalp atışlarım farklı bir nedenden dolayı tekrar hızlandı.

Convict'in anlaşmamızdaki kısmı, Jacobs'u bulma yükünü omuzlarımdan tamamen kaldırmıştı. Ancak bu konudaki endişem hiç geçmemişti. Zor durumdaki akrabalarımın gelen düzinelerce mesaj ve büyükannemin hala aramamış olması nedeniyle.

Yine de bu endişe başka bir gerçekle hafiflemişti.

Mahkum bana benimle kalacağını söyledi ve kalmıştı. Ben savunmasız durumdayken kimsenin bana dokunmayacağını garanti etti ve sözünü tuttu. Kaybolan oğluma güvendim. Sadece bana yardım etmesi için değil, söylediği her şeye güvendim. Bu şaşırtıcı ve mutlu bir farkındalıktı. Kendimi kabul etmeye izin verdiğim bir farkındalık.

Bölüm 29

Convict

Büyük masanın arkasında, boynuna bandana takmış Tyler, bizim yerleşmemizi bekliyordu. Parlak ışığı gözlerime gelmeyecek şekilde ayarladım, Mila'nın elini tutup sıktım.

"Haber var mı?" diye sordu.

Tyler'ın bakışları ağır bir anlam taşıyordu. Söyleyecek bir şeyi vardı ve bunun iyi bir şey olmadığını tahmin ediyordum.

"Jacobs hala kayıp. Maçtan sonra eve gitmişse, o zamandan beri ne geldiği ne gittiği belli, gece ışıkları da yanmıyor. İşyerinde de yok, ki işyeri belediye binasında kiralık bir ofis ve kimse bize bir şey söyleyemiyor. Çıktığı bilinen kadının yanında da değil. Kadının dediğine göre, onlar hiçbir zaman gerçek bir çift olmamışlar ve Tyler haftalar önce kadının telefonlarına cevap vermeyi bırakmış. Ailesinin olduğunu da bulamadık ve evini kontrol eden kimse yok. O yalnız bir adam."

Mila'nın nefesini verşi bana hayal kırıklığını gösterdi.

Ben homurdandım. "Her yere kamera yerleştirdin herhalde?" "Kendim kurdum. İşte."

Bir dizi CCTV panelini gösteren bir tablet uzattı. Tableti Mila'ya verdim, o da Jacobs'un evinin ve ofis binasının farklı görüntülerini tek tek tıklayarak, mülkünün ön cephesinin görüntüsünde uzun süre durdu.

"Onu dedemin cenazesinde gördüğümünden beri bu eve birçok kez geldim."

"Şu anda orada değil."

Tyler başını salladı. "Bunun için bir uyarı ayarladım, böylece plaka kamerası tarafından yakalanırsa haberimiz olur. Bir tür belaya bulaştığı yönündeki tahminimiz, onun kaçtığını düşündürüyor. İskelet ekip korumasını kazanma stratejisi başarısız olunca, başka bir seçeneğe, önceden karar verdiği ikincil plana geçti ve izlenmemesi için kameraların olmadığı bir rotayı kullanıyor."

"Bu, ana otoyol olmadığını gösteriyor," dedim. "Belki bir tekne ya da havaalanına giden bir taksi. Kendini içinde bulduğu durumla ilgili herhangi bir ipucumuz var mı?"

Tyler masaya parmaklarıyla ritim tuttu. "Doğrudan değil. Görünüşte o bir finansçı, bu yüzden yanlış insanlardan borç almış ya da borç vermiş olabilir. Çete bağlantılarını araştırıyorum, ama içgüdülerim bunun onun daha gizli insan ticareti işleriyle ilgili olduğunu söylüyor. Bu da onu benim radarımın tam ortasına koyuyor, özellikle de sorunlara neden olmuşsa. Yerleşik insan tacirleri arasında bir kargaşa varsa, bu benim gözden kaçırmayacağım bir fırsat."

Mila'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir dakika. Onun düzenlediği müzayedelerden insan kaçakçılığına nasıl geldik?"

"İsteyen kurbanlardan para kazandıktan sonra, pazarın en karanlık tarafından gelen parayı görmezden geleceğini hayal etmek zor, özellikle de o zamandan beri onun hakkında öğrendiğimiz her şeyle birleştğinde."

Titredi ve ben kolumu omzuna attım, onun da aynı şeyi düşündüğünü tahmin ettim. O arenaya girmiş ve potansiyel olarak yıkıcı bir durumdan kurtulmuştu.

"Ona yaklaşmış olmama rağmen hiçbir şey öğrenememiş olmamdan nefret ediyorum, ama aynı zamanda onun karıştığı cehenneme bu kadar yaklaşmış olmaktan da dehşete kapılıyorum. Ama büyükannele ne yapabilir ki?" diye düşündü.

Tyler'ın gözleri karardı, ama Mila'nın zihni açıkça hızla çalışıyordu.

Mutsuz bir kahkaha attı. "Çözmeye çalışıyorum. Gemilerimiz var. Ülkeye giriş ve çıkış için belirlenmiş rotalarımız var. Büyükbabam Avrupa, Amerika ve hatta daha uzak yerlerde ticaret yapıyordu. Jacobs'un peşinde olduğu şey bu mu? Büyükbabam artık işi korumak için orada olmadığına göre, insan kaçakçılığı için kullanabileceği bir nakliye rotası mı? Ama o zaman neden işi bırakıp korkarak kaçınsın ki?"

ama sonra neden onu terk edip korkarak kaçtı?"

"Onu bulduğumuzda daha fazlasını öğreneceğiz. Ama konuşmamız gereken başka bir şey daha var. Bize daha yakın bir yerde olan bir şey."

Bakışları uzaklaştı ve başını salladı, düşüncelerine dalmış gibi görünüyordu. "Salter ile ilgili olmalı. Belki de bu işte aracıdır."

Tyler dikkatini bana verdi. "Salter ile ilgili olarak, daha önce gönderdiğim mesajımı okudun mu?"

Kaşlarımı çattım ve telefonumu çıkardım. İlginç bir kişiye iş teklifi yaptığını bildiren bir mesaj bekliyordu.

Dudaklarımı kıvırdım. "Garip bir seçim, ama sahada çalışacak birine ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

"Aynen öyle. Becerileri var ve işe alınabilir. Ama bu senin için sorun yaratacaksa, vazgeçerim."

Omuz silktim. "Sorun yok. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Tyler hızlıca bir mesaj yazdı. Hemen ardından kapı çalındı ve Tyler içeri girmesini söyledi.

Kane odaya girdi.

Mila'nın dikkati birdenbire ona yöneldi ve kardeşine baktı. "Burada ne işin var?"

Ciddi ifadesi değişmedi. "Hiç gitmedim."

"Sen... Seni burada mı tuttular?" Kardeşi başını sallayınca, bana döndü. "Bunu biliyor muydun?"

"Elbette. O bilinmeyen bir faktör. Onu kapıdan çıkmasına izin veremezdik."

Yüzünde öfke belirdi. Mila elini elimden çekti, şokunun yerini ihanet ifadesi aldı. Duygularını bastırdı ve Kane'e baktı. "Sana zarar verdiler mi?"

"Hayır. Tehdidi yönetme ihtiyaçlarını kabul ettim ve bana iyi davrandılar."

"Ama kilit altında mı tuttular?"

Çenesi gerildi. "İyiyim dedim. İyi olmasaydım, ekibinle geçici bir sözleşme yapmazdım."

Kadın alaycı bir şekilde güldü. "Benim ekibim mi? Gönüllü olarak mı katıldın? Seni zorlamıyorlar mı?"

Kane başını bir kez salladı. "İstemediğim hiçbir şeyi yapmam. Beni kaçıranları bulmak çocuk oyuncağı olacak." "Salter'ın peşine mi düşeceksin?" diye sordu Mila.

Kane onayladı. "Bilmen gereken başka bir şey daha var."

Cevap vermek istediği her şeyi yuttu. Ve gözlerime bakamıyordu. Bana kızgındı. Anlamadım, ama endişe midemi sıkıştırdı.

Tyler devraldı. "Müzayedeye girişini ayarlayan kadın bu akşam ölü bulundu."

Kahretsin. Verebileceği onca bilgi varken, bunu hiç beklemiyordum.

Mila'nın yüzü bembeyaz oldu. "Esther öldü mü?" Adam başını salladı. "Eğer arkadaşınsa çok üzüldüm."

Bir cümle kurmaya çalıştı ama başaramadı, sonra "Nasıl öldü?" diye sordu.

"Deadwater Limanı'nda bulundu. Boğulmuş."

Tyler bize bildiği diğer bilgileri anlattı, ki bunlar sadece temel bilgilerdi, ve daha fazlasını öğrendiğinde bize söyleyeceğine söz verdi. Dışarı çıktık, Kane de bizimle geldi.

Koridorda Mila ona yaklaştı. "Cidden, bunu benim için yapıyorsan, zahmet etme."

"Benim için değil. Bu benim seçimimdi. Erkek arkadaşının adamlarında bir fırsat gördüm. Muhtemelen senden daha mantıklı bir şekilde."

İçimde bir öfke yükseldi. "Sözlerine dikkat et." Kane omuz silkti. "Gördüğümü söylüyorum."

Onun yüzüne yaklaştım. Ben iri bir adamdım, ama o çok daha iriydi, yine de bu beni hiç korkutmadı. "Mila'nın o müzayedeye girmesinden en azından kısmen seni sorumlu tutuyorum. Sen onun kardeşisin. Ne halt ediyordun?"

"Ben kimseyi şımartmam. Emilia çocuk değil. Ne yaptığını bildiğini söyledi, ben de onun istediği rolü oynadım."

"Ya zarar görseydi?"

"Tek yapması gereken soyadını söylemekti, o zaman kurtulurdu. Büyükbabasının itibarı onu kurtaracaktı."

"Ama kurtarmadı, değil mi? Bu arada, siz onu kurtların önüne atmaktan çok mutluydunuz. Neden? Onu taciz eden diğer akrabalar gibi paranın akmasını sağlamak için mi?"

Beni geçip Mila'ya baktı. "Bu adamı ne kadar seviyorsun, çünkü beni sinirlendirmeye başladı."

Mila'nın sesi gergindi. "Kane parayı almadı. Parayı ailesinin başka bir üyesi aldı."

Kardeşi bana sabit bir şekilde bakıyordu. Onu yumruklasam, sert bir kaya duvarına vurmak gibi olacağını hissettim.

"Bu seni ilgilendirmez, aşk çocuğu. Meslektaş olabiliriz, ama seni sevmek zorunda değilim." Kız kardeşine son bir bakış attı. "Yapacak işim var. Görüşürüz."

Göründüğü kadar rahat bir şekilde uzaklaştı ve Mila onun arkasından baktı. Elini tuttum ama o çekildi.

"Eve gitmek istiyorum."

Derin bir nefes alarak, onu depodan dışarıya, arabaya kadar takip ettim ve yola çıktık.

Ofisteki soğukluk buz gibi bir sis gibi üzerimize çöktü. Hala onun üzüntüsünden kafam karışık bir halde kavşaktan çıktım. "Esther için üzgünüm."

"Ben de üzgünüm, ama kardeşim ne olacak? Bunu yaptığına inanamıyorum."

Sinirli bir şekilde nefes verdim. "Onu öylece serbest bırakacağımı mı sandın?"

"Evet! Onun benim için ne kadar önemli olduğunu sana yalan söylediğimi mi sandın?"

İnanılmaz."

"Hayır, sadece ona güvenmedim. Seni zaten tehlikeye atmış ve bunu tekrar yapabilecek bir adam."

"O zaten günlerdir esir olarak tutuluyordu. Bunun onu nasıl etkilediğini hayal edebiliyor musun? Onu kurtarmanı istedim, ama sen sadece kafesini değiştirdin."

"Bana sorun yok gibi geldi."

"Mesele o değil. Ben çok... Bana yalan söyledin," diye kekeledi.

"Nasıl? Onun hakkında hiç soru sormadın ki."

Mila ellerini yumruk yapıp dizlerine vurdu, sokak lambasının ışığı onu kesiyordu. "Sessiz kalarak yalan söylemek de yalan söylemektir. Benden başka ne saklıyorsun? Sana güvenmeye başladığıma inanamıyorum."

Midem altüst oldu. Her şey yanıltı. Yaptığım şey tamamen mantıklıydı. Neden bunu anlayamadığımı anlamıyordum. "Bir şeyi netleştirelim. Seni korumak ve güvende tutmak için her şeyi yaparım, yalan söylerim, çalarım, öldürürüm. Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Harika. O zaman bu konuşma bitmiştir."

Kısa bir sürüşün ardından yer altı otoparkına vardık ve daireye girince Mila ayakkabılarını çıkardı.

"Gece yarısı geçti. Senden iki saat uzaklaşacağım ve şimdi bunu yapacağım. Yatmaya gidiyorum. Zorunlu olmadıkça peşimden gelme."

Yatak odasına girip kapıyı çarptı. Ardından akan su sesi geldi. Misafir odasına gidip tek başıma duş aldım. Sonra odasının dışındaki yere oturdum, düşüncelerimle yalnız kaldım ve iki saatin geçmesini bekledim.

Daha önce bir erkek arkadaşım olmuşsa bile, ki bundan şüpheliydim, bunu hatırlamıyordum. İyi bir erkek arkadaş nasıl olunur, hiç bilmiyordum. Akrabalarla uğraşmak işe yaramadı.

Her şeyi mahvetmişim.

Telefonum zamanın dolduğunu bildirmek için titrediğinde, odasına girip yatağa uzandım. Tam pijamalarıyla, sırtı bana dönük ve kaşları hala çatık bir şekilde uyuyordu. Onun etrafına kıvrıldım. Mila benden uzaklaştı.

Göğsümdeki sıkı ağrı uykumda bile geçmedi.

Ertesi gün öğleden sonra da, Mila erken kalkıp beni uyandırmadığında da geçmedi. Günün çoğunu telefonda, burnunu dizüstü bilgisayarına gömmüş ya da onu suçluluk duygusuna kapılmaya çalışan muhtaç akrabalarıyla konuşarak geçirdi ve bana sadece evet ya da hayır cevapları verdi.

Birkaç kez, muhtemelen Esther ile ilgili son gelişmeleri öğrenmek için haberleri kontrol ettiğini fark ettim. Kendi yaptığım hızlı kontrolümde, haberin yayınlanmadığını gördüm.

Yiyecek sipariş ettim. Bir defter ve kalem ödünç alıp depo için oyunlar tasarlamaya başladım. Aklımda türlü türlü fikirler vardı. İnsanların birbirleriyle bağlantı kurması için karanlık ve sapkın yollar. Ama Mila ile aramızdaki bu kopukluk, göğsümde kaldıramadığım bir yük gibiydi.

Gece beni sikmesine izin verdiği zamanlar hariç. Gözlerime bakmıyordu, ama dilim ve sikim üzerinde o kadar güzel boşalıyordu ki, bu bana tutunacak bir şey veriyordu.

Bu durum birkaç gün devam etti.

Mila kin tutabilen biriydi, orası kesindi. Neyse ki, ben de onu bekleyebilecek kadar inatçı bir herifim. Bu bana onunla yeni bir oyun oynama şansı verdi.

Dizüstü bilgisayarının başında beni kasıtlı olarak görmezden geliyordu. Tabii yerde egzersiz yapıp tişörtümü çıkarmadığım sürece. Mutfağı sadece şortumla temizlediğimde, bakışları cildimi yakıyordu.

Onun bakışlarını kasten yakalardım. Her yakaladığımda bir puan kazanırdım. Onu iç çekmeye zorlarsam beş puan kazanırdım. Elini dudaklarına, göğsüne veya uyluklarına götürürsem on puan kazanırdım. Sonra gece, kazandığı puanlarla onu orgazmlarla ödüllendirirdim.

İstediği kadar sinirlenebilirdi, ama bu onu sevmemi engellemiyordu.

Oyunumun arasında, Linnet Road adresinden geri aldığım eşya kutusunu aradım, telefon veya cüzdan bulamadım ama yeni bir ehliyet sipariş edebilmem için yeterli bilgi buldum, neyse ki bir tane vardı, ve bir kimlik belgesi alabildim.

Arran, gençlik halimizin fotoğraflarını gönderdi ve bu, hafızamda küçük bir kıvılcım yarattı. Mila, ona anlattığımda dinledi, çünkü ben paylaşmayı hiç bırakmadım, o çok az cevap verse de.

Sonunda, haftanın sonuna doğru, o da bu çekişmeyi bozdu.

"Ailemden bazılarına yüz yüze görüşeçeğime söz verdim. Ne kadar zorlandıklarını bilmemi istiyorlar ve artık hayır diyemem. Beni götürür müsün?"

"Senin için her şeyi yaparım."

Gözlerini devirdi. "Benden puan kazanmak da dahil. Oyun oynamayı bırakabilir miyiz?"

"Asla."

Onun yenilgiyi kabul eden iç çekişi, sanki büyük ikramiyeyi kazanmışım gibi beni mutlu etti.

Onun ilgisini tekrar kazanmış olmaktan aşırı mutluydum, onu İngiltere-İskoçya sınırından geçip Selkirk adlı küçük kasabaya götürdüm.

Dükkanlarla dolu şirin kasabayı geçtik ve ilk akrabalarının evinin önüne park ettim.

, dışarıda iki güzel araba duruyordu, gümüş rengi bir Mercedes ve koyu mavi bir BMW.

Islık çaldım. "Kendileri için iyi gidiyorlar."

Mila gözlerini koruyarak evi inceledi, omuzlarını dikleştirdi ve kapıya doğru yürüdü. Bana dışarıda beklememi söylemedi, bu da benim için sorun değildi çünkü onu gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

Ellili yaşlarında, saçları grileşmiş bir adam bizi içeriye aldı. Mutfakta, karısı bizi karşıladı, ağzı büzülmüştü. Odanın diğer tarafında, benim yaşlarımda bir adam, koltuğunun altında bir kızla, büyük ekran televizyonda video oyunu oynuyordu. Anne ona kulaklık takmasını söyledi, ama o kumandayı fırlattı, bize kötü bir bakış attı ve ikisi üst kata kayboldu.

Mila bana onların Marchant-Smythes ailesi olduğunu söylemişti. Philip ve Phylis. Çok tuhaftı.

Karı koca, Marchant Haulage'dan artık para gelmediği için zor durumda olduklarını Mila'ya ikna etmek için işbirliği yaptılar. Mila beni sadece gerçek adımla tanıttı, başka bir şey söylemedi ve ben de kendi işime bakmadan etrafa bakındım.

Güzel bir televizyon, her şey temiz. Akrabalarının tezgahında, muhtemelen oğullarının kendisi ve kız arkadaşına atıştırmalık hazırlarken bıraktığı, lüks bir süpermarketten alınmış yiyecek paketleri vardı. Bu, bir zamanlar yaşadığım evin görüntüsünü çağrıştırdı: odaların köşelerinde büyüyen siyah küf, yiyeceklerden yoksun dolaplar ve açlıktan kıvrılan midem. Bu insanlar gerçek anlamda maddi sıkıntı içinde olamazlardı.

Mila dinledi ve onları sakinleştirdi, ama on beş dakika sonra sözlerini kesti ve ayağa kalktı. "Dediğim gibi, elimden geleni yapıyorum. Vasiyet okunduktan sonra daha fazla cevabım olacak."

Kadın sandalyesinin kolçaklarını sıktı. "Büyükbabanız bize güvenlik sözü vermişti. O öldü. Ve şimdi hepimiz bunun bedelini ödüyoruz. Philip ve benim yaşadığımız stresi anlamıyorsunuz. Presley için endişeleniyoruz. O bizim önceliğimiz ve büyükbabanız bizi ortada bıraktı."

Mila'nın ağzı açık kaldı.

"Biraz saygı gösterin," dedim onun yerine, çünkü o bunu yapamıyor gibiydi. Kadın dudaklarını büzdü. "Ya da bizim acımızı saygıyla karşılayabilirsin."

Mila başka bir basmakalıp söz mırıldandı, sonra dönüp gitti. Dışarıda, kendini arabaya attı.

Motoru çalıştırdım. "Anladığım kadarıyla hiçbiri çalışmıyor, değil mi? O kocaman evde dört yetişkin. Her odada ısıtma açık ve büyümüş çocukları abonelik gerektiren bir video oyunu oynuyor. Acı çekmiyorlar. Sadece açgözlüler ve kendilerine sunulan pastadan paylarını almaya alışkınlar."

Eğer benimle aynı fikirdeyse, bunu söylemedi.

Bir sonraki eve gittik, bakıcıya ihtiyaç duyan yaşlı bir çift vardı, bu yüzden nakit akışları konusunda endişelenmeleri için bir neden vardı, ama son ziyaret de aynıydı. Gerçek bir yoksulluk belirtisi olmayan şık bir evde yaşayan bir aile. Mila, onlar şikayet ettikçe yüzü daha da sertleşti.

Eve doğru yola çıktık.

"Belki de en muhtaç olanlar değil, sadece en gürültücü olanlardı," diye mırıldandı, yarı kendine.

Bu sefer ben bir fikir belirtmedim.

Deadwater'ın dış mahallelerinde Mila konuştu. "Yoldan sapabilir miyiz? Çok uzak değil."

Onun talimatlarını izleyerek bir köy yoluna girdim, kapılı garaj yolları çok büyük, çok özel mülklerin olduğunu gösteriyordu.

"Sağdaki bir sonraki," dedi bana.

Beyaz taştan yapılmış iki kapı direğinin yanında durdum. Mila bir anlığına onlara baktıktan sonra arabadan indi. İnterkomda bir düğmeye bastı.

Hiçbir şey olmadı.

Sonra şifreyi tuşladı. Işık kırmızıya döndü, kapılar hareket etmedi. Sonra telefonunu denedi. Cevap yoktu.

Omuzlarının çöküşü kalbimi sızlattı.

"Büyükannenlerin evi," diye tahmin ettim.

Kapıdan, ağaçlıklı bir yolun sonunda devasa, modern bir malikane gördüm. Vay canına, bu insanlar çok zengindi. Akrabalarının lüks içinde yaşadığını düşünüyorsam, bu malikane onlardan da öteydi.

Mülkü koruyan dikenli çit ormanın derinliklerine kadar uzanıyordu, bu yüzden güvenliğin yüksek olduğunu tahmin ettim. Nitekim, kameralar

köşelerden bizi izliyordu. Büyükannesi buradaysa, kimseyi görmek istemiyordu.

Mila başka bir şey söylemeden içini çekti ve arabaya geri döndü.

Daireye döndüğümüzde, telefonum Arran'dan başka bir fotoğraf ve bir teklifle çaldı. Fotoğrafta kanlı ve gömleksiz, ikimiz de sırtarak poz vermiştik. Bir tür mahzendeydik, sanki bir kavgadan çıkmış gibiydik.

Fotoğrafı Mila'ya gösterdim. "Yarından itibaren, iki saatten fazla ayrı kalabiliriz."

Gözleri fotoğrafı süzdü. "Bana uyar."

Üzüntü, gri bir bulut gibi üzerinde asılı kalmıştı. Buna neden olduğum için kendimden nefret ediyordum.

O.

"Arran, tanıştığımız yere, bir dövüş kulübüne götürmeyi teklif etti, hatırlamamı ve bazı boşlukları doldurmamı istedi. Sen de gelebilirsin, hoşuma gider, ya da Genevieve ve Cassie'nin Divide'da seni görmekten çok hoşlanacaklarını söyledi."

"Seçenek B. Yolculuğunda kaybolma."

Onu izledim, kalbim çarpıyordu. "Özür dilesem yardımcı olur mu?"

Mila üzüntüyle başını salladı ve uzun saatler boyunca çalıştığı masasına geri döndü. Ben ise onun için bu kadar zaman harcamaya değmediğinden giderek daha fazla emin oluyordum.

"Eğer bunu içtenlikle yaptığını düşünseydim, belki, ve yaptığın her şey hakkında dürüst olsaydın. Ama sen öyle değilsin ve hiç öyle olmadın. Bakım kisvesi altında kontrolü ödüllendiremem. Beni elde tutmak için her şeyi yapacağını söylemiştin. Bir özür de bu kategoriye girer, değil mi?"

Olurdu. Ama bu sefer yalan söylemek istemedim.

Akşam ilerledikçe, ondan ayrılma konusunda içimde ezici bir panik yükseldi. Onu bırakıp bir saatten fazla uzaklaşmak beni çok korkutuyordu. Kaybolmamamı söylemişti, ama kaybolursa onu nasıl bulacaktım? Ben onu korumak için orada yokken biri onu kaçırırsa?

Mila benden dürüstlük istiyordu ve eğer dürüst olursam, affedilmek için tek bir şansım olacaktı. Bu da, başka bir hata yaparsam, şimdi yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Kendimi yatak odasına kilitledim ve hızlıca bir telefon görüşmesi yaptım. "Manny, telefonları takip edebildiğimizi biliyorsun, insanları takip etmenin bir yolu var mı?"

Güvenlik şefi güldü. "Bunun için Shade'e gitmelisin."

Telefonu kapattım ve dövmeli infazcıyı aradım, aynı soruyu sordum.

"Bir haftadır birliktesiniz. Neden bu kadar geç sordun?" diye şikayet etti. "Birine sana bir paket getirtirim."

Bir saat sonra, bir mesajla aşağıdan teslimatı almam gerektiği bildirildi. Koşarak geri döndüm ve Mila'nın bana verdiği 2566 şifresini kullanarak kapı güvenliğini aştım. Merakı gözlerinden okunsa da, ne yaptığımı sormaması onun inatçılığının bir avantajıydı.

Gece geç saatlerde, karanlık yatak odamızda, kız arkadaşımı tüm günkü enerjisini tüketene kadar sikip uyutduktan sonra, bana gönderilen küçük çantayı alıp banyoya girdim ve Shade'e mesaj atarak süreci bana anlatmasını istedim.

■

Shade: Her şey hazır. Onu cildinin etli bir kısmına dayayıp tetiği çek.

■

Shade: Kıç iyi olur.

■

Convict: Teşekkürler dostum.

■

Shade: Ona söylediğinde hoşuna gitmeyebilir. Bütün kızlar hoşlanmaz.

■

Convict: İzin istemektense af dilemek daha iyidir, değil mi?

■

Shade: Başın belada dostum.

Haksız değildi. Yatak odasına geri dönüp telefonu bir kenara attım ve silahı hazırladım. Sonra battaniyeyi yavaşça aşağı çekerek Mila'nın mükemmel kalçalarını ortaya çıkardım, çirkin pijamaları daha önce onu siktiğimde kaybolmuştu. Sikimin hevesli yükselişini görmezden gelerek, sinirlerimi kontrol ettim

cihazı cildine bastırdım ve düşük bir tıklama sesiyle izleyiciyi ona enjekte ettim.

O irkildi. Cihazı yastığımın altına gömdüm ve bacaklarını ayırdım, aralarına diz çöküp sikimi onun merkezinde yukarı aşağı sürttüm. O, benim hoş geldin olarak algıladığım bir iç çekişle gevşedi.

Neyse ki, bana karşı hisleri ne olursa olsun, yine de bu vardı.

Yavaşça içeri girdim, zaferimden dolayı zor nefes alırken, iç duvarları sıkıca kapanınca iç duvarları sıkıca kapandığında sııttım. Belki yaptığım şey yanlıştı, ama bu onu güvende tutuyorsa, her seferinde incinmesindense onun nefretini tercih ederdim.

O benimdi. Onu bir daha asla kaybetmeyecektim.

Bölüm 30

Mi la

Giysilerim gardırobumdaki yaprakta sallanıyordu ve akşam için bir elbise seçtim. Yine mor, halter yakalı, yakasında gümüş çivili mücevherler ve uçuşan kısa etekli.

Gümüş topuklu ayakkabılarla kombinledim ve makyajımı tamamladım. Hâlâ tüylerimi diken diken eden uzun aynaya baktığımda midem düğümlendi. Bir haftadan uzun bir süredir ilk kez Convict ve ben saatlerce ayrı kalacaktık.

Bu durum hoşuma gitmiyordu. Kane'in tek kelimelik cevaplarıyla umursamıyor gibi görünse de, kardeşimizi hapse attığı için ona karşı ne hissettiğim önemli değildi, Convict bunun neden sorun olduğunu anlamıyordu.

Kane klostrofobikti, onun hakkında kolayca fark edilmeyen birkaç şeyden biri buydu. Yağmur yağarken bile penceresi açık araba kullandığını ve kafelerde asla kabinlere oturmadığını gördükten sonra bunu tahmin etmiştim. O bunu bir zayıflık olarak görüyordu ve ben onun sırrını asla ifşa etmedim, ama buna gerek de yoktu. Convict aileme bu kadar kötü davranmamalıydı.

Bu durumun üzerimizde bir yük olmasına rağmen, garip bir kayıp ve endişe duygusundan kurtulamıyordum.

Bir başka boktan e-posta daha almıştım.

Anonim: Rıhtımda duran onca tekne. Ne miras bıraktın ama, Marchant. Yaptığın her şey için siktir git.

Göndereni siktir et. Bu gece kendi endişelerim vardı ve hepsi takıntılı olduğum bir adamın şekline benziyordu.

Yatak odasının dışında, Convict koridordaki karşı duvara yaslanmıştı, çok sevdiğim gri gömleği boğazından açık ve ön kollarında kıvrılmıştı. Durup ona baktım, onu ne kadar çok istediğime takılıp kalmıştım. Kendimi tutmak acı verici bir egzersizdi. Her gece, bacaklarımın arasında saatler geçirerek bana neyi kaçırdığımı gösteriyordu. O çekime asla direnmedi. Bu tamamen benim suçumdu.

Onunla yatmama izin verdim ama karşılığında ona hiçbir şey göstermedim.

İnatçılığımın farkında değildim. Nasıl durduracağımı da bilmiyordum.

Convict'in bakışları bacaklarımdan yukarı doğru kaydı, gözlerinde endişe, aciliyet ve bir düzine başka duygu ile birlikte sıcaklık vardı. Bu yoğun odaklanma, cildimde bir elektrik çarpması hissi yarattı ve onun oluşturduğu tehlikeye karşı beni uyardı.

Bir haftadır neredeyse hiç ayrılmamıştık ve şimdi saatlerce sürecektir bir yolculuğa çıkıyordu, bu yolculuk birdenbire günler gibi gelmeye başladı.

Onu o kadar çok istiyordum ki nefes alamıyordum.

"Siktir et." Duvardan itti ve beni kollarına aldı.

Ağzı benimkine sert bir öpücükle değdi.

Ben de ona karşılık verdim. Eğer beni itmemi bekliyorsa, ikimiz de başarısız olmuştuk.

Sıcak ve ıslak bir saldırıya geçtik. Dişlerimiz çarpıştı ama yavaşlamadık, sadece ateşli bir şekilde devam ettik. Bacaklarımı beline doladım ve Convict beni duvara çevirip aramıza uzandı ve iç çamaşırlarımdan beni avuçladı.

Konuşmadı. Ne kadar ıslak olduğumla ilgili alaycı sözler söylemedi. Sadece ağzını benim ağzıma geri getirdi ve kot pantolonunu açtı.

Başımı omzuna yasladım, bunu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok istiyordum. Penisini serbest bıraktı, sonra dantelli iç çamaşırlarını kenara çekti ve içeri girdi.

Ağzım açık kalarak nefes aldım.

Öpücükten başka hiçbir ön sevişme olmadan, beni açtığı yerde yanıyordu. Sanki tekrar bodrum katına dönmüş gibiydim, sertlik ve ani duygularla, ama benzerlikler burada bitiyordu.

Hareketsiz kaldı. Beni tek eliyle desteklerken, diğer eliyle aramıza girip klitorisimi okşadı.

"Bu gece seni özleyeceğim." Şakağıma doğru konuştu. "Kendimi tanımam gerektiği kadar, tüm zamanımı seni düşünerek geçireceğim. Anladın mı?"

Parmakları, arzu içime dolana ve yanma hissi zevke dönüşene kadar hareket etmeye devam etti.

Kalçalarını kaldırarak içime daha derin girmeye başladı ve eliyle yaptığı dairesel hareketlerle ritim tutturdu. Dokunduğu yerde lezzetli bir sürtünme dalgaları hissettim. Kollarında sallanarak o ihtiyacı kovaladım.

"Şu anda benden hoşlanmayabilirsin, ama bunu telafi edeceğim. Sana ihtiyacın olanı vereceğim. Ne gerekiyorsa yapacağım. Ne kadar ihtiyacım olduğunu hissediyor musun? Seni tekrar görmeyi ne kadar çok istediğimi?"

İçimde kalınlaşarak, birden fazla zevk merkezini aynı anda heyecanlandırdı.

Bu, dağınık halimi stratosfere çıkardı. Genellikle, son dakikaya kadar kendini tutar, önce benim defalarca tatmin olmamı sağlardı. Kontrolünü kaybetmiş haliyle ona derin bir şehvet duyuyordum.

Onu yerinde tutmaktan başka bir şey istemedim, kollarım ve bacaklarımla onu ezip geçtim. Mahkumun vuruşları hızlandı, ta ki bana çekiç gibi vurmaya başlayana kadar.

"Sadece sen, Mila. Ben hep sadece seni istedim ve bu asla değişmeyecek."

Bu, hızlı bir orgazmın yaklaşmasına neden oldu. Aniden orgazm oldum ve o kadar tatlı bir rahatlama hissettim ki ağlayabilirdim.

Convict inledi, başını benimkinin yanına koydu ve üç kez daha sertçe itti. Hareketsiz kaldı ve içimde nabız gibi atmaya başladı.

İkimiz de nefes nefeseydik, birbirimize sarıldık. Uzun bir dakika boyunca, onun beni bırakmasını istemedim. Ama yavaş yavaş, beni topuklarımla üzerine indirdi ve uzaklaştı. Bakışlarındaki şehvet kayboldu.

"Git temizlen. Bütün akşam beni üstünde taşımak istemeyeceğini biliyorum."

Emredileni yaptım, ama içimde tuhaf bir pişmanlık duygusu vardı.

Depoya vardığımızda, Convict beni ofisin dışındaki merkezi koridora götürdü ve herkesin önünde beni aptalca öpmeye başladı.

Kulağıma fısıldadı, "Rolünü oynadığın için teşekkür ederim."

Öpücükten bahsediyorsa, benim tarafımdan hiçbir şey rol değildi, ama çok çabuk, Arran ile birlikte ayrıldı ve Cassie kolunu koluma takarak beni asansöre götürdü.

Onun uzaklaşması, kalbimin bedenimden ayrılıyormuş gibi hissettirdi.

Gece kulübüne gitmediğimizi anlamam uzun zaman aldı. "Nereye gidiyoruz?"

"Genevieve'in evine. Kokteyller ve alkolsüz kokteyller hazırladı, Everly de bir şeyler pişirdi."

Everly ile tanışmamıştım, ama Shade'in kız arkadaşı olduğunu biliyordum. O da çok sevimliydi, beni kucaklayarak karşıladı ve hamileliği nedeniyle içki içemediği için özür diledi, bir eliyle karnını örten büyük beden kapüşonlu sweatshirtini tutuyordu.

Onu tebrik ettim ve şokumu gizledim. Bebekler kesinlikle çeteler ve seks kulüpleriyle uyuşmazdı, ama yine de, binanın en üst katında farklı bir dünyada gibi hissediyordum.

Sekizinci kattaki kırmızı tuğlalı dairede cilalı parke zeminler, ışıltılı şehri gören kemerli pencereler ve parlak bir mutfak vardı. Tüylü kahverengi bir kedi herkesin bacaklarına dolanarak mırıldanıyordu.

Cassie, Genevieve'in şişeleri, parlak bir kokteyl çalkalayıcısı ve kesme tahtası üzerinde meyveleri bulunan mutfak tezgahının arkasına geçti. Sarkıt lambalar çalışma alanlarını aydınlatıyordu.

Cassie, gümüş bir dondurucudan buzlu bardakları çıkardı, kenarlarını bir sıvıya ve ardından tuza batırdı. "Margarita," diye açıkladı.

Kafamı ona doğru eğdim, daha doğrusu kırmızı mini eteğinin üzerine giydiği tişörte. "Skeleton Girls Detective Agency" yazıyordu.

Cassie sırıttı. "Geçen yıl, Deadwater'da bir dizi cinayet işlendi. Biz de bu cinayetleri araştırdık. Ben de tişörtler yaptırđım."

"Çok şirinler."

"Değil mi? Bu gece için de çok uygun."

Genevieve kokteyl çalkalayıcısını salladı, ardından içindekileri dört bardağa döktü. Cassie ise alkol içermeyen beşinci bardağı hazırlayıp Everly'ye uzattı.

"Başka kimse gelecek mi?" diye sordum. Dördümüz vardık ama beş bardak vardı.

Kadehimden derin bir yudum aldım, limonun ekşiliği dilimde patladı, ardından tekilanın yakıcı tadı geldi.

"Lovelyn. Polis bilgilerine erişimi olduğu için, o benim yeni en iyi arkadaşım."

Kapı çalındı.

Cassie sevinçle zıpladı. "O geldi. Eğlence başlayabilir."

Kapıyı açmak için koşarak gitti, Lovelyn'e sarıldı, sonra onu getiren adamla konuşmak için oyalanmaya başladı. Adam Cassie'nin erkek arkadaşı Riordan'dı. Kolunu Cassie'nin omzuna doladı, onun vahşi bir kız olduğu hakkında bir şeyler mırıldandı, sonra onu kendine çekip ateşli bir öpücük verdi. Bu manzarayı gören diğer kadınlarla birbirimize bakiştık.

Lovelyn kıkırdadı ve geri kalanımıza selam verdi, yanımdaki mutfak tezgahına oturdu. Sarkıt lambalar, düz açık kahverengi saçlarının şelalesindeki sarı vurguları aydınlattı ve güvercin grisi süveter elbisesinin üzerine dikilmiş minik mor çiçekler vardı. "Bekâr olmaktan nefret ediyorum. Kendimi dışlanmış hissediyorum. Hepiniz bir eşiniz var."

Yüzümü buruşturdum. "Eğer teselli olacaksa, şu anda Convict ile neredeyse hiç konuşmuyorum."

Genevieve güldü.

Yaptığım hatanın farkına vardım. Akşamla ilgili tüm düşüncelerimde, buradaki kadınlarla vakit geçirmeyi olumlu bir şey olarak görmüştüm. Ama bu arada, Convict'e ikna edici bir partner olmam gerektiğini unutmuştum.

Bir rol oynamayı kabul etmişim ve tek bir cümle ile onu ihanet etmişim.

Ama mafya patronunun karısı bana sadece sempatik bir gülümsemeyle bir bardak uzattı. "Eğer yardımı olacaksa, Arran'la birlikte olduğum ilk iki hafta boyunca onu boğazlamak istedim."

Gözlerimi genişlettim. "Ne yaptı?"

"Her şeyi. Otoriter, kontrolcü, düşmanca davranıyordu, saymakla bitmez. Ama bu iki taraflı bir durumdu. Birbirimize güvenmiyorduk. Neyse ki, oyunun kuralları bunu düzeltmenin bir yolunu sunuyor."

"Öyle mi?"

Cassie enerjisiyle herkese bulaşıcı bir şekilde geri döndü. "Şimdi hepimiz buradayız, Skeleton Girls Dedektiflik Ajansı'nın toplantısını resmi olarak başlatıyorum ve Mila ve Lovelyn'i iki yeni üye olarak karşılıyoruz. Bayanlar, daveti kabul ediyor musunuz?"

Lovelyn ve ben şaşkın bir bakış değiştirdikten sonra aynı anda başımızı salladık.

Cassie gülümsedi. "Harika. İyi seçim. Bu gecenin gündeminde, Esther Eavis adında genç bir kadının yakın zamanda işlenen cinayeti var."

İçkimi boğazıma kaçırdım. "Cinayet mi dedin? Onu tanıyordum. Boğulduğunu sanıyordum."

Cassie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tyler onu tanıdığını söylemişti, ama sana ayrıntıları anlattığını sanıyordum. Seni şok etmek istemedim."

Bütün hafta Esther ile ilgili bir haber çıkmasını bekledim, ama bulabildiğim tek şey yerel basında, zaten bildiğim gerçekleri kısa cümlelerle anlatan bir satırdı. *Kadın boğulmuş, şüpheli bir durum yok.*

"Aynı okula gidiyorduk," diye açıkladım. "Sonra yakın zamanda onu tekrar gördüm. Eğer öldürüldüyse, neden daha fazla tepki yok?"

Cassie kollarını açtı. "Aynen öyle. Bu yüzden bu toplantıyı istedim. Bizden başka kimse umursamıyor gibi görünüyor."

Lovelyn bardağını masaya koydu. "Neden öncelikli olarak ele alınmadığını sana söyleyebilirim. Seks işçileri asla öncelikli olarak ele alınmaz. Polisin, toplumun en alt tabakasında olduğunu düşündüğü kişileri görmezden gelmesi, hatta yok sayması yaygın bir uygulamadır. Bunun nedeni, çoğu zaman diğer herkesin de öyle yapmasıdır. Babam sokakta yatan bir fahişe görse, ona yardım etmektense üzerinden atlayıp geçecektir."

Çenesinin duruşu, bu konuda ne hissettiğini tam olarak anlatıyordu.

Seks işçisi etiketi kafama takılmıştı. Mantıklıydı, ama Esther için daha da kötü hissetmeme neden oluyordu.

"Sence neden öldürüldü? Suyu düşüp boğulmuş olamaz mı?" diye sordum.

Cassie'nin gözleri merakla parladı. "Soğuk bir bahar gecesinde tüm giysilerini çıkarıp Deadwater Limanı'nda yüzmeye gider miydin? Esther'in bunu yaptığına inanmak zor."

Ağzım açık kaldı. "Çıplak mıydı?"

Cassie başını salladı. "Lovelyn az önce telefonda söyledi. Öyle değil mi?"

Lovelyn bunu doğruladı. "Plastik boncuklardan yapılmış bir bilezik dışında çıplaktı. Babam evrak işlerini sevmez ve genellikle bana yönetmem için verir. Bu nedenle, tüm sistemlere erişimim var, bu yüzden biraz araştırma yapabilirim." O yüzünü buruşturdu ve bana doğru baktı. "Arkadaşınla ilgili bir şey olduğunda bunu duymak zor olabilir."

Bilezik, Esther'in gözaltı hücresindeyken Annabelle'den aldığı bileziğe benziyordu. "Hayır, sorun değil. Arkadaş değildik. Ölülerin arkasından kötü konuşmak istemem, ama onun beni çok sevdiğini sanmıyorum."

Yarısı içtiğim kokteyl dilimi çözdü ve kendimi Esther ile olan geçmişimi, gençlik yıllarımdan Jacobs'u bulmak için ona gittiğim zamana kadar anlatırken buldum. Sonra müzayedeye ve sonrasında başıma gelenlerde onun oynadığı varsayılan role geçtim.

Genevieve, boynundaki mücevherli gerdanlığı eliyle tuttu. Bu, büyük bir elmas nişan yüzüğü ve parlak bir alyans dışında, küçük siyah elbisesini süsleyen tek şeydi. "Onların seni kullanmasına yardım mı etti? Ne amaçla?"

Oyuna girme konusunu konuşamazdım, bu yüzden soruyu geçiştirdim. "Emin değilim ve artık asla bilemeyeceğim."

Aslında Convict'in beni nasıl kurtardığını anlatmak istiyordum, ama zaten çok fazla bilgi vermişim ve her şeyi mahvetme riskini göze alamazdım. Bunun yerine, onlara ailemle ilgili endişelerimin bağlantısını verdim ve cenazeden sonra nasıl bir kargaşa içinde olduğumu ve Esther'ı nasıl tanıdığımı anlattım.

"Büyükannemi manipüle eden Rhys Jacobs adında bir adamı bulmak için ondan yardım istedim. Oysa beni belaya soktu. Convict şimdi Jacobs'u bulmaya yardım ediyor ve onu bulduğumuzda, nihayet neden ailemi mahvettiğini anlayabileceğim. Esther'e neden böyle bir şey yaptığını asla soramayacağım."

Bu sözleri söyledikten sonra kendimi daha hafif hissettim. Kimse çaresizlik ve keder içinde yaptığım çılgın davranışlar için beni yargılamadı. Sadece

sadece yarısını biliyor olsalar bile, meraklanmış görünüyorlardı.

Okulda iyi bir kız arkadaş grubum vardı ama büyükannem ve büyükbabamın yönlendirmesiyle özel okula geçtiğimde onlarla bağlantımı kaybetmiştim. Orada, ailelerinin onayladığı belirli kızlarla arkadaş olmam için beni teşvik ettiler ama bu ilişkiler uzun sürmedi.

Bir arkadaş grubu istiyordum. Bu kadınların o grup olup olmayacağını bilmiyordum, ama üç hafta boyunca onların grubunun bir üyesine bağlı kaldım. Belki de bu, en iyisini yapmak için başka bir yoldu.

Sohbetin ortasında kanepelere geçtik ve Everly bir tepsi pizza parçaları dağıttı. Kıvrımlı vücutlu esmer kadın bir elini karnına koyarak yemeğe baktı, sonra birden ayağa kalkıp odanın diğer ucuna koştu.

Genevieve onun arkasından baktı. "Sabah bulantısı. Aylardır çekiyor. Yakında geçmesi gerek, ama Shade'in çocuğu ne olursa olsun sorun çıkaracaktır." Bana kaşlarını kaldırdı. "Zor erkeklerden bahsetmişken, Mila, gel bana bir sonraki içkileri hazırlamama yardım et."

Mutfak alanına gidip ona katıldım. Genevieve beni kesme tahtasının başına oturttu ve bir kase limon uzattı.

Uzun bir dondurucudan buz aldı ve onu çalkalayıcıya kırdı. "Oyun kurallarını ve bunların sizi nasıl yakınlaştırdığını sordunuz. Burada, siz ve ben dışında kimse bunu yaşamadı, bu yüzden edindiğim bilgeliği paylaşmak istedim."

Yutkundum ve başımı salladım.

Tekila şişesini eline aldı. "İlk kez bir araya geldiğimizde Arran'ı sevmiyordum. Dediğim gibi, beni deli ediyordu, ama haftalar geçtikçe duygularım güçlendi. Bu, deneyim sayesinde oluşan yakınlık ve bağla ilgili. İki kişi bir süre boyunca her gün birlikte olursa, ve birlikte derken sadece iş arkadaşları veya arkadaşlar değil, samimi bir ilişkiyi kastediyorum, aralarında bir bağ oluşur. Bu tür bir yoğunlukta aşık olmak için gereken süre otuz gündür ve her açıdan bakıldığında, oyun bu işi çok başarılı bir şekilde yapıyor."

"Öyle mi?"

"Hiçbir çift ayrılmadı."

Gözlerimi kırıştırdım ve limonları sıkma işimi geciktirdim. Onun sözleri parti sohbetinden daha yüksek sesle yankılandı. Bunun bir söz mü yoksa tehdit mi olduğunu emin değildim.

"Buna kaydolan ve ne gerekiyorsa yapmaya hazır olan çok sayıda kadın var. Bazıları ilk başta kendilerini yakalayan adamdan hoşlanmaz, ama bu değişir. Bunu sana açıklıyorum çünkü, benim gibi, senin de bu deneyimi tercih etmediğini tahmin ediyorum."

Gözlerimi kapattım. Satır aralarını çok kolay okumuştum. "Ben..."

"Sorun değil. Arran zaten biliyor. Tyler, Convict'in sağlığı ve yaptığı işler hakkında ona her gün bilgi veriyordu, sonra oyun oynandıktan sonra birdenbire kesildi. Onunla ortaya çıkan kadının sen olman hiç de sürpriz olmadı. Arran bunu tahmin etmişti."

"Onu bu yüzden kovmayacak mı?"

"Onu seviyor. Balayımızdayken, Edinburgh'da, limanın aşağısındaki bir dövüş kulübünde tanıştıklarını anlattı."

Zayıf bir gülümsemeyle, "Orada bir depomuz var. Belki de yollarımız kesişmiştir," dedim.

"Belki de öyle yaptın. Oyunda olduğu gibi, Arran ve Convict birlikte savaştı ve kanlarını döktü. Eminim ki adamın şu anda ne yaparsa yapsın, Arran onu affederdi. Diyelim ki, çok büyük ve çok güçlü duygularını kontrol etme konusunda çok yol katetti. Şimdi sana dönelim. Merak ettiğimden değil, ama senin neler yaşadığını çok iyi biliyorum ve her şeyin yoluna gireceğinin canlı kanıtıyım."

"Convict'ten nefret etmiyorum. O

sadece..." "Sinir bozucu mu?"

"Mükemmel bir kelime."

Everly tuvaletten dönüp kanepeye oturdu.

Lovelyn kolunu ovuşturdu.

Dudaklarımı bükerek Genevieve'e, "Benim haberim olmadan kardeşimi burada tuttu. Bunu nasıl affedebilirim? Onun bir çete üyesi olduğunu biliyorum, ama ben değilim. Bu dünyaya hiç yakın olmadım" dedim.

"Arran'dan önce ben de öyleydim, ama o ve Shade, Riordan'a çok benzer bir şey yaptılar. Bilmiyorsan, o benim kardeşim. Ona zarar vermediler ve ben de bunu atlattım, çünkü o da atlattı ve bu hayatın bir parçası. Çete işlerine bağımlı olursun, inan bana."

Limonları bitirdim ve Genevieve suyu tekila ve triple sec'e ekledi. Çalkalayıcıyı salladı ve içkiyi döktü. "Bunu sana söylüyorum çünkü birincisi, zorlandığını görebiliyorum ve ikincisi,

bu dünyayı ve bağılı olduğun adamı gerçekten istemiyorsan, şimdi çıkmalısın. Daha fazla zaman geçip aşk gelmeden önce."

Omuzlarım düştü. "Onu terk etmek istemiyorum."

"Doğru. O zaman onu kızdır, karşılığında kendini daha iyi hissedeceksin."

Şaşkınlıkla güldüm ve Cassie de bize katılarak iki bardak aldı. "O Convict mı? Eğer seni çileden çıkarıyorsa, sen de ona aynısını yap. Nereye gittiğini merak etsin ki paniğe kapılsın."

Kafamı soru işaretiyle eğdim. "Nereye gidiyorum?"

"Esther'in şüpheli bir şekilde öldüğünü ve onun geçmişini biraz bildiğini tespit ettik. Nerede yaşadığını biliyor musun?"

Başımı salladım. Buluşmak istediğimde bir apartmandan bahsetmişti, ama sonunda telefonla anlaşmaya vardık.

"Harika. Buna ek olarak, açık artırmada sizinle birlikte olan diğer kadınlarla da konuşup bilgi toplamamız gerekiyor. Onları kim satın aldı, ölen kişi hakkında ne biliyorlardı ve o zamandan beri ne tür söylentiler duydular? Bir saha gezisi yapmamız gerekecek gibi görünüyor. Bardaklarınızı doldurun, bayanlar."

Cevaplar bir anda patladı, Everly depodan ayrılmaktan şikayet etti, Lovelyn polisin açısını araştırmaktan heyecanlandı ve Cassie, güvenliğimizi sağlayacak erkek arkadaşına gönderdiği mesajı anlattı.

Bana göz kırptı. "Convict çıldırırsa, ona bunun Skeleton Girls müfredatının bir parçası olduğunu söyle: Saha Gezileri ve Siktir Gitler."

Onlara baktım. "Bekleyin. Convict benim gittiğimi nasıl bilecek?"

Cassie kıkırdadı ve Genevieve ağzını kapattı. Mide bulandırıcı görünen Everly bile gülümsedi.

Cassie bana cevabı verdi. "Eğer her hareketini takip etmiyorsa, iskelet mürettebat unvanını hak etmiyor demektir. Güven bana, o bilecektir."

Bölüm 31

Convict

Edinburgh'a giden yol bizi karanlık kırsal alanlardan ve ıssız yollardan geçirdi. Arran ilk etapta bir telefon görüşmesi yapmak zorunda kaldı, ancak yol bizi banliyölere ulaştırdığında görüşme bitmişti. Şehri dolaştık ve Leith tabelalarını takip ettik.

Arran direksiyona vurdu. "Senin hafızanı geri kazanmana yardımcı olmak için kendi hafızamı toparlamakla uğraştım. Çoğunu unutmuştum. Benim için iyi bir dönem değildi."

Nedenini sormak istedim ama ağzımı kapalı tuttum. Bana verebileceği her şeye ihtiyacım vardı ve konuşursam büyüü bozabilirdim.

"Nereli olduğunu biliyor musun?"

Yavaşça başımı salladım. Bu akşam, bir bıçak taşıyordum. İkimiz de taşıyorduk. Benimkini oynuyordum.

"Buradasın, ama çoğu zaman İngiltere'de koruyucu ailede kaldın, bu yüzden güçlü bir aksanın yok, ama Leith'te doğdun ve başka hiçbir yere göre daha çok Leith'e geri döndün."

Salamander Caddesi'ne döndü ve ben yolun diğer tarafındaki modern apartman blokları ile derin avluları olan eski taş endüstriyel binaların karışımına baktım. Bir anı parladı. Çocukken geceleri kapıların altından gizlice geçip duvarları tırmandığım anılar. Muhtemelen iyi şeyler yapmıyordum.

"Değişmiş," diye mırıldandım.

"Bütün bölge gelişiyor. Gentrifikasyon," dedi, sanki küfürmüş gibi. Arran bana baktı. "Geri mi dönüyor?"

"Biraz."

Bir araba kavşaktan hiç durmadan çıktı. Arran kornaya bastı ve mavi BMW'nin sürücüsü öfkeyle kornaya basarak cevap verdi ve hızla uzaklaştı.

"Burada gençken tanıştık, ama sen bana çocukluğunun samimi hikayelerini anlattın. Sanırım ben o kadar berbat bir durumdaydım ki, her şeyin parçalandığı bir hayatın ötesinde başka bir hayat olduğunu bana göstermek için bunu yaptın."

Gülümseyemedim. "Travma bağı."

"Öyle bir şey. Bana anlattıkların pek hoş değil, bu yüzden ya hepsini dinlemeyi ya da yeniden yaşamak zorunda kalmamak için özetini dinlemeyi seçebilirsin."

"Lanet olsun. Hepsini."

Arran başını eğdi ve birkaç tur daha döndükten sonra Ocean Drive ile kesişen bir kavşakta park etti. Arabadan indik.

Rüzgâr bizi kamçıladi, deniz tuzunu beraberinde getirerek onun sözlerini çalmaya çalıştı.

Sokağın köşesindeki bir apartmanı işaret etti. "Glasshouse pub buradaydı. Yıkılıp üzerine başka bir bina yapıldığını bilmiyordum. Bu anıyı ikimizden de çalan müteahhitleri sikeyim."

Derin bir nefes aldım. "Planlama komitesini bıçaklayamam, ama deneyeceğim."

Gözlerini çirkin binadan ayırıp bana çevirdi. "İlk geldiğin gece, seni şartlı tahliye memurun bırakmıştı. On yedi yaşındaydın ve genç suçlular merkezinde bir süre yatmıştın, sonra son birkaç aydır, tekrar suç işlememeni sağlamak için seni yetişkinler hapishanesine koymuşlardı. Ne boktan bir şaka. Arabamda otururken adamın seninle birlikte geldiğini gördüm. Sana, geçmişin yüzünden asla iş bulamayacağını söyledi. En iyi seçeneğin yumruklarınla para kazanmakmış. Hiçbir şeyin yoktu. Bir çanta giysi bile yoktu."

"Kahretsin. On yedi yaşındayken, sonsuza kadar yaşayacağımı düşünüyordum. Sadece bu kadar berbat olacağımı düşünmemiştim. Gidecek bir evim var mıydı?" Bu soruyu sorarken bile pişman oldum.

Arran omuzlarını kaldırıp indirdi ve iç geçirdi. "Hayır, ama o zamanlar annen hala hayattaydı."

"Öldü mü?"

Yüzünü

buruşturdu.

Ben de öyle yaptım. "Onu hatırlamıyorum, özür dileme. Ben sadece... umut ediyordum. Onunla hiç tanıştın mı?"

"Bir kez. Denetim memurunun önerdiği gibi yaptın ve o gece bir cep dolusu para kazanmak için mücadele ettin, sonra daha fazlası için geri döndün. Ben öfke ve kinle doluydu, ama sen bana acıyarak, diğerlerinin çoğu bana sırtını döndüğü halde benimle konuşmaya özen gösterdin. Bir süre sonra arkadaş olduk ve bir gün, benimle bir yere gitmemi istedin. Nedenini söylemedin, ama anneni görmeye gitmek içindi."

Soğuk ellerimi ceplerime soktum. Beni sevmesi gereken tek kişiyi ziyaret etmek için manevi desteğe ihtiyacım olmasının hiçbir mantıklı nedeni yoktu.

"Yolda, tek çocuk olduğunu, hiç yardıma ihtiyaç duymayan bir anneye doğduğunu ve çeşitli maddeleri kötüye kullanarak başa çıktığını anlattın."

Başka bir anı daha zihnime çakıldı. Yatak odasının kapısını açtığımda, kolunda kan ve ağzının etrafında tükürük ve kusmuk lekesi olan bir kadının halının üzerinde uzandığını gördüğüm an. Ölmemiş olmasına sevindiğim an.

"O mutsuzdu, bu yüzden ne hatırlıyorsan hatırla, bunun sebebi asla sen değildin. Sen de onun gibi bir kurbandın."

"Adını biliyor musun?"

"Dorothea."

Huzur içinde yat, anne. Adını bile öğrenemedim öldün. "Ona ne oldu?"

"Hayatının erken döneminde mi? Emin değilim. Eğer biliyorsan, hiç söylemedin. Ama sen başka bir hapis cezasını çekmek için uzaktayken aşırı dozda uyuşturucu almış. Serbest bırakıldığında bunu öğrendin ve bir süreliğine çöküntüye uğradın. Üç hafta sonra tekrar hapse girdin."

Sonunda onunla birlikte değildim. Yüzümü deniz rüzgarına çevirdim ve yürümeye başladım, sırf beynimi sakinleştirmek için hareket etmek için.

Arran benimle aynı hızda yürüdü.

Düşüncelerimi kesintiye uğratmadan işlememe izin verdi. Kalbim bu kadar hızlı atmayı bıraktığında, limanı gören demir parmaklıklara yaslandım, dalgalar aşağıdaki liman duvarında dalgalanıyordu. Tekneler depoların ve sanayi sitelerinin yanında, kamyon park yerlerinin ve malları iç kesimlere taşımak için bekleyen demiryolu bağlantısının yanında demirlemişti.

Sonra bağırđım. Yüksek sesle, bir kez, ve bitti.

Devam etmeye hazır olana kadar başımı eğdim. "Yani burada tanıştık ve para ve duygu yönetimi için insanları dövdük. Nasıl oldu da sen iskelet ekibi yönetir ve bir depo sahibi oldun?"

"Geçmişimi çok hatırlıyor musun?" Başımı salladım.

Arran gözlerinden saçlarını çekip suyu izledi. "Babam Lord Kendrick'ti ve İskoçya'da polis şefiydi. Benim gözümün önünde annemi öldüren yozlaşmış bir orospu çocuğuydu. Birçok insan onun oğlu olduğum için benden nefret ediyordu ve benim hayatımı ya da onun altında ne kadar nefret ve acı çektiğimi umursamıyorlardı. Sen ve Shade ile birlikte, neredeyse dövüş kulübünde yaşıyordum ve yumruklarım ile konuşmakla ün salmıştım, bunu koruyucu bir kalkan gibi kullanıyordum. Sadece kim olduğum için değil, olmam gerektiğini fark etmeye başladığım şey için de hedef alınmıştım. Annem de seks işçisiydi. Kendini ondan çok daha üstün gören piç kurusu tarafından soğukkanlılıkla öldürüldü, oysa gerçek tam tersiydi."

Çenem düştü. "Eskiden fahişeleri dövenleri dövüyorduk. Onlar paralarını ödedikten sonra bekleyip üzerlerine saldırıyorduk."

Arran'ın dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüştü. "Kontrolümü kaybetmişim, ama sen oradaydın ve bana destek oldun. Kadınlara zarar veren erkeklere korku salmak benim yeminim oldu. Ama sonra seks işçileri, işlerini elinden aldığımız için bize kızdılar. Bu, onların güvenli bir yere ihtiyaçları olduğunu ve benim bunu sağlayabileceğimi fark etmemi sağladı. Babam bana miras bıraktı. Bir ekip kurmak doğal bir adımdı ve Leith'ten çıkmamız gerekiyordu, bu yüzden Deadwater iyi bir çözüm gibi geldi. Sınırın hemen üzerindeydi. Yol boyunca taşıdığımız cesetleri yıkamak için gelgit nehri vardı. Depoyu bulduğumda sen yoktun, ama başka bir saçma sapan nedenle tekrar hapse girmeden önce aylarca tadilata yardım ettin."

"Hapishanede geçirdiğim zaman, dışarıda geçirdiğim zamandan daha fazla gibi geliyor."

"En tuhaf olan ne biliyor musun? Depo kurulana kadar, hiç umursamıyor gibiydin. Bana, hapishanenin, çoğunlukla büyüdüğün koruyucu ailelerin evlerinden çok da farklı olmadığını, tek farkının kendi yatağın ve günde üç öğün yemeğin garantili olması olduğunu söylemiştin. Bence sen kurumsallaşmıştın."

Bu kelimeyi bilmiyordum, ama ana fikri anladım. "Sanırım yaşamak için pek bir nedenim yoktu."

"Artık durum farklı. Bu sefer dışarıda kalacaksın. Şartlı tahliye oldun. Bunu biliyor muydun?"

Nasıl bildiğini sormaya gerek görmeden başımı salladım.

Arran gözlerimi dik dik baktı. "Polislerle uğraşarak zaman geçirdim, böylece her pislik senin adını biliyor ve seni bulduklarında sana dokunmayacaklar. Bunun yeterli olacağını garanti edemem, ama bir başlangıç."

Küçük anılar parçaları bir yapboz gibi bir araya geldi. Koyu sarı saçlı ve kanlı yumrukları olan bir gençle karşı karşıya gelmek. Kavga etmek ve bizi güldüren yumruklar atmak. Dövme koltuğunda oturmak...

Ona doğru sendeledim. Tişörtünü yukarı çekip, yan tarafını ve bandana takmış bir kafatası dövmesini ortaya çıkardım. Benim kolumdakiyle aynıydı.

Arran bakmama izin verdi, sonra beni itti. "Adımızı almadan önce bile iskelet mürettebatıydık."

Kalbim sıkıştı, ama kolumu yırtıp deforme olmuş kolumu gösterdim ve yüzündeki tiksintiyi bekledim. "Artık değil. Benimki yangın gecesi yandı. Sanırım bunu hak ettim."

Yüzünde öfke belirdi. "Hayır, hak etmedin."

Arran'a karşı aniden öfkelenmem için hiçbir nedenim yoktu. O benim arkadaşımdı. Her zaman yanımda olan tek kişiydi. Ta ki öyle olmaktan vazgeçene kadar. Onun reddetmesinden kaynaklanan acıyla mücadele ettim.

Omuzlarımdan tutup beni önünde sabit tuttu. Gözlerinde anlamlı bir bakış belirdi. "Daha önce de söyledim, ama sana yaptıklarım için çok üzgünüm. Geçmişi değiştiremem ama affedilmeyi isteyebilirim ve şu anda hayatını olabildiğince kolaylaştırabilirim."

Konuşamadım. Beni çok sıkı bir şekilde kucakladı, sonra sırtıma vurdu ve beni itti.

İkimiz de uzun bir süre konuşmadık. Sadece, dondurucu Kuzey Denizi rüzgârında yavaşça donan su kenarında yürümeye devam ettik.

Mümkün olan en kısa sürede ona gerçeği söyledim. "Sanırım Mila, zamanımız dolduğunda beni terk edecek. Aile sorunlarına yardım etmem karşılığında oyunun kurallarına uyacağına dair bir anlaşma yaptık."

Ben bir haydutum, yumruklarım ile düşündüm, ama şu anda yalancı olmak istemiyordum.

Arran yutkundu ama başını eğdi. "Ona onu sevdiğini söyledin mi?"

"Hayır."

"Ama seviyorsun." Bunu bir soru olarak sormadı. "Bu bir kural değil, ama bazı yarışmacılar ilk günden itibaren bunu söylemeye özen gösteriyor. Bazıları hak talebinde bulundukları andan itibaren. Bu çok güçlü bir şey. Birinin seni sevmesi," kelimeleri aradı, "her şey demek."

Durmak bilmeyen duygu dalgalarını bastırdım. Onun itiraflarından, vaatlerinden, Mila hakkındaki düşüncelerinden.

"İskelet mürettebatındaki yerim dışında istediğim tek şey bu. O. Ona ihtiyacım var."

"Nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum."

Kafam hikayeler ve yarı şekillenmiş anılarla dolu halde Karadeniz'i seyrettim. Mila'yı hayatımın ön saflarında tutma ihtiyacım, ondan kilometrelerce uzakta olsam bile.

O anda neye baktığımı fark ettim.

Aniden durdum ve suyun karşısındaki gemiye baktım, arkasında kargo konteynırları olan kırmızı ve beyaz boyalı devasa bir gemi. Yan tarafında "MARCHANT HAULAGE" yazıyordu, daha ileride ise geminin adı, *EDEN*.

"Bu Mila'nın ailesinin gemilerinden biri."

Arran bir şey söyledi, ama daha yakın zamanda olan bir olay aklıma geldiği için duyamadım. O gemiyi tanıyordum. Daha önce görmüştüm. Belki de

son birkaç ay içinde.

Yoğun bir şekilde odaklandım, ama anılarım kayboldu ve parçalandı. Kahrolası bozuk beynim. Bunun gerçek mi yoksa, o benim kamera kızlarının odasında uyurken onu araştırdığım gecedен kalma bir halüsinasyon mu olduğunu bilmiyordum.

Cebimden telefonumu çıkardım ve o gece yaptığım gibi aynı şeyi aramaya başladım, bu geminin resimde görünüp görünmediğini kontrol ettim.

Aynı anda ekranımda bir bildirim belirdi. Shade'in talimatlarına göre ayarladığım takip cihazım. Mila şehirde hızla ilerliyordu. Sanki yumruk yemiş gibi içim bir anda boşaldı.

"Mila depodan ayrıldı."

Arran küfretti ve kendi telefonunu çıkardı. "Genevieve de."

Omzuna vurarak gitmesi için onu teşvik ettim. Tam o anda bir patlama sesi duyuldu ve Marchant gemisi, zifiri karanlık gecede parlak bir ateş yağmuru içinde patladı.

Onun adı, ailesi, lanet olası mirası. Alevler içinde yok oluyordu.

Bölüm 32

Mi la

Bir konvoy bizimle birlikte Deadwater sokaklarında ilerledi. Manny, adını öğrenemediğim iskelet bir ekip üyesiyle birlikte öndeki arabadaydı, Riordan ise kurşun geçirmez olduğundan emin olduğum aracımızı sürüyordu ve arkadaki arabada bir başka ekip üyesi vardı. Ayrıca Tyler da bizi izliyordu, ancak depodan ayrıldığımızdan beri onu görmemiştim.

Anladığım kadarıyla bu, Genevieve'in iyiliği içindi. Arran, kadınına bir şey olursa onları canlı canlı derilerini yüzerdi.

Cassie telefonunu kulağından çekti, güzel yüzü endişeyle kaplıydı. "Son zamanlarda Dixie ile konuşan var mı? Ona ulaşamıyorum ve depoda da görmedim."

Lovelyn sınıftaymış gibi elini kaldırdı. "Ben birkaç gün önce konuştum. Bir şeyden dolayı üzgündü ve depodan aceleyle ayrıldı. Hazır olduğunda geri geleceğinden eminim."

Cassie iç geçirdi. "Umarım öyledir."

Görevimize o kadar odaklanmıştım ki söz konusu kadınla tanışmamıştım. Esther'in dairesini zaten denemiştik ve kapıyı açan, annesi olması gereken bir kadındı. Sendeledi, konuşması belirsizdi, bize defolup gitmemizi bağırdı, sonra kapıyı o kadar sert kapattı ki yankısı koridorda yankılandı. Onun için çok üzüldüm, ama belli ki konuşmak için uygun bir zaman değildi.

Tyler bize Annabelle'in adresini verebilmişti, bu yüzden yaklaşımımızı diğer iki kadına çevirdik.

benimle birlikte açık artırmaya katılınsınlar. Belki onlar bir ipucu bulabilirlerdi.

Annabelle'in sokağına vardık ve ben arabadan indim, Cassie ve Riordan da benimle geldi. Geri kalan ekip geride kaldı. Kalabalık bir şekilde gitmemeye ve Genevieve'in arabada güvende kalmasına karar vermiştik.

Annabelle kapıyı açtı. Bana gözlerini kırptı. "Oh, merhaba."

Hemen konuya girdim. "Esther'in öldüğünü biliyor muydun?"

Gözlerini kocaman açarak hızlıca başını salladı. "Duydum. Çok korkunç. Sana hiç teşekkür etmedim..."

"Gerek yok. O gecedan önce onunla hiç tanışmış mıydın?" "Hiç."

"Müzayede için hücredeyken, sen onunla ve diğer kadınla birlikte koridora çıktın. Bir şey söyledi mi?"

"Dışarıda bize kötü sözler söyleyen adamla konuştu. Senin gibi uzun sürmediğini söylüyordu ve o da senin iyi bir kız olduğunu ve o yer için fazla iyi olduğunu söyledi. Seni önemseyen insanlar vardı. Adam güldü ve sana yaptıklarıyla ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu söyledi."

Acımı içime attım. Bu, onun bana tuzak kurduğunu doğruluyordu. "Orada olan diğer kadının adını öğrenemedim. Sen öğrendin mi?"

Genç kız başını salladı. "Onu daha önce görmüştüm. Burger Barn'da çalışıyor. Adının Becky olduğundan eminim."

Ona teşekkür ettim ve bir daha böyle bir şey yapmayacağına dair söz aldım.

Annabelle, sokağını tıkayan iskelet mürettebat arabalarına baktı. "Erkek arkadaşın seni ararken bana bunu yemin ettirmişti. Birbirinizi tekrar bulduğunuz için mutluyum."

Arabayla uzaklaştık ve Salter'ın maçıdan önce beni tuttuğu günlerde Convict'in beni aradığı düşüncesi kalbimi çarptırdı. İki margarita duygularımı daha da yoğunlaştırmış olmalıydı, çünkü onun bu kadar uzakta olması göğsümü sıkıştıran bir yük gibi geliyordu. On beş dakika sonra, Annabelle'in adını verdiği fast-food zinciri restorana vardık. Saat on bir geçiyordu ve ışıklar hala yanıyordu ama restoran boştu, insanlar mutfak alanında hareket ediyordu.

Kapıyı çaldım ama kimse gelmedi.

Bu sefer bana eşlik eden Manny, küçümseyen bir ses çıkardı ve kapıyı tekmeledi. Kapı açıldı ve mutfaktan kafalar çıktı.

Bir yönetici öne çıktı, bakışları bizden ekibe ve arabalara kaydı. "Sorun istemiyorum."

Manny omuz silktili. "Hiçbir şey alamayacaksın. Becky ile konuşmamız gerekiyor.

Uzun sürmez."

Müdür omzunun üzerinden bakıp elini salladı, sonra gözaltı hücrelerinden hatırladığım örgülü saçlı kadın tezgaha doğru sessizce yaklaştı. Mavi ve sarı üniformasıyla bana endişeli bakışlar attı.

"Esther'ı duydun mu?" diye sordum.

Becky derin bir nefes aldı ve tezgâhın önünden çıkarak kolumu tutup beni kapıların ötesindeki dış yemek alanına doğru yönlendirdi.

Serin gecede, ellerini koltuk altlarına soktu. "Duydum. Ama hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Çocuk oyun alanının yanındaki alçak duvara yaslandım ve o gözaltı hücrelerinde kısa süreliğine tanıştığım kadını gözlemledim. Becky'nin ifadesine bakılırsa, temkinli ve korkmuştu. Neredeyse düşmanca bir tavır sergiliyordu.

"Onun seks işçisi olduğunu biliyor muydun?"

Eğildi ve sesini alçaltarak konuştu. "Bu yeni bir haber değil. Yıllardır öyle. Daha zengin müşterileri hedeflemeye çalışıyordu, ama alışkanlığı onu geriye attı."

"Uyuşturucu mu

kullanıyordu?" "Elbette."

"Müzayedeye katıldı mı?"

Becky en yakın Burger Barn penceresine bir bakış attı, sonra kameraya baktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Lütfen? Esther öldü. Birinin umursaması gerekiyor."

Çenesini oynattı, küfretti ve uzaklaştı, binanın çevresinden çıkıp otoparka girdi. Ben onu takip ettim, Manny de peşimden geldi.

Açık alanda, Becky birden döndü. "Bu işi kaybedemem. Bir çocuğum var. Paraya ihtiyacım var."

Sempatik bir gülümseme takındım. "O zaman sen de bunu yaptın."

Kırılgan bir gerginlik yayıldı. "Sana yararlı bir şey söyleyemem. O ilk satıldı. Orada başka kızlar da vardı, duyduğuma göre biri durmadan ağlıyordu, ama bizi ön tarafa götürene kadar gözlerimiz bağlı tutuldu."

"Esther'i kimin satın aldığını biliyor musun?" "Hayır."

"Diğer satıcıları gördün mü?"

"Sadece seni gördüğüm yerde bulunan iki adam. Çok fazla konuşmuyorlardı."

"Kimse bir isim söyledi mi?"

"Dediğim gibi, pek konuşkan değillerdi. Biri diğerine Dumbo diyordu, ama bu bir takma ad olmalı, değil mi?"

Bu bilgiyi aklımın bir köşesine yazdım, ama muhtemelen haklıydı.

"Sonra biri seni satın aldı. Çok korkmuş olmalısın." Küçük bir baş sallamasıyla, kalbim onun için parçalandı. Ses tonumu yumuşattım. "Yaşadıkların için üzgünüm."

Gözlerime bakmadan burnunu çektirdi. "Ben kurtuldum. Senin öldüğünü sandım, ama işte buradasın, lüks arabaları olan lüks adamların arkasında. Görünüşe göre ikimiz de iyi durumdayız."

"Şimdi söyleyeceğim şey çok önemli. Seni kimin satın aldığını bilmem gerekiyor."

"Neden sana bir şey anlatayım ki? Sen bunu yaşamadın ki. İş yerime gelip olay çıkarıyorsun. O meraklı sürtükler bununla eğlenecekler."

"Bana yardım etmelisin çünkü Esther'e yaptıklarından dolayı birinin sorumlu tutulması gerekiyor."

Becky'nin bakışları benimkilere kaydı. "Belki de bunu hak etmiştir. Onu sadece buraya ve başka yerlere gelip kızları işe almaya çalıştığı için tanıyorum. Berbat bir kullanıcıydı. Üzgün değilim. Sadece benim de başıma gelebilirdi diye sarsıldım. Onu satın alan her kimse, gerçek bir pislik olmalı. O sahnedeyseniz, müzayedelerde kimse güvende olmayacak. Düşünsenize, beni de satın alabilirdi."

Haksız değildi. Gizemli alıcı, büyük olasılıkla Esther'in katilidir.

"Aynen öyle. Bu yüzden onun kim olduğunu bulmak istiyorum. Alıcın bize yardımcı olabilir."

"Siktir. Tamam. Satılırken onu görmedim. Arabasına götürölüp arkaya kilitlenene kadar görmedim. Bana adını söylemedi, arkadaşlarını beni sismeleri için davet ederken de, senin gibi kibirli bir prensesin hayal edebileceği en aşığılayıcı şeyi yaparken de. Müzayede sınırsız seks içindi, biliyor musun? Onun yaptıklarına katlandım..." Karanlık gökyüzüne baktı ve derin bir nefes aldı. "Oğluma daha iyi bir hayat sağlamak için her şeyi yapardım. Parayla okul üniforması, ikinci el olmayan yeni ayakkabılar, daha önce başka birinin giymediğı ayakkabılar, başka türlü kaçıracağı günöbirlik geziler satın aldım. Beni yargılamaya cüret etme."

Sessiz kaldım. Yargılamıyordum. Ben de ailem için her şeyi yapabileceğim bir durumda bulunmuştum.

Becky kendini topladı. "Her şey bittikten sonra, o piç kiralık dairede uyurken çantasını karıştırdım. Cüzdanı yoktu, ama yan ceppinde RS Yelland yazılı bir spor salonu üyelik kartı buldum."

Aklım karıştı. Bu ismi tanıyordum. Richard Yelland, Deadwater'da iş adamıydı ve ara sıra büyükbabamla birlikte gittiğim etkinliklere katılırdı.

"Altmışlı yaşlarında, dişleri çürümüş, puro kokan adam mı?"

Omuzları kalktı ve indi. "Çok utanıyorum. Bu gece bana tüm bunları tekrar hissettirdiğın için siktir git. Bitti mi?"

Ben başımı salladım ve Becky öfkeyle uzaklaştı. Bir an için onu takip etmedim, gölgelerin kenarları sardığı, diğer tüm dükkanların karanlık olduğı ıssız alışveriş merkezinde düşüncelerimle baş başa kaldım. Bu bir çıkmazdı. Yelland gibi adamlar kendilerini suçlu duruma düşürmemek için sırlarını saklardı.

Soğuk etrafımı sardı. Birdenbire kendimi savunmasız hissettim, Manny yakınımnda ve arabalar sadece yirmi metre uzaktaydı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve Burger Barn'ın ışık dilimlerinin ötesindeki karanlığı araştırarak etrafa bakındım. Çöp dolu bir çit, birkaç araba ve bisiklet asfaltın üzerinde uzanıyordu. Sezgilerimi açıklayacak belirgin bir sorun yoktu.

Karanlıkta bir şey değışti. Ses yoktu, şekil yoktu, sadece bir varlık vardı. Sanki gece kendisi benimle ilgilenmeye başlamıştı.

"Mila, seni arıyorlar." Manny yaklaşıp telefonunu uzattı.
Telefonu kulağıma götürdüm. Benimki çalmışsa da fark etmemiştim. "Beni bırakma," dedi Convict telefondan.
Arkamı döndüm ve telefonu daha sıkı tuttum. "Bırakmayacağım."
"Geri dönüyorum. Mümkün olduğunca çabuk orada olacağız. Beni dinle. Telafi etmeme izin ver. Daha iyi olacağıma söz veriyorum."
Uzaktan hafif bir ses geldi. Omurgamdan bir ürperti geçti. Restorandan gelen sarı ışıklar kesildi ve karanlığa gömüldük.
"Mila," dedi Convict tekrar.
"Buradayım. Sadece... Bir şeyler ters. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."
"Arabaya geri dön. Lütfen, beni dinle."
Bir çığlık, cevap verme şansımı engelledi.
Gölgelerin içinden bir silüet fırladı ve tüm hızıyla bana doğru koştu.
Ağrı hissedip kan akmaya başlayana kadar attıkları bıçağı fark etmedim.

Bölüm 33

Convict

Telefon hattından bir kadının öfkeli çığlığı geldi ve Mila korkuyla bağırdı.

Kalbim durdu. "Mila? Ne oldu?"

"Esther'ime yaptıkların için seni öldüreceğim," diye bağırdı diğer kadın. "Sen onun altın bileti olacaktın ama onu mahvettin ve şimdi o öldü. Hepsi senin suçun. Onunla birlikte ölmeyi hak ediyorsun."

Bir gürültü duyuldu, ardından yabancı kadın çılgın bir kedi gibi miyavlamaya başladı.

"Ayağını gaz pedalına bas," diye Arran'a emrettim ve telefonu hoparlöre çevirdim.

O da gaza bastı ve karanlık gecede Deadwater'a doğru sahil yolunda hızla ilerledik. "Neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Mila, beni duyuyor musun?"

Nefes nefese kalma ve boğuşma sesleri duyuldu, sonra Manny'nin sesi geri geldi. "Mila güvende. Onu arabaya geri koydum ve Tyler tehdidi ortadan kaldırdı."

"Ne tehdidi? Kimdi o?"

"Karım nerede lan?" Arran benim sözlerimin üstüne bağırdı.

"Genevieve arabadan hiç çıkmadı ve tamamen güvende. Mesajımda da söylediğim gibi, kadınlar soruşturma kapsamında insanlarla görüşüyorlardı. Ölen kişinin annesi, mekandan ayrılırken saldırıya geçti.

. Önemli bir yaralanma yok ve saldırgan ile bıçak ele geçirildi."

Bir bıçak. Saldırganın elinde bir bıçak vardı. Cevaplamam gereken çok fazla soru vardı ama Mila'nın iyi olduğunu bilmek tüm bunları bastırdı. Ellerim yumruk oldu.

"Depoya geri dön," diye emretti Arran Manny'ye.

"Yola çıktık. Oraya varana kadar hattı açık tutacağım," diye cevapladı.

Sessizce yolumuza devam ettik, konuşma şansı kalmamıştı. Patlamadan ve Mila ile Genevieve'in depodan çıktığını fark ettikten sonra, eve dönmek için yola çıkmıştık, onlara ulaşmak için sadece otuz dakikalık bir yarışımız vardı.

Arran sürerken, ekranımdaki takip cihazının Mila'yı güvenli bir yere ulaştırmasını izledim.

Deponun dışında, Arran park yerine kayarak girdi ve arabadan fırlayarak, arka çıkış kapısını açmak için çok uzun sürdüğü için güvenlik görevlisine bağırdı. Ben de onun yanıdaydım, kalbim ağzımda, geçmişteki anılarımın yerini yıkıcı bir gelecek hayalleri almıştı.

Ya saldırgan hedefini vurmuş olsaydı? Ya Mila şehrin ıssız bir köşesinde kan kaybından ölseydi?

Koridora ve yönetim ofisine daldık. İçeride Mila, Cassie, Genevieve, Everly ve Lovelyn ile birlikte sandalyelerin etrafında oturuyordu. Arran tereddüt etmeden karısını kucağına aldı ve odadan çıkardı. Mila itiraz etmedi, sadece kollarını Arran'ın boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı.

O anda Mila'nın kolundaki bandajı gördüm. Kızıl bir sis çöktü. Ona nazik davranmak niyetindeydim, ama bir anda, insandan çok hayvana dönüştüm.

Onu kucaklayarak, bir kolumu bacaklarına dolayarak omzuma attım. Sonra ofisten çıktım.

"Sonra konuşuruz," diye Cassie arkamızdan gülerek seslendi.

Mila tek kelime etmedi. Onu arabamın yolcu koltuğuna oturtup kemerini bağlamama izin verdi. Sonra onun apartmanına gittim ve arabayı kötü bir şekilde park ettim, onu tekrar kucağıma alıp yukarı taşıdım.

"Yürüeyebilirim," diye şikayet etti.

"Bırak ben yapayım."

Daha fazla tartışmadı. Apartman dairesine girince onu yatak odasına taşıdım ve kapıyı kilitledim. Onu yatağa yatırdığımda Mila bana baktı.

"Genevieve, Arran'ın bunu yapacağını söyledi, sen de yaparsan şaşırma. Ben iyiyim."

Onun önündeki halıda volta atıp ellerimi saçlarıma gömdüm. "Yaralanmışsın. Biri sana bıçakla saldırmış."

"O yaptı. Bana bıçağı fırlattı."

Hareketsiz kaldım ve bandaja baktım. "Şu anda çok kızgınım. Ben yokken, biri sana zarar vermeye çalışıyor. Seni asla yalnız bırakmamalıydım."

O yumuşak bir kahkaha attı. "Asla yalnız değildim. Tam bir koruma ekibimiz vardı ve kesik de sığ. Hiçbir zarar görmedim."

Son üç kelimesini deli gibi mırıldandım.

Mila beni izledi. Geçen hafta boyunca bakışlarında kalan düşmanlık gitmişti. Korkmuştu. Nedenini bilmiyordum, ama bu son farkındalık, kontrolümün son kalıntılarını da yok etti.

Gözlerimi ona diktim ve ona hissettiklerimi tümüyle gösterdim. "Dinle. Seni bunun için suçlamadığımı bilmeni istiyorum. Senin hatan değildi. Ama yine de seni cezalandıracağım. Elbiseni çıkar. Ellerini başının üstüne kaldır."

İlk başta okunması imkansız olan bakışları benimkine odaklandı. Ama sonra bakışları parladı. Bu bir meydan okuma değildi. Bu bir ihtiyaç, şehvet ve tanımlayamadığım ama göğsüme saplanan bir kurşun gibi hissettiğim yoğun bir duyguydu.

Mila elbisesini ve sütyenini çıkardı, sonra çarpıcı, neredeyse çıplak vücudunu uzattı ve kollarını kaldırdı. "Bana bunun sana ne yaptığını göster. Bana ne kadar önemli olduğumu göster."

Gurur göğsümü şişirdi ve kelepçeleri alıp hızla bileklerini yatak çerçevesine bağladım. İçgüdülerim beni yönlendirdi ve nefesim hızlandı. Yatağa diz çöküp bacaklarını açarak kendime yer açtım. İç çamaşırını yırtıp attım ve amını ortaya çıkardım.

"Beni tamamen alacaksın, çünkü senin burada olduğunu, hayatta olduğunu, benim olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor."

"Bana mı yoksa vajinama mı konuşuyorsun?"

Dudaklarımı kıvırdım ve bakışlarımı yüzüne çevirdim. "O ağzını çalıştır da, onu daha iyi nasıl kullanabileceğimi görelim. Aslında..."

Giysilerimi çıkardım ve 69 pozisyonunda vücuduna bakacak şekilde başının üzerine diz çöktüm. Dört ayak üstünde, sertleşmiş penisimi avuçladım ve dudaklarına götürdüm. "Em. Delirmeden önce beni sakinleştir."

Mila beni ağzına aldı, sıcaklığı beni sardı. Bu, paniğimin yüzde birini azalttı. İhtiyacım olan buydu. Onun üzerinde olmak. Onun içinde olmak.

Onun dudaklarının içine ve dışına sığ hareketlerle girip çıkarken, beni kabul etmesini izledim. Dili etrafımda kıvrıldı, ben inledim ve yüzümü onun amına indirdim, dilimi onun sıvı sıcaklığına kaydırdım ve sonra o güzel dudakları selamlamak için öptüm.

Emmeyi bıraktı ve yüzüme karşı direndi.

Geri çekildim ve bacaklarının arasına bir tokat attım. "Boşalamazsın. Bu gece olan her şeyi halledene kadar olmaz. Unutma, hala seni suçlamıyorum."

Ağzındaki sikim bir cevap vermesini engelliyordu, ama onun sinirini hissettim.

Bu bana ona istediğim her şeyi yapma özgürlüğü verdi. Dikkatimi tekrar onun merkezine verdim ve orgazma yaklaştığını hissedene kadar yaladım ve emdim, topukları yatağa batıyor ve vücudu bana daha hızlı ve daha sert bir şekilde çarpıyordu. Ancak o zaman geri çekildim ve onun sakinleşmesine izin verdim.

Bunu tekrar yaptım. Onu doruğa yaklaştırdım ama orgazm olmasını engelledim. Neredeyse öldürölmek ödüllendirilemezdi. Hayatımdan çıkmasına bu kadar yaklaşmışken bundan zevk almasına izin veremezdim.

Adil değildi, ama bu kadın yüzünden mahvolmuştum. Bu yüzden, o da bunu hissetmeliydi.

Kendi zevkimi saklamadım.

Üçüncü reddedilişte, onun için ölüyordum, dudaklarının arasında o kadar kalınlaşmışım ki yıldızlar görüyordum. Beni çılgına çeviren, yanaklarından akan gözyaşlarıydı. Diline boşalana kadar yüzünü sikmek için durakladım. Zevk inlemem neredeyse onun inlemesini tetikleyecekti, ama onu bekletmek için en ufak bir dokunuşu bile reddettim.

Her zamanki gibi, bir kez yetmedi.

Zaten hiç tamamen yumuşamadım, bu yüzden onu beni yutmasına izin verdim, sonra tekrar sertleşmemi sağladım.

Mila, nefes nefese, ter içinde kalana kadar işkenceme katlandı, rahatlamak için çaresizce havaya doğru kıvrılırken uyluklarını sıktı. Beni tekrar boşalttı, bu sefer ağzından çekilip göğüslerine boşaldım.

Yaptığım pislği görmek için pozisyonumu değiştirdim. Parmaklarımı içine sokarak, spermimi göğüslerine ve boğazına, sonra karnına ve bacaklarının arasına, şişmiş klitorisine yaydım, onu spermimle boyadım.

Yüzü kızarmış, burnundan nefes alıyordu, elleri kelepçelerin ötesinde yumrukluydu.

"Sen benimsin," dedim ona. "Seni her şekilde sahipleniyorum. Kimse seni benden alamaz."

Mila küfretti, göz kapakları kapandı, başı yastığa düştü.

"Bana bak," dedim. "Beni böyle seviyorsun. Acımı seviyorsun çünkü bu sana benim için ne kadar vahşi olduğumu gösteriyor. Beni ne kadar etkilediğini."

Bunu inkar etmedi, sadece beni izledi, dudakları aralanmış ve vücudu benim spermimle parlıyordu.

Parmaklarımla daha fazlasını topladım ve onu içine ittim, sıkı duvarları parmaklarımı sıkıca kavradı. "Amin benim spermimi istiyor. Beni içinde ve dışında istiyorsun."

Mila inledi ve kalçalarını hareket ettirerek içindeki elin üzerinde yukarı aşağı kaydı. Nefes nefese kalana kadar ona izin verdim, sonra çekildim ve onu yine reddettim.

Elimi onun gergin vücudunda gezdirdim, yeni bir fikir kanımı sikime gönderdi ve tekrar sertleşti. "Eğer sana bir bebek koysam, böyle tehlikeye atılmaman gerektiğini hatırlarsın. Bana bahsettiğin implant nerede?"

"Sol kolumda. Neden?" Ne demek istediğimi anladığında ağzı şoktan O şeklinde açıldı. "Bunu yapmazsın."

"Kesinlikle yaparım." Kolunu okşadım ve dış tarafında küçük bir şişlik buldum.

"Mahkum!"

"Emilia. Bu geceyi bir başlangıç olarak düşün. İçimden atacağım ve sana yaptığım tüm kötü şeyleri anlatacağım, sonra da affetmen için yalvaracağım. Başka bir şey yapmayacağıma söz veremem, ama beni dinleyecek ve yine de affedeceksin. Bunun bir nedeni var. Sonunda ona da geleceğiz."

O anda iki şeye uzandım. İskelet mürettebat bandanası ve bıçağım.

Bölüm 34

Mi la

Convict, bacaklarımın arasında diz çökmüş, vahşi görünümlü siyah saplı bir bıçak sallıyordu. "İmplantını çıkaracağım."

Damarlarda sıcaklık yayıldı, ardından öfke geldi. "Sen delisin." "Senin için, tamamen."

Bıçağı çarşafın üzerine bıraktı ve bir bandana aldı. Gözlerimi bağlayacağını sandım, ama bunun yerine bandanayı dişlerimin arasına sıkıştırdı ve başımın arkasında bağladı.

Oh, lanet olsun! Kumaşın arkasından homurdandım, gözlerimle bana ne kadar sinirlendiğimi göstermeye çalıştım.

Mahkumun dudakları seğirdi. "Kızdığında çok güzelsin. Benden hiç korkmuyorsun ve bunu seviyorum. Seni tamamen merhametime teslim ettiğimde bile. Bunu yaparken bile."

Dört ayak üstünde, başı benimkinin üzerinde, bıçağı aldı ve bıçağın keskin olmayan tarafını karnımdan göğsüme doğru çekti. Meme ucuma yukarı aşağı okşadı, vahşi kenarı büyükannemin benim için seçtiği lambanın ışığında parıldıyordu.

"Ağzını kapattım, böylece söylemen gerektiğini düşündüğün şeyleri söyleyemezsin. Sen çok iyi bir kızsın, kötü çocuğa hayır demelisin. Sana yapmak istediğim tüm şeyler yanlış. Böylece, sadece bunların tadını çıkarabilirsin."

Onun sözleriyle gelen rahatlama dalgası için hiçbir mazeretim yoktu. Onun işkencesinden çok gergindim. Klitorisimde bir nabız atıyordu ve ben...

beni alt üst eden çok güçlü bir ihtiyaç duygusuyla doluydu.

Convict, başımın altındaki yastıkları kaydırarak yatağın aşağısını daha iyi görebilmemi sağladı, sonra bıçağının ucuyla bacağımda bir çizgi çizerek derimi çentikledi.

Donakaldım. Bir hata yaparsa beni öldürebilirdi.

Soğuk bıçak ucu kalçamı geçip klitorisimin üzerine geldi. Gözlerimi kapattım, kalbim deli gibi atıyordu.

"İzle, Mila."

Baktım, burnumdan nefes almaya çalışarak sakinleşmeye çalıştım. Konuşabilseydim, ona yalvarırdım. Ya durması için ya da daha fazlası için. Hangisi olduğunu bilemiyordum.

Kör tarafını kullanarak klitorisime bastırdı, sonra bıçağı çevirerek keskin ucunu bana doğru çevirdi. Burnumdan titreyerek nefes aldım.

Küt sapı klitorisime dayadı ve etime bastırdı, sonra girişime ulaşana kadar alt dudaklarımı ayırdı. "Rahatla. Ben bundan çok daha kalınım ve sen beni alacaksın."

Ama vücudum izin vermedi.

"Çok şişmiş." Mahkum dilini şaklattı, sonra yedek bir yastık aldı ve beni kaldırıp altına koydu.

Parmaklarıyla beni tahrik etti, heyecanımı daha da artırdı. Parmak ucu kışıma dokunduğunda irkildim.

O piç kurusu gülümsedi. "Kimse seni buradan sikmedi mi? İyi."

Onu sessizce lanetledim, garip his zevkli hale gelip vücudum titremeye başladığında utançtan neredeyse ölecektim. O sıırttı ve parmağını kışıma soktu, bıçak sapıyla baskıya devam etti.

"Seni ilk gördüğümde, seks müzayedesini için gözaltı hücrelerine kurduğumuz kameralardan izliyordum. Kameraların olduğunu biliyordun, ama bilmediğin şey, saatlerce seni izlediğimdi. Uykunu izledim. Seni gördüğüm en güzel şey olduğunu düşündüm."

Bu düşünceyle inledim. Sap, direnişimi aşarak bir santim içime girdi.

Mahkumun dövmeli göğsü inip kalktı. "Aferin kızım. İlk itirafımı beğendiysen, geri kalanını da seveceksin. Yaptığım her takıntılı ve sahiplenici şey seni tahrik ediyor."

Parmağını sabit tutarak bıçağı daireler çizdi, ışık her dönüşte bıçağı yakaladı ve bıçak içime daha da derine girdi. Bıçak beni korkuttu, ama o korkutmadı. Nedense, tehlike arzumu bastırmak yerine onu daha da alevlendirdi. Bundan hoşlandığımdan emin değildim, ama amım hoşlanmıştı. Çok fazla boşalmak istiyordum, tıpkı göt oyunlarının garip olmaktan çıkıp çok hızlı bir şekilde zevkli hale gelmesi gibi.

"Sonra, seni oyunda bulduğumda, seni sikmeden çıkarabilirdim. Gömleğimi çıkarıp vücutlarımızı saklayabilirdim, böylece numara yapıp seni onurlu bir şekilde kurtarabilirdim, ama hayır. Seni sahiplenmem gerekiyordu, sadece bir kez olsa bile. Sen benim sahip olduğum kadındın ve herkes sikimin senin içine girmesini gördü. Bütün o adamlar seni istiyordu, ama sen benimsin."

Tabii ki öyle yapmıştı ve ben buna kızmamıştım.

Bıçak sapı şimdi içimde yarıya kadar girmişti. Umutsuzca yaklaşan orgazmımın sarmal sıcaklığı hiç gitmemişti, ama aciliyet bir kademe daha arttı.

Yine de, yavaş ve kusursuz bir hassasiyetle hareket etti, bıçağın kenarını asla yaklaştırmadı. İtirafına devam etti. "Ondan sonra, ihtiyacın olduğu için sana yardım etme şansım vardı, ama seni tutabileceğim bir anlaşma ile tuzağa düşürmeyi tercih ettim. Ayrıca, fiziksel takiple birlikte internet üzerinden de seni takip ettim. Açıkça söylemek gerekirse, tüm bunları tekrar yapardım."

Kibirli piç.

Başını eğdi ve yüzüme baktı, gözlerimdeki meydan okumayı fark etti. "Özürüm, senin yanlış bulduğun kısım için. Bu yatak odasında bizden başka kimse olmadığı için adını vermeyeceğim aile üyenle ilgili yalan söylemem. Bunun için özür dilerim. Ayrıca ofisteyken onunla olan konuşmanı dinlediğim için de özür dilerim. Her iki durumda da sınırı aştığımı biliyorum, seni korumak bir hata gibi gelmese de."

Tanrım, ne kadar da pislik bir adamdı.

Sapın ucu dibe vurmuştu, sadece keskin kenarı içimde kalmıştı. Mahkum, gözlerinde coşkuyla beni yavaşça sikti. Tek bildiğim, bunun yarattığı tehlikeli heyecandı. Onun sikiyle aynı değildi, ama her türlü rahatlama hoş karşılanırdı.

Bir kez daha itmek için kalçalarımı salladığımda, o içimden çıkardı, parmağı da kıcımdan çıktı. Tıkanmış ağzımdan inledim, gözümden bir damla yaş süzüldü, o kadar çok boşalmak istiyordum ki. Ama sonra onun sikini içimde hissettim ve vücudu benimkine bastırdı.

Convict beni deldi. Rahatlamamın verdiği duygu ile ağlayabilirdim. Beni o kadar mükemmel doldurdu ki, sonunda arzuladığım şeyi elde etmek çok iyi geldi. İhtiyacım olan şeyi.

O benim kalçama hafifçe vurdu, sonra bağlı olan kollarımı tuttu. Bir tıklama sesiyle kelepçeler düştü. Titreyerek, çaresizce ona sıkıca sarıldım.

"Sana bir izleme cihazı yerleştirdim. Bunun için de üzgün değilim, ama bilmen gerekir. Kimse seni benden alamaz. Seni her zaman bulurum. Her zaman."

Onun artan temposuna, ama aynı zamanda içimi kaplayan güçlü bir tamlik hissine o kadar kapılmışım ki, pek umursamadım. Cassie ve kızlar da aynı şeyi ima etmişlerdi ve ben bunu çok sevmişim. Onun benim için bu kadar çılgın olmasını, bu kadar dengesizleşip aşırıya kaçmasını istiyordum.

Beni daha sert sikti, beni yatağa itti ve içimdeki ateşi bir cehenneme dönüştürdü. Onun için yanıyordum. Beyaz sıcak bir alev.

"Boşalmak ister misin, Mila?"

Dişlerimin arasından tıkaçları çıkardı. "Evet," diye bağırdım.

"O zaman bana ihtiyacım olanı ver. Bu gece ve öncesinde olan her şey için bana affet. Bunu senden almak ne kadar sapkın bir şey olursa olsun umurumda değil."

Benim de umurumda değildi. "Bana bir daha yalan söyleme." "Tamam."

"Affettim."

O, bariz bir rahatlama ile titredi. "Son olarak, bu acı verirse özür dilerim."

Orgazmım doruğa ulaştı ve ben çılgılık attım. Kolumda hafif bir acı hissettim, ama bu, beni saran yoğun zevk ve mutluluk dalgasının yanında neredeyse hiç önemi yoktu. Vücudum şarkı söylüyordu, saf bir tatmin beni sardı ve bacaklarım titremeye başladı.

Tanrıya şükür. Tüm meleklerle, şeytanlara ve ona bedenim üzerinde bu gücü veren her şeye şükürler olsun. Kendimi bu muhteşem doruğa kaptırdım, benim

Onu yeterince sıkıştırdığımda, o da kalınlaşıp üçüncü kez boşaldı ve ecstasy uzadı.

Onun kahkahası beni sersemliğimin derinliklerinden çıkardı. Kanlı parmaklarıyla yanaklarına kırmızı lekeler sürdü ve sonra küçük bir plastik çubuk kaldırdı.

Doğum kontrol hapım.

"Sana çok aşığım."

Ter, kan, sperm ve dağınık yastıklarla dolu bir karmaşa içinde sevişip uyuduk. Mahkum içimde olma ihtiyacında acımasızdı ve o yavaşladığında ben devraldım.

Bu çılgınlığı seviyordum. Acıyı hissetmiyordum.

Sabah geç saatlere kadar, o karnımın üzerinde uyurken, bir eli hala göğsümdeyken uyandığımda bile.

İnanılmaz bir şekilde, hala ihtiyaç duyuyordum.

Muhtemelen o pislik herif kolumu kesip doğum kontrol hapımı çıkardığı içindi. Kesik, Esther'in annesinin yaptığı kesikten daha yüzeyseldi ve o da antiseptik ve bandajla yarayı kapatmıştı. Bunun hayatımın en ateşli deneyimi olduğunu düşünmek delilikti.

Soğuk gün ışığı her zaman benim dostumdu.

Kolumu kaldırıp iki bej şeridi görmek için çevirdim. Sonra telefonuma uzandım. Tüm bildirimleri görmezden gelerek, doktorumun muayenehanesinde randevu arandım ve öğleden sonra için bir tane buldum. Bir dokunuşla randevuyu aldım.

Convict uykusunda kırırdadı ve körü körüne göğsümü aradı, ağzını meme ucuma yerleştirdi. Dilini kullanarak beni okşadı ve emdi. Görevimi tamamladığımda telefonu bıraktım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim, omuzlarımı kaldırarak ağzına doğru ittim ve zevkin tadını çıkardım.

Eli bacaklarımdan yukarı doğru kayd, uyluklarımdın arasındaki yılan dövmesi. Emirken parmaklarını ıslattı ve oynadı, hala tam olarak uyanmamış halde.

Bu kaçınıcı seks turuydu bilmiyordum. Sayısını çoktan kaybetmişim. Tek bildiğim, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bedenimin ihtiyacını takip etmenin kolay yoluydu. Dizlerimi genişçe açtım ve gözlerimi kapattım, böylece hisler beni ele geçirdi, dudaklarımda arzusunun çığlığı ve onun dudaklarında aşkın fısıltısıyla kolay bir doruk noktasına ulaştım.

Yine uyuduk.

Bir sonraki uyanışında, kelepçelere uzandım, Convict'in bileğine.

Bölüm 35

Mila

Öğleden sonra saat dört civarında, hassas bölgelerime parmaklarımı değdirdiğimde hissettiğim zevki görmezden gelerek, geceyi vücudumdan yıkadım ve kesiklerimin üzerindeki bandajları değiştirdim. Sonra saçımı kurutup giyinmek için yatak odasına döndüm.

Convict, başını pazılarına dayamış, kolunu yatak çerçevesine zincirlediğim yerde uzatmış, beni izliyordu.

Yatağıma bir gangster bağlamıştım. Artık kendimi tanıyamıyordum.

Yatak odasında hızlı hareketlerimi izledi, rahatlığı yerini endişeye bıraktı. "Ne yapıyorsun?"

Koyu leylak rengi bluzumu düzelttim. Kolları yaralarımı kapatacak kadar uzundu ama gerektiğinde tüm kolumu gösterecek kadar da boldu. "Doğum kontrol hapları hakkında konuşmak için doktora gidiyorum."

Yüzündeki uykunun izleri kayboldu. "Bensiz mi?"

"Tabii ki. Gelmem gereken yer senin hatan yüzünden."

"Yapma. Sana yalvarıyorum."

Omuzlarımı hafifçe silktim ve odadan çıktım. "Doktoru korkutup bana şeker hapları yazmasını mı sağlayacaksın? Ya da hiç gitmemem için beni ikna etmeye mi çalışacaksın? Hayır, olmaz. Anne olmaya hazır değilim. Senin bıçaklama eylemin beni başka türlü düşünmeye sevk etmesin."

Sesi beni koridorda takip etti. "Kahretsin. Yapmadım. Ben de baba olmak istemiyorum. O anın heyecanıydı. Mila, geri dön."

Ayaklarımı genellikle ofiste giydiğim topuklu ayakkabılara soktum. İş kıyafetlerimi giymem kasıtlıydı. Profesyonel zihnime geri dönmem gerekiyordu

profesyonel zihniyetime geri dönmem gerekiyordu, düştüğüm deli zihniyetine değil.

"Lanet olsun Emilia. Bütün gece çarşafalarını mahvettikten sonra yatağını da kırmak zorunda bırakma beni. Dün gece saldırıya uğradın. Korunmaya ihtiyacın var."

"Kendime ben bakarım. Kimse peşimde değil."

"Evet, olabilirler. Kahretsin. Limandaki patlamadan sana bahsetmeyi unuttum."

Elimi kapı kilidinden çekip odamın girişine doğru geri döndüm. "Ne?"

"Dün gece Arran ve ben Leith limanındaydık. Senin teknelerinden birinin demirlediğini gördüm. Yanında *Eden* yazıyordu. Senin depodan çıktığını bildiren mesajı alır almaz, lanet şey patladı."

Ağzım açık kaldı. Hazırlanmak için acele ederken, telefonuma gelen mesajları görmezden gelmişim, akrabalarımın gelen olağan mesajlar olduğunu düşünmüştüm. Çantamdan telefonu çıkardım ve ekranı kaydırdım. Birçok kişi bana aynı haber başlıklarını göndermişti. O haklıydı. *Eden* yok olmuştu.

Baştaki fotoğrafta limanda yangını söndürmeye çalışan bir itfaiye botu görünüyordu. Turuncu alevler karanlık geceyi aydınlatıyordu. Alevlerin yaktığı güverteyi tanıyordum. Büyükbabamın orada durduğunu, beyaz sakalları üzerinde geniş bir gülümsemeyle, kollarını bana sarılmak için açmış olduğunu hayal edebiliyordum.

Şok ve acı beni delip geçti. "İnanamıyorum. Yani, inanıyorum, ama... Kahretsin."

"Tatlım, buraya gel."

Ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa doğru yürüdüm, Convict'in yanına çöktüm. Kollarını bana doladı ve ben de kucaklaşmaya kapıldım.

"*Eden*, dedemin filosunun gururuydu. Sahip olduğumuz en büyük gemilerden biriydi."

"Haberlerde ne diyorlar?"

"Bilinmeyen bir patlama onu parçaladı, ardından yangın çıktı. Saat iki sularında battı." Telefonumu bıraktım ve boşluğa baktım. "Muhtemelen bir gemi için üzülmemin saçma olduğunu düşünüyorsun."

"Hayır, düşünmüyorum."

"Sadece büyükbabam o gemiyi çok severdi. Bana verdiği tüm envanter ve rota işleri arasında, *Eden* ile ilgili tüm görevleri hep kendine saklardı. Sanki deniz ondan bir parça daha çalmış gibi."

Açıklamam karşılığında bir kucak aldım.

"Onu ne kadar özlediğini hatırlattı sana. Anlıyorum."

Uzun bir süre beni kucakladı ve ben kendime gelene kadar bana gücünü verdi.

"Polisle konuşman gerekecek mi?"

"Hayır, ama deneyeceğim. Tüm iş varlıkları geçici olarak bir vekil tarafından yönetiliyor. Onlar halledecek. Ama akrabalar yine de bana gelecek. Bir açıklama metni hazırlamam gerekecek." Saati kontrol ettim. "Ama sonra. Randevuma on beş dakika var. Çok yakın ama geç kalmaktan nefret ederim."

Kolunu kaldırdı. Kelepçeleri salladı.

İç çekerek anahtarı aldım ve kelepçeleri açtım. "Uyurken o uyarı etiketini sikine dövme yapmadığım için şanslısın."

Ayağa fırladı ve beni öptü. "Sanki hatırlatmaya ihtiyacın varmış gibi."

Mahkum bir dakikalık duş aldı ve makul olandan daha hızlı giyindi. Erkeklerin işi çok kolaydı.

Kapıda, parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Yemin ederim, randevuna karışmayacağım. Uslu bir çocuk gibi bekleme odasında oturacağım."

Dudaklarımı büktüm ama ona kızgın bakacak halim yoktu. Hak etse bile. "Gerçekten tehlikede olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Dün gece bir kadın seni bıçaklamaya çalıştı, biri bir mesaj vermek için patlayıcı kullandı, büyükannen suçlular tarafından manipüle ediliyor ve ortada çok büyük bir para var. Evet, öyle düşünüyorum."

Beni arabasına bindirip iki sokak öteye götürdüğünde itiraz etmedim.

Randevumda, implantımın çıkarıldığını ve hemen yenisini istediğimi doktora bildirdikten ve deli olmadığımı ikna ettikten sonra, ofisten çıktığımda Convict'in koridorda, bir ayağı duvara dayalı olarak beklediğini gördüm.

"Hapishaneden daha kötü dergileri var," diye homurdandı ve telefonunu kaldırdı. "Esther'in annesi uyanmış. Tyler, dün gece sarhoş olduğunu ama şimdi konuşmaya hazır olduğunu söyledi. Depoya gitmek ister misin?"

Dün gece farkında olmasam da, zavallı kadını kaçırdıklarına hiç şaşırmadım. Başımı salladım ve iskelet ekibin karargahına doğru yola çıktık.

Depoya girdikten sonra, girişteki ekip üyesi saygıyla başını sallayarak kapıyı açtı, ben de Convict'i durdurdum. "Bilgin olsun, Esther'in ölümünü senin ekibindeki kadınların yardımıyla araştırıyorum."

Başparmağıyla parmak eklemlerimi okşadı. "Yapabileceğim bir şey varsa, bana haber ver."

"Bana durmamı söylemeyecek misin?"

Dudakları sabırlı bir ifadeyle kıvrıldı. "Seni seviyorum. Seni hiçbir şeyden alıkoymayacağım. Sadece bunu yaparken korunmanı sağlayacağım."

Yine o aşk ilanı vardı. Yani bu, bir anlık tutku değildi. Bu konuya hiç girmedim. Gözlerimi ondan ayırdım ve telefonumu buldum.

Dün gece Cassie, Lovelyn ve beni "Skeleton Girls Detective Agency" adlı bir sohbet grubuna eklemişti. Gruba mesaj attım.

Mila: Esther'in annesi uyandı. Dün gece bana saldırırken ne bağırdığını hatırlayan var mı?

Lovelyn: Senin altın bilek olman gerektiğini söyledi. Bu bütün gece kafamı kurcaladı.

Cassie: Benim de! Aklım Esther ve Salter arasındaki bağlantıları düşünmeye başladı. O pisliği bulamadığımıza göre, belki o yardımcı olabilir. Bekle, burada mısın?

Mila: Yönetim ofisine girmek üzereyim.

Cassie: Yataktan kalkıp aşığı iniyorum! Kimsenin onunla konuşmasına izin verme. Biz kendimiz konuşuruz.

Ofise vardığımızda, hala battaniyesinin altında kıvrılmış halini görünce gülümsedim. Convict'in ekibi gececil insanlardı. Düşününce, gün ışığında dışarıda olmak onu rahatsız ediyor gibiydi.

Beni dirsekledi. "Neden sırtıyorsun?" "Gizli bir vampir misin?"

Gözlerini devirdi. "Senin kanını ne kadar sevdiğim kadar, bebeğim, boğazından çok amını yalamayı tercih ederim."

Kapı açıldı ve Tyler kapıda belirdi. Yüzündeki ifade, son sözleri duyduğunu gösteriyordu, ama tepki vermemek için elinden geleni yaptı.

Onu odaya takip ettiğimizde yanaklarım kızardı. "Cassie geliyor," dedim onlara.

Tyler çenesini kaldırdı. "Bununla ilgileneceğini tahmin etmiştim. Ben de birini bekliyorum."

Bize tabletindeki canlı yayını gösterdi. Esther'in annesi yatağın kenarında oturmuş, ağzı açık ve yumrukları altındaki battaniyeye dolanmıştı.

"Dairesinden arabaları takip etmiş. Onu olası bir tehdit olarak görmemekle hata ettim," dedi Tyler.

Onu yere indiren oydu, bir saniye farkla aniden ortaya çıkmıştı, ancak bıçağı atmasını engelleyecek kadar hızlı olamamıştı.

Ses simgesine dokundu ve odayı çığlıklar doldurdu. Onu susturmak için simgeye tekrar dokundu. "Uyandığından beri böyle. Deli gibi bağıyor."

Gözlerimi onun yüz hatları üzerinde gezdirdim ve Esther'in yuvarlak elmacık kemiklerini ve huysuz ağzını tanıdım. "Yaptığı şeyi nefret ediyorum, ama hapsedilmek onun için korkunç olmalı."

"Özgürlükten çok içki istiyor."

"Ona su vermedin mi? Bu mahkumların temel hakkı değil mi?"

"O tür bir içecek değil. Odasında şişe su ve yiyecek var ama ikisini de çöpe attı. Alkol bağımlılığı onu konuşturmak için faydalı olacak."

Convict beni kendine doğru çekti ve ben onun düşüncelerini tahmin ettim. Saldırısı çok farklı bir şekilde sonuçlanabilirdi. Onun koluna sarıldım. Dün geceki tüm bu olaylar bizi birbirimize daha da yaklaştırmıştı.

Bir dakika sonra Cassie odaya girdi, kalın bukleleri zar zor tutturulmuş bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve boynuna iskelet desenli bir bandana takmıştı. Sonra kapı tekrar açıldı ve kardeşim içeri girdi.

Gözleri bana kaydı ve Convict'in belime doladığı kolunda takıldı. "Mila."

Onu görünce gülümsedim. Söylemem gereken şey yüzünden gülümsemem kesildi. "*Eden*'ı duydun mu?"

"O bir tekne mi?"

"Bir gemi. Büyükbabamızın filosundaki en sevdiği gemi."

Kane, aileden bahsettiğimde her zamanki gibi bakışlarını kaçırdı. "Ne olmuş ona?"

"Dün gece havaya uçtu. Mahkumlar olayı gördü."

Dikkatini yanımdaki adama çevirdi. "Öfke nöbeti geçirdin, değil mi?"

Mahkum dudaklarını kıvırdı. "Hâlâ Mila'yı koruyamadığın için kızgın mısın?"

Kane'in yumrukları sıkıldı. "Onu korumak önemliyse, onu mal gibi davranmadan yapmaya çalış."

Mahkumun kahkahası keskin bir bıçak gibiydi. "Onu tek kullanımlık bir şey gibi davranmaktan daha iyi, değil mi kardeşim?"

Cassie kocaman siyah masanın üzerine oturdu. "Çocuklar, yemin ederim.

Çıkarın ve ölçün. Daha hızlı olur."

İkisi de somurtarak baktı ve o kıkırdadı.

Sonra o seçti onu tableti tableti "Anne Eavis bazı bazı açıklamalar yapması gerekiyor. Tyler, Salter hakkında hala bir gelişme yok mu?"

Kane'e baktı, Kane tek bir kez ve hayal kırıklığıyla başını salladı.

Cassie de başını salladı. "O zaman hedefimiz bu. Mila, hazır mısınız?"

Geri çekildim. "Sorgulamaya yardım etmemi mi istiyorsun?"

"İstemiyor musun? Onu dövmeyeceğiz. Sadece ihtiyacımız olan bilgileri vermesi için ikna edeceğiz. Bunu bir iş toplantısı olarak düşün. Kıyafetin de buna uygun."

Acıyı yuttum. Müzayedeye hazırlanırken, değer verdiğim şeyleri korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi düşünmüştüm. Bir yıl boyunca yeni insanlarla yeni durumlara girmiştım ve çoğu beni güvenmedikleri bir yönetim elemanı olarak düşmanca bakıyordu. Kalın bir deri geliştirmiştım, ama mahkumlardan bilgi almak sınırlarımı zorluyordu.

Sonra Convict'in omurgama dokunması beni sakinleştirdi. Ona bir bakış attım. "Gelir misin?"

"Hemen geliyorum."

Garip bir şekilde, ihtiyacım olan tek şey buydu. "Hadi yapalım şunu."

Üçümüz bodrum katına, ana katın dışındaki odalardan oluşan bir salona gittik. Convict ve ben, birkaç hafta önce kaderimizi bu odada belirlemiştik.

Küçük, kilitli bir odada, Esther'in annesi Tracey Eavis yataktan kalktı. Elleri kelepçelenmiş ve duvardaki bir zincire bağlanmıştı. Hareket ettiğinde zincir tıkırdadı ve kusmuk ve ter kokusuna ürkütücü bir hava kattı. "Nihayet geldiniz. Defalarca aradım ama kimse..." Beni gördü ve şikayeti hırlamaya dönüştü. "Sen."

Gece kulübünün depodan aldığımız votka şişesini kaldırdım. "Kolum iyi, sorduğun için teşekkürler. Sana birkaç sorumuz var."

Bakışları şişeyi takip etti. Bana doğru sendeledi, zincirler onu geri tuttu. "Ver şunu bana, seni aptal sürük."

Cassie tısladı ve elini uzattı. Ona şişeyi uzattım, o da bir kova ve bir giderin bulunduğu köşeye doğru yürüdü. Sonra kapağı açtı ve şişeyi ters çevirerek berrak sıvıyı döktü.

CCTV'de duyduğumuz o çığlık kulaklarımızı doldurdu.

"Jan Salter, beni satması karşılığında Esther'e ne söz verdi?" Gürültünün üstüne bağırdım.

Tracey kekeledi. "Yapma. Yapma!"

Cassie şişeyi düzeltti ve ben soruyu tekrarladım, bu sefer Tracey'nin dikkatini çekmeyi başardım.

Kızarmış gözleriyle gözlerini kırptı. "Neden sana bir şey söyleyeyim ki? Onun ölmesinin sebebi sensin."

Cassie şişeyi tekrar eğdi, alkol borulardan aşağı akıp gitti.

"Dur. Sana yalvarıyorum. Ver şunu bana." "O zaman cevap ver."

"Ona bir iş teklif etti," diye kekeledi. "İyi bir iş. Müzayedede kızları yönetmek için düzgün, dürüst bir iş."

Benim altın bilek olmamdan kastettiği buydu. "Sattıkları kızlar mı?"

Titrek bir şekilde başını salladı.

"Neden Rhys Jacobs'ı istedi?" "Kim?"

Kahretsin. Başka bir yaklaşım

denedim. "Salter dairenize geldi mi?"

Gözlerini votkadan ayırmadı. "Esther hep onun evine giderdi."

"Peki orası neresi?"

Elini uzattı. Parmakları titriyordu. "Önce içki."

Cassie güldü ve şişeyi sallayarak birkaç shot kadar içki döktü. "Dalga geçiyorsun herhalde."

"Siktir git, seni aptal sürtük. Sen iğrenç bir orospusun. Tamam, tamam. Stanholm Yard'daki ofisinden iş yapıyor. Ama onu asla yakalayamazsın. Esther, çok fazla kaçış yolu olduğunu söyledi. Orası tavşan yuvası gibi. Orada uzun süre kalmayı hiç sevmezdi."

Cassie ve Convict ile göz göze geldim ve ikisi de başını salladı. İşimiz bitmişti.

Ama Cassie son bir veda sözü söyledi. "Bugün sana karşı nazik davrandık. Beni kızdırdığın için yaşlı bir sarhoşun hayatını sonlandırmaktan çekinmem. Burada olduğumuzu veya senden istediğimizi birine söylersen, seni çok değerli bulduğun alkolün içinde boğarım. Anladın mı?"

Tracey çılgınca başını salladı ve şişeyi kaptı. Votkayı sanki onsuz ölecekmiş gibi içti.

"Bilgi için teşekkürler. Esther için üzgünüm," diye mırıldandım, içgüdüsel olarak toplantıyı iş yerinde yaptığım gibi bitirmek istedim, ama o artık dinlemiyordu.

Dışarıda, ciğerlerimi temiz hava ile doldurdum.

Cassie'ye, "Sen korkutucusun. Aynı takımda olduğumuz için mutluyum," dedim.

Kadın gururla başını kaldırdı. "Amacım memnun etmek."

"Bir bakıma haklısın. Bu bir yönetim kurulu toplantısı gibiydi. Sadece daha dürüst duygularla. İhtiyacımız olanı aldık, değil mi? Ya da alabildiğimiz kadarını."

Convict saçlarıma bir öpücük kondurdu. "İyi iş çıkardın, küçük gangster." Onun sözlerinin bende uyandırdığı gurur için hiçbir mazeretim yoktu.

Ofise döndüğümüzde, Tyler ve Kane açıkça dinlemişlerdi ve Arran, Shade ve Riordan da onlara katılmıştı. Biri ekrana bir harita açmıştı. Telefonlarını ellerinde, haritayı incelediler.

"Hiçbir sanayi bölgesinde bulamıyoruz." Kardeşimin her zamanki somurtkanlığı daha da derinleşti.

Arran küfretti. "Bu şehri avucumun içi gibi bilirim. Ama bu isim bana bir şey çağırıştırıyor."

Cassie boğazını temizledi, telefonunu çıkardı, bir numarayı çevirdi ve hoparlörü açtı.

Lovelyn cevap verdi. "Selam!"

"Skeleton Girls Dedektiflik Ajansı'nın resmi yetkilisi olarak arıyorum."

Lovelyn güldü. "Bize roller mi veriyorsun? Ben küstah hacker tipi olabilir miyim? Çok iyi hesap tabloları yaparım."

"Anlaştık! Sevgi bu bunubiz Nasıl başlamak başlamaya Stanhall Yard'ı Deadwater'da Deadwater'daki Stanholm

Yard'ı bulmakla

Lovelyn yaptı bir ses ilgi ilgi "Ben duydum duydum duydum. Lütfen bekleyin, arayan kişi."

Tüm bakışlar Cassie'nin telefonuna çevrildi, sonra Lovelyn tekrar konuştu.

"Yaklaşık altı ay önce bir muhbirle yapılan görüşmede ortaya çıktı. Tanıdık geldiğini biliyordum. Yer, Scotsdale Ticaret Bölgesi, son arsa. Eskiden bir evcil hayvan maması deposuydu. Bu yardımcı oldu mu?"

Kane telefona bakakaldı, Shade Arran'ın göğsüne vurdu, sonra başladılar bir çılgınca tartışma, hepsi erkekler eğildiler .

Silahlar ortaya çıktı, sonra giysilerin altında kayboldu.

Cassie hayali bir şapkayı kaldırdı. "Sen gerçekten tanıdığım en iyi araştırmacısın. Kahvaltıya gelmek ister misin?"

Hala telefonda olan Lovelyn güldü. "Akşam yemeği vakti yaklaşıyor ama evet, neden olmasın."

Cassie telefonu kapattı ve kolunu koluma taktı. "Çocuklar oynarken benim eve gelmek ister misin? Richard Yelland hakkında sana ve Lovelyn'e bilgi verebilirim."

Becky'yi açık artırmada satın alan iğrenç sapığı, öğrendiğim her şeyi iskelet kızlara aktardıktan sonra aklımın bir köşesine attım. "Çok isterim. Ama yapmam gereken bazı işler var. Sorun olur mu? Patlayan gemiyle ilgilenmem gerekiyor."

Cassie başını eğdi. "Bir şekilde bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?" "Bu saniyeye kadar düşünmüyordum. Kesinlikle değil." Yine de Convict'in sözleri etrafımdaki tüm tehditler hakkında söyledikleri aklıma geldi. Kaşlarımı çattım ve ona gittim.

Convict, mürettebatının harekete geçtiğini gördü, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Gözlerinde karanlık bir ışık parladı.

Koluna dokundum. "Onlarla birlikte mi gidiyorsun?"

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Seni yalnız bırakmayacağım. Dün gecedен sonra olmaz."

Elini tutup onu koridora götürdüm, böylece baş başa kalabildik. Sonra bana bakmasını sağladım. "Önümüzdeki birkaç saat için planım, kızlarla takılmak ve bazı gizemleri çözmeye çalışmak. Depodan ayrılmayacağım, bunu sen emrettiğin için değil, mal gibi muamele görmeyeceğim için değil, sen çalışırken sana huzur vermek istediğim için."

Dudakları kıvrıldı. "Seni bana aitmişsin gibi davranmam hoşuna gidiyor mu?"

"

"Ya da belki senden uzaklaşmaya ihtiyacım var," diye karşılık verdim. "Sen

ekibine katılmak ve işe yarar olmak istiyorsun. Çeneni ne kadar sıkı kapattığından bunu anlayabiliyorum. Git. Sözümü tutacağıma güven."

Beni uzun bir dakika boyunca inceledi, belki de benimle aynı sonuca varmıştı. Güven olmadan elimizde hiçbir şey yoktu. Ve dün gece ulaştığımız zirveyi tekrarlamaya devam edersek, hayatta kalamayacaktık. Bu sahte olsun ya da olmasın.

"Bir uzlaşma yapmaya ne dersin? Uzaktan kamera görüntülerini inceleyip ekibimin gözü olacağım. Bu tüm dikkatimi gerektirecek ama binada, koridorun sonundaki operasyon odasında kalacağım."

Hala sinirliydim, ama bunun çoğu rol yapmaktı. "Senin başımdan gittiğin sürece, benim için sorun yok."

Bana uzandı. Yanağımı avuçladı ve beni sertçe öptü. Sonra Cassie ve ben işe koyulurken o da görev planlamasına katıldı.

Bölüm 36

Mi la

Cassie'nin dairesi Genevieve'inkinden bir kat aşağıdaydı ama kırmızı tuğla duvarları, meşe zeminleri ve gün batımını seyreden kemerli pencereleriyle neredeyse aynıydı. Girişin yanında, bir rafta motosiklet kaskları, biri kedi kulaklı, ve romantik romanlarla dolu bir kitaplık vardı.

Cassie mutfığa girdi, dolapları karıştırdı, paketleri çıkardı ve buzdolabını talan etti. "Gen bugün ders çalışıyor, bu yüzden onu bir süre görmeyeceğiz, Everly de zor bir gece geçirdi, o da aynı şekilde. Sadece üçümüz olacağız."

Mutfak tezgahının diğer tarafındaki tabureye oturdum. "Lovelyn'i beklerken e-postalarımı kontrol etmemin sakıncası var mı?"

Bir kutu yumurtaya somurtarak baktı ve devam etmem için elini salladı.

Uygulamayı açtım ve gelen mesajların sayısına bakıp iç geçirdim, tanıdık birkaç isim gözümün önünden geçti. Ama en üstteki mesaj beni bir anda durdurdu.

■

Anonim: Parlak altın tabutunun o gemide olmaması ne yazık. Uygun bir veda olurdu.

Omurgamdan bir ürperti geçti, bir şeyler tutarsızdı.

Kapı çalındı ve Cassie, iskelet mürettebatından birinin eşlik ettiği Lovelyn'e kapıyı açtı.

"Pankek yapmaya çalışıyorum," dedi Cassie. "Yenilebilir olursa, büyü yaptığımı iddia edeceğim. Aksi takdirde, sadece yumurtalarla şiddet uygulamış olurum."

"Eminim harika olurlar." Lovelyn tezgahın yanıma geldi ve büyük bir el çantasını yere bıraktı. Çantanın sapında, onunla özdeşleştirmeye başladığım çiçek desenli baskı vardı.

Onu selamladım ama gülümsememi korumakta zorlandım. Lovelyn bana baktı. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz. İkinizle bir şey hakkında konuşabilir miyim? Bunu daha önce kimseyle paylaşmadım ama dedektiflik ajansınızın fikirlerine ihtiyacım var."

Kadınlar bana tüm dikkatlerini verdiler ve ben de mesajı okudum. Sonra bu konuda beni en çok rahatsız eden şeyi anlattım. "Büyükbabamın cenazesi sadece aileye açıldı ve biz çok kalabalık bir aileyiz. Ama basın yoktu. Binada fotoğrafçı yoktu. Cenaze töreninin ve mezar başında çekilmiş fotoğraflarımın internette paylaşılan versiyonlarında, mesajda bahsedilen altın görünmüyordu."

Cassie ne demek istediğimi anladı. Sıcak tavaya hamuru dökerek, "Cenazeye katılan birinin bu nefret mektubunu gönderdiğini mi ima ediyorsun?" dedi.

Bu tanım doğru olsa da, ben bu tanımdan rahatsız oldum. "Ve o öldüğünden beri birkaç tane daha geldi."

Onlara e-posta klasörünü gösterdim.

Lovelyn listeyi gözden geçirdi. "Altının önemini bana açıkla mısın?"

"Tabutu açıldı. Altınlar içindeydi. Altın saten, altın çiviler. Tabutun dışı, onun ne kadar sade bir adam olduğunu yansıtan düz ahşaptı, ama büyükbabam onu biraz lüks içinde gömmek istedi."

Gözleri tekrar bana döndü. "Aileden sana veya büyükbana açıkça düşmanca davranan biri var mı? Sadece cenazede değil, herhangi bir zamanda."

Yutkundum. "Hepsi para gelmediği için hayal kırıklığına uğramış durumda, ama bu beni alay etmek veya büyükbabam hakkında kötü konuşmak için bir neden değil. O çok sevilen biriydi."

"Yani hayır mı? Soruyorum çünkü bu tür durumlarda, on vakadan dokuzunda cevap en bariz olandır. Herkesin görebileceği bir şeydir. Mesajların herhangi biri sizden bir talepte bulunuyor mu veya sizi doğrudan tehdit ediyor mu?"

"Hayır. Sadece büyükbabamla ilgili iğneleyici sözler var. O gerçekten en iyi adamdı. Marchant Haulage'ı sıfırdan uluslararası bir dev şirkete dönüştürdü. Kazandığı tüm parayı aile arasında paylaştırdı ve böylece etkisini genişletti."

"Akrabalarını maaşlı çalışan olarak mı işe aldı?"

"O da değil. Onlara aylık temettü ödemeleri yapıyordu. Maaş gibi bir şeydi sanırım, ama çalışmak gerekmiyordu. Sadece ihtiyacı olanlara destek oluyordu."

Bu sözleri söylerken, son kısmından şüphe duydum. Convict'in de belirttiği gibi, herkesin gerçek bir ihtiyacı yoktu. Bir nesil, hiçbir çaba sarf etmeden ve hatta bu ayrıcalığın farkında bile olmadan bu paraya alışmış olarak büyümüştü.

Lovelyn'in sesi dikkatliydi. "Karşılığında ne istedi?"

Ağzımı açıp kapattım. Bunu hiç düşünmemiştim. "Bildiğim kadarıyla hiçbir şey. Neden soruyorsun?"

"Tamamen bir yabancı olarak ve açıkçası harika birine benzeyen büyükbabanı kötülemek istemedim söylüyorum, tüm bu insanlar ona karşı bir yükümlülük altına sokuldu. Kasıtlı olsun ya da olmasın, onları kendine bağımlı hale getirdi. Bu, onlardan iyilik isteyebileceği ve onların da seve seve yapacağı anlamına geliyordu. Bunu yaptığını söylemiyorum, ama onun yaptığı tüm harika şeylere rağmen, ondan nefret eden birinin mesajlarına bakıyoruz. Neden bunu bilmeni bu kadar çok istediklerini anlamaya çalışırdım."

Omuzlarım yükseldi. "Sence bu kıskançlık değil mi?"

"Eğer sadece onun hakkında alaycı yorumlar yapıyorlarsa, o zaman evet. Ama anonim bir hesap oluşturup buradan defalarca mesaj göndermek, daha acil bir durum olduğunu gösteriyor."

Cassie, ona bir çırpma teli doğrulttu, krep yığını büyüyordu. "Bir tekneyi havaya uçurmaya kadar gideceklerini mi düşünüyorsun?"

Lovelyn gözlerini kırpı.

Ona *Eden*'e ne olduğunu anlattım. Sonra kaşlarımı çattım ve nefret mektupları yığınınından önceki bir mesajı açarak *Lovelyn*'e gösterdim.

Mesajı yüksek sesle okudu. "Rıhtımda duran tüm o tekneler." Tekne patlamadan hemen önce mi söylediler bunu?

"Evet. Sadece birkaç saat önce."

Telefonum *Marchant* hukuk ekibinin numarasıyla çaldı. İzninizi isteyerek telefonu açtım. Klinikten dönerken onlara mesaj bırakmıştım, saatler geç olduğu için sabaha kadar cevap beklemiyordum.

Büyükbabamın işlerini yürüten avukat *Cochran* telefonda konuştu. "Bayan *Marchant*. Mesajınız için teşekkür ederim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"*Eden*'in yıkılması hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Korkarım çok az şey söyleyebilirim. Polis henüz bir açıklama yapmadı ve bakım şirketi de bir sonraki adımlarını bildirmedi." Yüzümü buruşturdum. Bu, akrabaları bilgilendirmeme yardımcı olmazdı.

"Herhangi bir can kaybı olup olmadığını biliyor muyuz? Yok edilen herhangi bir kargo var mı?" "Paylaşabileceğimiz hiçbir bilgi yok.

Amcanızla konuşmanızı tavsiye edebilir miyim?"

Amcanızla konuşmanızı tavsiye edebilir miyim?"

"Amcam mı? *Wallace* neden bir şey bilsin ki?"

Bildiğim kadarıyla, *playboy* amcam tropikal bir yerde güneşleniyordu. Hiçbir zaman bir iş toplantısına katılmamış ya da şirkete ilgi göstermemişti, büyükbabam da ona tek bir karar bile vermeyi güvenmemişti. Cenazeden sonra, hemen uçağa atlayıp geri dönmüştü.

"O zaman duymamışsın. Bay *Wallace Marchant* birkaç gün önce buraya döndü, sanırım gelecek haftaki toplantıya hazırlanmak ve büyükannene destek olmak için. Bana kendisi söyledi."

"Onunla ne zaman konuştunuz?" diye sordum.

Avukat boğazını temizledi. "Müvekkillerimin faaliyetleri hakkında konuşma yetkim yok."

Yani büyükannem ona söylememiştir. Yine de büyükannem iyiydi ve diğerleriyle hala iletişim halindeydi, sadece benimle değil. Anlamıyordum. *Wallace*, büyükannemin destek için başvuracağı son kişiydi.

Cenazede güneş gözlüğü takmış ve sıkılmış bir ifadeyle duruyordu. Ama şimdi düşündüm de, bir veya iki kez annesinin yanında olmuştu. Muhtemelen annesini inciten aynı zehirle zehirlenmişti.

Hâlâ çözemediğim bir sorun.

"Toplantı hakkında, tarihi uzatma ihtimali var mı?" diye sordum.

"Üzgünüm, ama hayır. Bay Wallace zaten öne alınmasını talep etti ve gerekçe olmadığı için reddedildi. Tüm oy kullanacak tarafların katılacağını varsayarsak, planlandığı gibi önümüzdeki Cuma günü yapılacak."

Cochran'a teşekkür edip telefonu kapattım ve Wallace'ı aradım. Telefon çaldı ve telesekreter devreye girdi. Aramayı sonlandırdım ve telefonuma baktım.

"Yemek hazır," dedi Cassie.

Tezgaha geri döndüm ve limon, şeker ve çilekle süslenmiş bir tabak krep aldım.

Yanımda duran Lovelyn koluma dokundu. "Sorularımda acımasız davrandıysam özür dilerim. Daha nazik olmalıydım. Ne kadar acı çektiğini düşünmemiştim."

"Sorun değil. Senin yardımını istedim."

"Emin misin? Bazen duygusal tepkilerim çok şiddetli olur ve telefonda yüzünün düştüğünü görünce çok etkilendim. Bunun sebebi ben miyim?"

"Hayır! Hiç de değil." Omzunu sıktım.

Titreyerek nefes verdi. "Doğru. Sakinleşmem ve saçmalamayı bırakmam lazım. Duygularımla boğuşuyorum ve bu, kapatamadığım bir musluk gibi. Mümkün olduğunca uzun süre görmezden gelmeye çalışıyorum. Patlayana kadar, ayarlayıp unuttuğum bir zamanlayıcı gibi. Sadece dikkatsiz davrandığımı düşünmeni istemiyorum."

"Öyle değildin. Büyükbabam öldüğünde çok üzülmüştüm, ama şimdi bu üzüntü arka planda kaldı. Artık geceleri uykumu kaçırmıyor, anlarsın ya."

Bana titrek bir gülümseme attı, bu da bir şekilde anladığını gösteriyordu.

Yemek yedik ve ben düşüncelerimi toparladım. Lovelyn'in kapatamadığı musluk, Convict'e karşı hissettiklerimi yansıtıyordu. Ama o, etrafıma dökülen ve beni sürükleyen bir sel gibiydi. Onunla olmak

ailemi koruma konusundaki ateşli enerjimi bir kenara itmemişti, ama o bu enerjiyi daha iyi şekillerde kullanarak zihnimi daha berrak hale getirmişti.

Cassie'nin hazırladığı tatlı kahvaltıyı ve kahveyi afiyetle yedim ve bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşündüm.

"Lovelyn, İngiliz polisi kadar İskoç polisine de erişimin var mı?"

"Evet, var. Babamın görevi her ikisini de kapsıyor. Neden sordun?"

"Avukatlar patlama hakkında bana hiçbir bilgi veremiyorlar. Soruşturmayla erişebilir misin? Tabii bu seni zor durumda bırakmazsa."

"Seve seve yardım ederim. Sorun yaratmadan bir bakabilirim."

"Emin misin? Senden yararlanmak istemem."

"Bunu babamın erkek arkadaşına olan borcu olarak düşün. Ayrıca, Arran veri araştırması yapmam gerektiğinde bana iyi para ödüyor. Farklı bir amaç için bunu yapmak güzel."

Çantasından bir tablet çıkardı ve yazmaya başladı. Çalışırken, Cassie ile bana bakıp duruyordu. "Kulübümüzde kendimi yararlı hissetmeyi seviyorum. Bu arada, Esther'in otopsi sonuçlarını henüz almadım, ama yakında gelecek. Üzerime düşeni yapacağım."

"Dedektiflik ajansı," diye düzeltti Cassie. "Ve ben sadece elde edebileceğim şeyler için size katılmanızı istemedim. Ben Deadwaterlı değilim, bu yüzden daha fazla arkadaşla ihtiyacım var. İkinizi de sevdiğim için seçtim."

Üçümüz birbirimize gülümsedik.

"Bu, bizim de tişört alacağımız anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Sipariş verildi ve yolda." Cassie kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Bu da beni planımla ilgili son gelişmelere getiriyor. Richard Yelland, Burger Barn'dan Becky'yi satın alan iş adamı dostumuz. Heh. Bu aliterasyonu çok sevdim. Her neyse, çok arkadaş canlısı olduğu için, ülkenin farklı genelevlerinde sevgisini paylaşmak için çok zaman harcıyor. Takip ettiğim kadarıyla, birkaç gün içinde Deadwater'a dönmüş olması gerekiyor. Riordan ve ben onu alıp, o kötü yumurtayı kırmak için küçük bir sorgulama yapacağız." Bana göz kırptı. "O sırada odada olmak istemeyebilirsiniz."

Burnumu kırıttım. "Anlaştık. Onu sana bırakmaktan memnuniyet duyarım. Benim tahminim, Esther'in alıcısının katili olduğu yönünde, Yelland'ın adını verebileceği kişi,

ya da Jan Salter'dı, ama her iki durumda da nedenini bilmiyorum. En azından Salter ona ne olduğunu biliyor, bundan eminim. Ona bir iş vermeyi planlıyordu, yani o yapmadıysa, birinin adamlarından birinin hayatını sonlandırdığı için çok kızacaktır."

Cassie mırıldandı. Bir not defteri aldı, tabağını temizledi ve bir sayfanın üstüne "Kurban" ve Esther'in adını yazdı, sonra ikinci sayfaya "Şüpheliler" yazarak Salter ve bilinmeyen alıcısını listeledi.

"Kanıtları buldukça not alacağım," dedi.

Esther'in altına bir madde ekledi: "Liman'da ölü bulundu."

"Bileziği de ekle," dedim. "Bu, zaman çizelgemiz için bir ipucu. Tahminimce, açık artırmadan hemen sonra öldürülmüş, yoksa neden hala bileziği takmış olsun ki?"

Bildiklerimizden başka bilgileri de ekledik. Adı, rolü. Bir kayıt oluşturmanın verdiği hissi sevdim. Sonra Cassie, şüphelilerin üzerine "Araç, neden ve fırsat" yazdı, ancak açık artırmadan sonra onu satın alan alıcıyı bir fırsat olarak ekleyebildik. Ondan sonra tıkanıp kaldık.

Lovelyn başarılı olduğunu gösteren bir ses çıkardı. "Patlama ile ilgili dosya buldum. Henüz tanık ifadeleri yok, ama bir dedektif atanmış." Tezgahın üzerine parmaklarını vurarak okudu. "Oh, bu ilginç. CCTV'nin ilk incelemesi, patlamadan önce yakınlardaki yoğun trafiği ve ayrıca dış liman duvarında iki kişinin olduğunu gösteriyor. Zaman damgası belirtilmemiş. Operatör, hepsinin siyah giyinmiş gibi görüldüğünü kaydetmiş."

Aklım raporun üzerinde dolaştı. Hangi çift *Eden'in* yok edilmesini ister ve bunu yapabilecek güce sahip olabilir? "Bekle, bunlar Convict ve Arran olabilir mi? Patlamayı izlediler."

"Kahretsın. Evet, muhtemelen."

Kapı çalındı. Cassie kapıyı açmaya gitti. "Mila? Sana."

Koşarak gittim ve Convict'in koridorda beklediğini gördüm. Kalbim küt küt attı.

İçeri girmedi, bunun yerine bana kararsız bir bakış attı. Takıntılı bir manyaktan kaybolmuş bir çocuğa dönüştü. Onun sergilediği tüm bu davranışlara

"Sözünüzü kesmek istemem ama işim bitti. Salter'ı bulduk. Doğru yer ve kendini sıkı bir şekilde barikatlamış. Kane bir fırsat kolluyor ama strateji gerekecek. Bu, basıp kaçmak gibi bir şey olmayacak." Bakışları beni sardı. "Siz hazır olana kadar aşağıda takılıp kendimi işe yarar hale getireceğim."

"Beni kontrol mü ediyorsun?"

"Hayır, sadece dolaşıp dolaşıyorum dolaşıyorum çok yakışıklı bir Dudakları dudakları kıvrıldı.

"Seni izlemek için CCTV'nin olmamasını özledim."

Ben de onu özlemiştim. Bir saat bile geçmemişti ve ben onun kollarına atlamak istiyordum.

"Bitirdiğimde sana haber veririm," diye zorla söyledim.

İçgüdülerime uyarsam, ona saldırırdım ve bu hiç de sağlıklı olmazdı.

O dönüp gitmek üzereydi. "Con?"

Geri döndü ve dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Bana ilk kez bu takma adı kullandın. Aslında, düşündüm de, hiç kullanmadın."

Neden bu söz kalbimi sızlattı? "Bana otuz dakika ver, sonra tamamen seninim."

"Daha fazla istediğim bir şey yok, güzelim."

O gitti, ben de kapıyı kapatıp ona yaslandım. Cassie mutfak temizliyordu, tezgahının üzerinde duran tablette deponun alt katındaki canlı görüntüleri izliyordu.

Beni bakarken yakaladı. "Riordan'ı iş başında izliyorum. Bir süre ona bakamazsam yoksunluk belirtileri gösteririm."

Burada kamera olsaydı Convict'in de aynısını yapacağını düşünerek gülümsedim ve yardım etmek için bir bez aldım. "Anladığım kadarıyla bir süredir birliktesiniz."

"Hayır, ama onu gördüğüm anda anladım ve o zamandan beri ona takıntılıyım. Onu benim olduğuna ikna etmek daha uzun sürdü ve küçük bir kaçırma olayı gerekti." Mutlu bir şekilde nefes verdi.

Elbette şaka yapıyordu.

Yan yana temizlik yaptık, sonra görevime geri döndüm ve akrabaları için çok sıradan bir açıklama yazdım ve hepsinin e-postalarına gönderdim.

Tüm bu süre boyunca, Convict'e dönme zamanının yaklaştığını gösteren saatin tik takları giderek daha acil hale geliyordu. İlişkilerin belirli bir yol izlemesi gerektiğine, aksi takdirde doğru olmadığına her zaman inanmıştım. Birini tanımak bir gecede olmazdı. Onları mutlu, üzgün, stresli hallerinde görmek gerekir ve bu zaman alır.

Bu, göğsümdeki hissi açıklamıyordu. Ona karşı hissettiğim çekim o kadar güçlüydü ki, beni onun yanına çeken bir ip gibi beni ona doğru çekiyordu.

Cassie de Riordan'a karşı aynı duyguyu inkar etmemişti. Anlattıklarına göre, bu duyguyu kucaklamış ve onunla birlikte koşmuştu.

Yeniden düşünmem gereken çok şey vardı.

Bir an için koltuğuma yaslandım ve kendimi bu heyecanın tadını çıkarmaya bıraktım, ve bu çok, çok iyi geldi.

Bölüm 37

Mi la

Günler sakin geçti. Convict'in ekibi, Jan Salter'ı kaçırmak için bir strateji belirlemiş gibi görünüyordu, ama bunu yapma fırsatı bulamadı. Ben ise daha da dikkatim dağıldı ve düşüncelerime daldım. Sanki benim sıkıntımı hissedebiliyormuş gibi, Convict yanımdan ayrılmadı.

Onun yakınımda olmasına ihtiyacım vardı.

Kanepede, gün batımı gökyüzünü kan kırmızısı çizgilerle boyarken, yıllar önce büyükbabamın bana verdiği aile fotoğrafını elime aldım. Marchant Haulage'ın desteklediği ilk akraba grubunun ve arkalarındaki geminin olduğu fotoğraf.

Kendi kendime mırıldandım, "Kaçınız gerçekten muhtaçtı? Kaçınız sadece iyi bir adamdan faydalandı?"

Convict kanepenin arkasına geçti ve başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Önlerinde duran *Eden* mi?"

Parmaklarımı onun parmaklarına geçirdim, bizi birbirimize bağladım. "Evet. Lovelyn'e göre hala polis raporu yok, bu çok sinir bozucu. Toplantı birkaç gün sonra ve cevaplardan çok sorularım var."

"En acil olanı ne?"

Başımı kanepeye yaslayıp ona baktım, midem endişe ve artan bir korku hissiyle sıkışıyor. "Ailem hakkında tam olarak ne kadar az şey bildiğim."

Kahve masasında telefonum çaldı, fotoğrafı bir kenara koyup telefonu aldım ve ekrandaki ismi görünce şaşkınlıkla gözlerimi kırpıttım. "Arayan

annem."

Annemi ve üvey babamı seviyordum, ama yakın değildik. Üvey babam bu ilişkiye iki küçük çocuk getirmişti ve onlar, ailemi benim için endişelenmeyecek kadar meşgul tutuyorlardı.

Marchant ailesinin işleri hakkında onlarla hiç konuşmamıştım. Onları cenazeye davet etmiştim, ama sadece nezaketen. Gelemediler, ama sorun değildi. Onların desteğine ihtiyacım yoktu.

Cevap vermek için ekranı kaydurdım ama Convict'in elini tutmaya devam ettim. "Merhaba. Bu beklenmedik bir şey. Nasılsın?"

"Emilia, büyükannen nasıl?" Annemin tanıdık sesi gergindi.

"İlgilendiğin için teşekkürler. O... kaybettikten sonra bekleneceği gibi. Kendine kapanık, ama ben onu desteklemek için elimden geleni yapıyorum. Sen nasılsın? Jeff ve çocuklar iyi mi?"

"Onu destekliyorum derken, elinden gelen her şeyi yaptığından emin misin?"

"Ben... Ne demek istiyorsun?"

Annem nefes aldı. "Karışmak istemem ama Wallace amcan uğradı ve seninle konuşmamı istedi. Çok endişeli."

Ağzım açık kaldı ve Convict'in aynı ifadeye bakarak, konuşmanın diğer tarafını duyabildiğini anladım. Wallace hiçbir aramama veya mesajıma cevap vermemişti. Onu akşam yemeğine davet etmiştim. Zamanı olduğunda kısa bir sohbet etmek istediğimi söylemiştim. Hiçbir cevap gelmedi.

"Wallace seni mi ziyaret etti?"

Annem devam etti. "Harika bir çay içtik. Marchant ailesinin işlerine karışmayacağımı, bunların beni ilgilendirmediğini hep söylemişimdir, ama senin için endişeleniyorum. Büyükannen ve büyükbabanın sana sunduğu fırsatları kaçırmayı istemiyorum."

"Amcam tam olarak ne dedi?"

"Büyükannenin bu geçiş sürecini kolaylaştırmak için elinden gelen her şeyi yapmanı tavsiye etti. Onu gördüğümde çok şaşırdığımı söylemeliyim. Çok güzel bronzlaşmıştı. Aile toplantısı yakında, değil mi?"

Tamamen şaşkınlık içinde nefesimi bıraktım. Annemin bu toplantıdan haberi olması için hiçbir neden yoktu. Muhtemelen bir sonraki cümlemi dikkatlice seçmeliydim, ama çok şaşkındım. "Wallace hediye getirmiş olabilir mi?"

"Aslında getirdi, ama planlı değildi. O tatlı adam Jude ve Mitch hakkında her şeyi sordu, sonra gelecek yıl kulüplerine destek olmak için çok cömert bir teklifte bulundu. Tamamen beklenmedik bir şeydi."

İç geçirdim. "Hayır, değildi. Seninle bu konuşmayı yapman için sana rüşvet vermeye çalışıyordu."

"Kesinlikle hayır. Neden yapsın ki? Sadece nazik davranıyordu."

Annemin dünyası Marchant ailesinin hayatından çok uzaktı. Anlaşmalar, iş manevraları yoktu. Çalıştığı kuaförün hemen aşağısında, Jeff'in emlakçı ofisinin yanındaki güzel bir üç yatak odalı yarı müstakil evde yaşıyordu. Çocuklar yakındaki iyi bir okula gidiyordu. Dördü hafta sonları birlikte aile tenisi oynuyordu.

Bulduğum durumu açıklamak birdenbire yorucu gelmeye başladı.

Gözlerimi kapattım. "Hayır, haklısın. Özür dilerim. Wallace başka bir şey söyledi mi?"

"Sadece annesi için endişelendiğini ve tüm bu iş dramasının bir an önce bitmesini istediğini söyledi."

"Tabii ki öyle. Hepimiz öyle istiyoruz."

Birkaç klişe söz daha söyledikten sonra telefonu kapattım.

Convict kanepenin etrafından dolaşıp yanıma oturdu. "Wallace'ın davranışları bir tehdit oluşturuyor mu?"

"Sanmıyorum. O hiçbir şekilde kötü niyetli biri değil. Onunla tanışsan, ne demek istediğimi anlardın. Neden telefonlarıma cevap vermediğini ama annemi bana karşı kıskırttığını anlamıyorum."

"Korkakça."

Aklıma bir fikir geldi.

Aslında iki tane. Çalışmak için daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Işığı yakmak için tüm yolları denemeden karanlıkta kaldığımdan şikayet etmenin bir anlamı yoktu.

Convict'in üzerine bacağımı atarak, onun kucağına oturdum ve dirseklerimi hafifçe omuzlarına dayadım, parmaklarımı onun

çok uzun saçlarında dolaştırdım.

"Benimle yasadışı bir şey yapmaya gelir misin?"

"Her zaman. Ne zaman gidiyoruz?"

Bunu çok sevdim. İhtiyacım olan her şey olmaya hazır olmasını sevdim. Eğer zamana ihtiyacım varsa, bana zaman ayırdı. Konuşmadığımız zamanlarda bile, karnımın doyduğundan emin oldu. Birlikte olmadan önce bile, tehlikeli durumlarda ve şüpheli nedenlerle tehlikeli şeyler yaparken, beni koruyordu.

Yaptığı tüm kötü şeyleri itiraf ettiğinden beri, ben sadece iyi yanlarını görmeye başlamıştım ve bu, kabul etmeye hazır olmadığım bir sonuca doğru gidiyordu. Ancak, onun bana yaptığı gibi ona bakmaya başlama dürtüsüne boyun eğebilirdim.

"Gece çöktükten sonra. Belki birkaç saat sonra."

Karanlık bakışları benimkilerle buluştu. "O zamana kadar ne yapacağız?"

Eğildim ve onu nazikçe öptüm. "Saçını kestirmen lazım."

"Benim sikimi sürerken yapabilir misin?"

Bunun bizim için kaçınılmaz olduğundan oldukça emindim.

Mutfak taburesi ve eski bir havluyla banyoyu hazırladık. Convict'in koyu renkli saçlarından bir tutam kestiğimde makas yumuşak bir ses çıkardı. Omuzları gevşemiş ve çenesi aşağı eğik halde, ben onun etrafında hareket ederken bir elini üzerimde tuttu. Her zaman bir şekilde bana dokunuyordu. Banyo aynası bizi altın rengi bir ışıktayansıyordu. O, gömleksiz ve sakın, ben ise önceliklerim çatışıp değişirken dağılmamaya çalışıyordum.

"Çalışırken seni becereyim."

Tısladım. "Henüz değil."

"Bunu bir oyun haline getirelim. Sen bana saçımı keseceksin, ben de sana orgazm yaşatacağım. İlk hata yapan kaybeder."

Gözlerimi devirdim ve devam ettim.

Saçları ipeksi ve kalın uzamıştı, uçları hafifçe kıvrılıyordu. Parmaklarımla taradım ve dikkatlice keserek yanları daha kısa, üstleri daha uzun olacak şekilde şekillendirdim. Onun bu kadar tanıdık gelmesi garipti. Sol kulağının arkasındaki soluk çil, dövmesi, açıklayamadığı omzundaki kabarık yara izi ve

boynunda onu titretmek için öpebileceğim tam yer.

Dudaklarımı oraya değdirdim.

O tısladı ve beni öne doğru çekerek dudaklarımı ele geçirdi. Bir kez izin verdim, sonra geri çekildim ve işime devam ettim. Doğru yapabilmek için zaman ayırdım ve gevşek saçları tozunu alıp onun cildini gıdıklamaması için temizledim.

Bu bir tür keşif yolculuğuydu. Onu farklı bir şekilde görüyordum. Beni bir anlaşma yapmaya zorlayan kayıp çocuk olarak değil, daha fazlası olarak. Otuz günden fazla. Hayatımda geçici olmaktan daha fazlası.

Öne geldiğimde, bakışları açlık ve özlemle doluydu. "Kucağıma gel. Seni tutacağım. Sadece içimde sikimi ısıtmama izin ver."

İçimde bir sıcaklık dalgası yükseldi.

Tereddütüm beni mahvetti. Mahkum bu fırsatı kaçırmadı ve ellerini eteğimin altına sokarak iç çamaşırımı çıkardı, bu hareket beni nefes nefese bıraktı. Sonra kot pantolonunu indirdi ve beni kaldırıp kucağına oturttu.

Yavaşça, işkence gibi santimetre santimetre içime girdi. "Benim için çok ıslaksın.

Senin amın benim mutluluk kaynağım, biliyor musun? Çok iyi hissettiriyorsun."

Kalbim deli gibi atıyordu. Gözlerimi kapatıp makası bir kenara bıraktım ve ona yaslandım. Bacaklarımı beline sıkıca doladım, beni doldurması zevk merkezlerimi ateşleyerek düşüncelerimi çaldı.

Ama daha ileri gitmedi.

"Sadece kesmeye devam et. Ben burada kalacağım, duygusal destek kız arkadaşımın içine kadar girmiş halde."

"Böyle çalışmamı mı bekliyorsun?"

"Hadi ama, yılın iş kadını. Bakalım düşmanca bir devralmayı nasıl halledeceksin."

Saç kesimi bitmek üzereydi, ama onun hatırı sayılır uzunluğuyla doldurulmuş halde devam etmek, tüm varlığımı ortaya koymamı gerektiriyordu. Yine de bunu bir meydan okuma haline getirmişti ve ben onu berbat bir halde bırakabilirdim.

Gözlerimi açarak, şehvetle mücadele ettim ve kesmeye devam ettim.

Dakikalar geçti ve kalbim sakinleşti, dikkatim tekrar bana döndü. Onun penisini ısıtmaktan hoşlanıyordum. Bu, beklemediğim bir samimiyet içeriyordu. Bizim normalde yaptığımız çılgın, tırmalayan seksten çok uzaktı.

İşimi bitirdiğimde, parmağımın ucuyla şakağından başlayan soluk yara izini takip ettim. Bu, çoğunlukla uzun saçlarının altında gizli kalan hafıza kaybının görünür bir hatırasıydı. Bu yara izi, gösterdiğimden daha fazla endişelendiriyordu beni.

Bir eliyle kıcımlı okşarken, diğer eliyle ince, askılı bluzumun kenarını okşadı. "Ne oldu?"

"Ya bir gün eski hayatınla ilgili seni değiştiren bir şey hatırlarsan?"

O, iri omuzlarını silkti. "Önemli olan her şeyi bildiğimden eminim. Geri kalan her şey sadece arka plan detayı."

"Ya bir kız arkadaşın olsaydı?"

"Ben yapmadım. Ama endişelerinin yönünü biraz sevdim. Güvensiz yolunda ilerlemeye devam et."

Kaşlarımı çattım ve ondan kurtulmaya çalıştım, ama o bacağımlı tutup beni yerde tuttu. İçimde, penisi zonkluyordu. Yüzünde ateşli bir ifade belirdi.

"Benden ayrılacağımdan korkuyorsun."

Makasları çoktan bırakmış olmama rağmen, yine saçlarına odaklanıyormuş gibi yapıp tuhaf bir ses çıkardım. "Sen bana aşık değilsin."

Başımı aşağı eğerek gözlerimi kendi gözlerine kilitledi. Koyu renkli gözlerinde sadece samimiyet parlıyordu. "Hastaneden çıktıktan sonra, emin olabileceğim çok az şey vardı, ama ilk görüşte seni tanıdım."

Elimi tutup göğsüne koydu, böylece hızlı atışını hissedebildim.

"O andan itibaren kalbim senindi. Hiç tereddüt etmedim, hiç şüphe duymadım. Tanıştığımıza ne kadar emin olduğumu hatırlıyor musun?"

Yavaşça başımı eğdim.

"Eski hayatımdaki hiçbir şey bu bağı değiştiremezdi. Her gün hafızamı geri kazanıyorum, ama bu şey? Gittikçe daha da derinleşiyor."

Onu öptüm. Sert ya da hızlı değil, anlamlı bir öpücüktü, çünkü söylediği her şey beni sarsmış ve tam da ihtiyacım olan şekilde sakinleştirmişti.

Kaosun ortasında, güvenilebileceğim tek kişi oydu. Fırtınanın ortasındaki sakin liman.

Convict ayağa kalktı ve beni tezgahın üzerine kaldırdı, bacaklarım onun etrafında genişçe açılmıştı, bu yüzden eteğim yukarı kaydı. Ağzı tekrar benim ağzıma, sonra boynuma değdi, elleri göğüslerimi buldu.

Onun aciliyetine karşılık verdim.

Birlikte hareket ettiğimizde, bu hem rahatlama hem de çaresizlikti. Vücudunun yavaşça sürtünmesi, beni doldurması, bana sahip olması, kafamdaki gürültüyü sildi, ta ki dudaklarımda onun adıyla boşalana kadar.

Bitirdiğinde, alnı alnıma bastırdı, nefesi ağırlaşmış ve sözlerini tekrarlıyordu, ben söylemedim. Söyleyemedim.

Ama ben de ona aşık olduğumdan emindim.

Bölüm 38

Convict

Metal çınladı, ben de irkildim ve susmasını işaret ettim. Karanlık avluda önümde Mila kıkırdadı, ben de ona yetişmek için kapıdan koşarak çıktım, ikimiz de hırsızlık maceralarımızda el fenerlerimizi kapalı tutuyorduk.

Marchant Haulage'ın ofis binası Deadwater'ın limanının üzerinde yükseliyordu. Tüm personel süresiz izne çıkarılmış olduğundan, birkaç katı boş olan kahverengi taştan bir bina.

Mila'nın kırık bir kapı olduğunu hatırladığı bir ara sokağa gizlice girmiştik, ama henüz içeri girememiştik.

"Umarım son birkaç ayda şifreleri değiştirmişlerdir."

Parmakları tuş takımına dokunurken hafifçe titriyordu ve ışık yüzünü aydınlatarak onu maviye boyadı. Kilit sıkıca kapalı kalmıştı. Tekrar denedi. Hiçbir şey olmadı.

Sinirlenerek dudaklarını büküp gözlerini genişletti. "Bekle. Eski bir ana şifre var."

Yakınlarda bir motor gürledi ve ben gerildim, gölgeli sokağı taradım, elim kalçamdaki bıçağı okşadı.

Düşük bir bip sesi duyuldu ve yumuşak bir tıklama ile kapı gıcırdarak açıldı. Mila elimi tuttu ve kapıdan geçip geceyi dışarıda bıraktık.

İçeride hava durgundu. Çok sessizdi, sanki bina uykuya dalmış ve bir daha uyanmayacakmış gibi. Botlarımız cilalı beton üzerinde

ve ben telefonumun el fenerini etrafa tuttum. Resepsiyonun tavanında, yüksek kirişler ve açıkta duran borular uzanan parmaklar gibi uzun gölgeler oluşturuyordu ve şirket adı ön masada kalın kırmızı harflerle yazıyordu.

Tavan lambaları yavaşça titreyerek yanmaya başladı ve ben sıçrayarak bıçağımı avucumda çevirdim.

Mila titrek bir kahkaha attı. "Işıklar harekete duyarlı. Hareketsiz durmadığımız sürece sönmezler. Burada geç saatlere kadar çalışarak bunu öğrendim."

"Bu dışarıdan fark edilebilir."

"Görünmeden içeri girip çıkabileceğimizi umuyordum."

Omuz silktim, yılmadan. Bu benim için ikinci doğamdı, onunla birlikte olmadığım başka bir zamanda bunu yaptığımı hatırlamasam da. "Hızlı hareket edeceğiz. Biri araştırmaya gelirse, kaçacağız."

Bana şüpheyle bir kez baktı. "Seni yanımda götürmenin kötü bir fikir olabileceğini birden fark ettim. Şartlı tahliye falan var. Ya biri polisi ararsa?"

"Bizi yakalarlarsa, ben hallederim. Arran polislerle ilgileneceğini söyledi."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Endişelenecek bir şeyin olmadığı anlamına geliyor. Şimdi o sevimli poponu kaldır. Saat işliyor."

Mila pes etti ve yankılanan ayak sesleriyle zeminde koşarak merdivenlere ulaştık ve tırmandık. Üçüncü katın sahanlığında hareket sensörleri tetiklenmedi. Mila el fenerini yakarak, duvarlarda sıralanan eski aile fotoğraflarını aydınlattı. Onun dairesinde gördüklerimin aynısıydı. Aile üyeleri teknelerin yanında veya bir nakliye sahasında toplanmıştı. Hepsi gülümsüyordu. Marchantları daha iyi tanıdıkça, bunların daha çok bir maske olduğunu hissettim.

"Aile mezarlığı hemen aşağıda."

Mila, koridorun ortasındaki bir kapıya ulaşana kadar sürünerek ilerledi. Kilit yoktu ve parçalanmış ahşaptan anlaşıldığı kadarıyla, sökülmüştü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Kafamda bir uyarı çaldı. "Buraya başka biri gelmiş. Tahminimce, bir levyeyle."

Titredi. "Şifreyi tahmin etmedikleri sürece, ihtiyacımız olan dolaplara giremezler."

"Ben girip kontrol ederken burada bekle."

Kapıyı iterek açtım, ayaklarımın altında bulunan tahta parçalarını ezerek içeri girdim. Gölge ofis dardı, odanın ortasında büyük bir masa yer alıyordu ve odanın çoğunu kaplıyordu, duvarların etrafında dolaplar vardı ve bunların çoğu açıktı, içleri dağınıktı.

Saklanacak pek yer yoktu.

Köşeleri kontrol ettim, masanın altına bakmak için eğildim ve Mila'ya gelebileceğini işaret ettim. Buraya gelen kişi çoktan gitmişti ve ardında bir yığın evrak bırakmıştı.

Daha derine doğru ilerlerken duvarda bir harita, ya da ondan geriye kalanlar ortaya çıktı. Harita ortasından yırtılmıştı, sol ve sağ tarafları tahtaya tutturuldukları yerden sarkıyordu ve geri kalan kısmı parçalanmıştı.

Mila ona bakakaldı. "Eskiden tüm ticaret yerlerimizi gösteriyordu. Neden biri bunu tahrip etsin ki?"

Kafasını salladı ve köşedeki dolaba doğru ilerledi. Diğerleriyle aynıydı, ama çekmeceleri kapalıydı. Mila diz çöküp mekanizmaya yerleştirilmiş şifreli kilidi dürttü, sonra üst çekmeceyi çekmeye çalıştı.

Çekmece kıpırdamadı.

"Bunu da mahvetmeye çalışmışlar. Şifre girilmiş, ama açamıyorum. Sanırım bozulmuş."

Onun yanına çöktüm ve çekmeceyi sertçe çektim. Bir şey kırıldı ve çekmece dışarı çıktı.

Tırnaklarımı cilalamış gibi yaptım. "Ya da güçlü erkek arkadaşından senin için yapmasını istersin."

Mila hafifçe güldü, yanağına bir öpücük kondurdu, sonra içine dalarak bir kucak dolusu klasör çıkardı. Topladıkça her bir yığını bana uzattı. Bunun için gelmiştik. Büyükbabasının oluşturduğu kasa. Neden buna ihtiyacımız olduğu bir muammaydı.

Karanlıkta, dosya kapakları bana hiçbir şey ifade etmiyordu. "Ne arıyoruz?"

Mila kıkırdadı. "Bunu şimdi mi soruyorsun?"

"Ne? Seni her yere takip ederim. Bunun için iyi bir neden olması gerekmez."

Bana evrak yüklemeye devam etti, ikinci çekmeceye geçip onu boşalttı. "Tam emin değilim, ama içgüdülerim bana büyükbabamın neden tüm bu insanları desteklemeye karar verdiğini anlamam gerektiğini söylüyor. O parayı öylece çarçur etmezdi. Zeki biriydi. İyi kararlar alırdı."

Mila bir dosyayı salladı ve el fenerini yakarak aşağı doğru tuttu. Kapağın önündeki ismi parmağıyla okşadıktan sonra dosyayı açtı. "Bu, ziyaret ettiğimiz ailelerden biri, Marchant-Smythes ailesi. Dosyada temel bilgileri ve önceki işleri listelenmiş. Otuz yıl önce taksi hizmeti vermişler. Şu anda böyle bir iş yaptıklarına dair bir işaret yok."

"Oğulları da dahil mi?"

Sayfayı aşağı doğru izledi. "Çocukları Presley ve doğum tarihi listelenmiş, yani evet."

"Yani büyükbabanız kasasını güncelleme alışkanlığı vardı." Yığını kucağına koydum ve sayfaları karıştırdım. "Renk kodlu."

Işığı benim dosyalarımın çevirdi. Benim en üstteki dosyanın kapağında yeşil bir sekme vardı, onunki ise turuncu. Benimkini açtım. Tek sayfada yaşlı bir çiftin isimlerinin altında "Ölmüş" yazıyordu.

Mila bunu inceledikten sonra diğer dosyaları da kontrol etti ve onları aramızda paylaştırdı. "Bazıları turuncu sekmeli, bazıları yeşil, bazıları da sarı. Bu kodların ne anlama geldiğini bulmam lazım."

"Onları alıyoruz, değil mi? Bu dedektiflik işini senin dairenizin güvenliğinde yapmak daha iyi olur."

Tereddüt etti. "Onları öylece çalamam. Değil mi?"

Açık kapıdan bir tıkırtı sesi geldi, binanın derinliklerinden gelen uzak bir ses.

İkimiz de kaskatı kesildik.

Mila'nın gözleri, meşalenin loş ışığında benimkilerle buluştu. "Lütfen bana bunun borulardan geldiğini söyle."

Sessizce hayır anlamında başımı salladım. Aşağıda biri vardı.

Ayağa fırlayarak, başka bir dolabın üstünden bir kutu aldım, içindekileri boşalttım ve dosyaları içine istifledim. Mila da aynısını yaptı ve çalma sorusu net bir şekilde cevaplanmış oldu.

Dosya kutusunu göğsüne sıkıca bastırdı, ben de bıçağıma uzandım ve onu uyluğuma yakın bir yerde tuttum.

"Maskelerinizi takın," emrettim.

İkimiz de boynumuza bağladığımız iskelet mürettebat bandanalarıyla yüzümüzün alt kısmını kapattık. Kapıya doğru ilerledik, boş koridoru kontrol ettikten sonra dışarı çıktık, adımlarımızın sesi ucuz ofis halısı tarafından bastırılmıştı.

Arkamızda, bu kez daha yakın bir metalin metale çarpması sesi duyuldu. Sürüklenme sesi. İçgüdülerim bunun alt kattan geldiğini söylüyordu.

Hava değişti. Ağır. Elektrikli. Mila korkuyla küçük bir ses çıkardı.

"Koşma," diye fısıldadım. "Henüz değil. Bu tarafta bir yangın çıkışı var, değil mi?"

Sanki her iyi hırsız ben de dikkate onu dışarıdan
dışarıdan dışarıdan dışarıdan

Onun cevabı zar zor duyulabiliyordu. "Binanın doğu tarafında akıyor."

"Bizi oraya götür."

Beni geldiğimiz yönün tersine doğru koridordan geçirdi. Arkamızdan biri girmiş olsaydı, muhtemelen geri dönmemizi beklerdi. Mila'nın binayı herkesten daha iyi bildiğine emindim.

Başka bir ses bizi takip ediyordu. Ayak sesleri. Aceleci değil. Sabit. Sanki sahibi acele etmesine gerek olmadığını biliyormuş gibi.

Mila'nın nefesi kesildi. "Şimdi koşabilir miyiz?"

Elimi geriye uzattım ve parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim, onu koşturaya çekerek. Koridorda, terk edilmiş kabinlerin ve devrilmiş bir masa sandalyesinin yanından geçtik, bıçağın sapını sıkıca kavradım.

"Merdivenler." Diye işaret etti.

Köşeyi döndük ve bir kapıdan merdiven boşluğuna girdik, yukarıdaki ışık bir kez titredi ve sonra söndü.

Yumuşak bir tıklama sesi bizi takip etti. Alt katımızdan birinin geldiğinin kesin işareti olan ses.

Karanlığa bakmakta tereddüt etmedim. Mila'yı yukarı çektim. Daha yükseğe, çatıya doğru.

Ayak sesleri bizi takip ediyordu. Durmuyordu. Yaklaşıyordu.

Metal ve tuğla çarpışmasıyla çatıya çıktık. Rüzgar Mila'nın saçlarını uçurdu ve o titreyerek nefes verdi. Arkamızda kapı çarparak kapandı.

"Orada." Yan taraftaki kafesli merdiveni işaret etti.

Koşarak oraya vardık, kafesin kapısını açtım ve aşağıya baktım. Binanın yan tarafına inen zikzaklı merdivenler ve platformlar vardı. Kolaydı.

Mila'nın daha kolay tırmanabilmesi için dosya kutusunu kolumun altında tutarak ona yardım ettim. Hızlıca onu takip ettim, ıslak metal basamağı tutarak ve tam da çatı merdiveninden çıkan figürü görmek için zamanında yetiştim. Siyah giysili, yüzlerini gizleyen bir malzeme. Çok uzun değildi, ama açıdan dolayı öyle görünüyor olabilirdi.

Onlara bakarken, onlar takip etmedi. Sadece izledi.

Neyse, tuhaf herif.

Aceleyle aşağı indik, her katta gürültüyle inip binanın arkasındaki sokağa kaçtık, soğukta nefesimiz buğulanıyordu.

Mila dosyaları geri aldı ve sıkıca tuttu, arabaya doğru koşarken gözleri çılgınca bakıyordu. "Onları gördün mü? Sadece durup baktılar. Güvenlik miydi?"

Karanlık caddeyi destek veya takip izleri için taradım. "Güvenlik görevlileri yüzlerini gizlemezlerdi. Kim olduklarını bilmiyorum, ama bizi yakalamaya çalışmıyorlardı. Sadece korkutmak istiyorlardı."

"Ürkütücü piçler."

Cevap vermedim. Ama tüylerimin diken diken olması bana kesin bir şeyi gösteriyordu. Az önce aldığımız şey ne olursa olsun, başka biri de onun peşindeydi.

Arabada Mila'yı içeri kapattım ve hemen yola çıktık. "Depoya gidiyoruz. Kim olursa olsun, o dosyaları istiyor ve bunu fark ettiyse," boynumdaki bandanayı bir kez daha okşadım, "iskelet ekibinin elinde olduğunu bilecektir. Onları senin evine götürmektense, görünür bir şekilde içeri taşıyıp orada kilitlemek daha güvenli."

Mila itiraz etmedi.

Kalbim yavaşça atarken, bizi şehrin öbür ucuna sürdüm, sonra depoya vardığımızda, Cassie kutuyu almak için bizi karşılamak üzere ön kapıdan içeri girdi.

Arabaya geri döndük.

Koltuklarda, Mila parmaklarını birbirine doladı. "Soruşturmamın ikinci kısmı için dışarı çıkmak istediğinden emin misin? Bu gece bizi zaten tehlikeye attığımı hissediyorum."

"Ben bunun için yaşıyorum. Ayrıca, bu önemli, değil mi?"

Gerginliğini atmak istercesine ellerini salladı. "Öyle

Ön

em "O zaman önemli olan tek şey bu."

li." Direksiyonu çevirip ikinci lokasyonun yolunu tuttum.

Büyükannenin evi. Merakımı uyandıran ve kapılı malikaneye nasıl gireceğime dair boş boş hayal kurduğum yer.

Görünüşe göre, hayal ettiğim o alıştırmayı sonunda kullanabilecektim.

Karanlık kırsal bizi tamamen yuttu ve evden birkaç yüz metre uzaklıkta farları kapattım ve arabayı bir arazi girişine gömdüm.

Arabadan atladım ve kapıyı denedim. Kapı açıldı ve çimlerin üzerinden geçerek arabayı ağaçların gölgesinde bıraktım.

Ormanı geçerek, "ev" kelimesinin çok mütevazı kalacağı bir mülke yaklaştık. Çitten görünen yer, Bond filmlerindeki kötü adamların sığınağı gibiydi. Parlak beyaz sıva. Geometrik çizgiler. Önceki ziyaretimizde bir göz atmıştım, ama devasa cam panellerin ay ışığını nasıl yuttuğunu ve kutu gibi kenarların engebeli İskoç kırsalını nasıl kestiğini iyice sindirmiştım.

Işıklar yanıyordu. Evde biri vardı.

Bu da bizim için bir giriş yolu bulmam gerektiği anlamına geliyordu. Yüksek çitin boyunca bir kablo uzanıyordu, bu da güvenlik sistemine giden elektriğin açık bir işaretiydi. Komşular yeterince uzaktaydı, bu yüzden görülme ihtimalimiz yoktu. Ta ki açık alana çıkıncaya kadar.

Rüzgâr hızlandı, bizim bir suç daha işleyeceğimizi umursamadan.

Yanımda, Mila kollarını sıkıca kavuşturdu. Yüzünde sakın bir ifade vardı, ama ayağıyla orman zemini tıklatıyordu.

"Güzel yer," diye mırıldandım. "Büyükannenizi minimalist bir buz kraliçesi olarak hayal etmiştim, bu da ona uyuyor."

"O hep öyleydi, ama dedem hayattayken burası daha sıcak bir yerdi. Ofisi, evin içinde onun tarzına göre dekore edilmiş tek oda. Her yer gemideki gibi ahşap panellerle kaplı ve her yerde eski plaklar var. O öldüğünden beri oraya sadece bir kez girdim. Ofisi boşaltılmıştı ve bir mozole gibi hissettiriyordu."

Onun üzüntüsünü hissederek elini sıktım. Birlikte, girişin çevresini dolaştık.

Her köşede kameralar vardı. Ön kapıda hareket sensörleri vardı. Yüksek teknoloji. Gizli. Pahalı. "O paranoyak."

"Zengin. Aynı şey."

Gülümsedim. "Hadi ama. Eğer herhangi bir personeli varsa, servis girişi de olacaktır. Bahçıvanlar retina tarayıcı kullanmazlar."

Ön tarafı kesip diğer taraftaki çitlerin içine girdik. Ayaklarımızın altında dallar kırılıyordu, gece havası nemliydi. Kenar boyunca aradığım şeyi buldum, çiti ikiye bölen bir tür dış tuvalete giden bir yol. Girişte dijital kilit yoktu. Sadece iki hareket sensörlü ışık ve eski moda bir sürgü kilit vardı. Güvenlik tasarım ekibinden biri bir noktayı gözden kaçırmıştı.

Boğazımdan iskelet ekibi bandanasını çıkardım. "Seninkini de ver. Hareket sensörlü ışıklar havayı mahvetmeyi çok sever."

O da bandanasını uzattı. "Bunlar sonsuz derecede kullanışlıdır."

"Bunu planladım. Her şeyi planlarım. Sen hariç. Sen kaos değişkenisin."

O burun kıvırdı. "Beni daha fazla pohpohlayın."

"Öyle yapacağım. Daha sonra. Milyarder kalesinde tutuklanmak üzere olmadığımız zaman."

Malzemeyi ışıkların etrafına sardım ve çömelerek kilidi inceledim. O zaman gözümünden kaçan şeyi fark ettim.

Dış tuvalet sadece kilitli değildi. Kapı çerçevesinin üst kısmında gizlenmiş ve bize doğru bakan bir kamera vardı. Siktir. Eğer bunu izleyen biri varsa, biz kaçamadan polisi arayacaktı. Dahası, sadece bu tek, kırılabilir kilit yoktu.

Onu bıraktım. Sessizliği bozan bir ses duyuldu, çakıl taşları üzerinde lastik sesi.

Kalbim çarparken Mila'yı aşağı çektim. Çitin arkasından beyaz bir araba yolda kayarak ilerliyordu, farları karanlığı yarıp yola doğru ilerliyordu. Araç çok hızlı gidiyordu, içindekini kesin olarak göremezdim.

"Onları gördün mü?" diye sordum.

"Hayır. Hızlı sürücü, garaj yolunda delikler açmakla meşguldü."

Kapılar gürültüyle açıldı ve ben kısa bir kahkaha attım. Bu, bize gümüş tepside sunulan bir fırsattı.

Hâlâ Mila'nın elini tutarken, "Koş" dedim.

Ağaçların arasından geçip yolun kenarına koştuk. Araba hızını kesmeden yanımızdan geçti, biz de bir an bekledikten sonra, kapılar kapanmaya başlarken açık kapılardan içeri koştuk. Koşmaya devam ettik, çimlerin üzerinden geçip eve kadar koştuk.

Pürüzsüz beyaz sıvaya yaslanarak nefes verdim. Mila yanımda yumuşak bir kahkaha attı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama canlıydı.

"Çok zekiceydi," diye fısıldadı.

Sırıttım. "Söylemiştim. Ben Bond'um. Bond'un sabıka kaydı ve çözülmemiş anne sorunları olsaydı."

Bana yan gözle baktı. "Sen daha çok Bond'un casus kulübünden atılan ve seks kültü kuran kötü ikizine benziyorsun."

Sırıttım. "Yine de kızı elde ettim, değil mi?"

Cevap vermedi.

Cevap vermesi gerekmiyordu. Parmakları benimkilerden ayrılmamıştı.

Mülke girmekten başka çare yoktu. Mila yan kapıyı işaret etti. Gizlice girebilirdim, ama bu sefer hırsızlık yapmak için değil, görünmek için oradaydık. Onu çekip uzaklaştırdıktan sonra, geriye doğru eğildim ve kapıyı iterek açtım.

Kapı açıldı. İçeri düştüm ve geniş, beyaz bir koridorun sonunda ayağa kalktım.

Her iki tarafta da duvarlara, mobilyaların üzerine zevkli bir şekilde yerleştirilmiş veya yatakta poz veren, çok ama çok çıplak olan güzel bir kadının siyah-beyaz fotoğrafları asılıydı.

Hepsi Mila'ydı.

Bölüm 39

Mi la

Convict aniden durdu ve portrelere bakakaldı. "Bu çok saçma."

Omuz silktim ve yürümeye devam ettim. "Hayatım boyunca oradaydılar. Onlara alıştım."

O da bana yetişti. "Senin resmin yok mu?"

Geriye doğru eğildim ve ağzım açık kalmış bir şekilde ona baktım. "Bu, genç bir kadınken büyükannem. Ben olduğumu mu sandın? İğrenç."

Gözlerini kırptı ve yüzünü ovuşturdu. "Hemen göz banyosu yapmam lazım."

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı ve en yakın fotoğrafa baktım. Gençken, çıplak göğüsler bana garip gelirdi ama artık onları görmüyordum. "Sanırım birbirimize benziyoruz. Büyükbabam onu çok severdi. Onu nasıl bir kaideye koyduğunu görüyor musun? Onu her şeyden çok severdi ve fotoğraflar ona aşık olduğu dönemde çekilmişti. Bana böyle anlatmıştı."

Evin içinden bir ses geldi ve ikimizi de koridora doğru yönlendirdi. Adrenalin kalbimin atışını hızlandırdı ve görevimi hatırlattı. Sonunda buradaydım. Tam önlerinde durduğum için beni engelleyemezlerdi.

Yine de çok korkuyordum.

"Merhaba?" diye
seslendim.

Cevap gelmedi. İlk oda, pek kullanılmayan bir sinema salonu, boştu ve karanlıktı. Koridorda ilerledikçe, ay ışığıyla aydınlatılmış ve boş bir

ay ışığıyla aydınlatılmış ve boş bir resmi yemek salonuna ulaştık.

Convict bir adım önümde yürüyordu, eli benim elimi tutuyordu ve bakışları keskinleşmişti.

Salon bir antreye açılıyordu ve ben mutfak kapısını iterek açtım. Bir ziyaretçinin az önce ayrılmış olması mantıklı gelmiyordu, ama onu gören kimse yoktu. Tekrar seslendim, ama cevap gelmedi.

Mutfakta, gözüm duvardaki barometreye takıldı. O barometre bir gemiden gelmişti ve dedem, basıncın yükselip yükselmediğini kontrol etmek ve hava durumunu tahmin etmek için ona dokunurdu.

Bir hüzün dalgası beni sardı.

Buraya geldiğimde neredeyse her seferinde hayattaydı. Onu görmeden önce sesini duyardım. Garip olan da buydu. Ölümün ardından gelen sessizlik. Enerjisi etrafındaki alanı dolduran, hayattan daha büyük bir adamın yokluğu.

Sanki benim kargaşamı hissetmiş gibi, Convict arkamdan kolunu dolayarak beni sırtımı göğsüne dayayarak tuttu.

Ona döndüm. "Çok garip. Onu en tuhaf anlarda özlüyorum."

Gözlerimden sarkan bir saç telini eliyle çekti. "Üzgünüm."

Başımı göğsüne yasladım ve bu gergin akşamın küçük bir huzur anında mutsuzluğumun kabarmaya ve kaybolmaya bırakmaya başladım.

Mutfağın karşısından bir silüet bize doğru yaklaştı, elinde bir şey parıldıyordu.

Çığlık attım. Ses içimden fışkırdı ve durgun havayı yırttı. Esther'in annesinin beni bıçaklamaya çalıştığı hamburgercide olanların bir tekrarıydı. Ama bu sefer, bir saniye içinde, Convict'in arkasına geçtim ve o bıçağını avucuna aldı, koruyucu bir duruş sergiledi.

Ama saldırganımız da aynı şekilde çığlık attı ve yere yuvarlandı, elinden düşen mısır gevreği kasesi parçalandı. Elinde tuttuğu parlak kaşık fayansların üzerinde tıkırdadı ve süt ve şekerli mısır gevreği, iyi tanıdığım bir adamın ayaklarının dibinde birikmişti.

"Wallace," diye nefes nefese kaldım.

Mavi saten sabahlığıyla ve kulaklarından düşen kulaklıklarıyla amcam, sırtı dolaplara çarpana kadar geriye doğru koştu. Dikkatini tamamen beni koruyan adama verdi.

Panik halimden kurtulup Convict'in kolunu sıktım. "Sorun yok."

Wallace'ın dehşete kapılmış bakışları bıçaktan bana kaydı. "Emilia? Ne oluyor?"

Sonunda onunla konuşabilecektim, ama yüzündeki ifade her saniye daha da ekşiyordu, Wallace beni gördüğüne pek sevinmemiştir.

On dakika sonra, dağınıklık temizlendiğinde, çalışma odasına geçtik.

Wallace, Convict'e her bakışında korkuya dönüşen kötücül bir ifadeyle bana bakıyordu. Şaşırtıcı karşılaşmamızdan bu yana söylediği her kelime bir şikayet gibiydi.

"Geldiğini bana haber vermeliydin." Kendisi hazırladığı sıcak içeceğinden bir yudum aldı, içine daha sert bir şey eklemişti.

Komik olmayan bir kahkaha attım. "Bir aydır seninle konuşmaya çalışıyorum ama tek bir mesaja bile cevap vermedin."

Elini salladı. "Ne diyebilirim ki? Meşguldüm."

Derin bronzluğuna bakılırsa, güneşlenmekle meşgul. "Ailemi görmeye gitmeyi başarmışsın."

"O bölgedeydim. Annenin seni ikna edebileceğini düşündüm."

Tabii, haklısın. "Sen ona benimle konuşması için para verdin."

"Geçmişte işe yaramıştı. Seni elde etmek için ailemin parasını almıştı."

Yüzümdeki ifadeyi belli etmemek için uğraştım. Convict bir keresinde bu küçük gerçeği tahmin etmişti. Bunun doğru olabileceğinden nefret ediyordum. "Büyükannem burada mı?"

"Hayır. O da seni görmek istemiyor, bu yüzden onu neden rahatsız ettiğini anlamıyorum. Zavallı kadını yas tutmasına bırak."

Acı, ona olan hayal kırıklığımı delip geçti. "Ben de yas tutuyorum. Şirket kargaşa içinde. Cuma günkü toplantıdan önce onu görmem çok önemli."

Wallace gözlerini devirdi. "Söylenecek bir şey yok. Aslında, gece yarısı eve zorla girmen belki de iyi oldu, çünkü bu konuşmayı yapma fırsatı bulduk. Dinle Emilia. Bizimle aynı yönde oy kullanman tüm aile için daha iyi. Annem yas tutuyor olabilir, ama yas tutuyormuş gibi davranmıyor. Ne istediğini çok iyi biliyor. Bu şampiyonluk rolünden vazgeç

Bu şampiyonluk rolünü bırak. Artık buna gerek yok. İşin kalan kurucusunun seçimine saygı duymalıyız."

Ona bağırma isteğimi zorla bastırdım. "Buna bağımlı olan tüm insanlar ne olacak? Durdurulan işler ne olacak? Limanda çürümeye terk edilen tekneler ne olacak? *Eden'e* ne olduğunu biliyor musun?"

Derin bir nefes aldı. "Duydum. Benim tahminim, bunu kininden yapan açgözlü parazitlerden biri yaptı." Burnunu çekip öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Para her zaman bir sorundur, ama bu konuda endişeleniyorsan, sana büyük bir ödeme yapılacağını bilmelisin. Babam vasiyetinde böyle yazdığını söyledi."

"Para umurumda değil. Annen neden şirketin kapanmasını istiyor?"

"Bu beni ilgilendirmez, seni de ilgilendirmez." "Rhys Jacobs'un etkisi altında mı?"

"Hayatımda adını hiç duymadım ve sen hayal görüyormuşsun gibi konuşuyorsun." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Kes şunu. Hemen. Ona karşı oy vererek onu incitme."

"Onu incitmeye çalışmıyorum. Herkes için en iyisini yapmaya çalışıyorum."

"Neden? Sen her şeyden özgürsün. Uçağa atla. Güneşin tadını çıkar. Sonunda kendi hayatını yaşa."

Buna cevap veremedim. Marchant Haulage benim hayatımdı. Yıllardır bildiğim tek şeydi, tıpkı dedem için olduğu gibi. Wallace'ın tam bir ilgisizliği karşısında, argümanlarım dilimde kurudu.

Wallace ayağa kalktı, bornozunu daha sıkı sardı. "Sızlanmayı bitirdiysen, ben yatmaya gidiyorum."

Arkasından baktım. "En azından onu beni aramasını rica eder misin?"

"Sormayacağım. Ne zaman bırakman gerektiğini öğrenmelisin. Bu arada, bir dahaki sefere kapıyı çal ve korkutucu korumayı kapıda bırak."

Odayı terk etti ve Convict ile beni birbirimize bakarken bıraktı. Convict sorgulayan bir bakışla kaşlarını kaldırdı.

Kırık kalple ayakta durdum. Büyükanнем burada olsaydı, dışarı çıkardı. Bundan hiç şüphem yoktu. Yine de,

diğer odalara, yatak odası dahil, burnumu soktum. Hepsi boştu. Büyükbabamın ofisi ruhsuz ve soğuktu.

Gitmekten başka çaremiz yoktu.

Dönüş yolunda, düşüncelerim karmakarışık hale geldi. Kazanmaya değer olduğuna emin olduğum bir savaş veriyordum, ancak her zorlukta şüphelerim artıyordu. Aklımda, dedemle yaptığım konuşmaları tekrar tekrar canlandırıyordum. Bana, kurduğu işin büyüklüğünü ve ne kadar faydalı olduğunu nasıl vurguladığını hatırladım. Bu işe bağımlı olan muhtaç insanlar vardı, ama bu bir zamanlar böyleydi ve ihtiyaçlar değişmişti.

Düşüncelerim Wallace'ın meydan okumasına yöneldi. Aileme karşı hareket etmek istemiyordum. Hayatımı onlar *için* hareket ederek geçirmiştım. Bütün bunlar hala değer miydi?

Yoksa büyükanne mi suçladığım gibi tamamen kederle mi hareket ediyordum?

Depoya geri döndüğümüzde, Convict beni içeriye götürdü ve orta koridorda, bakışlarımı kaldırdığımda kardeşimin yaklaştığını gördüm.

"Seninle konuşabilir miyim?"

diye patladım. Kane beni bir ofise kadar takip etti.

Convict kapıda tereddüt etti. "Hayır, dinlemeyeceğim," dedi alçak sesle ve bize mahremiyet sağlamak için kapıyı kapattı.

Kane'e döndüm. "Neden bu işi kabul ettin?"

Kalın kollarını kavuşturdu ama cevap vermedi.

"Para için, değil mi? Marchant Haulage ödemeyi kestiği için mi?"

Gözlerinde bir şey parladı. "Doğru." Titrek bir şekilde başımı salladım. "Yeterli mi?"

İskelet ekibin ne kadar ödediğini bilmiyordum, ama büyükbabamın verdiği yardımlar cömertçeydi.

Kane çenesini sıktı. "Asla yeterli olamaz."

Parayı ne için kullandığını bana söylemeyeceğini zaten biliyordum, daha önce sormuştım ve reddedilmiştim.

Sormam gereken son bir soru vardı. "Bu iş için mücadele etmeliyiz, değil mi?"

Gözlerindeki acı her şeyi anlatıyordu. "Asla vazgeçmeyeceğim." Bu kesinliğe, karnımdaki sancılar yatıştı.

İhtiyacım olan tek şey buydu. Bir neden.

Büyükannem ve buna ihtiyacı olduğunu düşündüğüm tüm akrabalarım olmasaydı, büyükbabamın mirası ve Kane'in koruduğu kişi için kararlılığımı sürdürmek zorundaydım. Bu olmasaydı ben neydim?

Bölüm 40

Mi la

Perşembe gününe kadar aile mezarlığıyla yüzleşemedim. Wallace'ı görmek ve onun meydan okumalarını duymak beni derinden yaralamıştı ve yanlışlık hissini bir türlü atamadım. Eğer daha fazla araştırırsam, bulduğum şeyden hoşlanmayacağımı hissediyordum.

Boş zamanlarımı daha iyi değerlendirdim, Convict'i alışverişe götürdüm ve ihtiyacı olduğunu bildiğim şeyleri satın aldım. Kalçalarına çok yakışan kargo pantolonlar dahil olmak üzere giysiler. Soğuk havayı hissetmese bile, serin bahar havasında rahat etmesi için bir kapüşonlu sweatshirt.

Daha sonra, banyoda, seçtiğim diş fırçasını izlediğini fark ettim. Dolabımdaki çoklu paketten bir yedek kullanıyordu.

Çıplak göğüslü, aynanın sıcak ışıkları altında bana baktı. "Sanırım daha önce kimse bana böyle bir şey almamıştı. Sadece benim için. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum." Gözlerini kaçırdı. "Teşekkür ederim. Bu benim için çok anlamlı."

Bu küçük itiraf kalbimi incitti ve kafamı daha da karıştırdı.

Cassie'den gelen bir mesaj sonunda beni harekete geçirdi. O ve erkek arkadaşı bu akşam nihayet Yelland'ı yakalamak için yola çıkıyorlardı. Lovelyn, Genevieve ve benim depoda buluşmamızı önerdi ve ben de Lovelyn'den daha erken buluşmamızı rica ederek kararımı ikiye katladım. Convict'in orada zaten yapması gereken işler vardı ve Cassie, çaldığım dosyaların kasada kilitli olduğu dairesini bize kullanmamız için verdi.

Yerde bağdaş kurup, ayırdığım dosyalara baktım.

Yanımda Lovelyn not defterine bir not yazdı. "On dört yeşil kodlu dosya, altı turuncu ve üç sarı."

Gözlerime düşen sarı saç telini hareket ettiren bir nefes verdim. "Şimdi zor kısım. Bununla ne demek istedi?"

"İnsanlar çeşitli nedenlerle liste yaparlar, ama genellikle gruplara farklı davranmak gibi pratik bir amaç vardır. Onlarla ayrı ayrı iletişim kurmak ya da belki de onlara ödeme şekli gibi."

Bu yüzden onun yardımını istemiştim. Sadece zeki olmakla kalmayıp, düşüncelerinde sakın bir metodoloji sergiliyordu.

Ben başımı salladım. "Yeşil grup, turuncu gruptan daha yüksek ihtiyaçları olan veya daha önemli olan grup olabilir mi?"

"Belki. Bu, insanlar hakkında bildikleriyle örtüşüyor mu?"

Bunu düşündüm. "Hayır. Hepsini tanımıyorum, bazılarını sadece dedemin anlattıklarından biliyorum, ama geçenlerde üç aileyi ziyaret ettim, biri yeşil dosyadan, ikisi turuncu dosyadan."

Dudaklarını büzdü. "Net bir örüntü var mıydı? Kaşlarını çatmış olmandan yokmuş gibi tahmin ediyorum."

"Hayır. Turuncu köşede, Marchant-Smythes ailesi, üç kişilik bir aile, zor durumda değiller, ancak öyle olduklarını söylüyorlar ve Kingley ailesi, yaşlı oldukları ve bakıcıları olduğu için daha çok ihtiyaç içinde oldukları söylenebilir. Yeşil kodlu aile, Grant ailesi, oldukça iyi yaşıyor gibi görünüyordu."

"O zaman başka bir şey olmalı. Gizemler çözülmek içindir. Hadi beyinlerimizi çalıştıralım."

Aile ağacındaki konumlarını, coğrafi bölgelerini, gruba katıldıkları tarihi ve dosyalarının güncellenmiş olup olmadığını değerlendirdik. Hiçbiri işe yaramadı.

Lovelyn yılmadı. "Belki başka bir yaklaşım. Sarı grup, çok az sayıda üyeye bir istisna gibi görünüyor."

Zaten içinden göz gezdirmiş olmama rağmen, yığını elime aldım. İlk sırada benim dosyam, sonra Kane'in dosyası ve son olarak da kimliği belirsiz bir dosya vardı. Üçüncü dosya boştu, ön yüzünde isim yoktu ve içinde hiçbir belge yoktu. "Sarı rengin yakın aileyi temsil ettiğini varsayalım. Kardeşim, ben ve muhtemelen babamız."

Kalemiyle masaya hafifçe vurdu. "Öyleyse, Wallace amcanın dosyası eksik, bu da aile kasasının eksik olduğunu gösteriyor."

Ofisi basarken etrafta gizlice dolaşan kişiyi düşündüm. Tüm işaretler, odaya bizden önce giren kişinin o olduğunu gösteriyordu. Dosyaları da çalmış olabileceği mantıklıydı. Belki de onu işini yaparken rahatsız etmiştik.

Bunların hiçbirisi bana bir şey kazandırmadı.

Sinirlenerek sarı dosyaları yere attım. "Bu umutsuz bir durum."

Lovelyn beni izledi, güzel yüzünde tereddüt vardı. "Düşündüğüm başka bir şey daha var, ama bunu bir uyarı ile belirtmem gerektiğini hissediyorum. Bu mirasçı rolünü büyükbaban başlatmış olsa da, kodlamayı yapan o olmayabilir, bu yüzden bu onun suçu olmayabilir."

İçimde yine aynı yanlıklık hissi uyandı. "Ne düşünüyorsun?"

"Yani, muhtemelen çok yanılıyorum."

"Söyle hadi."

Hava etrafımızda gerginleşmiş gibiydi.

"Bilenler ve bilmeyenler."

Kapı çalındı, aynı anda telefonuma Tyler ve Kane'in geldiğini bildiren bir mesaj geldi. Lovelyn'e haber verdim, o da sandalyenin arkasından bir blazer aldı ve belini açıkta bırakan kısa üstünün üzerine giydi.

Kaşlarımı kaldırdım, içimde yükselen gerginliğin azalmasına sevindim. "Sen iyisin."

Uzun saçlarını salladı. "Profesyonelce görünmek istiyorum."

"Aşağıda neredeyse çıplak insanlar olan bir gece kulübü var."

Gözlerime bakmadı. "Ama çoğu büyük bedenli kızlar değil."

"Dalga mı geçiyorsun? Sen muhteşemsin."

Lovelyn, beni ikna etmeyen hızlı bir gülümseme attı. Belli ki biri onun özgüvenini yerle bir etmişti.

Kapıya gidip iki adamı içeri aldım. Daha önce Convict'e herhangi bir gelişme olup olmadığını sormuştum ve o da Tyler'ın bana kendisi söyleyeceğini söylemişti. Kardeşimin onunla birlikte geleceğini beklemiyordum ve

Kane yerdeki kağıt yığınlarını görünce, mutfak duvarına yaslanarak nöbet tutmaya başladığında, içimde küçük bir öfke dalgası yükseldi.

Tyler, tezgahın başında Jacobs'ı arama konusunda son gelişmeleri anlattı. Söylenecek pek bir şey yoktu. Eve dönmemişti. Kayıtlı bir plakası yoktu.

"Deneyimlerime göre, bu tür adamlar olağanüstü bir neden olmadan çalıştıkları her şeyi terk etmezler. Eğer onun büyükannenizi etkilediğini düşünüyorsanız, yarınki buluşmayı gözetlemek bizim bir sonraki hamlemiz olacak."

Garip bir rahatlama hissi, asgari sayıda personelin etrafta olacağını bilmek beni rahatlattı. Convict, yanımdan ayrılmayacağına dair bana söz verdi. Anladığımdan daha fazla buna ihtiyacım vardı.

Tyler Kane'e baktı. "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Kardeşim dudaklarını kıvırdı. "Tahminimce, karşı karşıya geldiği kişinin elinde öldü."

Ben burnumu çektim. "Bu bize hiçbir yardımı dokunmaz."

Kane başını eğdi. "Katılıyorum. Eğer bu doğruysa, o sefil lağım faresi Salter'dan öcümüzü alacağız."

"O sıçanı lağımdan çıkarmaya yaklaşabildin mi?"

Gözlerinde huysuz bir duygu parladı. "Söyleyecek bir şey olduğunda sana söylerim."

Tyler'ın telefonu çaldı ve o, aramayı cevaplamak için arkasını döndü. Soğukkanlı bakışlarımı tekrar kardeşime çevirdim. Duygularım çok karışık ve nedense o, mükemmel bir hedef gibi görünüyordu.

"Yarın için hazır mısın?"

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Bu oylamanın nasıl sonuçlanacağına dair hiçbir fikrimiz yok. Bu beni sinirlendiriyor."

Yaklaşan toplantı beni o kadar mide bulandırıyordu ki, düşünemiyordum bile. Hâlâ berabereydik, iki oy lehte, iki oy aleyhte. Son birkaç haftadır yaptığım hiçbir şey bir fark yaratmamıştı ve Jacobs'u bulup şantaj yapma umudum saatler geçtikçe azalıyordu. "Sanırım, güvenilir şirket paneli, bir çıkmaza girilmesi durumunda oy kullanır."

"Sence mi, yoksa biliyor musun?"

"Emin değilim. Önce vasiyet okunmalı. Bu belirleyici faktör."

"Bunun bilinmeyen bir kadere bırakılması saçmalık."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Elimden geleni yapıyorum," diye tersledim.

O, benden kolayca bir ayak daha uzun boyuyla tüm boyunu dikti.

"Ben de

"

"Gerçekten mi? Aile araştırmasına yardım etmek ister misin?

DNA'nı paylaştığın insanların karanlık köşelerini araştırmak ister misin? Sanmıyorum."

Kane'in dosyasında tek akrabası olarak annesi yazıyordu. Ona yardım ediyor olmalıydı, ama öyleyse neden bundan bahsetmiyordu? Onunla bir bağ kurmak için elimden geleni yaptığım halde neden bana güvenmiyordu?

Tyler telefon görüşmesini bitirdi. "Lovelyn, bir saniyen var mı?"

Telefonuyla ilgileniyormuş gibi davranmakta çok başarılı olan arkadaşım, hızla uzaklaştı. Mutfağın sonuna gittiler, ama mesafe konuşmalarını gizleyemedi.

Ya da Tyler'ın ihtiyatlı ve tarafsız sesi. "Dixie'yi görmedim."

Lovelyn nefes verdi ve gözlerinin kenarları endişeyle kırıştı. "Koridorda bizi gördüğünden beri geri dönmedi. Ona birkaç kez mesaj attım ama cevap vermedi. Onu ziyaret etmeyi düşünüyordum." Bir süre durdu. "İstersen sen de gelebilirsin."

İlginç bir şey görmek için kardeşime baktım. Kane'in dikkati Lovelyn'e yönelmişti. İri yarı adam kadını izliyor, kıvrımlarına ve belinde hala görünen küçük bir parça çıplak tenine bakıyordu. Ama hemen sonra tepkisini gizledi.

Merakla başımı eğdim. Hiçbir zaman bir aşk ilgisinden bahsetmemişti.

"Biriyle çıkıyor musun?" diye sordum.

Dikkatini tekrar bana çevirdi, onu onu keserken yakaladığım için açıkça rahatsız olduğu belliydi. "Kız arkadaş ve erkek arkadaş konuşmaları için biraz yaşlı değil miyiz?"

"Sadece

soruyorum." "Sorma.

Ben kimseyle

çıkıyorum."

Derin bir nefes aldım. "Muhtemelen kadınların çoğu için daha iyi."

O kadar kapalı biriydi ki, herhangi bir kız arkadaşının bir azizin sabrına ihtiyacı olurdu.

Kane benim şımarık olduğumu mırıldandı, ki bu muhtemelen doğrudu çünkü ben hayatımın en kötü ruh haline giriyordum.

Telefonum Convict'ten gelen bir arama ile titredi. Cevap verdim ve şehri gören kemerli bir pencereye doğru uzaklaştım.

"Meşgul müsün?"

Kahretsin, sesi beni eritti. "Cassie'den henüz bir haber almadık, Lovelyn ve ben bu dosyaları yüzlerce kez okuduk ama hiçbir şey bulamadık, yani pek sayılmaz."

"Bir oyun oynamak ister misin?"

İçim eridi. Camdan dışarıya, geceye baktım, görmeden, içimden bir sıcaklık yükselirken. "Her zaman."

"Yirmi dakika sonra gardıroba git ve bir kıyafet ödünç al."

"Değişmemi mi istiyorsun?"

"Yırtılsa da umurunda olmayacak bir şey giy."

İçimdeki sıcaklık cehenneme dönüştü. "Neden senin kötü bir şey peşinde olduğunu hissediyorum?"

"Her zaman, küçük gangster. Beni bekletme."

Bölüm 41

C onvict

Manny bir sonraki şarjörü yerine taktı ve çelik masanın üzerindeki diğer şarjörlerin yanına koydu. "Bu gece için emin misin?"

"Eminim." Silahı kurdum. Avucumdaki ağırlık sağlam ve gerçektir. Midemde kopan fırtınadan daha iyiydi. Bu hissi bir türlü atamadım. Mila günlerdir tedirgindi ve yarın her şeyin sonuçlanacağı toplantı vardı.

Şimdiye kadar, ona yardım etme sözümü tutamamıştım.

Onun için Jacobs sorununu çözmek istiyordum ve ekibimle birlikte Salter'ın karargahına baskın düzenleme fırsatım vardı.

O bana gitmemi söyledi. Burada güvende olacağını söyledi. Onlar beni bebek gibi bakmaya çalışmayı bıraksalar, ben de giderdim.

Onu ait olduğu yerde, benim altında görmek istedim. Birkaç dakika içinde kulüpte buluştuk. Onunla dalga geçmeyi planlamıştım, ama o anki ruh halim, yabancıların izlediği tatmin edici bir sevişmeden daha karanlık ve daha sapkın bir şey istiyordu.

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Silah odamızın açık kapısından geçen Shade ve iki mürettebat üyesi, elleri plastik kelepçeyle bağlanmış ve yüzü morluklarla kaplı bir adamı sürükleyerek geçtiler. Gözleri bandana ile örtülmüş olsa da, başının sarkık duruşundan, baygın olduğu belliydi.

"Onu oturtun," diye emretti Shade.

Kapıya gittim. "Kim o?"

Yaptırımcı bir göz attı. "Salter hakkında bilgi almak için baskı yaptığımız küçük bir kurye. Kadının adı Dumbo'ydu ama bunun bir kod olduğunu düşündü. Meğer herkes ona öyle diyor ve şehirdeki tüm çetelerde girip çıkmış. Paramızı aldı, Salter'ın deposu ve müzayede hakkında bildiklerini anlattı, ki bu pek bir şey değildi, ama benim tahminimce kaçıp gidecekti, bu yüzden onu erkenden yakaladık. Akşamın eğlencesini mahvetmesin diye."

Adamın yan odadaki bir sandalyeye oturtuldu. Gömleği yukarı sıyrıldı ve yan tarafında karışık bir yara izi ortaya çıktı. Derisi buruşuk ve beyazdı, kenarları pürüzlü bir örümcek ağı şeklindeydi.

Nefesim kesildi. Benim de, ekip tişörtümün altında gizli olan, aynı yara izi vardı. Aynı şekil. Aynı iz.

"Onun üzerindeki yara izi de ne lan?" Sesim sert çıktı. Shade başını kaldırmadan cevap verdi. "O, Dört Milcilerin işareti.

Yeni askere alınanlara, onlara zarar verme riski olduğunu düşündükleri takdirde dövme yapar ya da derilerini keserlerdi. Bazen ikisini birden yaparlardı."

Mahkûmu izledim. Nabzım hızlandı ve gözlerim karardı. Bir anlık bir anı geldi aklıma, bağlanmış, nefes alamıyordum. Ardından bir sıcaklık hissi, sonra bir bıçak ve yanık deri kokusu. Karnıma bir yumruk. Birinin kahkahası.

İş yerinde yaralanmış olmam ya da bunu Four Milers'ın yapmış olması umurumda bile değildi. Cildim mürekkep, izler ve pürüzlü çizgilerle doluydu. Ama beynimin bir köşesinde önemli bir şeyi kaçırdığım hissi parıldıyordu. Hatırlayamamak çok sinir bozucuydu. Çok yakındı ama çok da uzaktı. Ve çok önemliydi.

Manny ve Shade, kalp atışlarımın bastırıldığı alçak sesle bir şeyleri tartışıyorlardı. Manny tutukluyu yönetmeyi devraldı ve Shade bana onu koridora kadar takip etmem için işaret etti.

"Baskına katılacağından emin misin?"

Gözlerimi devirdim. "Haydi ama. Bana bir bak. İyileştim, kafam çalışıyor, neden gelmeyeyim ki?"

"Seni bir kez kaybettik. Bir daha riske atmak istemiyorum."

Sinirim geçti. "Ben de bunu istemiyorum. Geride bırakılma düşüncesine de dayanamıyorum."

Yürütücü derin bir nefes aldı. "Anlıyorum. Her zaman savaşların ön saflarında yer aldın. Arran, ikinizin Leith'e geri döndüğünüzü söyledi.

oradaki zamanlarımızla ilgili herhangi bir anı hatırlamaya çalışmamı istedi."

Kafam çok karışık olduğu için, neredeyse bilmek istemiyordum, ama belki yardımcı olurdu. Shade'i parçalanmış anılarda hatırladım. Koyu saçlı, öfkeli bir genç versiyonu, asla bahsetmediği bir kıza ve bir gün öldürmeyi planladığı üvey babasına takıntılıydı. Tam bir vahşi çocuktü. Onu sevmeme şaşmamalı. "Peki hatırladın mı?"

"Evet, senin takma adınla ilgiliydi. Convict'in nasıl ortaya çıktığıyla."

Onu durdurmalıydım. Bunun iyi sonuçlanacağına dair hiçbir ihtimal yoktu ve ben akıl sağlığımın sınırındaydım. Yine de bilmem gerekiyordu. Çenemi kaldırdım ve Shade, İskoç bayrağı dövmesi olan eliyle yanağını kaşıdı.

Kulüpte asla gerçek isimler kullanmazdık, sadece numaralar veya takma isimler kullanırdık. Sen kirli dövüşürdün ve ayakta kaldığın sürece her türlü dövüşe girerdin. Prestij umurunda değildi, sadece para önemliydi. Bir gece, bir adam çocuğunun galip gelmesi için sana para verdi. Kulüp umursamadı. Sorun senin itibarındı. Kimse altın çocuğun sana üstün geldiğine inanmadı. Saatler sonra ortadan kayboldun ve Arran ile ben bir grup pisliğin etrafını sardığını gördük. Sana dolandırıcı dediler ve bahislerde para kaybettiklerini iddia ettiler. Bunlar sana tanıdık geliyor mu?"

Kafamı salladım. Tamamen boşluk.

"Seni kurtardık. Birkaç gece sonra, ringe çıktığında o piçlerin bazıları 'Con' diye yuhalayıp bağırınca, sloganı 'Convict' olarak değiştirdik. O akşam tüm maçları kazandın ve bu lakap sana yapıştı."

Manny başını salona soktu ve Shade'e bir şey söyledi. Boşluğa baktım. Tekrar tekrar hapse girmiş olmamın bu lakabın kaynağı olduğunu sanıyordum, ama yanılmışım. Hayatımdaki her şey gibi, bunun da kökeni boktan bir şeydi.

Yutkundum. "Mila ile bir saatliğine kulübe gidiyorum. Eğlenceye yetişmek için zamanında döneceğim."

Shade beni durdurmadı. "Uslu dur."

İmkânsızdı. Göğsüm yanıyordu. Mila'ya ihtiyacım vardı, bana bu boktan parçadan daha fazlasıymışım gibi bakması için.

Ve eğer yapmazsa, Tanrı ona yardım etsin.

Bölüm 42

Mi la

Müziklerin ritmik vuruşları, seks kulübünün koridorunda yavaşça yürürken bana eşlik ediyordu. Tyler, depo boyunca kısa bir yürüyüş boyunca bana koruma görevlisi olarak eşlik etti ve beni gardıroba kadar götürdü. Beni Clem'e teslim etti. Clem, bar personelinin yöneten bir kadındı ve Convict'in eline güvenli bir şekilde ulaşana kadar benimle kalacağına söz verdi.

Clem, müzik yükselip oda açılana kadar beni hafifçe yönlendirdi. Oda, insanlarla ve sıcaklıkla dolu geniş bir alandı. Gözlerim bağlı olduğu için hiçbir şey göremiyordum, ama diğer duyularım fazla mesai yapıyordu. Parfüm ve seks kokusu, pahalı alkol ve deri kokusuyla karışmıştı.

Uyluklarımın arasındaki nabızı görmezden gelmek imkansızdı.

Convict'in varlığı arkamda hissediliyordu. Sırtımda bir sıcaklık. Bağımlılık haline gelmiş, tanıdık, sakinleştirici bir koku.

Göz bağımın altına ve kulağıma bastırılan serin, küçük bir nesne. Bir kulaklık.

Sesi, alçak ve kaba bir şekilde kulağıma doldu. "Artık beni duyacaksın. Sana dokunmasam bile."

Bu ezici ses ve duyu denizinde tek sağlam şey olan ona doğru sallandım.

Beni odanın içinden geçirdi ve sonra d u r durdu. Metal gıcırdadı. "Platforma diz çök."

Çubuklar uzattığım ellerime bastırdı, ben de başımı eğip hafifçe yastıklı, yükseltilmiş sahneye süründüm.

Hayır. Beynim resmi tamamladı. Bir kafes.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Kadınların asılı durduğu, insanların altın çubukların arasından onlara dokunduğu ve hatta onlarla seviştiği o yaldızlı şeylerden biri olmalıydı. Çaresizce, odanın içinde nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Ortada mı, yoksa kenarda mı? Şu anda kaç kişi beni izliyordu?

"Eller yukarı."

Zincirlerin yumuşak çınlamasına irkildim ama itaat ettim ve kollarımı kaldırdım. Deri kelepçeler bileklerime takıldı ve onları altın çerçevenin zıt taraflarına bağladı. Açılmış, açıkta ve savunmasız bir şekilde duruyordum, bu da karnımın alt kısmında bir başka sıcaklık dalgası yaratıyordu.

odası vızıltı etrafımızd . Ayak sesleri yakında. Kahkaha. İnlemeler.

Sonra eller uyluklarımdan yukarı kaydı ve ödünç aldığım elbiseyi de beraberinde götürdü. Altındaki iç çamaşırına uyması için dar siyah dantelli bir elbise seçmiştim. Elbise yukarı kayarken iç çamaşırımın görünme tehlikesi vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Kulaklığımdan onun sesi alçak bir tonda geldi. "Oyun itaat testi olarak başlar. Ne kadar iyi yaparsan, o kadar çok ödüllendiririm."

Titredim, bu oyunun ne olduğu otomatik olarak kabul ettim. Duygularımın yanması gerekiyordu ve kirli ve halka açık bir şey yapmak beni aşırıya itecekti. Orgazmlarla ödüllendirilen bir şey.

"Dizlerini aç." Ben

itaat ettim.

"Aferin kızım. Şimdi hiç kıpırdama."

Bir şey bacaklarımın arasında bana dokundu ve ben sıçradım. Mahkum iç çamaşırımı kenara çekti ve ıslak merkezime serin ve kaygan bir oyuncak soktu. Kavisli ucunu zaten şişmiş klitorisime mükemmel bir şekilde yerleştirdi, böylece içimi doldururken dışımı da kavradı.

Ani dolgunluk karşısında şok oldum, dişlerimi sıktım ve pozisyonumu ayarladım. Amım bu müdahaleye tepki gösterdi.

sergilenmek çok garipti. Özellikle de onun gösterinin bir parçası olacağından emin olmadığım için. Tepkimi bastırdım, ancak cildim lekelenmiş ve kızarmış olmalıydı.

Mahkum yerleştirilmiş iç çamaşırımı iç çamaşırımı geri üzerine
oyuncağın oyuncak. "Böyle çok güzelsin."

Yumuşak ve alaycı bir uğultu başladı, tam içimde.

Çıldırııcı.

Geri çekildi. Onu göremiyor ya da duyamıyordum ama uzaklaştığını hissettim.

Yutkundum, kelepçeleri boşuna çekerek. Titreşimlerden gelen zevk dalgasını sürdürdüm, titreşimler azaldığında nefes verdim. Tanrım. Uzaktan kumandalıydı. Kalabalığın arasından onu hayal ettim, bir sütuna yaslanmış, gözleri benim ve her tepkimdeydi.

Oyuncağın bir başka titreşimi başımı geriye düşürmeme ve uyluklarımı kasmama neden oldu.

Onun için performans sergilemek istedim. Onu o kadar çıldırıtma istedim ki, ya bana katılsın ya da beni bara sürükleyip sikkemek istesin. Sinir sistemim tamamen uyanmıştı, cildim dokunulmak için yalvarıyordu, meme uçlarım sertleşmiş ve onun ağzını arzuluyordu.

Sonra yeni bir ses geldi. Derin erkek sesleri, çok yakındaydı. Yerdeki ağır bot sesleri.

"Şuna bak. Siktir, çok formda." Panik
içinde nabzım hızlandı.

"Mahkûm, insanlar var."

"Biliyorum." Sesi yatıştırıcı bir okşama gibiydi. "Hepsi etrafında, sahip olamadıkları şeyi hayranlıkla izliyorlar. Herkes bakabilir. Kimse dokunamaz."

Vibratör hızlandı, basınç daha da güçlendi. Dudaklarımı ısırdım. En azından o da beni duyabiliyordu, benim onu duyduğum gibi.

"Bana ne yaptığını anlayabilirler mi?" İçimdeki oyuncağın ne kadar belirgin olduğunu veya kıyafetlerimin onu gizleyip gizlemediğini bilmiyordum.

"Evet, bebeğim. Görebiliyorlar."

Ben inledim. Böyle sergilenmek, kafese kapatılmak, içimde bir seks oyuncağıyla ve eteğim yukarı çekilmiş halde olmak çok utanç vericiydi. Ama aynı zamanda bandana kimliğimi gizliyordu ve Convict'in

çok yaklaşan herkesi parçalayacağını biliyordum. "Beni onların önünde boşaltacak mısın?"

Izdırap hafifledi, hislerim azaldı.

Bağlandığım yerlerden sarkıyordum, dantelin ve gerginliğin altında terliyordum. Vibratörün çalışmasıyla tekrar yükseldi, hızlandı, sonra durduramadığım spiral şeklinde bir zevkin eşiğine geldiğimde, o yavaşlattı.

"Ben hazır olduğumda geleceksin. O zamana kadar, yere siktir git."

Ona bağlamak istedim ama odada nerede olduğunu bilmiyordum ve daha da kötüsü, oyuncak çalışmaya başladığında vücudum ona itaat etmeye hazırды. Kalçalarım havada sallanıyordu, askıda duran kollarım kendim baskı uygulayamayacak kadar uzaktaydı.

Keşke kafesin zeminine dokunabilseydim, üzerinde sürtünerek kendimi tatmin edebilirdim, ama tüm güç ondaydı. Hayal kırıklığı keskin bir yay çizerek yükseldi.

"Bu çok sinir bozucu."

"Çok iyi gidiyorsun, küçük gangster. O siyah elbisenle, kışınla flört ederken ve dantelden oyuncağın bir kısmı görünürken ne kadar çekici olduğunu bilmelisin. Ellerin bağlıyken seni seviyorum. Aslında, itaat seviyesini geçtin. Sadakat testine geçiyoruz." Sesi karardı. "Kafesin kenarına sürünerek gidebilir, başka birinden seni bitirmesini isteyebilirsin. Seni seve seve bu ızdıraptan kurtaracak erkekler ve kadınlar var. Ya da..."

Titreşim tamamen kesildi. Ani kayıp karşısında inledim. "Ya da bildiğin üç küçük kelimeyi söyleyebilirsin.

O zaman içeri girip seni kendim bitireceğim." "N-ne?"

"Duydun. Kışınla oynayacağım, sonra da vibratör takılıyken seni orada sikeceğim."

Göz bağının altında gözyaşları birikti. "Neden bunu yapasın ki?" Sözlerimi içten söylüyordum. O da bunu biliyordu.

"Çünkü onlara ihtiyacım var."

Sesim titriyordu. "Bu anlamayı sen ayarladın. Biz geçiciyiz."

Sessizlik. Sonra vibratör yeniden çalışmaya başladı, öncekinden daha güçlüydü. Kalçalarım istemsizce sarsıldı.

"Asla geçici olmadık. Seni ilk gördüğüm andan itibaren."

Vücudum titredi. İhtiyacım düşüncelerimi bulanıklaştırdı. "Mahkûm..."

"Söyle." Sesinde yalvarma vardı. "Yoksa buradaki herkes benim için ne kadar çaresiz olduğunu göreceksin. Ne kadar sürerse sürsün, seni çılgılık attıracağım."

Boğazımda bir hıçkırık takıldı. "Aşk kazanılır. Talep edilmez."

"Benim için değil. Şimdi değil. Buna ihtiyacım var."

Zihnim hızla çalışıyordu, duygularım birbirine karışmıştı. Son birkaç haftanın olayları, bir anda üstüme üstüme geldi. Aniden yalnız kalmak, işsiz kalmak, büyükbabam ve büyükannemden ayrı kalmak. Bu korkunç durumu nasıl düzeltereceğimi bilememek ve herkesin suçlamalarının odağında olmak. O zamanlar içine sürüklendiğim ve sonra terk edildiğim hayatın, görüldüğü gibi olmadığını yavaş yavaş fark etmek.

"Bana yalan söylememeni istemiştin," dedim, diğerlerinden çok bu son noktaya odaklanarak. Diğerleri bana defalarca yalan söylemişti. Mahkum da öyle. "Büyük itirafını yaptığın gece, bunu istemiştin ve sen bir daha yalan söylemeyeceğini söylemiştin. Bu sözünü tuttun mu?"

Tereddüt etti. "Sanırım. Siktir. Emin değilim. Yalan söylemek benim için nefes almak kadar kolay. Hırsızlık, incitmek ve diğer tüm suçlar gibi. Bu benim ikinci doğam."

Göz yaşlarım yanaklarımdan sıcak sıcak akarken, iskelet mürettebatın bandanası onları emdi. "O zaman sana nasıl güvenebilirim? Sana ihtiyacım var. Dürüst olmana ihtiyacım var. Bana asla yalan söylememene ihtiyacım var."

Kulaklıkta düzensiz bir nefes sesi duyuldu.

"Deniyorum, Mila. Senin ihtiyacın olan kişi olmaya çalışıyorum. Sen aramıza engeller koyup duruyorsun."

"Böyle taleplerle mi? Bunun ne kadar saçma olduğunu biliyor musun?"

"Evet, çünkü ben berbat durumdayım. Ben kırmızı bayrakların kralıyım. Yine de beni istiyorsun."

Cevap vermek için ağzımı açtım.

Kulaklıkta sert bir cızırtı duyuldu. "Mahkûm. Salter oyununda. Harekete geçiyoruz. Beş dakika."

Convict acı bir küfür savurdu.

Vibratör vibratör aniden aniden Aceleyle adımlar takip etti. Eller bileklerimde, kelepçeleri çözüyordu. Oyuncak çıkarıldı ve

atıldı.

Öne doğru eğildim, ama kolları beni yakaladı.

Sesi sertti. "Gitmem gerek. Bütün gece nöbet tutulacaksın.

Tabii kalmamı istemezsen."

Ben sormayacaktım. Biraz zamana ihtiyacım vardı. Ama ağzı benim ağzımdaydı, sıcak, çaresiz, bitmemiş.

Sonra gitti.

Kafesin girişinde tek başıma diz çöktüm, göz bağımlıma yana kaymıştı.

Etrafımda kulüp hayatla doluydu. Yabancıların gözleri tenimde yanıyordu, ama Clem'in sessiz sorusu bana onun beni korumasız bırakmadığını gösterdi.

Yüzümü sildim, göğsüm inip kalkıyordu.

Neredeyse geri alamayacağım sözler söyleyecektim. Ve şimdi, geri döneceğinden emin değildim.

Bölüm 43

Convict

Ekibimin gece siyahı araçlardan oluşan konvoyu Deadwater'ın sanayi bölgesinden yavaşça geçti. Shade, Arran, Manny ve Tyler ile birlikte öncü kamyonun arkasında saklanarak, belimdeki silaha dokundum. Hepimiz, loş kırmızı ışıktaki parıldayan silahlarla tepeden tırnağa silahlanmıştık.

Kane başka bir aracı sürüyordu, inatçı herif yüzüne iskelet maskesi takmayı reddediyordu, sanki kimliğinin ortaya çıkması umurunda değilmiş gibi. İçeri girdikten sonra takacağımız maskeler konusunda seçme şansı olmayacaktı. Gaz maskeleri boyunlarımızdaki kayışlardan sarkıyordu, kullanıma hazırды.

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup oturdum, başım hızlı bir ritimle zonkluyordu.

Onu düşünmeden edemiyordum. Kafeste duran Mila. Mila şöyle diyordu

Aşk talep edilmez, kazanılır.

Bu, kaburgalarımın saplanan herhangi bir bıçaktan daha fazla canımı yakmıştı.

Bu geceyi halledebileceğimi sanmıştım. Kendimi toparlayıp ekibe elimden gelenin en iyisini yapabileceğimi düşünmüştüm. Ama onun sesi kafamda yankılanıp duruyordu, hem alaycı hem de gerçekçi bir ses.

Ve bunun altında, daha da kötüsü vardı.

Yüzeye çıkmaya çalışan anılar.

Onun yüzü. Hatırlayamadığım zamanlarda mükemmel, güzel Mila. Onu neden tanıyordum? Eğer bu gerçektir ve hafıza kaybımın bir oyunu değilse, neden o beni hatırlamıyordu?

Yoksa bu aramızdaki en büyük yalan mıydı?

"Gezegende kal," diye mırıldandı Shade.

Gözlerimi kırptım. Düşüncelere daldığımı fark etmişti. "İyiyim."

"Makineli tüfekli bir pislik sana doğru koşarken bunu yap ve sonra bana her şeyin yolunda olduğunu söyle."

Arran öne eğildi ve herkesin dikkatini çekti.

"Dinleyin. Salter'ın tavşan yuvasında birçok dar geçit var. Güvenilir bir planımız yok, ama istihbarata göre yeraltında olduğunu biliyoruz. Kompleksin arkasına giden iki ana hava shaftı ve alt katlara çıkan bir merkezi merdiven var."

Shade kalın siyah bir çantaya vurdu. "Şaftlardan gaz salacağız. Hazırladığım kimyasal karışım, hızlı etkili, geçici bir bayıltıcı madde. Etkisi geçmeden önce bize beş ila yedi dakika serbest hareket imkanı verecek."

Arran tehlikeli bir şekilde sırtıttı. "Salter korkudan kaçacak. Piç kurusu adamlarını insan kalkanı olarak kullanma alışkanlığı var. Ama bu sefer, o pisliği sıkıştıracağız."

Shade bana baktı. "Convict, sen Manny ve benimle birlikte olacaksın. Tek başına kahramanlık yapma. Arran diğerleriyle birlikte ana saldırıyı yönetecek."

Yumruklarımı sıktım. "Anlaşıldı."

Yalancı. Kabul etmedim. Kan istiyordum. Cevaplar istiyordum. Kafamdaki çılgınlıkları susturmak için bir şeyleri parçalamak istiyordum.

Ama emir emirdi.

Arran son planı açıkladı: üç takım, biri ana katı güvene alacak, diğerleri tünelleri kapatacak.

"Onu köşeye sıkıştırırsak, Salter'ı batı tarafındaki eski bakım tünellerine doğru itebiliriz. Kamera yok. Çıkış yok. Onu oraya götüreceğiz."

Araç birden durdu. "Başladık."

Silahlarımızı hazırlayarak dışarı atladık.

Maskeyi yüzüme sıkıca bastırıp onları karanlığa doğru takip ettim.

Kompleks alçak ve geniş bir alana yayılmıştı, eski bir evcil hayvan maması fabrikası kaleye dönüştürülmüştü. Çelik duvarlar sokak lambalarının ışığında nemden parlıyordu.

Tyler'ın ekibi önce ayrıldı ve hava şaftlarına doğru yöneldi. Keşif ekibi tarafından önceden bir halat düşürme sistemi kurulmuştu. Shade ve Manny'yi takip ederek yan tarafa geçtim. Tuş takımı olan dar bir servis girişine ulaştık.

Arran'ın sesi kulaklıklarımızdan duyuldu. "Benim işaretimle. Gaz yayılana kadar bekleyin."

Çömelip, nefesim maskeyi buğulandırdı.

Ve bekleme süresince her şey ortaya çıktı.

Mila'nın gözleri, geniş ve dökülmemiş gözyaşlarıyla ıslaktı. Vibratörün hızını artırdığımda ağzı açık kalmıştı. *Dürüst olmanı istiyorum. Bana yalan söyleme.*

Convict adı, yüzü görünmeyen bir kalabalık tarafından bana tükürüldü, Leith dövüş kulübünün kanla kaplı bodrumunda gençlerin yumrukları uçuşuyordu.

Örümcek ağı izi. Bir kızın korkmuş yüzü. Bildiğim her şeyin hayatta kalmak için uydurduğum bir yalan olduğu hissi.

"Gaz salınıyor," diye bildirdi Shade.

Zihnimi şimdiki ana odakladım. Ekibinin havalandırma deliklerine iki tüp attığını dinledim. Bir tıslama sesi. Soluk yeşil bir sis yükseldi.

Shade yedi dakika demişti.

Servis kapısının kilidini açmaya hazırlandı. "Git."

Kapı açıldı ve içeri süzüldük.

İçerisi çürümüş ve kokuşmuştu. Çalışırken terk edilmiş forkliftler. Zeminden tavana kadar istiflenmiş paletler. Hafif alarm sesleri duyuluyordu, ama başka hiçbir şey hareket etmiyordu. Gaz işe yaramıştı. Cesetler yere yığılmıştı, maskeleri takılı gardiyanlar ayakta durdukları yerde yere yığılmışlardı.

Duvarlara yakın ilerleyerek, her yan geçidi gözetleyerek hızlıca hareket ettik.

Arran'ın sesi cızırdadı. "Ana kat güvenli. Tünel ekipleri hareket halinde. Salter kayıp."

Manny cevap verdi, "Anlaşıldı. Dikkatli olun."

Baş ağrım şiddetlendi. Tökezledim ve kendimi bir raya tutundum.

Shade durdu. "Her şey yolunda mı?"

"İyiyim," diye yalan söyledim. Déjà vu hissi dayanılmazdı. Nemli koku ve loş ışık. Tünellerin çatallanma şekli.

Köşede ölümcül bir şeyin gizlendiği hissi. Buraya daha önce gelmiştim.

Tam olarak bu yer değil. Ama buna benzer bir yer. Bir depo, bir acemi olarak. Ya da daha kötüsü. Elim yanımdaki yara izine gitti, nabzını hissettim.

Mila'yı hayal ettim ve korku beni sardı.

İleride bir Şey değişti.

Arran'ın duyurusu hattın üzerinden cızırtılı bir sesle geldi. "Salter kaçıyor. Onu alt kat tünellerinden çıkardık."

Manny küfretti. "Orospu çocuğu göründüğünden daha akıllı."

Shade keskin bir hareketle sola dönmemi işaret etti. Yan geçidi kullanarak, onu durdurmak için açılı bir yol izledik. Gaz inceliyordu. İleride, zayıf çığlıklar, panik sesleri ve silah sesleri yankılanıyordu.

"Git. Hemen!" diye bağırdı

Shade. Koşmaya başladık.

Tüneller daraldı ve duvarlara dizilmiş kafeslerin önünden geçtik. Eski, paslanmış Şeyler. Anılarım gerçeklikle bulanıklaŐmıŐtı, böyle bir yerden nefret ediyordum. Ama yumruklarımla değil, başka bir Şeyle. Harekete geçme ve duygularımı gizleme ihtiyacı.

Shade'in uzaktan attığı çığlığı zar zor duyabiliyordum. Geride kalmıştım.

Benimle onlar arasında bir kapı açıldı. Salter dışarı düştü, zayıflamıŐ, gözleri çılgınca parıldayan ve nefes nefeseydi. Gümüş yüzükleri parıldayan bir silahı sıkıca tutuyordu.

Beni görünce donakaldı.

Ben donakalmadım.

Bir  ığlık atarak, silahımı kaldırıp ileri atıldım. Durmadan, bacağına bir el ateş ettim. Piç kurusu yere yığıldı ve çığlık attı. Saniyeler içinde üzerine atladım, gevşek parmaklarından silahını çekip aldım ve dizimi sırtına bastırdım.

Kan yere bulaŐtı.

Sesi tiz ve titriyordu. "Sen... kim olduğumu... bilmiyorsun."

Yağlı saçlarından bir avuç tutarak kafasını betona vurdum.

"Keşke  yle olsaydı." Ekibime, "Yakaladım" diye rapor verdim.

Arran'ın ekibi arkamda toplandı.

Yanımda diz çöktü. "Aferin. İyi misin?"

"Harika." Adamı yakaladığım halde neden benim için endişeleniyordu? Salter'ı ayağa kaldırdım ve çığlık atarken onu topallayarak yürümeye zorladım.

Hareket ederken kafatasım neredeyse ikiye bölünecekti. Yara izi yanıyordu.

Anılar çok hızlı, çok fazla akın etmeye çalıştı.

Bıçağın üzerinde kan vardı. Benim kanım. Yara izi değil, damga. *Mahkum.*

Ve Mila. Her zaman Mila.

Bir yerlerde, bir şekilde, tüm bunlar olmadan önce, onu tanıyordum. Gerçek, ulaşamayacağım bir yerde dans ediyordu.

Minibüse vardık. Manny arka kapıları açtı ve Salter'ı içeri attık. Sağımda, Tyler maskesini sanki onu yakıyormuş gibi attı.

Arran omzuma vurdu. "Bu gece iyi iş çıkardın." Ama onu zar zor duyabiliyordum.

Çünkü kalbimin her atışı tek bir şeyi haykırıyordu. Mila bir yabancı değildi. Onu tanıdığım konusunda haklıydım. Bunca zaman boyunca, birbirimizi tanıyorduk.

Şehrin dışında, sıradan bir ticaret bölgesinde, binanın arkasına park ettik ve Salter'ı sorgu odasına götürdük. Takip edilip edilmeyeceğimizden emin olmadığımız için onu depoya götürmemek daha güvenliydi.

Mila'nın adını aldığı askerin verdiği istihbarat sayesinde, kurtarma operasyonu planlandığı gibi güzelce ilerlemişti.

Yeraltı odası penceresiz beton bir odaydı. Parlak bir ışık, bir drenajın üzerindeki çelik sandalyeye düşüyordu ve tek kamera görüntüsü dışarıdan izleyen ekibe aktarılıyordu.

Salter, boxer şortuna kadar soyulmuş ve koltuğa bantlanmıştı, bilekleri koltuğun arkasına, ayak bilekleri ise zemindeki cıvatalara bağlanmıştı. Uylukundaki kurşun yarısından kan sızıyordu.

Çıplak yan tarafına bastırılan bir elektrotun verdiği sarsıntıyla uyandı. Bir kas stimülatörü taşınabilir bir bataryaya bağlanmıştı. Shade'in eseri idi.

Salter acı içinde inleyerek koltukta sıçradı. "Bu ne lan?" Shade geri çekildi ve bana devam etmem için işaret etti.

Yüzümü gizleyen iskelet maskesini parmaklarımla okşadım. "Jan Salter. Sorularımızı cevaplarsan güneşin doğuşunu görebilirsin. Yalan söylersen, bu odada öleceksin ve kimse senin sefil hayatının nasıl sona erdiğini asla bilmeyecek."

"Siktir git. Ne istiyorsun?"

Onun göz hizasına çöktüm. "Rhys Jacobs nerede?"

Salter hırıltılı bir kahkaha attı. "O pislik mi? Şansın yok. O çoktan öldü."

Midem bulandı. "Nasıl?"

Koltukta kıvrıldı ve yüzünü buruşturdu. "Hiçbir fikrim yok. Bana öyle söylendi ama cesedi hiç görmedim."

"O zaman nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü şimdiye kadar o sefil piçi bulmuş olurdum. Senin lanet olası oyunundan çıktı ve tahminimce o gece saldırıya uğrayıp öldürüldü. Artık benim bildiğim kadarını sen de biliyorsun, bırak da buradan çıkayım."

Kıkırdadım. "Talepte bulunacak durumda değilsin."

"İkinizi de baskın yaptığınız üssün girişlerine asılı olarak göreceğim ve kanınızla yerimi süsleyeceğim."

Ne kadar da açıklayıcı.

Shade tısladı. "Oyunumuza gireceğini nereden bildin?" Salter çenesini sıktı.

Shade bana bir çift siyah metal pense uzattı. "Seçim senin." Hiç tereddüt etmeden aldım.

Salter'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Penseyi onun en küçük parmağına geçirdim ve tırnağını ezip kemiğini kırıp altındaki eti parçalayacak kadar sıktım.

Çığlık attı, sesi duvarlardan yankılandı. "Kızlarımdan biri isimleri erkek arkadaşından alıyor."

"Kim?"

Divide'daki barda çalışan adamlardan birinin adını verdi. Geri döndüğümüzde kovulmuş olacaktı.

Devam ettim. "Jacobs'a neden ihtiyacın vardı?"

"Zincirimizdeki rolünden vazgeçmeye çalışıyordu." Salter'ın nefesi düzensizce hızlanmıştı. "Gidemezdi. Lanet olası geçim kaynağımdı ve o bunu mahvediyordu."

"Senin sağladığın kadınları açık artırmada mı satıyordu? Bu yüzden mi devraldın?"

Salter'ın ağzı kapalı kaldı. Yanlış seçim.

Bir sonraki parmağını tuttum. Ezdi. Sonra üçüncüyü.

Gümüş yüzükler yere düşüp tek tek yuvarlandı.

Onun ıstırapı odayı doldurdu. "Siktir, tamam! Yanılıyorsun. Kadınları getiren bendim, o değil. Müşteriler arasında ünü vardı ve çok para kazanabiliyordu. Ben bunu taklit edemedim ve onun öylece çekip gitmesine izin veremedim."

Mila, müzayedelerin Jacobs tarafından okuldan yeni mezun olduğunda yürütüldüğünü söylemişti. "Eğer o kadınları bulup müzayedeleri yürütüyorduyorsa, senin rolün neydi?"

"Reddedilen malların satıcısı."

Tiksinti dilimi kapladı. Jacobs'un, gönüllü kadınların bekaret müzayedelerinden insan kaçakçılığına geçebileceğinden şüphelenmiştik, ama Salter onun daha fazlası olduğunu iddia ediyordu. Onun ayrılmasıyla dağılan ticaretin başı.

Bunların hiçbirisi, röportajda tanıştığım adamın imajıyla uyuşmuyordu. İskelet mürettebatın korumasını isteyen, büyükannelerle flört eden yarışmacı. Oyuna başladıktan birkaç dakika sonra nakavt olan adam.

"Neden bıraktı?"

Salter burnundan nefes aldı. İnatçı herif.

Shade'e başımı salladım, o da Salter'ın kırık eline bir atlama kablosu bağladı. Bir elektrik akımı geçti ve Salter titreyerek ulumaya başladı. Yüzünden terler akıyordu.

"Hiçbir fikrim yok!" Tükürüğü sıçradı. "Bir şey onu korkuttu. Gelmeyi bıraktı. Parasını çekti. Telefonlara cevap vermedi."

"Bildiğin tek şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun?"

"Yemin ederim. Bir şeyler değişti. Benden daha büyük biri onu korkuttu. Ben sadece onun erkek gibi davranıp, hepimizin iyiliği için işi devam ettirmesini istedim."

Ve bunun için Mila'yı oyuna zorlamıştı.

Eğildim ve sesimi alçaltarak konuştum. "Bize bundan daha fazlasını anlatacaksın, Salter. Onun kiminle çalıştığı, ne zaman ve nerede çalıştığı hakkında bildiğin her şeyi anlatacaksın. Ve eğer anlatmazsan..."

Shade, sabit bir el hareketiyle neşterine uzandı.

"O zaman seni açıp gerçeği kendimiz buluruz."

Bölüm 44

Mi la

Genevieve telefonundan başını kaldırdı. "Geri geliyorlar."

Soğuk bir rahatlama dalgası içimi kapladı. Convict konusunda kafam karışık olsa da, onun gitmesinden nefret etmişim. Bana kalması için bir seçenek sunmuş olmasına rağmen.

En azından Skeleton Girls Dedektiflik Ajansı bu zamanı iyi değerlendirmişti.

Cassie ve Riordan, Yelland'ı yakalayıp bir tür kayıkhanede zincirle bağlamışlardı. Sonra, Genevieve'in kanepesinin güvenli ortamında oturup izlerken, onun soru-cevap oturumunu bize canlı yayınladılar. Gen ve Lovelyn benim iki yanımda oturuyorlardı. Everly, işkence devam ederken odada bulunmayı kesin bir dille reddetmişti. Onu suçlamadım.

Yelland tam da hatırladığım gibiydi. Kahverengi lekelerle kaplı dişler. Hiçbir paranın gizleyemeyeceği çirkinlik. Yakalanırken aldığı morlukları görmekten neredeyse zevk aldım.

Korkudan yüzü gergin bir halde, Becky'yi satın aldığını hemen itiraf etti, ancak diğer alıcılar hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi.

Cassie ona inanmadı. Onun ikna edici sözleri sayesinde Genevieve yayını susturdu.

Riordan'ın Cassie'nin kulağına fısıldayacağını bilerek, Cassie'ye bir mesaj yazdım.

Mila: Gecenin formatını sor. Becky'den onun yalan söyleyip söylemediğini anlayacak kadar bilgi aldık.

Riordan kameraya başparmağını kaldırdı. Genevieve sesi tekrar açtı ve Yelland'ın kekeleme sesi odayı doldurdu.

"Katılımcılar ayrı kabinlere ayrılmıştı. Diğerlerini hiç görmedim. Ulaşım bile ayrı girişlerden ayarlanmıştı. Bir araba beni aldı ve park ettiğim yere geri götürdü."

Kan öksürdü. Ben irkildim ama bakışlarımı kaçırmadım.

"Bunu sana kim anlattı?" diye sordu Cassie.

"Greystone kulübünden bir arkadaş."

Genevieve bana baktı. "Herhangi bir ipucu var mı?"

"Eski dostların kulübü. Özel mülkiyet, viski ve puro, o tür şeyler."

Büyükbabam üyelik teklifi almıştı ama kabul etmemişti. Ağ kurmayı zaman kaybı olarak görüyordu ve sadece bilgiye ihtiyacı olan kişileri arıyordu.

Video görüntüsünde Cassie bir isim istedi.

Yelland daha çabuk cevap verdi. "Onu tanımıyorum. Biz barda oturuyorduk ve o başka birine bu konuyu anlatıyordu. Ona Sulli diyorlardı, tek bildiğim bu."

"Bu Sulli'yi tarif edin."

"Kahverengi saçlı, benden daha genç. Kısa bir konuşmaydı.

Ne dememi bekliyorsunuz?"

"O da müzayedeye katıldı mı?"

"Bilmiyorum."

Sızlanan sesi beni rahatsız etti.

Cassie hiç etkilenmemişti. "Bu kısa sohbetten yola çıkarak kadınları avlamaya mı karar verdin?"

Korkusunun içinden öfke fışkırdı. "Rhys Jacobs'un bunu yönetmesi gerekiyordu ve beni ikna eden onun adıydı. Bana her şeyi yapmaya hazır oldukları söylendi. Para israfıydı."

"Daha önce Jacobs'tan alışveriş yaptığın için o isme güvendin," diye karar verdi.

"Bir veya iki kez, ama onun yaptıklarında yanlış bir şey yok. Herkes rıza gösteren yetişkinler, bu yüzden neden burada olduğumu bilmiyorum. Satın aldığım koltak sızlanıp şikayet etti. Arkadaşı geldiğinde onun gittiğini görmekten memnun oldum."

"Hangi arkadaşı?" diye sordu Cassie.

"Ona Esther dedi. Telefon kullanmaları yasak, bu yüzden biri onu almaya gelmek zorunda kaldı."

Hepimiz sessiz kaldık.

Genevieve ve Lovelyn ile baktık. Becky, ertesi gün Esther'i gördüğünü bize hiç anlatmadı.

Telefondan bir gıcırta sesi geldi, sonra Cassie konuştu. "Esther öldü.

Bildiğim kadarıyla, onu hayatta gören son kişilerden birisin.

onun hayatta olduğunu gören son kişilerden birisin. Aldığın kadın istediğin gibi olmadığı için onun peşinden mi gittin?"

Yelland hıçkırarak ağladı. "Onun arkadaşı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Strathmore Road'da iki kapı ileride bir rehinci var. Oradan çıkıp arabaya bindi. Kameraları vardır. Birlikte uzaklaşmalarını izleyebilirsiniz."

Telefon hareket etti ve Cassie'nin yüzü ekranı doldurdu. Yelland'dan uzaklaşarak kapıdan dışarı çıktı ve gecenin karanlığına daldı. "Sinir bozucu bir şekilde, onun yalan söylediğini sanmıyorum. Her halükarda, bunu test edebiliriz. Riordan şu anda birini o rehinciye göndermek için ayarlamalar yapıyor."

"Becky'yi de almalıyız," diye önerdi Genevieve.

Cassie başını salladı. "Bunu da halledeceğiz. Peki, bu pislikle ne yapacağım? Nehre atayım mı, yoksa evine gidip yaralarını sarmaya bırakayım mı?"

Dehşetle baktım. "Onu serbest bırakmalıyız."

Hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Peki. Kadınlara saygılı davranması konusunda ona küçük bir uyarı vereceğim. Daha fazla haber aldığımızda konuşuruz."

Hat kesildi.

Yere çöktüm. Esther'in ölümünün gizemi hâlâ çözülmemişti. Convict'in Salter'dan haberlerle geri dönmesini ummak zorundaydım.

Çok geçmeden geri döndü, üzerinde kan, barut ve gecenin kokusu vardı. Elimi tuttu ve beni

depodan geçerek arabamıza götürdü ve tek kelime etmeden beni eve bıraktı.

Üzerinde karanlık bir enerji fırtınası çakıyordu.

Bu beni rahatsız etti. Bariz sabırsızlığı. Direksiyonu sıkıca kavraması.

Daha da kötüsü, onun oyunundan dolayı gergindim ve hala sinirliydim. O sorunu çözmesini ondan isteyeceğimi sanıyorsan yanıyorsun.

Daireme girince kapıyı kilitledi, ayakkabılarını çıkardı ve oturma odasına fırladı. Sonra bana döndü.

"Salter, Jacobs'un öldüğüne inanıyor, ancak hiçbir kanıtı yok. Jacobs'un kadınları sağladığını ve insan ticareti yaparak açık artırmaları yönettiğini, satamadıklarını Salter'a verdiğini iddia ediyor. Onun aciliyeti ve sana yaptığı şantaj, Jacobs olmadan kadın kaynağının kuruyacağından kaynaklanıyordu. Ama Jacobs kaynağını nereden alıyordu? Salter'a göre, onu zengin eden şeyden neden vazgeçsin ki? Bir şey değişti. Beklenmedik bir olay meydana geldi ve kart evlerini yıktı."

Kendimi içine kapanma dürtüsüyle mücadele ettim, onun sözleri tek bir sonuca götürüyordu. "Bunun büyükbabamın ölümüyle ilgili olduğunu ima ediyorsun."

Beni izledi, kasları gergin ve gözlerinde ihtiyat vardı.

"Öyle. Gerçekten öyle düşünüyorsun."

Convict parmağını kaldırdı. "Tekneler." Bir parmak daha. "Avrupa'ya giriş ve çıkış rotaları." Üçüncü parmak. "Senden sakladığı sırlar. Göründükleri gibi olmayan akrabalar. Büyükannenin peşinde olan ve sonra ortadan kaybolan insan kaçakçısı." Dördüncü ve beşinci parmakları da bu ağır suçlamaların listesine eklendi.

Kafamı salladım, buna inanamıyordum ve inanmak da istemiyordum. Öfke, ihtiyacımı ve diğer tüm duygularımı yok etti. Bu ne *cüret*? Büyükbabamın böyle bir dünyayla hiçbir ilgisi olamazdı. Yine de bunu iliklerime kadar bilsem de, diğer tüm faktörler aklımı karıştırıyordu.

"Başka bir açıklaması olmalı. Bu çok saçma. Marchant Haulage insan kaçakçılarının paravanı değil. Büyükbabam iyi bir adamdı. Bu mantıklı değil. Bu rolü üstlenebilecek başka kimse yok

Bu rolün başka kimse tarafından yerine getirilmesi mümkün değil. Bir kadının yapması imkansız ve Wallace'ı tanıyorsun. O, bir kağıt torbadan bile çıkmayı beceremez."

O sadece bana yargılayıcı bakışlarını sürdürdü.

Kanım daha da kaynadı. "Ayrıca, ya ben ne olacağım? O işin her aşamasında bulundum. Nasıl işlediğini gördüm. On yıllardır çalışan, iyi yağlanmış ve oldukça karlı bir makine. Başka bir şey olsaydı, bunu bilmez miydim sence?"

Convict konuşmak istedi, ama onun çizdiği tablonun ima ettiği şey beni o kadar incitmiş ve öfkelenlendirmişti ki, elimi kaldırdım. "Bir kelime daha etme. Duymak istemiyorum."

Burnundan nefes aldı, içindeki gerginlik açıkça artıyordu. "Benden yardım istedin. Şimdi yardım ettim, konuşmama izin vermeyecek misin?"

Ellerimi belime koydum. "Yeterince yardım ettin." "Bu ne demek?"

"Anlaşmamız bitti diyebilirim."

Gözlerinde bir duygu parladı, sonra dilini yanağına soktu. "Eğer bu kadar geçiciyse, sen sadece doldurulması gereken bir boşluksun, öyle mi?"

Acı içinde ama meydan okurcasına çenemi çıkardım.

Gözleri parladı. "Otuz günü unutuyorsun. Henüz bitmedi

."

"Seninle ne yaptığımı hiç bilmiyorum. Bir canavarı evcilleştirmek ya da yavaş yavaş bir canavar tarafından yutulmak."

"Bu saçmalık." Convict bana doğru adım attı, parmaklarını çenemin altına kıvrarak beni sabit tuttu. "Sen benim sana sahip olmamı istiyorsun. Benim delice takıntım ve sadaketime ihtiyacın var. Nedenini açıklayan teorimi duymak ister misin?"

Eğer bir cevap bekliyorsa, ben vermeyecektim. Ona öfkeyle ve inanılmaz derecede karışık duygularla baktım.

"Çünkü senin dünyanın parçalanıyor ve bu daha önce de oldu. Ailen seni terk etti ve neredeyse hiç tanımadığın büyükannen ve büyükbaban seni yanlarına aldı. Ama onlar da seni kullandılar ve sonra bir kenara attılar."

Yeni bir acı hissettim. Parmakları daha sıkı kavradı, sıkıştırdı, böylece bakışlarımı kaçırıp saklayamadım.

"Asla yaşayamadığın bir ev. Tüm sorumluluklar ve zorlu işler, ama asla ailenin kalbinde yer almadan. Sadece iş. Senin her şeyin olduktan sonra seni reddettiler ve bu boktan durumu senin başının üzerine bıraktılar. Büyükbaban öldü ve büyükannen seni yanına almayı reddettiği bir hayata çekildi. Ben asla böyle bir şey yapmazdım. Benden uzaklaşsan bile, dünya dönmeyi bıraksa bile, ben her zaman seninim."

Hayal kırıklığım sıcak bir dalga gibi yükseldi.

"Konuşmayı kes." "Asla. Ben sana aitim, sen de bana aitsin."

O vahşi bir öpücük çaldı. Onu ittim. O kıpırdamadı. "Bana karşı koyma, Mila."

"Bir ay bile olmadan beni tanıdığını iddia etme."

Soğuk bir kahkaha attı. "Ondan çok daha uzun zaman oldu." "Olmadı."

"Öyle mi? O zaman neden geçmişimde senin yüzünü görebiliyorum? Neden hafıza kaybımdan önce seni tanıdığımdan bu kadar eminim? Ben yalancıysam, sen de öylesin."

O deliydi. Onu tekrar ittim, böylece beni bırakmasını sağladım. Mahkum hırladı ve beni döndürdü, sırtımı göğsüne dayadı. Beni şehir manzarasına bakan kanepenin kenarına götürdü ve ayaklarımı birbirinden ayırdı. Elbisemin altına uzanarak iç çamaşırlarımı yırttı ve kot pantolonunu çıkardı.

"Ne zamandan beri bilmiyorum ama benim. Sonsuza kadar benim."

Kurtulmak için çabaladım ama o, penisini içime soktu ve o kadar sert bir şekilde içime girdi ki, gözlerim karardı. Kalçalarını geri çekerek, saçlarını yumruğuna doladı ve tekrar içime girdi. Sert davranışları ve hareketleri, bedenim onu bırakmama izin vermediği kadar beni yerinde tuttu.

Öfke, yükselen ateşle karışmıştı. O deliyse, bu beni bu kadar tahrik ettiği için ben de deliydim.

"Seni asla bırakmayacağım. Seninle oynayacağım ve oyunlar oynayacağım çünkü sen bunu seviyorsun. Çünkü beni seviyorsun, bunu söylemesen bile. Bu inkar beni öldürüyor çünkü istediğim tek şey bu. Tek şey. Ama yine de seni asla terk etmeyeceğim. Bana ait olduğunu ne kadar çabuk kabul edersen o kadar iyi. Sen benimsin Mila. Ölene kadar benim. Sonrasında gelecek her cehennemde benim."

Yanağımı yastığa dayadım, kumaşı o kadar sıkı tuttum ki kırılabilirdim.

Her cümle, kalçalarının sarsıntısı ve vücudumu heyecanlandıran kalın dolgunluğu ile işaretlenmişti. Seks kulübündeki oyunda bana reddettiği orgazm geri geldi ve ihtiyaç ve çaresizliğin selini durduramadım.

Yine de beni çılgına çeviren, onun düzensiz nefesleriydi. Ya da talepkar sözleri ya da sessizliğimin onu incittiğini iddia etmesi. Ben ağlayıp milyonlarca parçaya ayrılana kadar, defalarca bana onun olduğumu söyledi.

Bir daha eskisi gibi bir araya gelebileceğimden emin değildim.

Bölüm 45

C onvict

Uyku gelmiyordu. Mila kanepede kıvrılıp uykuya dalmış ol sa da, şafak vakti beni çılgınca bir halde buldu.

Yanılmışım. O yalan söylemiyordu. Ya da ben haklıydım ve o yalan söylüyordu.

Kafam o kadar karışmıştı ki, deliye dönüyordum.

Bunun yanı sıra, hala geri kazanamadığım kısmi anıların ağırlığı da vardı. Ne zaman denesem, kayıp gidiyorlardı.

Cebimde telefonum titredi, onu çıkardım ve kapatmak için kaydırdım, ama bankamdan gelen bir mesajdı. Sonunda, kanıt olarak ihtiyacım olan ehliyetimi verdikten sonra hesabımı kullanmaya başladım. Parça parça, tekrar gerçek olmaya başlıyordum.

Bildirim sayesinde uygulamalarına giriş yapabildim ve işlemleri gözden geçirdim. Eski hayatımın tanıdık harcama alışkanlıklarının anılarımı canlandıracağı umuduyla içim heyecanla doldu.

Maaşım. Sonsuz pizza siparişleri. Bazı faturalar. Rakip çete için çalışmam gereken tarihe geri döndüm.

Sayfada on bin dolarlık bir ödeme göze çarpıyordu. Ona bakakaldım. Four Milers'ın yeni bir üyeye bu kadar para ödeyeceği mümkün değildi. Manny bana nakit ödemeye geçtiklerini söylediği için, bu para iskelet ekibinden de gelmiyordu. Piyangoda sürpriz bir ikramiye kazanmadığım sürece, mantık bana tek bir çözüm sunuyordu.

Bir şey için ödeme almıştım.

Midemde bir bulantı hissettim.

Hastaneden çıktığımda, ekibimi ihanet ettiğimden emindim. Oyuna girmenin ve Arran'ın kurallarını çiğnememin nedenini anladığımda bile, içgüdülerim bana başka bir şey olduğunu söylüyordu.

Lanet olsun. Eğer bu para rüşvetse, ben en kötüsüydim. Belki de Mila'nın benim istediğim şeyi hissetmemesi daha iyiydi. Ailesinin toplantısı birkaç saat sonra başlayacaktı ve Salter'ı da dahil etmeme rağmen Jacobs'u teslim edememiştim, bu da Mila'nın onun nüfuzunu kullanamayacağı anlamına geliyordu.

Zamanımız kalmamıştı.

Beni terk etmek istiyordu. Eğer bu doğruysa ve o anın heyecanı değilse, yaptığımız anlaşmadan sonra, onu bırakmazsam dünyadaki en kötü adam olurum ve zaten o çizginin sınırındaydım. Ayrıca, ne yapmam gerekiyordu, onu hayatının geri kalanı için yatağa kelepçelemek mi?

Bu düşüncenin ne kadar çekici olduğunu şaka bile yapamazdım.

Garip ve tamamen yeni bir his göğsümde yayıldı. Bir tür spazmdı, ama ruh halimi bozdu ve beni çaresizliğe sürükledi, spazm şiddetlendikçe parmaklarım kanepenin kenarını sıkıca kavradı. Neyim vardı benim? Kalp krizi mi geçiriyordum?

Gözlerimi Mila'dan
ayırmadım. Cevap
yavaşça geldi.

Bu acıydı. Daha önce hiç hissetmemiştim, ama onun hayatımdan çıkacağı düşüncesi *canımı yakıyordu*. Onsuz yaşamayı düşündükçe, daha da büyük bir ıstıraba kapılıyordum. Vücudum ölüyormuş gibi hissediyordum, ama bu sadece kafamın içindeydi.

Hayatımda ilk kez gerçek acıyı tattım.

Başkalarının bunu önlemek için her şeyi yapmalarını anladım, çünkü bu çok berbattı.

Ayağa kalkıp, yorgun kadını rahatsız etmemek için dikkatli davranarak, su aramak için mutfığa doğru sendeledim.

Bir görüntü beni o kadar derinden etkiledi ki, neredeyse bayılacaktım. Günlerdir beni rahatsız eden parçalardan oluşan yeni bir anı.

Bir kadının yüzü. Belki de genç olduğu için bir kızın yüzüydü. Onu bir yerden almıştım. Şoför bendim.

Nefes nefese, parmaklarımı saçlarıma geçirdim ve o sahneyi kafamdan silmeye çalıştım. Gece, evet. Sokaklar bomboştu, saat geç olmuştu. Tuzlu hava. Kahretsin. Leith mi? Manzara netleşti. Liman kenarındaki bir binaydı. O sokağı tanıyordum.

Bu kadarı yeterliydi.

İçimdeki rahatsızlık yayıldı. Ya para rüşvetten daha kötü bir şeyse? Ya insan kaçakçılığı için ödenen bir para ise?

Boşlukları doldurmam gerekiyordu, bunun önemi diğer her şeyden daha önemliydi. Saate hızlıca baktığımda, toplantıya dönmem için üç saatim olduğunu gördüm. Yolculuğu yapmak ve geri kalan lanet sahneyi ön plana çıkarmak için yeterli bir süre.

Anahtarlarımı cebime koydum. Eğilip Mila'nın alnına bir öpücük kondurdum.

Kullandığım not defteri sehpa da duruyordu ve hızlıca bir mesaj yazdım.

Yakında döneceğim. Toplantıyı kaçırmayacağım.

Sonra gittim.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, doğduğum kasabaya vardım. Sabahın erken saatleri ve telaşlı acelem, sahil yolunda rahatça ilerlememi sağladı. Arran'la yürüdüğümüz Ocean Drive'ı geçtim ve Dock Place'e doğru sürdüm, *Eden'in* demirlediği yere giden köprüyü geçtim.

Büyük bir deponun önünde arabadan indim ve kırmızı cephedeki beyaz harfleri izledim. *Marchant Haulage*.

Anılarım bulanıklaştı, sonra bir kez daha beni sardı.

Kadını buradan almaya gelmiştim, koyu renk saçları korku dolu gözlerini yarı yarıya gizliyordu.

Korku beni ürpertti ve sendeleyerek yaklaştım, ilerledikçe daha fazla parça bir araya geldi. Bu, Four Milers'ın işi idi. Beni onlar göndermişti.

Yutkundum. Belki de bu benim suçum değildi. Arran için gizli görevdeydim. Ama lanet olası insan ticareti?

Soğuktan titriyordu, ben de nazik ve sakın davrandım, ona bir palto teklif ettim ama reddetti. Onu dışarıya kadar eşlik eden somurtkan yüzlü adamı tanıyamadım, ama onun bir seks işçisi olduğunu varsayarak onu Four Milers'ın genelevine götürdüm.

Dur.

Ondan önce bir şey olmuştu.

Avluyu geçip tuğla binaya yaklaştım ve çok da uzak olmayan bir geçmişte yaptığım gibi, soğuk duvara elimi koydum.

Kadının çıkmasını beklerken, deponun adını aramış, tarayıcıma Marchant Haulage yazmıştım. Bu, Mila'nın yüzünü geri getirmişti. O anda yas tutmadığı için hüzünlü cenaze fotoğrafı değil, büyükbabasıyla mutlu bir fotoğrafı. Daha fazlasını inceledim ve bu güzel kadına anında kapıldım.

Kahretsin, onu tanıdığımı düşünerek yanılmışım. Bana yalan da söylememişti.

Onun yüzü, her şeyin mahvolduğu o akşam gördüğüm son yüzlerden biriydi.

Sevinç duygum içimde kıvrılıp ekşidi, günün soğuk ışığı lanetli bir gerçeği ortaya çıkardı. Dün gece, büyükbabasının insan kaçakçısı olabileceğini ima etmişim. Şimdi, bunun doğru olduğundan yüzde doksan dokuz emindim.

Ona bunu nasıl söyleyecektim?

Bunun için benden nefret ederdi. Yalan söylersem daha çok nefret ederdi.

Bana verilen paranın gizli görevden daha fazlası için olduğunu öğrenirse benden nefret ederdi.

"Buraya hırsızlık yapmaya geldiysen, şansın yok."

Bir ses düşüncelerimi böldü ve ben de bir adamın yaklaştığını görmek için hızla arkama döndüm. Gözlerimi kısarak onu tanıdım. O, Marchant-Smythes'lerin oğluydu, Mila ve ben ailesini ziyaret ettiğimizde gündüzleri lanet olası bir ergen gibi video oyunları oynayan adam. Preston mu? Wesley mi? Adını hatırlayamıyorum lan.

"Her şey sıkı bir şekilde kilitli," diye devam etti. "Senin gibi hırsız serserilerden korunmak için."

Yüzümdeki ifade neye dönüştü bilmiyorum, ama alaycı bir kahkaha attı ve parmakları telefonunun üzerinde hareket etti. "Mila'yla geldiğinde seni tanımadığımı mı sandın? Nesin sen, onu korumak için kaslı bir adam mı? Kesinlikle erkek arkadaşı değilsin. Onun gibi kışına sopa sokulmuş, yeri süpürebilecek birine göre değil. Senin gerçekte ne tür bir pislik olduğunu biliyor mu?"

Bu adamla ilgili bir şeyi kaçırmıştım.

Onu dikkatle inceleyerek, bildiklerimi bir araya getirdim. Ailesiyle birlikte yaşıyordu. Bir kız arkadaşı vardı ve işi yoktu. Lüks evlerinin önündeki arabalardan biri muhtemelen onundu.

Arabalar.

Aklım, Arran'la birlikte buraya geldiğim geceye ve kasabada önümüzü kesen mavi BMW'ye geri döndü. Onun lanet olası arabası.

Bir sonuca vardım. "Dünyanın en büyük öfke nöbetinde bir tekneyi havaya uçuran bir adam için güzel sözler. Ne, anne ve baban harçlığını mı kesti?"

"*Eden* mi? Neden öyle bir şey yapayım ki? O bir servet değerindeydi. Belki de sadece yaşlı adamın kulübesini lanet tabutu gibi altınla kaplamış mı diye bakmaya geldim." Mini Marchant-Smythe bana yaklaştı, birkaç santim daha kısaydı ve alnını düz kesilmiş orta kahverengi saçlarını yakından görebiliyordum. "Ve bu tavrın için siktir git. Beni bayılttığın için sana borçluyum. On yıl önce olmuş olması umurumda değil."

On yıl mı?

"Neden bahsediyorsun?"

Yüz hatları gerildi. "Defol git. Beni hatırlamadığını yemem. Dudaklarını patlattım."

Hatırlayamadım, ama bir tahminde bulundum.

"Glass House'a kavga etmek için gelmiştin. Birçok kişi gibi. Senin gibi birçok çocuğu yere serdim. Şanslı vuruşun için tebrikler."

Gözlerinde öfke parladı.

Onu kızdırmıştım. İyi. Onu sinirlendirmek istiyordum, çünkü onun burada olması tesadüf değildi. Ailesi, kesinti yapılmasını en yüksek sesle isteyenler arasındaydı. Bölgeyi tanıyordu ve gençken burada takıldığı belliydi. Sonra tekne patladığı gece geri dönmüştü.

Başka ne yapmıştı?

Çenemi kaldırdım. "Adın ne?"

Cevap vermedi. Sadece bana bakmaya devam etti, sonra telefonuna gizlice bir göz attı.

Tekrar denedim. "Sen şirket için çalışıyorsun. Bu kayıt dışı mıydı? Yaşlı Marchant için karanlık işler mi yapıyordun?"

Kaçakçı kadının hafızamda canlandığı kişi o değildi, ama bu onun bu işe karışmadığı anlamına gelmiyordu. Yoksa neden burada olsun ki? Sadece bugün değil, sık sık.

Mini Marchant-Smythe dudaklarını kıvırdı. "İş mi? Bu lanet aile tam bir şaka. Kız arkadaşımın annesinin polis memuru olduğunu biliyor muydun?"

Onun düşünce akışını takip edemediğim için gözlerimi kısarak baktım. Bunun ne önemi vardı ki?

O anda deniz havasında çalan ve hızla yaklaşan sireni duydum.

Polisi çağırılmıştı.

Kahretsin, şartlı tahliyedim. Ve izinsiz girmiştım. Arran, Deadwater'daki polislere rüşvet vermiş olabilir, ama bunun burada da geçerli olup olmadığını bilmiyordum.

Ben geri çekilirken alaycı tavırları devam etti. "Senin adını söylediğimde çok ilgilendi. Seni Convict olarak hatırlıyordum, ama Mila sana Roscoe diyordu. Senin gibi bir adamın kimliğini karıştırmak mümkün değil."

Bahçeden çıkıp, yüksek taş duvarın etrafından dolaşarak yola ve su üzerindeki köprüden ana karaya geçtim. Polis arabası çığlık atarak durdu, yolumu kesti ve bir polis memuru arabadan atladı.

Kemerinden şok tabancasını çıkardı.

Lanet olsun. Şu anda bunu yapamazdım. Toplantıdan önce Mila'ya geri dönmem gerekiyordu, yoksa onu terk ettiğimi düşünecekti. Aceleyle, tüm hatalarım zihnimde domino taşları gibi birbirini izledi. Polisin benimle ilgilenmesi. Yenilmezmişim gibi davranmam. Yaralı bedenime özen göstermeden davranmam.

Telefonuma uzandım.

Polis bağırdı ve bana doğru koştu.

Elektrik çatırtısı havayı doldurdu ve ben ondan kaçmak için eğildim. Ancak Taser'ın uçları göğsümü ıskaladı ve bunun yerine şakağıma vurdu. Tam da düşüncelerimi çalan beyin hasarının olduğu yeri.

Yere düştüm ve dünyam karardı.

Bölüm 46

Mi la

Parlak güneş ışığı gözlerimi acıtıyordu, ben de gözlerimi koruyarak apartmanımın önündeki yolu taradım. O burada değildi. Uyandığımda, kanepeden düşüp bir yığın evrakı yere düşürdüğümde ve sonra körü körüne yatak odasına doğru sendelediğimde, Convict oturma odasında değildi. Orada da yoktu. Banyoda da, başka hiçbir yerde de yoktu. Arabası da yoktu.

Gitmişti. Sonunda geri döneceğine olan inancımı kaybettim.

Daha da kötüsü, uyuyakalmıştım ve aceleyle giyinip hazırlanmak zorunda kaldım. Kardeşimi aradım ve rahatladım, o da geldi.

Kane arabanın kapısını açtı ve bana binmem için işaret etti. "Sen..."

Kendimi içeri attım. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Omuz silkti ve kapıyı çarptı.

Konuşmadan şehrin diğer ucundaki avukatın ofisine gittik. Düşüncelerimi bastırmak için radyoyu açtım. Dead Poet Society'nin "I hope you hate me" şarkısı çalmaya başladı. Kapatmak için ekrana tekrar bastım.

Haftalarca bu an için hazırlanmıştık, ama bu an benim ve Convict'in yan yana olması gerekiyordu. O beni terk etmişti. Bunun sebebi ben değil miydin? Ona kızgındım. Onun istediğini vermeyi reddetmiştim. Onu seviyordum, ama o bana asla terk etmeyeceğine dair tüm sözlerine rağmen beni terk etmişti.

Kaybettiğim oğlum, her zaman yaptıkları şeyi yaptı ve kendi dünyasına geri döndü.

Gözlerim doldu ve gözyaşlarımı sildim.

Tanrıya şükür kardeşim bu konuda yorum yapmadı.

Cochran Aile Avukatları'nın soğuk resepsiyonuna girdik ve Kane'in yol açmak zorunda kaldığı, insanlarla dolu bir toplantı odasına yönlendirildik.

Etrafımızda tartışıyorlardı, gürültü kulakları sağır ediyordu. Şikayetler, sabahın nasıl geçeceğine dair kararlar.

Sanki söz hakları varmış gibi.

Hukuki durumun karmaşıklığı nedeniyle, her şeyin sırayla yapılması gerekiyordu. Önce vasiyet okunacaktı, bu yüzden herkes payını almak isteyen akrabalar uzun bir kuyruk oluşturmuş, seslerini yükselterek dikkat çekmeye çalışıyorlardı. Bu iş bittikten sonra, nihayet şirketin geleceğini belirleyecek toplantıya geçebilecektik.

Eğer duyularım acı duvarıyla bastırılmamış olsaydı, bu durum beni ezip geçebilirdi.

Yine de bu bir rüya gibiydi ve ben de içinde sürüklenen bir ruh gibiydim.

Enerjim azalmış halde, odada büyükannemi aradım. Henüz gelmemişti, ama Marchant-Smythes ailesi ve bir düzine başka aile üyesi cilalı konferans masasının etrafında oturmuş ya da dünyanın en açgözlü seyircileri gibi duvara sırtlarını dayamış duruyorlardı.

Kane, hakları olmayan masada oturan birkaç kişiye sertçe "Kalkın" dedi.

Onlar homurdandılar ama gittiler. Beni birine oturttu, sonra diğerine kendisi oturdu. Siyah tayt ve Convict'in iskelet mürettebat tişörtlerinden birini giyen ben, Marchant Haulage için özenle çalışan kadınla hiçbir alakam yoktu. Öğrendiğim ve şüphelendiğim onca şeyle, artık o kadın olamazdım. Şık bluzlara ve kalem eteklere baktım ama onları seçemedim.

Bu işi kurtarmak için her şeyi yapmaya hazır olan eski halim artık yoktu. Tüm gerçeği bilmiyor olabilirdim, ama yalanlardan emindim.

Bir avukat, iki yordakçısı ile birlikte odaya girdi. Tam karşımıza oturdu. "Lütfen gürültüyü biraz azaltabilir miyiz?"

lütfen."

Öfkeli konuşmaların uğultusu azaldı.

Avukat gözlüklerinin üzerinden katılımcıları süzdü.

Masanın ucunda, bir kadın ayağa fırladı. "Austin'in ölümünden sonra ortaya çıkan dayanılmaz durum karşısında, ben..."

"Hanımefendi, oturun lütfen. Gündemi özetleyeceğim ve görüşlerinize ihtiyaç olursa, sizlere soracağım." Avukat, kağıtlarını karıştırarak rahatsızlığını açıkça gösterdi.

"Sizin gndeminiz var, ama biz haftalarca kimsenin düşünmediği bir aileyiz," diye şikayet etti kadın. "Beni dinleyin..."

"Kapa eneni," dedi Kane.

Kadın ağzı açık kalmış bir şekilde donakaldı. "Anlamadım?"

Kane ona bakmadı. "Bu işi avukat yürütüyor, sen değil. Nefesini boşa harcama."

Yüzünde fke belirdi ve ellerini beline koydu.

Kendimi küçük, soğuk ve yalnız hissettiğim halde, sabrımın sonuna gelmiştim. Bakışlarımı ona çevirdim. "Yeter. Sen engelsin. Sessiz ol."

Geçmişte aile üyelerine hiç böyle konuşmazdım, ama şaşırtıcı bir şekilde bu işe yaradı. Komşularına benim ne kadar kaba olduğumu mızmozlanarak koltuğuna geri oturdu.

Avukatın kaşları çatıldı, sonra odayı bir kez daha süzdü. "Okuma bitene kadar sessizlik istiyorum."

Bakışlarını kapıyı açan asistanlarından birine çevirdi. Wallace içeri girdi, ardından büyükannem de girdi.

Kalbim zamanında atmıyordu.

Gümüş rengi sarı saçları bob kesim olan büyükannem, geç bir geç kız olduğumdan beri tanıdığım şık ve kendinden emin kadının tam bir örneğiydi. Ancak bakışları beni aramıyordu. Bunun yerine, büyükannem masaya oturdu ve dümdüz nne bakmaya başladı.

Wallace, her zamanki gibi sıkılmış bir şekilde yanındaki koltuğa çöktü.

Annesine bakmaktan kendimi alamıyordum. Bunu onun için yapıyordum, ama artık nedenini bilmiyordum. Tek emin olduğum şey

Convict'ti ve o, yapmayacağına söz verdiği şeyi yapmıştı. Ona en çok ihtiyacım olduğu anda ortadan kaybolmuştu.

Ve hepsi benim hatamdı.

Avukat, olağanüstü koşulları ve bu noktaya gelmek için harcanan önemli hukuki çabaları belirterek ön hazırlıkları anlattı.

Kardeşim bana doğru eğildi. "Söylemeliyim. Seni burada görmek beni şaşırttı."

"Neden?"

"Erkek arkadaşını aramaya çıkacağını düşünmüştüm, ama galiba sen tam bir Marchant'sın."

"Aramaya mı? Ne demek istiyorsun? Uyandığımda gitmişti. Telefonlarıma cevap vermedi." Bu noktada, benim istediğim gibi, anlaşmamızın iptal olduğunu belirten dört saatlik kuralımızı çiğnemişti.

"Arran, polislerin onu yakaladığını söyledi."

Onun sözlerine bakakaldım ve dünyam onun sözleriyle daraldı.

"Vasiyeti okuyabilirim," diye devam etti avukat, "ama ne yazık ki şirketin geleceğini belirleyecek toplantı bugün kesinlikle yapılmayacak."

Hayal kırıklığına uğramış sesler korusu tepki gösterdi.

Kızgın akrabalar nedenini öğrenmek istedi.

Cochran sesin üstüne konuşarak, okuduğu belgeyi ve büyükbabamın onu yazarken akli başında olduğunu doğruladı.

Ben sadece kardeşime bakakaldım.

"Madde bir. Eşit oy hakkı, sevgili eşim, hayatta kalan oğlumuz Wallace ve üç torunumuza verilir."

Oda sessizliğe büründü.

Avukat devam etti. "Bununla birlikte, toplantıya tüm oy kullanma hakkına sahip kişilerin katılması gerektiğini anlayacaksınız. Ancak, beşinci sırada adı geçen kişi bizimle iletişime geçmedi ve toplantı taleplerimize veya yazışmalarımıza yanıt vermedi."

Açıklamayı zar zor algıladım, ama Kane hala ölümcül bir şekilde hareketsiz kalmıştı.

"Beşinci seçmen mi? Kim?" dedi.

"Darcy Marchant, Able Marchant'ın çocuğu. Kardeşin," dedi avukat keskin bir sesle.

Bir tartişma ıktı.

Başka bir kardeş daha vardı. Kane ve benimle aynı babaya sahip, gizli bir üçüncü ocuk. Boş, sarı renkli klasör bana bağırıyor, bunun ne kadar bariz olduğunu alaycı bir şekilde yüzüme vuruyordu. Ama o anda bunların hiçbirisi önemli değildi, çünkü sonunda kendime geldim ve kapıya doğru yürüdüm.

Marchant Haulage artık ne umurumda ki?
Convict'in bana ihtiyacı vardı.

Bölüm 47

K

ane

Otuz açgözlü herif aynı anda konuşurken, Mila kıcı yanıyormuş gibi odadan fırladı. Sevgilisinin ortadan kaybolduğunu bilmiyordu ve bunu burada olmaktan daha önemli sayıyordu. İlginç.

Avukata odaklandım. "Darcy Marchant?"

Gözleri benimkilere değdi, sonra evrakları uzattı. "Odayı düzene sokmak için kısa bir ara verilmesi gerektiğini düşünüyorum. Oturum, on dakika sonra devam edecek."

O pislik ayağa kalktı ve kalabalığın arasından geçerek uzaklaştı. Onun peşinden koştum, Mila'nın bizim ortak olduğunu iddia ettiği ama benim hiç tanımadığım amcam ve büyükannemi geçtim.

Büyükannenin ifadesi sert ve tarafsızdı. Bilip bilmediğini anlayamadım.

Salonda avukatın omzunu tutup onu döndürdüm. "Bu yeni kardeş kim lan?"

Doğum babamızın öldüğü yaşı düşünürsek, Mila'dan çok daha küçük olamazdı. Able, annemi on altı yaşındayken hamile bırakmıştı, bu yüzden benden büyük olması da mümkündü, ama bu pek olası değildi.

Bu, yirmi yıldan fazla bir süredir başka bir Marchant varisi olduğunun ve bunun tamamen bilinmediğinin anlamına geliyordu. Mila bir ipucu olsaydı bana söylerdi.

Daha da önemlisi, onların oyları tüm gücü elinde tutuyordu.

Avukat bıyığını oynattı. "Gizli bilgileri tartışma özgürlüğüm yok..."

Ön kolumu bir çubuk gibi kaldırıp boğazına dayadım ve onu duvara ittim. Sonra kaldırdım, böylece ayakları havaya kalktı. "Erkek mi, kadın mı?"

"K-kadın," diye kekeledi ve kolumu tuttu. "Yaş?"

"Yirmi yedi."

"Marchant adını mı kullanıyor?"

"H-hayır. Doğum adını kullanarak onu bulamadık."

Bu, benim gibi Darcy'nin de bu aileyle hiçbir ilgisi olmak istemediği anlamına geliyordu. Annem onlara yılan yuvası gibi davranır, bana onların, özellikle de avukatlarının söylediklerine asla güvenmememi öğretirdi.

Koridorun sonunda bir kadın şok olmuş bir şekilde nefes aldı. Durmadım.

"Ne adla tanınıyor?"

"Bilmiyoruz."

Boğazına daha fazla baskı uyguladım, yüzüne birkaç santim yaklaşıp kadar eğildim. "Ama bir fikrin var. O gelme ihtimali olmasaydı, bu toplantıyı hiç yapmazdın."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Onu araması için özel bir dedektif tuttuk."

"Ve bir şey buldular." Bunu soru olarak sormadım, çünkü aksi takdirde burada olmazdık.

Avukat başını sertçe sallayarak hayır anlamında işaret etti. "Bulmalarını umduk. Aile bir fotoğraf verdi. Onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yaptık."

Onları ve geldikleri atları siktir et. Mila'nın büyükannesi, Mila'nın bir kız kardeşi olduğunu biliyordu ama hiç bir şey söylemedi. Ne kaltak kadın. "Göster bana, yaşatayım."

Cebine uzandı. Bir telefon buldu. Sonra genç bir kızın fotoğrafını gösterdi. Fotoğraf on yıldan fazla eski olsa da onu tanıdım. Çenesi tamamen Mila'ya benziyordu, ancak onu bir veya iki hafta önce canlı gördüğümde bu bağlantıyı kurmamıştım.

Görünüşünü değiştirmek için ameliyat olmuştu, sıradan bir kızıdan
bomba gibi bir kadına dönüşmüştü.
Avukatı yere attım ve uzaklaştımdı.

Bölüm 48

Convict

Biri çenemi kavradı ve başımı yana çevirdi. "Onu öldürebilirdin."

"Üzgünüm efendim. Kasıtsızdı. O eğildi."

Beynim bulanıklaştı ve kadının açıklamalarının geri kalanını kaçırdım. Ama adamın sesini tanıdım. Hastane odamdaki polisti. Dosyayı okuyup gülerek uzaklaşan adam. Kendi eğlencesi için ekibime öldüğümü söylemişti.

Cassie ona Dedektif Dickhead demişti, ama gerçek adı... Hafızamı taradım. *Kenney*.

Hay sıçayım. Beynime gelen sarsıntı işe yaramış galiba.

Dirseklerimle zorlukla kendimi kaldırdım ve gözlerimi açtım. Ellerim kelepçelenmişti, altımda bir zincir uzanıyordu. Kullanılmayan bir ofis gibi görünen bir odada, masanın üzerinde yatıyordum. Mobilyalar eski ve yıpranmıştı, ama oda temizdi. Odanın diğer ucunda iki polis memuru başlarını kaldırdı.

Kenney'e baktım, ellili ya da altmışlı yaşlarında, hantal, iri yarı bir adamdı, hala formdaydı ama karnı, emekliliğe yaklaşırken artık eskisi kadar spor yapmadığını gösteriyordu.

Yüzü bende yeni bir anı uyandırdı.

Ekibimi kızdıran bir ahmağı görmek yerine, daha karanlık bir anı su yüzüne çıktı. Para ve gizli bir banka hesabı. Polis dizilerinden çıkmış gibi karanlık bir sokakta yapılan bir buluşma. Sonunda, tüm resmi görebildim.

Tanrıya şükür. Gülmekten ölecektim.

"Beni muhbir yapmaya çalıştın."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve diğer memuru sert bir sözle kovdu. Kapı onun arkasında gürültüyle kapandı.

Gözlerimi ondan ayırmadım. "Bu yüzden Four Milers için nakit işi kabul ettim. Sana ödediğin paranın karşılığını vermek içindi."

Bir başka bilgi daha akın etti. Arran biliyordu. Beni ekipten kovduktan sonra başkalarının da peşimden geleceğini tahmin etmişti ve haklı çıkmıştı.

Tamamen rahatlamış bir şekilde masanın üzerine yığıldım. Sonuçta arkadaşımı ihanet etmemiştim. Kendi cebimi doldurmak için kadın ticareti yapmam için para almamıştım. Üzerimde taşıdığım yük kalkmıştı.

Mutluluğum çabucak söndü.

"Sen benim hastane yatağımın başında duruyordun. Neden ekibime nerede olduğumu söylemedin?"

O alaycı bir şekilde güldü. "Hangi ekibim?"

Doğru, çünkü Arran'ı geride bırakmış olmam gerekiyordu. Onun düşüncesini analiz ettim. Kenney geri çekilmiş ve benim nereye gideceğimi bekliyordu. Kızını casusluk yapması için mi göndermişti, yoksa o da durumdan habersiz miydi?

Büyük polisin gözleri parladı. "Demek Daniels seni kollarını açarak karşıladı. Onu ne kadar nefret ettiğini hatırladın mı? Onun eylemleri yüzünden o hastaneye düştüğünü?"

Çenemi sıktım ve ağzımı kapalı tuttum. Kenney bir şey deniyordu. Sadece ağzından çıkması gerekiyordu.

Polis gülümsedi. "O seninle oynuyor, evlat. Hafıza kaybına ve onun sana ne kadar kötü davrandığını unutmama güveniyor. Çok para kazanma şansın var, ama onun elinden değil."

Four Milers hakkında topladığım bilgilerle yetinmeyen Kenney, daha fazlasını istiyordu.

Kenney ellerini ceplerine sokarak pencereye doğru yürüdü. "Yanlış anlama, ben de Daniels'ın senin öldüğünü düşünmesinden hoşlandım. Suçluluk duymasını umuyordum, ama öğrendiğinde güldüğünü biliyor musun? Bu seni kızdırmıyor mu? Daniels seni hiç aramadı, ama ben kendiminkileri korurum. Seni işe aldığım konusunda haklıydın

. Benim maaşlı çalışanım ol. Benim için çalış. O asla bilmeyecek ve sen ondan intikamını alabilirsin."

Bu teklifi kabul etmem mümkün değildi. Ona inanmıyordum. Ekibime gizli görevde bir şans daha vermek için bile numara yapamazdım. Yalan söylemekten bıkmıştım.

Yalan söylüyor...

Beynim yeniden çalışmaya başladı. *Mila. Toplantı.*

Siktir! Geç kalacaktım.

Masada debelenerek, oturmayı başardım ve kelepçeleri çektim. "Çıkarın bunları, gitmem gerek."

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Paramı aldın ve bana bilgi borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Onu terk ettiğimi düşünenecekti. Notu okusa bile, toplantının başlangıcına yetişmemin imkanı yoktu. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum. Zincirlenmiş ellerimi bir yandan diğer yana hareket ettirerek ceplerimi yokladım. Hiçbir şey yoktu.

"Telefonum nerede?"

Polis kasıtlı olarak kollarını kavuşturdu ve odanın tek çıkışı olan kapıya yaslandı. "Bunu olabildiğince açık bir şekilde söyleyeceğim. Sen deneme süresindesin. Daniels, Deadwater'da dikkat çekmemek için sana bolca para harcadı. Bu, onun için değerli olduğun anlamına geliyor, arkadaş olarak değil, onu yanlış anlama, ama boş zamanlarında ne yapacağından şüphe duyduğu için. Zaten senden şüpheleniyor. Yani bir seçeneğin var. Ona geri dön, uslu dur, istediğim zararsız bilgileri gerektiği gibi ver, yoksa seni kendim hapse atarım."

Onun içindeki tüm yumuşaklık, soğuk ve sert bir gerçeğe dönüştü. "İnan bana, oraya gittiğinde cezayı uzatmak için birçok yol bulabilirim. Parmaklıklar ardında birçok kavgaya karışacaksın, Mahkum. Belki de bir daha dışarı çıkamayacaksın."

Bunu kabul edeceğimi düşünüyorsa, hayal kuruyordu. Yine de bu odadan çıkmanın tek yolu ondan geçiyordu.

Ve kimse nereye gittiğimi bilmiyordu.

Bölüm 49

Mi la

Durduğumuz anda, kalbim korkudan sıkışarak arabadan atladım. Avukatın ofisinden çıktığımda, Tyler gölgeli bir köşeden çıkıp kontrolü ele almıştı. Beni, Arran ve Shade'in diğer ekip üyeleriyle birlikte gittiği Edinburgh'daki Leith'e götürmüştü.

Mahkûm, polis arabasının arkasına bindirilirken görülmüştü. Arkadaşları ona yardım etmek için aceleyle yanına koştu.

Tyler'ın sürüş sırasında aldığı bilgilere göre, Convict liman bölgesinden ayrılmamıştı.

Dar bir sokaktaki garajın arkasında, çetenin lideri, onun yanında birkaç adamı ve tanımadığım birkaç kişi daha benim yaklaşmamı izliyordu.

"Nerede o?" Nefesim, sanki koşmuşum gibi düzensizdi, bir saatten fazla süren ıstırap dolu yolculuk boyunca hareketsiz oturmamıştım.

Arran başını başka bir sokağa bakan pencereye doğru eğdi. "Sıranın sonundaki binanın içinde."

"Ne bekliyoruz?"

Bir ayrıntıyı tartar gibi omuz silkti. "Avantaj."

Shade devraldı. "O bina polis gözetimi için kullanılıyor. Bir süredir bunu biliyoruz ama planlarını elde edemedik. İçeride kaç polis olduğunu da bilmiyoruz ve gün ortası. Hiçbirimiz oraya giremez, hatta önünden geçemeziz, yoksa yakalanma riskimiz var."

"Ben yapabilirim," diye patladım. "Beni gönderin. Bana bir silah verin."

Gözlerini devirdi. "Sakin ol, Annie Oakley. Convict ile yeterince görüldün, aynı kategoriye girersin. Eğer bunu batırırsak, avantajımızı kaybederiz."

Sinirden parmaklarımı birbirine doladım. "Ne yani, oturup bekleyeceğiz? Ona her şeyi yapabilirler. Onu başka bir yere götürmüş olabilirler." Aklıma bir fikir geldi. "Onun orada olduğunu nereden biliyorsun?"

Arran, infazcısına baktı. "Ona ne yaptığını anlat."

Shade hiç tereddüt etmedi. "Hastaneden döndüğü gece, ölümden dönüp bize geri geldiği gece, ona bir iz sürücü enjekte ettim."

Sokağı gözetlediği pencerenin yakınından Tyler sessizce güldü.

Kafamı salladım. Convict adına alınmış olamazdım. Onu bulabilmemizin tek yolu bu olduğu sürece olmazdı. "O zaman plan nedir? Lütfen karanlık basana kadar beklemeyeceğimizi söyle."

Bir motor çalıştı ve garaj kapıları başka bir aracı içeri almak için açıldı.

Manny'nin sürdüğü arabada Lovelyn yolcu koltuğundaydı. Arabadan indi ve bize dikkatli bir bakış attı, beni görünce omuzları bir santim düştü. "Neler oluyor?"

Arran'ın tek kelimesi aklıma geldi. Etki. Lovelyn bir polis memurunun kızıydı. Onu kullanacaklar mıydı? Nazik ve zeki bir kadının piyon haline getirilmesi, hatta incinmesi düşüncesi beni yeniden paniğe sevk etti.

"Lovelyn polis binasına girmek için burada, doğru mu?" dedim.

Lovelyn yumuşak bakışlarını aramızda gezdirdi. "Manny, Convict'in güvenli evde olduğunu söyledi. İçeri girmen gerekiyorsa, ben rahatlıkla girebilirim. İhtiyacın olan bu mu?"

Gerginlik havayı gerginleştirmişti. Arran ekibiyle göz göze geldi ve Shade'in başını sallamasıyla gerginlik bozuldu. O, Lovelyn'i plana dahil ederek açıklamaya başladı ve ben içimden eridim.

Sevdiğim adamı feda ederek arkadaşımı korumuş olabilirdim. Hayır, böyle düşünemezdim. Kimseye zarar vermeden onu geri alacaktık. Almak zorundaydık.

Telefonum kardeşimden gelen bir arama ile titredi. "Neredesin?" dedi.

"Leith. Onu geri getirmenin bir yolunu arıyoruz."

"Güzel. Ekibin nereye gittiğini duydum, bu bilgiyi sana da iletmek istedim."

Telefonu daha sıkı tuttum. "Ah, böyle şeyler yapma yoksa seni önemsiyor sanırım."

Garip bir ses çıkardı ve cevap vermedi.

"Toplantıdan ayrıldıktan sonra ne oldu? Jacobs geldi mi?"

"Hayır. Ortam kaosa dönüştü ve avukat kaçtı."

Parmak uçlarımı alnıma bastırdım. "Her şey çok karışık. Diğer şirketlerin güvenilir şirket statüsüne sahip oldukları ve oy kullanma hakkına sahip oldukları konusunda yanılmışım. Jacobs'un peşinden koşmak ne kadar zaman kaybıymış."

"Büyükbaban yakın zamanda vasiyetini yeniden yazdı. Bildiğimiz kadarıyla, niyeti buydu. Pişmanlıkla geriye bakmanın bir anlamı yok. Bizi hiçbir yere götürmez."

Haklıydı. Şu anda tek umursadığım şey Convict'i kurtarmaktı.

Kane devam etti. "Beşinci oy kullanıcısına dair bilgi almak için avukatı aradım."

İnanamayan bir nefes verdim, bu bilgi, değer verdiğim adam için duyduğum büyük endişenin yanında neredeyse önemsiz kalıyordu. "Yani kardeşimizi kastediyorsun."

"Tebrikler, bir kız kardeşin var."

Bir kız kardeşim. Tanrım. "Evet, var. Başka ne öğrendin? Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama öğreneceğim."

Lovelyn bana yakın bir şey söyledi ve Kane durakladı.

"Lovelyn orada mı?"

"Öyle. Arran, bize yardım edebileceğini düşünüyor."

Küfretti ve telefonu kapattı.

Harika.

Başka çare yoktu, bir plan yapmalıydım. Bu plan işe yaramalıydı. Başka bir sonucu kabul edemezdim. Convict'in serbest kalması gerekiyordu, onun kaçmasının sebebi ben olsam bile.

Bölüm 50

Lov elyn

Zihnimin çalışma şekliyle her gün bir mücadele yaşıyordum. Ben bir veri kızı ve stratejisttim. Başkalarının gözden kaçırdığı kalıpları görüyordum ve bir hedefe ulaşmak için en iyi yolları üretebiliyor ve değerlendirebiliyordum.

Örneğin, bir suçluyu polisin elinden kurtarmak gibi.

Babamın da dahil olduğu polisler. Onun burada olduğunu biliyordum çünkü parlak yeni arabası güvenli evin dışındaydı, Arran da bunu çoktan fark etmişti.

Ve bunu bana karşı kullanmayı planlıyordu.

Öte yandan, zihnim mantığı reddetti ve duygulara kapıldı. En ufak şeyde ağlıyordum. Rastgele yapılan iyiliklerde. Bir çocuğu parka götüren bir dedede. Bana bir köpeğin kurtarılmasıyla ilgili iyi bir haber gönderin, süpermarketin kasasında ağlayacağım.

Mila ve ekibinin Convict hakkında konuşurken paylaştıkları endişeyi görmek canımı yakıyordu. Hepsi onu seviyordu.

Yardım etmek istedim. Bu, beni kendi kanımdan ve canımdan olanlara karşı koymak anlamına gelse bile. Reddedersen bunun ne anlama geleceğini de çok iyi biliyordum.

Mila, burada olmamı yardımsever, tatlı bir kız olarak gösterebilirdi, ama başka bir plan yapmasaydık Arran'ın beni rehin olarak kullanacağından hiç şüphem yoktu.

Babam iki tarafı da idare etmeyi çok kolay gösterirdi. Benim için ise tam tersi, sanki bir kasırgada ip üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyordum.

Garaj kapıları gürültüyle açıldığında, eylem planımız üzerinde anlaşmaya varmak üzereydik. Kane arabasını içeri sürdü ve tamirci bölmesine park etti. Arabadan indi ve bakışları bana takıldı.

Omurgamdan bir ürperti geçti.

Kız kardeşi onu selamladı. "Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

Kane metal bir sütuna sırtını dayadı. "Lovelyn'in çıkarma için gerekli mi

"

Başımı salladım. "Oraya doğrudan girebilirim. Başka hiç kimsenin erişimi yok."

Karanlık gözleri benden ayrılmadı, bakışlarında anlayamadığım bir şey vardı. Hareketsiz durdum, avcının nişan aldığı bir av hayvanı gibi.

Tyler adama başını eğdi. "Sen de onunla gidebilirsin."

Kane sonunda bana olan yoğun bakışlarını kırıştırdı ve önleme görevlisini süzdü. "Ayrıntılı olarak anlat."

"Lovelyn içeri girecek ve içeride ne olacağına dair bir planımız var, ama bu riskli. Korunmasız ve Convict'i çıkarmaya engel olanları nasıl ele alacağımız konusunda bir boşluk var, eğer onun tuzağına düşmezlerse." Tyler'in bakışları keskinleşti. "Sen bu işi halledebilirsin. Kulaklarım bana, senin iskelet mürettebatın bir üyesi olarak bilinmediğini söylüyor. Lovelyn'in yeni erkek arkadaşı olarak geçici terfini tebrik ederim."

Ağzım açık kaldı. "Ne dedin sen?"

Kane omuz silkti. "Ben varım. Kiminle görüşmem gerektiğini bana söyle."

Aynen böyle, bir çift oluşturulmuştum.

Birkaç dakika içinde hazırlandık ve caddede yürümeye başladık. "Kolunu koluma tak, çiçek kız," diye emretti Kane.

Dudaklarımı sıkıştırdım, sonra ifademi nötr hale getirdim ve kolumu onun koluna geçirdim. Tanrım. Benden çok daha uzundu, ama bu adamın bu kadar kaslı olduğunu bilmiyordum. Elimi kolunun kıvrımına koyduğumda kalın, sert pazıları kasıldı.

Bu gizli güç midemde garip bir etki yarattı. Yüzümde bu tepkiyi gizlemek için mücadele etmek zorunda kaldım. O da iskelet ekibinin

, tehlikeli, ahlaki açıdan belirsiz ve tanışmak için uygun olmayan biriydi.

Önümüzde, güvenli ev belirliyordu, kahverengi tuğlalı, eski bir ofis binası.

Sokağın diğer binalarından hiçbir farkı yoktu.

Arabaları gözden geçirdim. Yol çıkmazdı ve bu nedenle trafiği yoktu, ancak ana caddeden uzaktaydı ve çoğu park yeri doluydu. "Altın rengi Mercedes babamın arabası. Tahminimce, gri Volvo ve belki de koyu mavi Polo polis arabası."

"Nereden biliyorsun?"

"Meslek sırlarını açıklamam."

"Bu iş bittikten sonra hiçbir yere gitme. Seninle konuşmam lazım." Kane'e göz kırptım. O ise önünü izliyordu.

"Ne hakkında?"

Cevap vermedi. Zaten çok geçti, çünkü biz oradaydık, gizli tuş takımı olan yan girişte. Kodu tuşladım. Kapı içe doğru açıldı.

Hoş geldiniz paspasının üzerinden geçerek, hızla atan kalbimi sakinleştirmek için burnumdan nefes aldım, sonra koridorda yürüdüm. İlk oda eskiden resepsiyondur ve bu binayı gözetleme için kullanan memurlar genellikle montlarını ve ekipman çantalarını buraya atarlardı. Güvenli ev olarak adlandırılmasına rağmen, bu binanın amacı Leith'teki gizli polis operasyonları için bir üs olmaktır. Güvenli olan hiçbir yanı yoktu.

Bunu geçip diğer alt katları kontrol ettim.

Hiçbir şey yoktu.

"Kamera yok," dedi Kane.

"Teknik olarak, burası yok sayılır, yani hayır." "Yani her şey serbest."

Onun ima ettiği şeyden ürperdim ve merdivenlere yöneldim.

Tırmanırken bir uyarıda bulundum. "Julian?"

Kane fısıldayarak konuştu: "Julian da kim lan?" "Babam."

"Ona 'baba' demiyor

musun?" Başımı salladım.

"Detektif Dickhead'den iyidir," diye neredeyse sessizce homurdandı.

Beklenmedik bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. Arran'ın ekibinin kullandığı takma adı biliyordum, ama nadiren benim önümde kullanırlardı. "Benim için kendini sansürleme."

"Asla yapmam."

İniş noktasına vardık ve ben kata erişmek için başka bir şifre girdim. Kapıyı geçtikten sonra Kane, tüm perdeleri kapalı olan bir odaya girip gölgelerin içinde kayboldu.

Tekrar seslendim, bu sefer planımızın ilk kelimelerini ekledim. "Julian? Dışarıdaki işçiler ne yapıyor?"

Bir kapı açıldı ve bir memur kafasını dışarı çıkardı. Bana gözlerini kısarak baktı. "Lovelyn? Neler oluyor?"

Sesimi alçaltıp gülümsedim. "Merhaba Jacqueline. Dışarıda park mı ettin? Arabayı çeksen iyi olur. Araçları çekeceklerini söylediler, sanırım caddede bir çalışma var."

Jacqueline içini çekti. "Her zaman bir şeyler oluyor. Zaten işim bitti. Uyardığın için teşekkürler." Sırt çantasını topladı.

Onun çalıştığı odanın açık kapısında durdum. "Uyarmam gereken başka kimse var mı?"

"Sadece baban, tatlım. Görüşürüz."

Jacqueline'in ayak sesleri merdivenlerden aşağı yankılandı, ardından kapı gürültüyle kapandı.

Kane'in varlığını fark etmemişti. İyi, çünkü erkek arkadaş mazeretini sevmiyordum. Kimse onu benim için seçmezdi.

Yaptığım şeyden dolayı hissettiğim korkuyu bastırdım. Adrenalin ve ben hiç arkadaş olamadık. Kane saklandığı yerden çıktı ve beni koridorda takip etti. Babamın burada kullandığı favori bir yeri vardı ve o her zaman alışkanlıklarına bağlı biriydi.

Kapı kilitliydi, ben de bulanık camı tıklattım. Kane karşı odaya kaydı ve bir kez daha gözden kayboldu.

"Meşgulüm," diye bağırdı babam.

"Ben Lovelyn. Dışarıda bir tür çalışma yapılıyor. İçeri girdiğimde toz ve duman yükseliyordu. Sana söylemeliyim diye düşündüm çünkü bu,..."

Bir alarm çalmaya başladı.

"Duman alarmı," dedim zoraki bir gülümsemeyle.

Babam kapıyı açtı ve vücuduyla içeriyi görmemizi engelledi. "Lanet olsun. Onu durduramaz mısın?"

Gürültülü sese karşı yüzümü buruşturdum. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sanırım aşağıda paneli gördüm. Bana yardım eder misin?"

O söylenip durdu ama kapıyı kilitleyip anahtarı cebine attı. Birlikte merdivenlerden aşağı indik. Kapının yanındaki havalandırma deliğinden duman çıkıyordu.

Planımın benim üstlendiğim kısmı tamamlanmıştı ve her şey tıkırında gitmişti. Mahkum o odada olmalıydı, aksi takdirde Julian beni, yapmak istemediği bir işi halletmem için oraya sürüklerdi.

Şu anda tek umudum, iskelet ekibinin ününe layık olmasıydı. Ve babamın düzeltemeyeceğim bir şey yapmamış olmasıydı.

Bölüm 51

C onvict

Kapıma bir darbe indi. Bir darbe daha, sonra kapı açıldı ve Kane omzuyla içeri girdi.

Ben gülerek homurdandım. "Kötü kardeş."

"Haftalarca bir takma ad bulmak için vaktin vardı ve bulabildiğin tek şey bu mu?"

O masama doğru ilerledi ve ben zincirlenmiş ellerimi kaldırdım.

"Beni buradan çıkar, daha iyi bir şey düşüneyim." Bir an durdum.

"Bu, beni kurtarmak için buradaysan geçerli, öldürmek için değil."

Cebinden mat bir metal alet çıkardı ve gözlerime bakmadı. "Kapa çeneni yoksa fikrimi değiştirip seni burada bırakırım."

Kelepçeleri çözmeye başladı.

Onu görünce şaşkınlığımı gizleyemedim. Polis beni işe almak için her yolu denerken, kapımı kırarak içeri gireceklerini hayal ettiğim tüm ekip üyeleri arasında bu adamı beklemiyordum. "Neden Marchant toplantısında değilsin? Oylama kaçırılmayacak bir şey sanıyordum."

"Uzun hikaye. Çıktığımızda Mila açıklayabilir." "O da burada mı?"

"Nedenini sorma. Seni seviyor gibi görünüyor."

Yutkundum ve masaya yaslandım, kalbim deli gibi atıyordu. "Kız kardeşinle evleneceğim. Bilgin olsun."

Kane titredi ve ellerimi bıraktı. "Açık bar olduğundan emin ol. 'İtiraz ediyorum' konuşmam viskiyle daha kolay geçecek."

Kelepçeler çıkarıldı. Kalkarak uzuvlarımı salladım, yüzümü buruşturdum ve duygusal olarak asla atlatamayacağım şeylerin listesine "kız kardeşi tarafından kurtarılmak"ı ekledim.

Kapıya doğru yürüdüm, ama Kane beni durdurdu.

"Aşağı inemezsiniz. Orayı gazla doldurduk."

"Kenney'i bayılttın. Bekle, peki ya Lovelyn?"

"Lovelyn'in inandırıcı bir inkar gerekçesi lazımdı ve ben de gaz maskesi takıp senin ağır kışını sokaklarda sürüklemeye niyetim yoktu."

Uzun pencerelere yaklaştı ve dışarı baktı. Ben de ona katıldım. Sadece bir kat yukarıydık, ama altımızda boş bir avlu dışında hiçbir şey yoktu. Düz tuğlada tutunacak hiçbir yer yoktu.

"Yani atlayacak mıyız?"

Kane omuz silkti ve iskelet mürettebat bandanasını taktı, bana da bir tane uzattı. "Polis gözetimindeyken uçmayı öğrenmediysen tabii?"

İsteğim dışında gülmeye başladım. "Hadi yapalım."

Pencere pervazından atlamak, Mila ile tanışmamı tuhaf bir şekilde hatırlattı. Tabii o, kardeşinin kışının üstümde belirmesinden bin kat daha romantikti.

Yakın zamanda iyileşen bacağımı yukarıda tutmaya özen göstererek, parmak uçlarımın üzerine çöktüm ve ardından beton zemine atladım. Yere çarptım ve yuvarlandım, hızlı bir duyu kontrolüyle inişimi başarıyla gerçekleştirdiğimi anladım ve hemen ayağa kalktım.

Kane yanımda çömelerek yere sertçe düştü, parmak uçları yere değiyordu. Beni itti ve sırtıttı. Ben de onu ittim ve duvara ve yola çıkan kalın metal kapıya doğru süründüm.

Kapı dijital kilitle kilitliydi. Üzerinden atlayabilirdim, ama duvarın yüksekliği, penceremizden doğrudan arkasını görmemizi engelliyordu.

Görünüşe göre Kane, fark etmediğim bir kulaklığı dinlerken caddeyi gözetliyordu, sonra beni durdurdu. "Dışarıda arabasında oturan bir polis var, görünüşe göre telefonla konuşuyor. Kaçmamız gerekecek. Ekip bizi yolda alacak. Yetiş, aşk adamı."

İki adım geriye koşarak Kane duvarı atladı. Bir anda ortadan kayboldu. Nefesimi tuttum ve bir saniye bile kaybetmeden onu takip ettim.

Ben yere indiğimde ve koşmaya başladığımda, o yolun yarısını çoktan geçmişti. Bir arabanın kapısı açıldı. "Hey!" diye bağırdı bir kadın.

Radyodan gelen parazitli sesler bizi takip ediyordu. Umurumda değildi. Özgürdüm. Daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi, Kane'i gözümün önünden ayırmadan Leith sokaklarında koşmaya başladım.

Bir ara sokağa daldı, başka bir duvarı atladığını gördüğümünden emin olmak için durakladı, sonra arka bahçelerdeki çitleri atladık. Takip edilme ihtimaline karşı kestirme yoldan gidiyorduk.

Koştukça dalgaların sesine yaklaşıyorduk ve ben bir sokağın sonunda limandaki kalabalığın içine daldım.

Heyecan yüksekti ve tüm gözler limandaki bir tür operasyona çevrilmişti. Kane kolumu tutup beni sürükledi, ama ben herkesin dikkatini çeken şeyi gördüm. Suyun karşısında, bir vinç kırmızı-beyaz bir teknenin pruvasını kaldırıyordu.

Eden yeniden diriliyordu.

Bunun neden beni hapis hayatımdan daha fazla rahatsız ettiği kimseyi ilgilendirmezdi.

Kalabalığın arasından geçip Ocean Drive'a çıktık.

Glass House'un eskiden bulunduğu yerin yanında, yolu kısmen tıkayan bir araç bekliyordu. Arran'ın arabası. Neredeyse ağlayacaktım. Kane beni arabaya attı, kapıyı çarptı ve gitmemiz için bağırarak elini kapı çerçevesine vurdu.

Arka koltukta Mila bana uzandı ve ben ona düştüm, Arran ve Tyler rahatlamış bir şekilde selam verirken biz kasabadan hızla uzaklaşıyorduk.

Sonunda tekrar nefes alabiliyordum.

Ya da bayılabilirdim. O da işe yarardı.

Bölüm 52

Mi la

Bir yarış gibi, sahil yolunda hızla Deadwater'a geri döndük. Arran, Convict'i geri almak için hile kullanmış olabilir, ama eve dönüşümüzü izleyen herkese açık bir mesaj veriyordu. Dört büyük, siyah araç sıkı bir düzen içinde, hızlı ve doğrudan ilerliyordu.

Kimse yolumuza çıkmadı.

Convict'in başını kucağıma aldım. Nefesi düzenliydi ve ateşi normaldi, ama şakağında kırmızı bir iz vardı. Bunun nedenini sadece Tanrı bilebilirdi. Arran bir sağlık görevlisiyle telefonda konuşmuştu ve bize onu hemen hastaneye götürmemizi söylemişti.

Onların ne diyecekleri beni çok korkutuyordu.

Saçlarını okşadım ve giderek artan paniğimi kontrol etmeye çalıştım.

Deadwater'ın İskoç banliyölerine girdik ve köprüyü geçerek İngiliz tarafına geçtik, hastanenin Acil Servis girişine vardık.

Tyler arka kapıyı açtı, ama Convict'i koltuktan kaldıran ve onu bekleyen sedyeye taşıyan Arran'dı.

Ellili yaşlarında bir doktor, arkamızdan koğuşa gelen ekip üyelerine gözünü bile kırpmadan bizi doğrudan muayene odasına götürdü.

Bize sorular sordu, CT taraması da dahil olmak üzere testler yaptı, sonra sonuçları beklememiz için bizi özel bir odaya aldı.

Yine de uyanmadı.

Sessizce, onun burada olması ve depoda güvende olmaması nedeniyle paniğe kapıldım. Aranılan bir adam mıydı? En azından resmi olarak tutuklu olduğunu sanmıyordum, ama şartlı tahliye sırasında polisten kaçmak bu duruma yardımcı olamazdı.

Endişeyle parmaklarımı birbirine doladım.

Arran kapının yanında nöbetçi pozisyonunda durdu. "O iyi olacak. Burada olmaktan nefret etmesi dışında."

"Ya iyi olmazsa?"

"O, tanıdığım en sert kafalı adamdır. Çocukken kafasına yeterince darbe aldı."

Kalbim sıkıştı. "Ama acı çektiğini bilemezdi, değil mi? Ya uyarı işaretlerini fark etmemişse? Ya ben fark etmemişsem? O zaman polis ona bir şekilde zarar vermiş olur."

O zamandan beri ortadan kaybolan Kane ile birlikte kaçmış, arabaya biner binmez bayılmıştı. Bunun efordan mı yoksa başka faktörlerin birleşiminden mi kaynaklandığını bilmiyordum, ama hala uyanmamış olması beni çok korkutuyordu.

Elini tutup tuttum, sırtındaki serum onu susuz kalmasın diye besliyordu. "Bu sabah ben uyanmadan önce gitti. Neden Leith'teydi? Biliyor musun?"

Korkutucu çete lideri dudaklarını büzdü. "Hayır. Ama polis arabasının arkasına bindirildiğini gördükleri yeri biliyorum. Muhbirim bana o sırada bilinci kapalı olduğunu söyledi."

Convict'in dışarıda durduğu yolun ve binanın adını söyledi.

Marchant'ın liman kenarındaki deposu.

Bunu anlayamıyordum. Eğer oraya gitmek istiyorsa neden beni uyandırmadı?

oraya gitmeyi planlıyorsa neden beni uyandırmadı? Anladım. "Orada bulabilecekleri yüzünden beni orada istemedi. Öyle olmalı."

Arran sertçe onaylayan bir ses çıkardı. Gözlerinde acıma vardı.

Duygularım daha da çalkalandı. Onun elini nazikçe bıraktım, pencereye doğru yürüdüm ve parmaklarımı saçlarıma geçirdim. "Eğer ailem yüzünden incindi ise, onları affetmeyeceğim. Kendimi de affetmeyeceğim. Onu bu karmaşaya ben soktum. Eğer sevdiğim adam..."

"Vay canına. Sonunda söyledi mi?"

Döndüm. Mahkum dirseğiyle kendini yukarı itti ve boş eliyle gözlerini ovuşturdu.

Onun yanına koştum. "Uyanmışsın."

Elini uzattı ve beni yatağa çekti, sonra Arran'a baktı. "Mümkün olduğunca nazik bir şekilde, lütfen beş dakika siktir git."

Arkadaşı bir an izledi, sırtışında rahatlama ve bir düzine soru vardı. Yine de bizi yalnız bıraktı.

Kapı kapandı ve Convict elini yanağıma koydu. "Bir daha söyle."

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. O kontrolü ele aldı, beni kendine çekerek yıkıcı öpücüğünü verdi ve benimle aynı çaresizliği hissettiğini gösterdi. Sonra ayrıldı.

"Tekrar söyle
Emilia." "Seni
seviyorum."

Convict parmağını kaldırdı ve havayı işaret etti. Bir puan ona. Yine başka bir oyun. Gözyaşlarına boğuldum ve ona sıkıca sarıldım. "Bir kez daha," diye saçlarıma doğru talepte bulundu.

"Seni seviyorum. Sana söylemeliydim."

Gözlerindeki hayranlık ve mutluluk dolu gülümsemesi beni neredeyse

"Seni hak etmiyorum, ama yine de seni bırakmayacağım." başını kapıya doğru eğdi. "Perdeyi çek ve soyun. Dört dakikamız kaldı."

Gözyaşlarımı tutamayıp güldüm. "İki saattir baygınsın. Kan basıncını tekrar yükseltmem mümkün değil. Ya da başka bir şeyi."

"Sana ihtiyacım var. Hayatım boyunca beni sevecek birini bekledim."

Kalbim kabardı ve sıcaklıkla kızaran yanağını okşadım. "O zaman hayatımın geri kalanını sana bunu göstererek geçireceğim, böylece bir daha asla kaçırmayacaksın."

Kapı çalındı. Arran içeriye bakmadan kapıyı birkaç santim açtı. "Doktor geri geldi. Eğer izin verilirse, seni buradan çıkaracağım."

Convict yataktan inmeme izin verdi, ama ben onun elini sıkıca tutmaya devam ettim.

Doktor içeri girdi ve Convict'i eleştirel bir bakışla süzdü. "Bay Locke, bilincinizin yerinde olduğunu görmekten memnunum. Hatırladıklarınızı anlatın."

Bana bir bakış attı, sonra izinsiz girerken yakalandığını ve polis tarafından elektroşokla vurulduğunu anlattı. Sonra hatırladığı tek şey, güvenli evde uyanmasıydı. Alnındaki iz elektrikten mi kaynaklanıyordu? Midem bulandı.

Doktor dikkatle dinledi. "Tarama sonuçlarını inceledim. Yaralanmanı göz önüne alırsak, şanslısın. Böyle bir Taser kazası kırık, kanama ve hatta nöbet benzeri hareketlere neden olabilir. Ancak, yeni bir kırık veya kanama tespit etmediğimi söylemekten memnuniyet duyuyorum. Ancak beyin sarsıntısı geçirmişsin. Bilincini kaybetmenin nedeni muhtemelen budur. Seni gözlemleyebileceğimiz hastanede kalmanı tavsiye ederim."

Convict başını salladı, dudakları düzleşti. "Olmaz. Nelere dikkat etmem gerektiğini söyler misiniz?"

Kadın şaşırılmış görünmese de iç geçirdi. "Baş ağrısı, kafa karışıklığı, denge sorunları ve diğer bilinç kaybı durumlarında hemen buraya gelmelisin. Anladın mı?"

Gözlerini kırpı. "Harika, teşekkürler. Gidebilir miyim?" "İyi niyetime rağmen, evet."

Havaya yumruk attı.

Arran'ın telefonu çaldı. Ekranı okudu. "Ne tesadüf, Dedektif Dickhead binada. Merhaba demek ister misin?"

Doktor hemen ayağa kalktı. "Diğer hastaları görmem gerekiyor. Başınızı belaya sokmayın, Bay Locke."

Onun arkasından baktım. Rüşvet almıştı. İskelet ekibin sahip olduğu etki alanını giderek daha iyi anlıyordum. Ama Arran'ın Başkomiser Kenney ile ilgili alaycı sözlerini anlamadım.

"Gitmeliyiz," dedim.

Convict arkadaşını izledi. "Ya da gitmeyelim. Yalnız mı geldi, yoksa bir sürü adamla mı?"

"Tyler yalnız olduğunu söyledi."

"İçeri gelsin."

Gözlerimi ikisi arasında gezdirdim. "Ne yapıyorsunuz?"

Mahkum elimi sıktı. Asla bırakmayacaktı. "Ona durumun tersine döndüğünü göstereceğim. Kendi şehrimde korkarak kaçmayacağım."

Kapı açıldı ve Tyler, ifadesiz bir yüzle kapı çerçevesinin altından geçti. O ve Arran özel banyoya girdiler. Kapının aralığından, Shade koridorun karşı tarafını koruyordu. Manny ve diğerlerinin de buralarda olduğunu biliyordum, ama bu yükselen korkumu yatıştırmadı.

Onu daha yeni geri kazanmıştım. Onun tekrar kaçırılmasına izin veremezdim.

Koridordan ayak sesleri geldi, sonra kapı açıldı. İri polis memuru odaya girdi.

Yatakta, Convict uzanmıştı. "Ne, meyve sepeti yok mu? Üzümlerimi istiyorum."

Kenney'nin dudağı kıvrıldı. Bana bakmadı bile. "Hatırladığım kadarıyla konuşmamız bitmemişti."

"Seni yapışkan biri olarak görmemiştim, ama yüzüme üflediğin kötü nefesinden bıkmıştım."

"Seni küçük pislik. Ben..."

"Ne yapmalıydım? Ekibime benim hakkımda yalan mı söylemeliydim? Beni narkotik polisi olarak işe almaya mı çalışmalıydım? Kaçakçılığı örtbas mı etmeliydim?"

Kenney durakladı. Ben de öyle.

Convict elimi tutmaya devam etti. "Yani, kötü polis ile Netflix True Crime belgeseli arasında bir ölçekte, Arran'ın benden nefret ettiğini bana inandırmaya çalışman, kaçırılan bir kadın hakkında sana anlattıklarımı görmezden gelmenle karşılaştırıldığında hiçbir şey."

Kenney'nin çenesi gerildi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Tabii, elbette. İşlemediğim suçlar için beni tekrar hapse attırmakla tehdit etmek sıradan bir şey. Klasik şaka. Bu sabah çok formundaydın. Gerçekten unutulmaz anlardı. Erken ayrılıp keyfini kaçırdığım için üzgünüm."

"Dediğim gibi, konuşmamız bitmemişti. O sürtüğüne gitmesini söyle, ben de konuşmamı bitireyim."

"Onun kaltağı hiçbir yere gitmiyor," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

Sonunda Kenney bana baktı. Yüzünde garip bir ifade belirdi, sonra dikkatini tekrar Convict'e verdi. "Bir Marchant mı? Ortak geçmişinizi düşününce ironik. Hala onu burada

burada kalmasını mı istiyorsun? Ailenle ne tür bir anlaşma yaptığını duyduğunda bu küçük aşk hikayesini mahvetmek yazık olur. Sen söylemek ister misin, yoksa ben mi söyleyeyim?"

Convict'in bakışları karardı. "Four Milers'ın tekneyle gelen kadınları kaçırdığını biliyordun. Kaç tanesini kurtardın?"

Bir dakika, ne?

Arran, Tyler omzunda, odaya tek bir tehditkar adım attı. "Nereye gidiyorsun, Kenney?"

Polisin omuzları bir santim yükseldi. "Karanlık köşelerde saklanıyor musun, Daniels?"

Arran başını eğdi, bu hareket sinir bozucuydu. "Unutma, cesetleri nereye gömdüğünü biliyorum. Beni daha fazla kızdırırsan kariyerinin mahvolduğunu görürsün. Seni ömür boyu hapiste görmek için senin yararlılığını seve seve feda ederim."

"Bunun iki yönlü olduğunu unutma. Bir anlaşmamız vardı," diye hırladı Kenney.

Arran'ın sesi buz gibi soğuktu. "Ve sen benim lanet ekip üyemi sokaklardan aldın, neredeyse onu öldürecektin. Şimdi seçimini yap. Ya bunu zorla ya da bu odadan defol git. Neyi seçeceğini görmek için can atıyorum."

Polis hepimizi süzdü, küfretti ve geldiği yoldan fırlayarak çıktı. Tyler ve Arran onu koridora kadar takip ettiler, ben ise Convict'e baktım.

"Bana söyleyeceğin şey hoşuma gitmeyecek, değil mi?"

"Hayır. Bunun için üzgünüm."

"En azından önce eve gidebilir miyiz?"

Hastaneden ayrıldık ve kısa bir mesafe olan daireme gittik. Arran, gece boyunca bir gardiyan tutacağını ve ertesi gün her şeyi ayrıntılı olarak konuşacağını söyledi.

Ayakkabılarımızı çıkardık ve Convict beni yatak odasına götürdü.

Gümüş rengi aynanın önündeki halının üzerinde tişörtümü çıkardı. "Bu gece konuşmak için bolca vaktimiz var, ama sana dokunmazsam kalp krizi geçireceğim. Dört saatlik kuralımızı çiğnediğim için beni affeder misin?"

Omuzlarımı kaldırdım ve onun açtığı sütyenimin kaymasına izin verdim. Gözlerindeki şehvetin parlaması, içimi kaplayan saf bir ihtiyaç yarattı.

"Sanırım bu durumda bir tür kefaret ödersin?"

Boynumu öptü. "Bir şey düşünebilirim."

Düşünebileceğinden emindim.

Bu sefer tamamen çıplaktım, ellerini ve vücudumu dolaşan dövmeli kollarını gizleyen bir bandana yoktu. Vücuduma olan ateşli ilgisi.

"Sırt üstü yat, gözlerine bakmam lazım," diye emretti.

İtaat ettim, onu kollarımın ve kalçalarımın kucağına aldım. Bu adamı seviyordum. Dur, bunu söylemem gerekiyordu.

Ağzımı onunkinden ayırdım. "Seni çok seviyorum."

"Söyle bana. Tam olarak. Bilmem gerek."

Gözlerinden koyu renkli saçlarını çekerek, tek bir tepkiyi bile kaçırmamak için. "Senin kaygısız ruhunu, vahşi ve maceracı yanını seviyorum. Açık bir kitap gibi olmana bayılıyorum. Kalbini koluna takıyorsun ve bu kalbin benim olması beni dünyanın en şanslı kadını yapıyor."

Convict titredi.

Henüz bitirmemiştim. "Sadık, vefalı ve çok cömertsin."

Bana karşı direndi ve ben, çoktan ıslanmış halde inledim. Onu hiç düşünmediğim kadar çok istiyordum.

"Ne zaman bir şey istesem, sen oradasın. Sen tanıdığım en nazik ve en düşünceli adamsın ve beni hak etmediğini söylüyorsun ama tam tersi. En başından beri sen tamamen kendini verdin, çekinen bendim. Senin benim olduğumu, beni koruduğunu, beni sevdiğini söylediğin onca büyük sözlere hiç inanmadım. Ama hepsi doğruydı."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Listeye bir şey daha ekleyeceğim: Bir gün seninle evleneceğim."

Kahretsin. İnledim. "Seni kaybettiğimi düşündüğüm anda tüm şüphelerim değişti. Buna dayanamazdım. Kalbimi daha önce paylaşmadığım için çok üzgünüm, ama o yüzde yüz sana ait."

Convict elini bacağımdan aşağı kaydirdi ve bacağıımı kaldırıp sırtına doladı. Aynı hareketi diğer bacağımla da tekrarladi, sonra penisini girişime yerleştirdi. İçime girdi ve inledi.

Sesi yankılayarak, o kadar güçlü bir duyguya karşı gözlerimi kapattım ki, ondan asla kurtulmak istemedim.

Gözlerimi tekrar açtığımdaya, o bana bakıyordu, duyguları işkence görmüş ifadesinde açıkça görünüyordu.

"Fikrimi değıştirdim."

Gözlerimi kırdım. "Neyi?"

"Seni hak ettiğime karar verdim. Aslında, biz birbirimizi hak ediyoruz çünkü bunun yürümesi için her şeyle savaştık. Seni seviyorum. Ben seninim, her zaman. Şimdi sıkı tutun, bu bilgiyi sana iyice kazıyayım da ikimiz de asla unutmayalım."

Beni doldurdu, alay etti, sonra birden hızlanarak beni o kadar uzağıya fırlattı ki, zevkten neredeyse aklıma kaçıracaktım.

O boşaldığında, kafasındaki yarayı çok iyi bildiğim için onu kendime sıkıca sarıldım. "Hala hayatta mısın?" diye sordum.

"Eğer değılseye, cehennem güzel görünüyor." "O zaman kalalım."

"Sen buradaysan? Her zaman, küçük gangster."

Bölüm 53

Mi la

Kanepede, duşumu yeni almış ve çok, çok memnun bir şekilde, güneş batarken Convict'e sarıldım ve o da sabahın erken saatlerinde farkına vardığı şeyi anlattı. O kadar güçlü bir kadın hatırasıydı ki, onu takip ederek ailemin deposuna kadar gelmişti.

Onun insan ticareti şüphesini duymak canımı yaktı, ama bunu saklamadığına sevindim.

"Bütün bunları Kenney'e anlattın mı?" diye sordum.

"Evet, ama gizli görevde değildim. O da bu konuda hiçbir şey yapmadı, ya fırsatı olmadı ya da muhtemelen duymaması için para aldı. Tyler bazen polisten ihbar alır. O zaman bunu yapmamak için bir neden yok."

"Lovelyn'in hatırı için, umarım ilk seçenektir."

Başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirerek, buna güvenmememi ima etti. "Bu işi kabul ettiğim için beni suçluyor musun?"

"Tabii ki hayır. Emir altında hareket ettin ve bilgileri polise verdin. Başka ne yapabilirdin ki?"

"Kadını genelevine teslim etmeyin. Tek düşünebildiğim, muhtemelen o yangında öldüğü ya da başka bir korkunç kadere maruz kaldığı."

"Onu oraya götürmeseydin, başka biri götürürdü. Sen sorumlu değilsin."

Ama başka bir adam sorumluydu.

Beni dikkatle izledi. "Ailenin yetkililere rüşvet verdiğini biliyor musun? Belki gümrük memurlarına?"

O, dedemi kastetmişti. Yutkundum. "Bildiğim kadarıyla hayır. İsterseniz beni naif olarak nitelendirebilirsiniz, ama yine de dedemin böyle bir şey yapacağını düşünemiyorum. Keşke onu tanısaydınız. O, en nazik, en iyi kalpli insandı. Herkese karşı her zaman saygılıydı ve herkese göz kulak olurdu. Bana, geniş ailesine, çalışanlarına. Onun, şaka olarak bile olsa, kötü bir yorum yaptığını hiç duymadım. Kimse onun hakkında kötü bir şey söylemezdi."

Anonim e-postalar dışında, benim de şüphelerim vardı. "Presley'in neden orada olduğunu da açıklayamıyorum. Büyükbabam ondan hoşlanmazdı. Annesi büyükbabama ona iş vermesini istemiş olsa da, o hiç bu işte çalışmadı."

Convict parmaklarını şıklattı. "Adı bu. Unutmuşum ve ona Mini Marchant-Smythe demiştim. Bu onu daha da kızdırdı. İşletmeden nefret etmesi normal. Duyulması hoş olmayan bir şey söyledi."

"Yine de söyle."

"Büyükbabanın kabinini tabutu gibi altınla kaplatıp kaplatmadığını bilmek istediğini söyledi."

Burnumu kırıştırdım. "Bu hiç mantıklı değil. Eden'da bir kabini bile yoktu..."

Sözlerim kesildi. Telefonuma uzandım.

Eve geldiğimden beri, erkek arkadaşım ile ilgilenmek için telefonu görmezden gelmişim. Ama Presley'nin sözleri çok netti.

Onlar bir ipucuydu.

Ekran kilidini açtığımda, açmamış olmayı diledim.

Marchant Haulage adıyla ilgili bir uyarıdan gelen çok sayıda haber makalesi ekranımı doldurdu. *Eden* yeniden gündeme gelmişti ve bununla birlikte şirketin gelen kutusuna yoğun bir ilgi akını olmuştu.

Convict akşam yemeğini organize etmekle meşgul oldu, iyi olduğunu ve endişelenmemem gerektiğini söyledi. Ben de mesajları gözden geçirdim, röportaj veya yorum taleplerini bakım şirketine ilettim ve büyükanneime ifade vermek isteyip istemediğini sordum.

Sonra Evelyn'e bir mesaj attım ve gazetede kurtarma operasyonu dışında ayrıntılı bilgi bulunmadığından, polisin buldukları hakkında bir rapor yazıp yazmadığını sordum.

Cevap gelmedi.

Bayılma gazından uyandıktan sonra iyi olduğunu umuyordum.

Son olarak, aldığım nefret mektuplarının bulunduğu klasörün üzerine fareyi getirdim.

İpucunun beni yönlendirdiği yerd.

Klasörü açtım, en üstteki mektubu seçtim ve cevapla düğmesine bastım.

MarchantHaulage: Vazgeç, Presley. Her şey bitti.

Bir dakika sonra, tek kelimelik bir cevap geldi.

Anonymous: Kaltak.

Gülerek Convict'e gösterdim. "O acımasız küçük pislik, kolay para kazanma imkânı kalmadığı için böyle mesajlar gönderiyor. Belki artık büyüüp bir iş bulur."

"Benim gibi konuşuyorsun."

Öyleydi. Son bir iki ayda çok değişmiştim. Aile işine körü körüne inanan kadın artık yoktu, onun yerine daha güçlü biri gelmişti. Acı verse de gerçeği arayan biri.

Boğazımda, baş harfimin yazılı olduğu altın ve elmas kolyeyi aldım. "Büyükbabamı asla unutmamak için bunu takacağıma yemin etmişim."

Ama öğrenene kadar...

Onu çıkarmak için uzandım.

Convict beni durdurdu. "Henüz kesin olarak bilmiyoruz. Şirketten başka birinin bunu yaptığı ihtimali de var."

"O bilmeden mi?" Diye alaycı bir kahkaha attım. "Ben alaycı olmaya başladım, sen ise içinden geldiği gibi konuşuyorsun. Rollerimiz değişti."

"Birçok şeyi değiştirdik."

Elimi kolyenin üzerine kapattı. "Emin olana kadar takmaya devam et. Umudunu kaybetme. Seni böyle kazandım."

Doğru. Onu yerine geri koydum.

"Bugün başka bir şey daha keşfettim. Bir kız kardeşim var."

Convict'in şaşkın ifadesine, Marchant ailesinin kayıp torunu Darcy'nin ortaya çıkmasını anlattım.

En azından bu konuda, ava çıkan kişi olmak zorunda değildim. Kane onu bulacaktı. Bunu zaten biliyordum. Yönetim kurulu toplantısı bir dahaki sefere toplandığında, üçte iki oy ile paranın tekrar akmasını sağlayabilmek umuduyla onu arayacaktı. Belki ondan sonra, iş için bir tasfiye programı üzerinde anlaşılabilirdi. Yararlanıcıların ayaklarını kesmediği sürece, artık pek umursamıyordum.

Esther'ı kimin öldürdüğü gibi diğer sorular ise hâlâ havada kalmıştı.

Yemeğimiz geldi, aynı zamanda Convict'in arabasını getiren bir ekip üyesi ve yeni bir telefonla birlikte geldi, Manny ona şimdiye kadar aldığı üç vuruş sayısını verdi.

Yemeğimi yedim ve diğer gizemi düşündüm.

Ailemle ilgili tüm bu dramlara rağmen, o can kaybını unutmamıştım. Bunun bir bağlantısı olabileceğine dair ilk ipucundan itibaren, zihnim bu fikri kurcalamış, üzerinde düşünmüş ve başka ipuçları bulmaya çalışmıştı.

Telefonum çaldı ve ekrandaki ismi görünce neredeyse çatalımı düşürüyordum.

"Amcam. Sonunda, onca sessizliğin ardından bana mesaj attı."

Convict burnunu çektirdi. "Muhtemelen vasiyet okunmadığı ve parasını alamadığı için kızmıştır."

■

Wallace: Avukatın ofisinin önünde bekleyen adamları gördüm. Birinin üzerinde, kasabada seks kulübünü işleten çetenin işaretleri vardı.

Omuzlarım kulaklarıma kadar yükseldi. Sonra gerginliğimi gevşettim. Artık ben de iskelet ekibinin bir parçasıydım. Onlar Convict'in adamlarıydı. Onlar hakkında kötü konuşmasına izin veremezdim.

Hemen ardından bir mesaj daha geldi.

■

Wallace: Peki... Bana üyelik ayarlayabilir misin?

Titredim ve telefonumu sehpa attım. Ama aklım hala depoda kalmıştı. Daha doğrusu, Convict'in benimle orada oynamayı sevdiği oyunlarda.

Bir dahaki sefere oraya gittiğimizde, eğlenceyi ben sağlayacaktım. İyileştiğinden emin olduğumda, onu bodrumda peşimden koşturacak ya da belki seks kulübünde gözlerimi bağlatacaktım. Bir şey kesindi, kardeşim dışında, Marchant ailesinden hiç kimse o binaya giremezdi.

Mahkum dizime dokundu. "İlginç bir ifaden var." Ona bir bakış attım, sonra kirpiklerimi kııptım.

Gözleri karardı. "Mila, kollarını başının üzerine koy ve kanepenin arkasına tutun. Ben söylemeden bırakma."

Peki, belki bu sefer oyun tamamen onun olabilir.

Epilog

Lov elyn – birkaç saat önce

Sokaktan gizlenmiş, güvenli evin arka bahçesinde bir sağlık görevlisi babamla ilgileniyordu. Kısa süreli bayıltıcı gazın etkisi geçtikten sonra temiz hava almak için dışarı çıkmıştık.

O, kadının elini itti. "Siktir git. Tansiyonum normal ve bana o maskeyi tekrar takmaya kalkarsan, seni tutuklayıp kelepçe olarak kullanırım."

Sağlık görevlisi geri çekildi ve bana geldi.

Daha kibarca, tedaviyi reddettim. "Başım açıldı, teşekkürler."

Jacqueline binanın kapısında belirdi, yüzünde sert bir ifade vardı. "Görünüşe göre suç ortağı kelepçeleri açmış ve pencereden kaçmışlar. Üzgünüm, efendim."

Babamın yanakları kızardı. "Onları kaçırdınız demek istiyorsunuz. İki adam duvarı atlayıp kaçtı ve siz sadece lanet olası arabanızda oturup onları izlediniz, öyle mi?"

"Her şey çok hızlı oldu. Peşlerinden gittim..."

"Çetenin geri kalanı beni gazla boğarken. Onları da görmedim. Ne kadar da uygun." Gözlerinde öfke parlıyordu.

Jacqueline bana bakışlarını çevirdi.

Eteğimdeki kırıışıklığı düzelttim ve ses tonumu makul bir seviyeye getirdim. "Onun hem onları kovalamasını hem de bize saldıran adamları durdurmasını beklemek pek adil değil. O da biz de önceden haberimiz yoktu.

biz de yoktu. Orada kimlerin olduğunu söylerseniz, ne olduğunu anlamama yardımcı olabilirsiniz."

Babam küfretti. "Polis işi."

Tabii, doğru. Rutin olan her şeyi ben biliyordum. O sadece masanın altındaki işlerini saklıyordu.

Ama ben biliyordum. Convict'in kaçmasına sevindim.

Jacqueline mırıldanarak özür diledi ve aceleyle geri çekildi. "O gittiğine göre artık söyleyebilir misin?" diye sordum.

Dikkatini bana çevirdi. "Hayır. Sen içeri girdikten iki dakika sonra bayılmam ve hedefimin gitmesi de çok uygun oldu."

"Ne hedefi? Beni karanlıkta bırakıyorsun ve bu hiç yardımcı olmuyor."

Gözleri benimkilere kilitlendi, düşünceleri gözlerinin arkasında dolaşıyordu.

Bundan nefret ediyordum. Sinirlerim beni tüketebileceğinden, doğrudan yalan söylememeye dikkat ettim ve sözlerimi dikkatlice seçtim.

"İşçilere çok yakından bakma alışkanlığım yok, sen de kadın olsaydın bakmazdın. Toz fırtınasının yanından geçiyorsam, koşarım. Bunun bir tuzak olduğunu bilmiyordum. Sonra bana da gaz verdiler. Yoksa bunu unuttun mu?"

Koridorda bir yığın halinde uyandığımızda verdiğim açıklamayı kabul etmedi. "Neden buradasın, Lovelyn?"

"Bugün *Eden*'i inşa ediyorlar. Bekle, kaçırdım mı? Gitmem Gitmeliyim."

Yine, yalan değil. O gemiyi su altındaki mezarından çıkardıklarında ne bulacaklarını çok merak ediyordum.

geminin su altındaki mezarından çıkarıldığında ne bulacaklarını çok merak ediyordum.

Batırılmasının bir nedeni vardı ve bu iyi bir şey olamazdı.

Sonunda, Julian'ın dikkatli bakışlarının ağırlığı kalktı ve kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturdu. "Mesajlarıma göre, gemi çoktan kaldırılmış. Rıhtıma gidersen, görebilirsin."

Hızlıca teşekkür ederek ayağa fırladım, kafam gazın etkisinden dolayı dönüyordu.

Beni durdurdu. "Acele etme. Birkaç gün önce masama bir bilgi geldi. Bir uyarı."

Midem sıkıştı ve kapıdan geri döndüm. "Öyle mi? Ne hakkında?"

"Sen. Bir tehdit. Bir süre geceleri dışarı çıkma." "Bana bir tehdit mi? Ne dedi? Sana nasıl ulaştı?"

Daha fazla cevap vermeden, binanın içine geri döndü ve beni kapı kolunu sıkıca tutarken bıraktı. Bana yönelik doğrudan bir tehdit yeni bir şeydi. Eski olan şey, babamın bu bilgiyi umursamıyormuş gibi vermesiydi.

Başka yollardan öğrenirdim, ama bunu *günlerdir* bildiği halde hiçbir şey söylememesi canımı yakmıştı. Benim için önemli olan bir ilişkiyi gerçekten mahvetmiş miydim, diye düşündüm, ama başka ne yapabilirdim ki? İçimden bir ses, Arran beni rehin almaya çalışsaydı, babamın bu tuzağa düşmeyeceğini fısıldadı.

Sesin kesilmesi gerekiyordu.

Şu anda limana gitmem gerekiyordu.

Aceleyle güvenli evden kaçtım ve Bernard Caddesi'ni geçtim, yeni inşa edilmiş apartmanlar ve eski binaların oluşturduğu labirentten kestirme bir yol kullandım. Dar sokaklar ve geçitler, *Eden'in* demirlediği liman bölgesine hızlı bir şekilde ulaşmamı sağladı.

Aceleci davranmam beni dikkatsiz hale getirdi.

Az önce bir uyarı duymamış mıydım? Detayların eksikliği beni dikkatsiz hale getirmişti. Ya da belki de Julian, yenildiğinde benim orada olduğum için sinirlenip beni korkutmak için bir hikaye uydurmuş olabileceği düşüncesi.

Bu, iki kez bakmamamın bahanesiydi.

Timber Bush Lane'de, koyu renkli bir minibüs arkamdaki kaldırımda yavaşça ilerliyordu. Ona neredeyse hiç bakmadım, bir binanın altındaki kemerli geçide daldım ve bu yoldan ön tarafa kadar gidebileceğime oldukça emindim.

Yürürken, babamın üyesi olduğu ve aktif operasyonlar hakkında özet bilgiler veren polis mesajlaşma grubunu kontrol ettim. Elbette yasadışı bir sohbet grubuydu, ama her zaman dedikodular ve ceset şekalarıyla doluydu, bu da korkunç durumları katlanılabilir hale getiriyordu, en azından ben öyle anladım.

Geriye doğru kaydırarak, sudan yükselen *Eden'in* resimlerini taradım ve ardından yorumları okudum. Yorumların sayısından anlaşıldığı kadarıyla, yüz mil çapındaki bölgedeki tüm memurlar bu tekneye ilgi duymuştu.

O teknenin içindeki her kirli sır için bir pound alsaydım, emekli olup daha güzel bir metres satın alırdım.

Eski sevgilimin benim aletimi kaldırdığından daha hızlı kaldırdı.

Biri onu açsın. Kokain ya da ceset yoksa, vergi paramı geri istiyorum.

Bir kapı gürültüyle açıldı ve bir şey raylar üzerinde kaydı.

İlk kamera görüntülerinden bir güncelleme bekledikçe yorumların daha da kaba hale gelmesine gözlerimi devirme isteğiyle mücadele ederek kaydırmaya devam ettim.

Sonra nefes almayı kestim.

Son dakika haberi tarzında bir yorumla yeni bir gelişme duyuruldu. Bu haber kalbimin yeniden atmasını sağladı ve herkes çığlık atıp bağırmaya başladı. *İçeride cesetler bulunmuştu.* Kahretsin. Zavallı Mila yıkılmış olmalıydı. Onu aramam gerekiyordu. Polisi medyaya haber vermeden önce, bunu benden duyması daha iyi olurdu.

Telefon etmek için gittim.

Kafamın üzerine siyah bir bez indi.

Şoktan çığlık attım ve saldırdım, ama bir el ağzımı kapattı, beni boğdu ve çığlık atmamı engelledi. Kalın kollar beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı ve bir araca taşıdı.

Bu, görmezden geldiğim minibüs olmalıydı, yani kaçırın kişi beni buraya kadar takip etmişti.

Tekmeledim. Mücadele ettim. Kapı kapandığında hiçbir şey değişmedi.

Daha önce olduğu gibi, bana saldıranın kim olduğunu bilmiyordum, sadece onların avı olmanın dehşetini hissediyordum.

Skeleton Crew üçlemesinin ilk kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz! Henüz bitmedi. Cinayet gizemiyle ilgili daha fazla ipucu ve

[Kane's Prey'i buradan](#) sipariş edin.

İstemek bir bonus sahne Mila Mila tasarladığı kendi kendi oyununu oyununu tasarlıyor mu? [Buradan](#) indirin.

(Birçok kitabım [için](#) ücretsiz bonus sahneler yazıyorum. Herhangi bir indirme işlemi yaptığınızda, e-posta okuyucu listeme ekleneceğinizi lütfen unutmayın. İsteddiğiniz zaman, herhangi bir sorun yaşamadan abonelikten çıkabilirsiniz. Yayınlarla ilgili güncellemeleri size iletebilmek için bu listeyi tutuyorum.)

Ayrıca, çok aktif olan Facebook okuyucu grubumda kitapları okuyup teoriler hakkında tartışabilirsiniz. [Buradan](#) katılabilirsiniz.

Teşekkürler

Sevgili okuyucu

Demek Convict'e aşık oldunuz.

Sizi etkileyen şey yara izleri mi, hırıltısı mı, bıçakları mı yoksa ruhunun derinliklerindeki acısı mıydı? Biliyorum, hepsi birdendi. Convict's Game'i açtınız ve hafızası olmayan, kimseye aşık olmaması gereken, kırık, acımasız bir adamın kollarına (ve zincirlerine) düştünüz.

Ama düştü. Sert, dağınık, çaresiz ve bir anda. Biz de öyle.

Bu kitap beni bazı zorlu yerlere götürdü. Convict'in hikayesi, onu Arran's Obsession'da ilk kez tanıttığımdan beri zihnimin köşelerinde dolaşıp duruyordu. Sadece bir isimle ölümden geri döndüğü andan itibaren, beni zorlu bir sınava tabi tutacağını biliyordum. Onun yolculuğu ham, tehlikeli ve lezzetli bir şekilde karanlık.

Peki ya Mila? Çelik gibi bir iradeye ve yumuşak bir kalbe sahip şirket prensesimiz hiç şansı yoktu. Bizim adamımızla olmazdı. İlk görüşte ona takıntılı olduğu ve onu oyununa dahil etmek için onu altın kafese kapattığı zaman olmazdı.

Oyunlardan bahsetmişken, sizce katil kim? İpuçları orada (üçüncü kitaba kadar çözemeyeceğiniz bir şifreyle birlikte, o yüzden kalem ve kağıdı elinizden bırakmayın) ve cesetler henüz düşmeyi bitirmedi. [Facebook okur grubuma](#) katılın ve tahminlerinizi bana iletin. Teorilerinizi duymayı seviyorum ve serinin ilerlemesiyle bunların parçaları olmasını izlemeyi de seviyorum. Eden gibi.

İnanılmaz okuyucularıma. Evet, size. Bu ahlaki açıdan gri rollercoaster'a benimle birlikte bindiğiniz için teşekkür ederim. Kitaplarımı, içinde seks, günah, kan ve kaos olacağını çok iyi bilerek alıyorsunuz ve yine de geri geliyorsunuz. Sizler en iyi türden çılgınlarsınız.

Güçlü asistanım Liz'e, yazarlık dünyamı bir arada tutan yapıştırıcı olduğun için teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Beta ekibime: Elle, Shellie ve Lori, Convict'i olması gereken kaos kralı haline getirmeye yardım ettiniz. (Özellikle de beni ahlaksızlığa daha fazla yönelten yorumlarınızla. Sizler benim omzumdaki şeytanlarsınız.)

İnanılmaz anlatıcılar Zara Hampton-Brown, Lucas Webley, Ella Lynch, Shane East ve Audio Sorceress'ten Denise ve Marnye'ye: Bu karakterleri, hissettikleri kadar kirli ve vahşi bir şekilde seslendirdiniz. Beni çok mutlu eden sanat eserleri için Amanda'ya teşekkürler.

Editör ve tasarımdan oluşan rüya takımım Emmy Ellis, Lori Parks, Erika Levesque, Cleo Moran, Natasha Snow ve Najla Qamber'e büyük sevgilerimi sunuyorum. Çalışmalarınız kelimelerimi parlatıyor ve grafiklerimi mükemmel hale getiriyor.

ARC ve Street Team'ime: Bu hikayeye olan heyecanınız ve deli gibi sevginiz bana hayat verdi. Bu dünyaya olan heyecanınız ve yeni okuyucularla sevginizi paylaşma şekliniz kalbimi dolduruyor. Sizin gibi okuyucular için karanlıkta yazıyorum.

Ve N&M'ye, benim fikir danışmanlarıma ve gerçeklik kontrolcülerime, Convict'in güvenlik kamerası görüntülerini sevdiğinden daha çok seviyorum sizi.

Şimdi nefes alın, su için ve hazırlanın. Sırada Kane ve Lovelyn var ve onlar oyunun kurallarını yeniden yazmak üzereler.

Sevgiler, Jolie

P.S. Sen sadece kırık bir kötü çocuğa bayılmadın. Sen ona sıırıslıkam aşık oldun. Oyuna hoş geldin, küçük gangster.

JOLIE VINES'in diğerk eserleri

Marry the Scot serisi

- 1) Kaleyı Fethedecek
- 2) En çok sev, en az konuş
- 3) Kahraman
- 4) Bunu hayal et
- 5) Oh Bebeğim

Vahşı İskoçlar serisi

- 1) Sert Nox
- 2) Mükemmel Fırtına
- 3) Aslan Kalbi
- 4) Düşen Kar
- 5) İnatçı Kıvılcım

Vahşı Dağ İskoç serisi

- 1) Takıntılı
- 2) Avlanan
- 3) Çalınmış
- 4) İhanete Uğramış
- 5) Eziyet

Karanlık Ada İskoç serisi

- 1) Yıkım
- 2) Günah
- 3) Yara
- 4) Yan

McRae Korumaları

- 1) Ona Dokunursan Ölürsün
- 2) Onu Benden Kurtar
- 3) Onu Senden Al
- 4) Onu Onlardan Uzak Tut

Ölü Sayısı

- 1) Arran'ın Takıntısı
- 2) Connor'ın İddiası
- 3) Riordan'ın İntikamı

Ceset Sayısı novella

- 1) Oyun: Cerrah ve MMA Dövüşçüsü
- 2) Oyun: Milyarder ve Sivri Topuklu Ayakkabı

Bağımsız

Romanlar Cocky

Kilt:

Bir Cocky Hero Club Romanı

Yarış:

Ofis Ortamında Düşmanlardan Aşıklara Dönüşen Bir

Romantizm Fight For Us:

İkinci Şans Askeri Romantik Gerilim

Yazar Hakkında

JOLIE VINES, kocası ve oğluyla birlikte İngiltere'de yaşıayan bir romantik roman yazarıdır.

Jolie, kahramanlarının tek kadınlı erkekler olmasını sever.

İster karamsar bir pilot (Hero'daki Gordain), ister haksız yere hapse atılmış zengin bir çocuk (Lion Heart'daki Sebastian) veya işkence gören bir ikiz (Betrayed'deki Max) olsun, kahramanları sonsuza kadar kahramanlarını seveceklerdir.

En sevdiği eğlence, duyguları mahvetmek, sonra da hayali arkadaşlarına derin ve anlamlı mutlu sonlar yazarak bunu telafi etmektir.

Jolie'nin tüm İskoçlarını buldunuz mu?

[Amazon'daki sayfasını ziyaret edin](#) ve her zaman aktif [olan Fall Hard Facebook grubuna](#) katılın.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

